

БРАД МЕЛЦЪР СМЪРТОНОСНО РЕМИ

Превод от английски: Милена Кардалева, 1998

chitanka.info

*На Кори,
която не може да означава нещо повече за мен,
защото вече означава всичко.*

*И на родителите ми, които ме обсипаха с любов,
научиха ме да се смея и винаги ми позволяваха да мечтая.*

*Кажете ми кого обичаш,
за да ти кажа кой си.*

Арсен Хусей

ГЛАВА ПЪРВА

— Ами ако се проваля? — попита Сара, докато лягаше в леглото.

— Няма да се провалиш — отвърна Джаред. — Ще си върха.

— Ами ако не съм? Ами ако съм само средна работа? Може би това се опитвах да ми кажат. Може би това ми е поуката.

— Поука няма и никога не си била средна работа. — Джаред легна до съпругата си. — Утре ти е първият работен ден. Само трябва да отидеш и да бъдеш такава, каквато си. — Той загаси лампата на нощното си шкафче и посегна към будилника. — В колко искаш да станеш?

— Нека да е в шест и половина. — Сара се замисли. — Всъщност, сложи го в шест и петнайсет. — Тя отново се замисли. — Не, в шест без петнайсет. В случай че метрото закъснее.

— Ш-ш-ш-т, поеми дълбоко дъх — облегна се на лакът Джаред. — Нормално е да си притеснена, но няма нужда да откачаш.

— Извинявай, просто...

— Знам. — Той хвана ръката ѝ. — Знам какво залагаш на това. Спомням си какво се случи последния път. Но ти обещавам, че ще си страхотна.

— Мислиш ли?

— Абсолютно.

— Ама наистина ли така мислиш?

— Сара, от този момент нататък преставам да ти обръщам внимание.

— Това „да“ ли означава или „не“?

Джаред издърпа една от възглавниците изпод главата си и я сложи върху лицето на Сара.

— Отказвам да отговарям на този въпрос.

— Означава ли това, че повече няма да говорим за работа? — Смехът на Сара бе приглушен от възглавницата.

— Точно това означава. — Джаред възседна жена си, докато продължаваше да държи възглавницата върху лицето ѝ.

— О-хо! Някой го е чукнал хормона. — Сара се опита да махне възглавницата, но почувства, че Джаред започва да я притиска още по-силно върху лицето ѝ. — Хайде де, не е смешно, започва да боли.

— Спри да мрънкаш.

— Какво? — попита тя.

Той не отговори.

— Джаред, сериозно ти казвам. Не мога да дишам.

Тя почувства как той се придвижи напред към гърдите ѝ. Изведнъж едното му коляно притисна лявото ѝ рамо. След това другото затисна дясното.

— Джаред, какво правиш? — Тя сграбчи китките му и заби нокти в тях.

Той натисна още по-силно.

— ДЖАРЕД, МАХНИ СЕ ОТ МЕН! МАХНИ СЕ ОТ МЕН! — Тялото ѝ се гърчеше, бясно се мъчеше да се освободи. Ноктите ѝ дращеа по ръцете и краката му, дробовете ѝ конвулсивно се свиваха в търсене на глътка въздух. Но той продължаваше да държи здраво възглавницата. Тя искаше да спре да се бори, но не можеше. Извика името му, давейки се със собствените си сълзи: — ДЖА-А-АРЕД! — изплака тя. — ДЖА-А-АРЕД...

Сара се събуди изведнъж и седна в леглото. Лицето ѝ беше мокро от пот, а стаята тънеше в тишина. Джаред спеше до нея. Само сън, каза си тя, като се опитваше да успокои бесния ритъм на сърцето си. Всичко е наред. Но докато полагаше глава на възглавницата, почувства, че не може да се отпусне. Имаше усещането, че този сън е по-реален от другите. Страховете и, начинът, по който откликваше той, дори докосването му. Всичко бе толкова истинско. Но не за Джаред става въпрос, помисли си тя. Това е заради работата. За да убеди сама себе си, тя се притисна до съпруга си и обви с ръка гърдите му. Под завивките тялото му беше топло. Разбира се, че става въпрос за работата. Сара пое дълбоко дъх и примигна към часовника на шкафчето на Джаред. Още два часа. Още само два часа.

— Ето какво искам — каза Джаред на рижия мъж зад тезгяха в „Закусвалнята на Майк“. — Сусамено кравайче, на което ще махнеш

повечето, но не всички зрънца, малко крем сирене и едно кафе — много слабо, с една лъжичка захар.

— Браво, скъпи — обади се Сара. — Така и така си почнал, защо не го помолиш да ти изсмуче пълнежа от „Сникърс“-а?

— Не го подсещай. — Мъжът зад тезгяха започна да изпълнява поръчката на Джаред. — През целия си живот не съм срещал някой, който да дава толкова инструкции за един смрадлив кравай и едно кафе. Човек ще си помисли, че става въпрос за предмет на изкуството или нещо такова.

— Майки, като ми изпълниш инструкциите, ще бъде точно това — намигна му Джаред.

— Не ми се умилквай. — Майки се обърна към Сара. — А нормалната половинка от семейството какво ще си поръча?

— Дай ми каквото не ти трябва. Но да е вълнуващо — не искам нищо обикновено.

— Ето затова я обичам — затананика Майк. — Без главоболия, без досадни претенции, просто нормална, грижовна...

— Вие ли сте управителят? — прекъсна го жена с посивяла коса и големи очила.

— Аз съм — отвърна Майк. — Мога ли да ви помогна?

— Съмнявам се. Просто искам да регистрирам едно оплакване. — От папката си с надпис „Любовта е учител по пиано“ тя извади един талон и го бутна в средата на тезгяха. — Според този талон мога да получа кутия „Чиъриоуз“ с класически вкус с един долар намаление. Но проверих и видях, че сте ги свършили, а талонът важи до утре.

— Съжалявам, госпожо, но магазинът е малък и мястото — ограничено. Ако искате, може да използвате този талон за друг вид „Чиъриоуз“. Имаме пълнозърнест, с мед и орехи и...

— Не искам друг вид. Искам от *този*! — извика жената и всички в малкото помещение се обърнаха. — И не си мислете, че не знам какви ги вършите. Правите рекламата с талоните и след това криете продуктите в склада. По този начин не можем никога да си ги вземем.

— Всъщност, госпожо, нямаме място да...

— Не ви ща извиненията. Рекламата ви не отговаря на истината, а това означава, че е незаконна!

— Не е вярно — обади се едновременно Сара и Джаред.

Жената слисано ги погледна.

— Напротив — настоя тя. — Като изпраща тези талони, той предлага продуктите си.

— Съжалявам, но рекламата не означава предложение — отвърна Сара.

— Освен ако не упоменава точно количество или не посочва кой конкретно може да приеме продукта — добави Джаред.

— О-хо! — обади се мъж от опашката зад Сара и Джаред. — Мирише ми на адвокати.

— Защо не си гледате работата? — сопна им се жената.

— Защо не оставите приятеля ни на мира? — сопна се на свой ред Сара.

— Не съм ви молила за мнение.

— И нашият приятел не ви е молил да се отнасяте с него като с боклук — не й остана дължна Сара. — Аз самата съм почитателка на „Чиъриоуз“ и разбирам недоволството ви, но тук не си падаме по такива изпълнения. Вместо това сме приели нов подход: нарича се възпитано поведение. Ако не ви изнася, мога да ви разбера, но тези неща тук не вървят. Така че щом не ви харесва, защо не вземете да изчезнете... заедно с талона.

Докато Джаред едва се сдържаше да не се разсмее с глас, жената се втрени в Майк.

— Няма да ме видите повече в това заведение — изсъска тя.

— Ще го преживея — отвърна той.

Жената подсмръкна, обърна се и бързо излезе. Майк погледна двамата си любими клиенти.

— Да изчезнете... заедно с талона?

— Какво да кажа? Бях под напрежение.

— Но тя си тръгна, нали? — изтъкна Джаред.

— Прав си — съгласи се Майк, — което означава, че закуската е от мен.

Петнайсет минути по-късно Сара и Джаред се намираха в средата на претъпкана мотриси на метрото. Сара беше облечена в най-хубавия си тъмносин костюм с панталон, а Джаред носеше избеляло горнище на анцуг с надпис „Колумбийски правен факултет“ и чифт къси панталони. От първите си години в гимназията беше бегач на

дълги разстояния и бе запазил атлетичната си фигура, въпреки че малкото плешиво петънце отзад на главата му го караше да се чувства много по-стар, отколкото изглеждаше. С внимателно сгънат в специална чанта костюм, той бягаше по половин час всеки понеделник, сряда и петък.

— Не започваш лошо. — Джаред бе плътно притиснат до Сара. — Първият ти работен ден и вече имаш една победа.

— Не зная — каза Сара, докато мотрисата потегляше от спирката на Петдесет и девета улица. — Голяма разлика има между смахнатите учителки по пиано и действителните престъпници. И ако предишните изпълнения са някакъв показател, тази работа ще е още по-голям провал от предишната.

— Един глупав инцидент в някаква тежкарска адвокатска фирма нищо не означава за стойността ти на работния пазар.

— Но шест месеца търсене... Хайде, Джаред.

— Все тая, ще бъдеш страхотна. — Сара завъртя очи. — Не ми пускай този поглед. Знам какво си мислиш и не е вярно.

— А, значи вече си въобразяваш, че и мислите ми четеш?

— Не си въобразявам, а *знам*.

— Така ли?

— Така.

— Добре, любовнико, пробвай се. Какво витае в паникьосаното ми малко мозъче?

Джаред затвори очи и потърка слепоочията си.

— Виждам голямо притеснение. Огромна невроза. Не, чакай — виждам красив, гениален, спортно облечен съпруг. Олеле, ама е хубав...

— Джаред...

— Точно така се казва — Джаред! Боже мой, мислим за едно и също нещо.

— Сериозно ти говоря. Ами ако с тази работа нищо не стане? Статията в „Таймс“...

— Забрави за „Таймс“. Там само пишеше, че кметът ще обявява намаляване на бюджета. Дори и това да доведе до съкращения, не означава, че теб ще уволнят. Но ако искаш да си спокойна, можеш да се обадиш на съдия Флин.

— Снощи ти казах, че няма да му звъня — прекъсна го Сара. — Ако ще се задържа тук, искам да е защото го заслужавам, а не защото някой е поискал услуга.

Джаред не продължи да спори. Откакто се бяха срещнали. Сара не си падаше по работи, уреждани по втория начин — никакви професионални услуги, никаква помощ. Тази нейна независимост стигаше до крайности. Когато чичото на Джаред беше предложил да каже две думи за нея, за да ѝ уреди интервю за работа в неговата адвокатска фирма, Сара бе отказала. За Джаред тази логика беше неразумна и непродуктивна. Но той плуваше във връзки, а Сара ги презираше.

— Съжалявам, че повдигнах въпроса — каза накрая той. — Освен това, ако тук не ти провърви, винаги можеш да опиташ другаде.

— Не, в никакъв случай — отговори тя. — Психиката ми понесе достатъчно удари.

— Точно това исках да кажа — заотстъпва Джаред. — Повече никакви удари по психиката. Ще те заобичат там, ще разберат, че си гениална и, за разлика от „Уиник и Трюдо“, никога няма да те уволнят. От днес нататък ще ти веят с огромни ветрила и във въздуха ще се носят свежи аромати. Няма да има защо да се притесняваш за бюджетните съкращения и никога повече в стомаха ти няма да пърхат пеперуди.

— Чакай да те питам нещо. — Сара му се усмихна с обич. — Наистина ли си вярваш на дърдоренето?

— Аз съм адвокат защитник. Това ми е работата.

— Да де, и караш нас, останалите адвокати, да изглеждаме зле.

— Ти вече не си адвокат. От днес си областен прокурор.

— И значи ли това, че не съм адвокат?

— Влезеш ли в сградата на областната прокуратура, се превръщаш във вампир. Почваш да се интересуваш само от арести и осъждане на невинни хора.

— Казва човекът, който пуска на свобода виновни престъпници.

— Казва фарисеят областен прокурор.

— Казва човекът, който никога вече няма да прави секс с жена си.

Джаред се засмя, докато мотрисата забавяше ход на спирката на Петдесета улица.

— Казва жената, която е винаги права и никога не греши и в чиито думи никога отново не трябва да се съмняваме.

— Благодаря — отвърна Сара.

Тогава той я целуна продължително.

— Ще си изпуснеш спирката — отдръпна се тя. Вратите на мотрисата се затвориха.

— Не се притеснявай — каза Джаред. — Днес ще слеза до центъра.

— Работа в съда ли имаш?

— Не — усмихна се широко той. — Просто искам да пробвам един нов маршрут за тичане. Мисля да започна от съда и да стигна до офиса.

— Чакай малко. Ще минеш трийсет пресечки отгоре, само за да ме изпратиш до работата?

— Първи ден ти е, нали?

Тя не можа да сдържи усмивката си.

— Не е необходимо да го правиш.

— Знам — каза Джаред.

Когато мотрисата с номер девет спря на Франклин стрийт, Сара и Джаред слезоха и се вляха в потока от пешеходци, който изпълваше претъпканите улици на Ню Йорк. Септемврийската утрин бе топла и ясна и толкова слънчева, колкото небето над Манхатън позволяваше.

— Всичко наред ли е? — попита Джаред.

— Наред е — отвърна Сара. — Нямаг представа какво ги очаква.

Ето това е — така ми харесваш.

— Всъщност, ако още малко се развълнувам, мога да се спречкам с някой друг, ей така, за кеф.

— Добре, миличка, но не повече от два пъти на ден.

— Обещавам — каза тя. — Това ми е лимита.

Джаред целуна бързо съпругата си и след това още веднъж погледна жената, която обичаше. Когато я срещна за пръв път, бе запленил от тъмнозелените ѝ очи и изразителните вежди — мислеше, че я правят привлекателна по ненатрапчив начин. Харесваше му и това, че тя не носеше грим, само малко руж. Джаред запечата момента в съзнанието си, обърна се и започна да тича.

— Късмет — извика той през рамо. — И не забравяй: по-умна си от всички!

Сара се засмя, докато го гледаше как ѝ маха за довиждане. Секунди след това усети, че Джаред никак не беше прав. Сега Сара бе сама. И в стомаха ѝ гъмжеше от пеперуди.

Тя се опита да се успокои и прибра зад ухото си паднала къдрица. Беше единствената неподвижна точка сред поток от хора, всички в тъмни костюми, всички с дипломатически куфарчета, всички забързани. Всички са адвокати, помисли си тя. Стисна зъби и насила се отправи към Сентър стрийт.

— Убий пеперудите. Убий пеперудите. Убий пеперудите — шепнеше си тихичко.

Областната прокуратура на Манхатън се помещаваше на Сентър стрийт, номер 80, в безлично тухлено здание. Сара се запъти към асансьорите в задната част на сградата. Когато тръгна по тъмния мраморен коридор, като че ли цяла армия от мъже и жени в тъмносини костюми се заблъскаха покрай нея с бясна скорост. Мъж с купчина папки в ръце се блъсна в Сара и продължи нататък. Жена в костюм на райета се затича след него.

— Не забравяй за прослушването на Шопф в два часа! — извика тя.

Друг мъж с цяла количка с документи си пробиваше път през тълпата с викове:

— Закъснявам за съда! Закъснявам за съда!

Всички бяха забързани и със замаяни погледи, а някои изглеждаха така, като че ли не са спали дни наред. Но всеки, който се усъмнеше в това, че да си помощник областен прокурор е една от най-търсените длъжности в града, трябваше само да види списъка на чакащите по шест месеца, за да се явят на интервю за работа.

Докато наблюдаваше всяка от малките драми около нея, Сара почувства, че притеснението ѝ преминава във вълнение. След шест дълги месеца законът отново бе буден и жив. Ето защо искаше да работи в прокуратурата — старата ѝ адвокатска фирма с потоците от преситени млади сътрудници в италиански костюми никога не бе

притежавала тази жизненост. За някои това беше хаос. Но за Сара бе най-привлекателното нещо в тази работа.

На седмия етаж тя мина през детектора за метални предмети и тръгна по широк коридор, послан с избелял син стандартен мокет, които ѝ напомни за старата ѝ гимназия. Докато разглеждаше номерата по вратите и търсеше своя кабинет, не можа да не забележи найлоновите калъфи от химическо чистене, които висяха по всички възможни куки и украсяваха всички закачалки в извиващия се коридор. Това не говори добре за свободното време тук, помисли си тя, приближавайки се към стая 727. Номерът на стаята беше изписан върху полупрозрачния стъклен прозорец на тежката дъбова врата, а зад бюрото пред кабинета не седеше никой. Сара нямаше чувството, че трябва да чака и влезе веднага вътре.

Кабинетът напълно отговаряше на очакванията ѝ: голямо метално бюро, пластмасов шкаф, върху който се мъдреше стар модел компютър, облицован с изкуствена кожа канцеларски стол, два сгъваеми метални стола, две големи метални кантонерки, етажерка със сборници със законите на Ню Йорк, с указания за издаване на присъди и друга правна литература, както и закачалка, на една от куките, на която висеше калъф от химическо чистене. Типичен кабинет в държавно учреждение.

— Сара Тейт, нали? — в кабинета влезе нисък млад мъж.

— Същата — каза тя. — А вие сте...

— Александър Гъф — твоят ССП. — Като видя, че това не говори нищо на Сара, той добави: — Сътрудник по съдебните процеси.

— Което означава?

— Което означава, че ще правя това, което искаш. В най-лошия случай ще съм ти секретарка. Но ако ме вземеш под крилото ти, ще съм ти помощник, дясна ръка, момче за всичко, като Джими Олсън за Супермен, като Уотсън за Холмс...

— Капитанът на моя „Титаник“?

— Да, нещо такова — засмя се Гъф. Беше набит, с буйна черна коса. Кръглото му лице и чипият му нос се подчертаваха от отпуснатата му стойка, която караше човек да си мисли, че той има малка гърбица.

— Знам какво си мислиш. — Гъф мушна ръце в джобовете си. — Нямам гърбица — просто стойката ми е такава. Нервно дете съм и това

е външен симптом за вътрешните ми притеснения. И просто да знаеш, обичам да си държа ръцете в джобовете. Помага ми да мисля.

— Твоя работа — сви рамене Сара.

— Ето, вече мога да кажа, че ми харесваш — отвърна Гъф. — Виждаш, коментираш, оставяш на мира. Това е добър знак. Ще се спогодим.

— Винаги ли си толкова пряма? — попита Сара.

— Такъв съм си. На някои им харесва, други се шашкат.

— Значи такава е работата. — Сара седна зад бюрото си. — Аз съм новият шеф, а ти си остроумният помощник?

— Толкова ли съм прозрачен? — Гъф дръпна един стол и седна срещу нея.

— Още не съм решила. Продължавай да говориш. — Тя искаше да го пита за съкращенията в бюджета, но не беше сигурна дали може да му се довери. И не желаше да се разкрива толкова бързо. — Откога си в града? — опита се да изкопчи още информацията.

— Откакто завърших колежа, което прави малко повече от две години. Честно казано, предпочитам да си живея вкъщи и да пестя пари, но точно в момента се бунтувам срещу възпитанието дадено ми от крайните квартали.

— Така ли? — усъмни се Сара. — И как го правиш това? Работиш в областната прокуратура?

— Не, разбира се. Правя го, като просто съществувам. Погледни ме само. С тази стойка и с тази смачкана прическа ще си помислиш ли, че баща ми е доктор? Че майка ми кара спортен автомобил?

— Чакай малко — спря го Сара. — Приказваш като мъжа ми.

— Значи халката е истинска, така ли? — попита Гъф.

— Вече шест години. — Тя почука с платинено златната си халка по бюрото.

— Такъв ми бил късметът — каза Гъф. — Всички качествени жени вече са заети. Не мога да срещна жена, която да е сама, да не е психясала, да не иска да ми изгори фру-фруто, да...

— Да разбира анархистите от предградията, които се мислят за по бунтари, отколкото са в действителност?

Гъф се облегна назад и се засмя.

— Не се засягай, Гъф, но заговор на цялото женско население срещу теб не съществува.

— Кажи това на „Бийтълс“ колекцията ми и на липсващата ми уредба. Животът ми е доказателство за противното.

— О-хо, хронична параноя. Означава ли това, че си смахнат на тема заговори?

— Зависи какво разбираш под *смахнат*. Не си падам по изхабените конспирации, които Холивуд продължава да рециклира, но вярвам, че има някои необяснени явления, за които нямаме отговор. Например, вземи едно стандартно тесте карти. Ако събереш броя на буквите в думите *асо, две, три, четири до вале, дама и поп*, ще получиш числото петдесет и две — същото като броя карти във всяко тесте.

Сара се замисли за момент.

— Е, и?

— Таен код, скъпа. Слушай какво говорят хората. — Развеселена, Сара поклати глава. — Не аз съм виновен — всичко е във възпитанието.

— Всъщност с това съм съгласна.

— Разбира се, че си съгласна — всички сме продукти на семействата си. Ето защо трябва да ми разкажеш за твоето. Имаш ли братя или сестри? И твоите родители ли са смахнато откачени като моите...

— И двамата загинаха през първата ми година в правния факултет — прекъсна го Сара. — Връщали се от Кънектикът и се ударили в леден блок — продължи тя. — Колата се плъзнала по пътя и се врязала в камион от насрещното движение. Умрели веднага.

— Наистина съжалявам. Не исках да...

— Няма нищо — Сара се помъчи да звучи уверено. — Нямахте откъде да знаеш.

— Но аз...

— Гъф, моля те, не се притеснявай. Всеки на тази планета си има по нещо, за което не иска да си спомня. Просто моя спомен го засегнахме по-рано. Дай сега нататък — тъкмо се забавлявахме.

Сара разбра, че Гъф е истински разстроен, когато видя неудобството в очите му. Ясно беше, че се чувстваше ужасно, защото я бе наранил. За нея това бе достатъчно. Сега можеше да се поразкрие. Пое дъх и продължи:

— Нещо да се чува тук във връзка със статията във вчерашния брой на „Таймс“?

— Видя ли я?

— Никак не е добре, нали?

Гъф се замисли.

— Може би трябва да отидеш да видиш Монаган — каза той, като имаше предвид областния прокурор.

— Недей така, Гъф. Ако знаеш нещо, кажи ми го.

— Само знам, че кметът се опитва да намали броя на градските служители и обявява повсеместни бюджетни съкращения за всички държавни учреждения в града.

— Това означава ли, че ще ме уволнят?

— За теб точно не знам, но когато секирата стигне дотук, първи си отиват онези, които са дошли последни. И откакто съм дошъл днес, безжичният телефон не спира да работи — според един от асансьора всички новоназначени автоматично са с предупреждение.

— Никой нищо не ми е казал.

Гъф посочи металната табличка на бюрото на Сара.

— Затова му казват вътрешна поща. Съжалявам, Сара.

Сара грабна листа хартия и прочете бележката, адресирана до всички служещи от областната прокуратура в Манхатън. В нея пишеше, че последното изявление на кмета „ще изиска от нас да преоценим сегашния брой на служителите. Според традициите на това учреждение, решението ще засегне пропорционално помощния персонал, съдебните сътрудници и адвокатите. Тези решения ще бъдат трудни за всички ни, но очакваме, че този период на реорганизация няма да попречи на всекидневните задължения“.

— Не мога да повярвам. — Гласът на Сара потрепери. — Не мога да загубя тази работа.

— Добре ли си? — попита Гъф.

— Чудесно — отвърна тя неубедително. — Просто не го разбирам. Защо сега?

— Шегуваш ли се? Догодина има избори. Кметът не е глупав — знае, че големите служби вече не се котират. И като не дава предпочитания на един отдел пред друг, изглежда практичен, справедлив и трудолюбив едновременно. Това си е политически ход.

Сара започна да разтвива врата си с две ръце, опитвайки се да изтрие напрежението. Докато се мъчеше да събере мислите си, мозъкът ѝ бясно препускаше. Нещата бяха по-лоши от очакваното — истински снаряд срещу самочувствието ѝ. Защо всичко се случва отново, зачуди се тя. Защо никога не е лесно? Сара мълчеше и чувстваше как самосъжалението я залива.

— Извинявай, не исках да ти провалям деня толкова скоро.

Почти минута Сара не обели и дума. Но когато осъзна, че не може просто да седи и да се цупи, самосъжалението даде път на предизвикателността. Какво би направил Джаред, запита се тя. Не, не така. Това не е свързано с него. Това си е твое. Твое е и не е чак толкова лошо. И по-лошо е било. Много по-лошо. Това тук поне не е окончателно решено. Поне тук не си сама. Поне тук може да използваш мозъка си. Така говореше той. Ти си умна. По-умна си от всички. Тя погледна Гъф.

— Кога мислиш, че Монаган ще премине към действие?

— Сигурно след седмица-две. Защо?

— Искам да знам с колко време разполагам.

— Като че ли имаш план.

— Никак даже. Но ми трябваша шест месеца, за да си намеря тази работа, така че няма да я дам без бой.

Впечатлен от решителността на шефката си, Гъф попита:

— И какво ще правим сега?

— Ти кажи — отвърна Сара. — Ти работиш тук.

— Само знам, че ориентирането ти е до обяд, а аз трябва да ходя на лекар следобед, така че не можем да мъдрим решение до утре.

— Прекрасно. — Тя погледна часовника на стената и после Гъф.

— Какви са ми шансовете според теб?

— Честно?

— Разбира се.

— Ако си падах по конните надбягвания... — Той млъкна.

— Какво? Казвай.

— Щях да заложа на друг кон.

Още в един следобед Сара се върна в кабинета си, но по лицето и вече се четеше изтощение. Въпреки че четиричасовата ориентация

трябваше да представлява просто и информативно запознаване с работата в областната прокуратура, Сара през цялото време се притесняваше кой пръв ще изхвъркне. Все още мислеше за това, когато се просна на стола си. Преди да успее да си поеме дъх, телефонът звънна.

— Сара на телефона — каза тя.

— Е? — попита Джаред. — Как е? Цяла сутрин звъня, но те нямаше.

— Защото в първия работен час разбрах, че ще ме уволняват.

— Уволниха ли те?

— Още не, но Монаган обяви съкращенията тази сутрин и всички мислят, че аз ще съм първата.

— Кой го казва?

— Помощникът ми...

— Какво знае пък той?

— ... И ръководителят ми по ориентирание — продължи Сара. — И жената, която ми помогна да си попълня документите, и адвокатът, който трябваше да подложи на кръстосан разпит по време на изпитното дело, и четиримата други адвокати, които срещнах в... — Гласът ѝ затрепери и очите ѝ се напълниха със сълзи. — Не съм като теб, Джаред, при мен нещата не се нареждат. Затова хората си мислят, че съм такъв неудачник.

— Ей, ей, ей — прекъсна я Джаред. — Никой не си мисли това за теб. Не става дума за нищо лично. Обикновени бюджетни съкращения.

— Но знаеш какво следва — проплака Сара. — Още търсене на работа, още интервюта, още писма с откази...

— Ш-ш-ш-шт, успокой се — каза Джаред. — Ще се справиш страхотно.

— Само ти мислиш така.

— Не е вярно. Татенцето ми се обади рано тази сутрин да попита дали вече си спечелила първото си дело.

— Джаред, говориш за дядо ми. Не бих го нарекла обективен източник.

— Няма значение. Пак ще си фантастична.

— Не е вярно. Не съм подготвена за...

— Колежът „Хънтър“, magna cum laude^[1].

— Чудо голямо — колеж в малко градче.

— Ами правния факултет в Колумбия?

— Родителите ми бутнаха на декана, за да ме вкара.

— Не е вярно — възрази Джаред. — А дори и да са го направили, не се ли справи там?

— Май да. — Сара стана и заобиколи бюрото си. — По дяволите, защо се съжалявам така? Като че ли съм в гимназията. Смени темата. Какво става при теб?

— Нищо — отвърна Джаред — По-късно ще ти разкажа.

Сара повдигна вежди.

— Сега ми кажи.

— Не е толкова важно.

Нещо не беше както трябва.

— Джаред, дано не правиш това, което си мисля, че правиш.

— И какво е то?

— Криеш добри новини, защото се притесняваш за мен.

— Нищо не крия. Не е и толкова голяма...

— Ето, знаех си. Знаех си, че това правиш. Изплюй камъчето.

Без желание, Джаред се предаде.

— Като се връщах от обяд, Уейн дойде при мен и ми каза, че съм, цитирам, „на прав път“.

— Уейн? — развълнува се Сара. — Томас Уейн? Каза ли, че ще гласуват за теб?

— Общото мнение е, че през следващите шест месеца ще ме направят партньор — зависи колко бизнес ще докарам.

— Фантастично — възкликна Сара.

Джаред не отговори.

— Не ми казвай, че още се притесняваш за това колко бизнес ще докараш — добави тя.

— Затова не исках да започвам...

— Джаред, оценявам това, което правиш, но мога да се справя с две неща едновременно. Спри да премълчаваш и почвай да разправяш. Ами списъка, който направихме? Кой остана?

— Никой — всичките ги пробвах Университетските ни асоциации, търговската камара, синагогата, църквата, Деветдесет и втора улица, демократите, републиканците, клуб „Киванис“, „Ротари“, „Тоустмастърс“ — ако издават бюлетин, значи съм се разписал вътре,

ако са имали събиране, значи съм бил там. Просто не разбирам защо не се получава.

— Миличък, знам, че не си свикнал да си човек, като нас останалите, но няма нищо лошо в това да признаеш, че нещо ти се опъва. Не е твоя вината.

— Не съм съгласен. Нещо пропускам. Следващия път сигурно трябва да се облека по-спортно — да не се правя на много отворен.

— Няма да престанеш, нали?

— Не, докато не разбере каква е работата. Разрешение винаги има.

— Изведнъж доби смелост?

— Винаги съм смел.

— Джаред маншетите ти са разкопчани, само защото и баща ти ги носи така.

— Това няма нищо общо с липсата на смелост. Разкопчаните маншети са елегантни. Безпогрешни. Модерни.

— Не се засягай, скъпи, но и представа нямаш кое е модерно. И ако не бях аз, щеше да си равен от всички страни.

— Да не ме наричаш ръб?

— Казвам само, че не сме по-близо до решаването на проблема.

В този момент Гъф влезе в кабинета.

— Кой иска днес да си запази работата? — пропя той.

— Чакай малко. — Сара сложи длан на слушалката и се обърна към Гъф. — Джаред, трябва да тръгвам.

— Всичко наред ли е?

— Да. Надявам се — отвърна тя. — Между другото, благодаря ти, че ме изслуша.

— Шегуваш ли се? Това ми е удоволствието.

Сара затвори телефона и погледна Гъф.

— Попитах нещо, лагерници: кои иска да си спаси работата?

— Какво правиш тук? — попита Сара. — Нали имаше час при лекар?

— Току-що чух, че от транспортния отдел освобождават триста човека и реших да го отменя. Ако нещата се движат толкова бързо, колкото подозирам, не мога да те оставя да се гънеш на вятъра.

— И как позна, че не съм излязла да обядвам?

— Още веднъж трябва да благодаря на злата кралица, която наричам дедуктивно мислене. Реших, че ако си говорила сериозно за работата преди, сега ще си тук горе и ще си скубеш косата. И като съдя по това колко са ти зачервени очите, мисля, че съм прав.

— Много си умен за момче от предградията.

— Всички житейски уроци могат да се научат в супермаркета. Готова ли си да започваме? Знаем какво да направим.

— Наистина ли? — попита Сара.

— Няма да сме сигурни, ако киснем тук цял ден.

Сара хвърли в кошчето бележката на Монаган.

— Гъф, наистина ти благодаря, че си сменил часа при лекаря. Не трябваше да го правиш.

— Виж сега, тази сутрин се отнесе с мен като с равен и това за мен означава много. Като се има предвид, че повечето жени, които срещам, ме смотават, това е достатъчно, за да съм ти верен до живот. Давай да тръгваме.

Сара последва Гъф към вратата.

— Къде отиваме?

— В съда отсреща. Ако искаш да си помощник областен прокурор, трябва ти дело.

[1] Magna cum laude (лат.) — с голяма похвала. — Б.пр. ↑

ГЛАВА ВТОРА

Джаред седеше в безупречно подредения си кабинет и гледаше втренчено модерния си телефонен апарат.

— Хайде, копеле такава. Почвай да звъниш.

— Не става така — каза сътрудничката му Катлийн, докато влизаше в кабинета с купчина папки. — Няма да звънне, докато го гледаш. — Преди три седмици Катлийн навърши трийсет и пет години, но луничките ѝ и абсолютно правата ѝ, дълга до кръста коса я подмладяваха поне с пет. Преди почти седем години бе открила, че не понася да гледа кръв, отказа се да става медицинска сестра и започна работа в „Уейн и Портной“. През последните четири години работеше за Джаред. Вниманието, което той обръщаше на чистотата и организацията, го правеше капризен шеф, но Катлийн се гордееше с това, че е по чистница и от него. Във фирмата се шегуваха, че организираността на Катлийн стига дотам, че може да подреди праха по азбучен ред. Според някои привързаността ѝ към Джаред изразяваше собствената ѝ любов към реда, но според други това ясно показваше колко е хлътнала по шефа си.

Кабинетът на Джаред приличаше на дневната му — удобно елегантен, красив и пълен със стари филмови сувенири. Джаред се бе вманиачил на тази тема, докато завършваше история с втора специалност кино. След дипломирането получи от родителите си оригинален плакат от филма на Хъмфри Богарт „Големият сън“. Беше любов от пръв поглед. Днес в кабинета му висяха два филмови плаката в рамки — на един от класическите италиански филми „Крадци на велосипеди“ и на една от френските версии на „Манхатън“ на Уди Алън. На шкафа зад махагоновото му бюро бе разположена стара купа от отбора по бягане на дълги разстояния в Йейл. Откакто се помнеше, Джаред беше луд по тичането. Не му пукаше за скоростта, не беше спринтьор. Много повече го интересуваше планирането, което бягането на дълги разстояния изискваше.

Купата бе спечелил през първата си година в колежа, когато го поканиха на международно състезание, спонсорирано от университета в Мадрид. Американските състезатели бяха триста, но само Джаред си направи труда да проучи терена. След няколко добре обмислени телефонни обаждания и разходка до една туристическа агенция, той разбра, че от отдела по градско планиране, в опит да докарат летните олимпийски игри в Испания, наскоро бяха премахнали една асфалтирана част от центъра и я бяха заменили с покрити с камъни улици, по-привлекателни за туристите. Джаред и съотборниците му тренираха месеци наред по грубо павираните улици на Ню Хейвън и отборът на Йейл спечели бяганията на дълги разстояния.

Подходът на Джаред към тичането беше логичен, рационален и прагматичен — физическо действие, което той използваше, за да подобри мозъчната си дейност. Заради това интелектуално предизвикателство продължаваше да се състезава и същото това предизвикателство го привлече към правото. Когато завърши право, започна дългото надбягване към заветната цел — партньорство в „Уейн и Портной“.

— Може ли да те попитам нещо? — Джаред не откъсваше очи от телефона. — Стане ли въпрос за нови клиенти, аз ли не струвам или по принцип си е трудно?

— Сара какво ти каза? — попита Катлийн.

— Каза, че е трудно.

— А ти какво мислиш?

— Мисля, че не ме бива.

— Това исках да чуя — не искам да ти отговарям.

Джаред я погледна.

— Защо винаги правиш това?

— Джаред, помниш ли какво стана последния път, когато не се съгласих с теб? Питаше какво да купиш на майка ти за рождения ѝ ден. Сара и аз ти предложихме да вземеш ароматизирани сапуни и шампоани за вана, а ти искаше да е букет цветя. След това напълно ни подлуди, като изкупи всички женски списания и поне седмица изгуби да ни убеждаваш колко грешим. И след това, когато накрая се убеди, че можеш да докажеш дори нещо толкова глупаво, колкото това какво да купиш на някои за рождения му ден, продължи да ни натякваш, докато не кротнахме.

— Но бях прав. Шампоаните за баня хич не бяха на мода. Поне онази година.

— Това не е... — Тя се спря. Нямахте право да му се кара. Но след малко добави: — Стане ли въпрос за работа, за закони или за някой важен случай, обичам да гледам как потъваш в проучване. Но стане ли въпрос за личното ми мнение, не искам да съм на инквизиторския стол.

— Значи си съгласна, че Сара е...

— Моля те, Джаред, престани да критикуваш съветите на всички. Сара добре се справя с трудни проблеми. Знае какво прави и познава и теб.

— Добре значи това означава, че наистина мислиш...

— Единственото нещо, което наистина мисля, е, че съпругата ти е умна жена. И тъй като и аз не съм глупава, не виждам защо да се забърквам. Сега може ли да оставим тази тема и да се върнем към делото?

— Права си. — Джаред пак плъзна поглед към телефона.

— Кога каза, че ще се обади? — попита Катлийн.

— Преди двацет минути. Не ми пука, ако е закъснял — просто искам да имам информацията преди Хартли да се появи. — Джери Хартли бе опонентът на Джаред по дело, което обвиняваше „Роуз Майкросистемс“ в сексуален тормоз. „Роуз“ бяха едни от най-големите клиенти на Джаред и въпреки че Хартли не разполагаше с кой знае какво, Джаред знаеше, че дискриминационните дела винаги са опасна територия.

— И каква е стратегията? — попита Катлийн.

— При това положение правя всичко възможно делото да не стигне до съд. Преговаряй или умри.

— Ами ако Хартли откаже да преговаря?

— Всички адвокати преговарят. Просто трябва да открием Бароу.

— Може да ти е любимият частен детектив, но е изчезнал от лицето на планетата — каза Катлийн. — През последните петнайсет минути го търсих в офиса, вкъщи, на клетъчния телефон, на пейджъра, по факса. Бих изпратила и пощенски гълъб, но нямам адрес. — Катлийн отвори папката, която държеше. — Може би трябва да се свържем с някой друг. В моя списък има четиринайсет детективи, шест

ченгета, които могат да ти свършат работа, и трима долни информатори. Който и да вземеш...

— Бароу вече седмица се занимава с този случай. Имай ми доверие — познавам го, ще се обади.

Преди Катлийн да успее да отговори, телефонът звънна.

— Джаред Линч — отвърна шефът ѝ. — Да. Не. Доведете го. — Той затвори и прокара ръка през добре подстриганата си коса. — Готови или не, Хартли пристига.

— И си без козове — добави Катлийн.

— И съм без козове.

Вървяха към Сентър стрийт, номер 100 и Сара се мъчеше да не изостава от Гъф. Докато сръчно си пробиваше път през потока от адвокати, които непрекъснато кръстосваха между двете сгради, той обясни:

— Тук са не само повечето съдебни зали, но и ОРД.

— ОРД? — попита Сара.

— Не се притеснявай, ще видиш. — Гъф влезе през централния вход. Минаха през охраната и се отправиха към асансьорите. Вратите тъкмо щяха да се затворят, когато между тях се шумгуна нечия ръка. Висок мъж с късо подстригана сребристосива коса погледна строго Сара и влезе вътре.

— Радвам се да те видя, Виктор — каза Гъф.

— М-м-м — измуча студено Виктор Изглеждаше внушително с току-що изгладения си тъмносин костюм и вратовръзката, марка „Хермес“ в червено и синьо, стегната в съвършен възел.

Като се надяваше да стопи напрежението, Гъф се пробва отново:

— Виктор, запознай се със Сара Тейт. Сара, това е Виктор Стокуел — Сара и Виктор си кимнаха. — Сара е от вчера при нас. Водя я в ОРД да ѝ покажа номерата.

— Побързай — каза Виктор. — Освобождават шейсет души.

— Шейсет? — изуми се Сара, докато вратите на асансьора се отваряха на втория етаж.

Сара и Гъф тръгнаха след Виктор по коридора.

— Кой ти каза, че са шейсет? — попита Гъф.

— Илейн — отвърна Виктор, като имаше предвид секретарката на областния прокурор. — Въпреки че това включва целия персонал, не само адвокатите. — Той погледна Сара. — Но ако бях на ваше място, нямаше да си разопаковам багажа. Зайците умират първи.

— Благодаря — промълви Сара, смаяна от думите му.

— По-меко не мога да ви го съобщя — сви рамене Виктор, тръгна по коридора и добави: — Ще се видим вътре по-късно.

Когато Виктор бе достатъчно далеч, Сара се обади:

— Откога е капитан на мажоретките?

— Не го приемай лично, той си е такъв — каза Гъф. — Бивш морски пехотинец, затова е толкова груб с новациите. Представя си, че още е във флота.

— Не може ли да го уволнят вместо мен? — попита Сара.

— Абсурд. Той е може би най-добрият обвинител тук, ако не и в целия щат.

— Господин Непоклатимия с мрачния поглед. Да не би съдебните заседатели да му вярват?

— Задникът му може да е от камък, но в съдебната зала го обожават — обясни Гъф. — Заседателите го обичат, свидетелите също, съдиите го слушат. Невероятно е.

— Защо?

— Брутално честен е — отговори простичко Гъф. — Твърде много адвокати шикалкавят, опитват всичко, за да видят какво ще мине. Виктор борави само с доказателствата, които има — нито повече, нито по-малко. Ако не успее да докаже нещо, веднага си признава. Ако докаже нещо, не ти го натяква непрекъснато. Хората толкова се шокират от тази откровеност, че се влюбват в него. Може да е грубиян, но си играе играта вече двайсет години.

— Чак толкова ли е добър?

— Да, да, да, най-добрият е. — Гъф отвори вратата с надпис ОРД. — Добре дошла в отдела по разпределение на делата — каза той, докато минаваха през приемната. Махна за поздрав на секретарката и се отправи към една от многото врати в задната част на помещението. Вкара вътре Сара и затвори вратата зад нея.

— Значи тук всички си получават делата? — попита Сара.

— Точно така — Гъф седна зад бюрото. — Въпреки че никой не е чувал за него, това е сърцето на целия апарат на областната

прокуратура. Почти всяко престъпление в града — 125'000 случая на година — минава оттук. Когато арестува някого, полицаят попълва документ за извършен арест и обяснява защо е задържал заподозрения. Всеки ден тези документи се изпращат тук, където отговорникът — един от старшите помощник областни прокурори — ги разпределя на теб и на останалите помощник областни прокурори. Но не ги раздава както му падне. Важен е опитът — колкото повече опит имаш, толкова по-добри дела ще получаваш. Но ако това е едва първата ти работна седмица, сигурно ще получиш нещо незначително и досадно, на което никой няма да обърне внимание.

— Поне ще е нещо — каза Сара. — А това е някакво начало.

— Но не е достатъчно — отвърна Гъф. — Всеки може да си вземе дело. В Ню Йорк стават толкова много простотии, че да си намериш престъпление е като да си намериш жена. Има ги навсякъде, но трябва да се разтърсиш, за да откриеш нещо подходящо.

— И как да си намеря хубаво дело?

— Това е въпросът. И честно казано това е също и една от най-добре пазените тайни тук — обясни Гъф, докато Сара го слушаше внимателно. — Трябва да заобиколиш ОРД и да намериш някой, който ще ти даде дело, преди да е минало оттук.

— И кой ще даде такова дело на някой новак? — попита Сара.

— Ето го и проблемът — призна Гъф. — Понякога, ако полицаят, извършил ареста, наистина е взел случая присърце — например, ако престъпникът е наранил партньора му — тогава той ще заобиколи ОРД и ще даде делото лично на избрания от него помощник областен прокурор. Или някой съдия може да види дело, което му харесва, и сам да си избере на кого да го повери.

— И това е напълно законно?

— Това е най-големият заговор тук, но системата действа по този начин. Печеленето на най-големите дела поддържа вярата на хората в системата. А тази вяра е най-добрата спирачка на престъпността.

— Главозамайваща реч, но откъде да намеря ченге или съдия, който да ми даде дело?

— Няма да намериш — отговори й Гъф. — На твоето ниво единственият човек, който може да ти помогне, е служителката в приемната — самата кралица майка. Тя получава всичките документи за извършени арести от всичките участъци. След това взема всеки един

от тях, защипва го за съответния формуляр и го дава на отговорника на ОРД.

— И това се ядва? — попита Сара.

— Не ми пука дали се ядва или не, но нещата така стават.

— Значи мислиш, че това е най-доброто, което мога да направя?

— Несъмнено. Ако получиш хубав случай и влезеш в съда, началниците ти ще разберат, че не могат да си играят с теб. И докато аз съм твърде ниско в йерархията, за да накарам някой съдия или детектив да ти довери дело, мога да ти покажа как да удариш бингото чрез ОРД. Подмажи се на жената в приемната и тя ще ти даде нещо. След това само трябва да спечелиш.

Лека усмивка плъзна по лицето на Сара.

— Седемстотин хиляди долара? — Джаред не можеше да повярва. — Откъде ти хрумна тази сума? — Макар да знаеше, че Хартли ще поиска много пари, за да уреди случая извън съда, изобщо не очакваше сумата да е толкова голяма. Дори и Хартли нарочно да надуваше с надеждата да изкопчи поне половината сума, триста и петдесет хиляди пак представляваха почти двойно повече от това, което клиентът на Джаред бе готов да плати.

— Хайде — каза Хартли и поглади с ръка рядката си, посивяла коса. — Сумата не е толкова нелепа.

— Хартли, ако съобщя такава цифра, ще ме заколят. Дори и ти знаещ, че това е абсурд.

— Какво да ти кажа. Депото си го бива. Ако нашето предложение е толкова абсурдно, предложи ми и ти нещо.

Джаред бе упълномощен да уреди делото за двеста хиляди долара, но се надяваше да успее да го направи за много по-малко. С подходящата информация можеше да смъкне до петдесет хиляди. Единственият проблем беше, че тази информация още я нямаше.

— Не зная — започна да увърта той, надявайки се да спечели време — Може би трябва да отидем на съд. И на двамата ни е известно, че клиентката ви е направила от мухата слон.

— Е, и? По-добре хубаво си помислете, момчета, преди да решите да ходите в съда. Подобни дела водят със себе много лоши материали в пресата.

Джаред присви очи и стрелна с поглед противника си.

— Знаеш ли, Хартли, току-що разбрах нещо ново за теб. Не мислиш, че делото е добро — съгласил си се да представляваш тази откачалка, само защото знаеш, че дискриминационните дела са пълни с лесни пари.

— Не ме съди, синко. Ти си храниш твоето семейство, аз — моето.

— Не съм ти „синко“ и дори няма да доближа седемстотин хиляди. Избери си друга цифра.

— Личи ли ми, че съм нервна? — Сара изтри длани в синия си костюм.

— Нервна не е точната дума — отвърна Гъф. — Бих казал, че си „външно спокойна, а вътрешно — ужасена“.

— Какво очакваш? Залагам работата си.

— Не мисли за работата. Нали си спомняш плана?

— Абсолютно. Ти ме представяш, аз я омайвам и тя ми дава дело.

— Идеално. — Гъф отвори вратата на кабинета и влезе в приемната. — Тръгваме.

Седнала зад малко дъбово бюро в приемната, Евелин Кац беше потънала до гуша във формуляри. Знаеше, че помощник областните прокурори обикновено се връщат от обяд към два часа и действаше възможно най-бързо — завеждаше най-новите документи за извършени арести и ги подготвяше за разпределение.

— Здравсти, Евелин. — Гъф се приближи до бюрото. — Как е днес?

— Познавам ли те? — попита го Евелин.

— Аз съм Гъф — един от сътрудниците отсреща. Работех за Конрад Мур и просто исках да ти представя новата си шефка. — Сара също се приближи до бюрото и Гъф продължи: — Това е Сара Тейт. Днес започна работа при нас. За пръв път е тук.

— Радвам се и за двамата ви — Евелин отново се зарови в купищата хартия.

Преди Гъф да успее да каже каквото и да било, вратата се отвори и мъж в маслинозелен костюм влезе с куп хартия в ръце.

— Още ли? — попита Евелин.

— Следобедът едва започва — отвърна мъжът и тръгна да излиза. — Доскоро.

Когато вратата се затвори. Евелин прибави новите листове към купчината пред себе си и се върна към работата си, без да обръща внимание на Сара и Гъф.

Сара хвърли един поглед на Гъф и след това се обърна към Евелин.

— Вижте, съжалявам, че ви притеснявам, но просто съм нова тук и...

— Всъщност, нека ви кажа нещо. — Евелин остави телбода настрана. — Знам, че сте нова и знам, че искате хубаво дело, но изобщо не ви познавам. Затова, ако си затворя очите, ще прекарам всички хора, които не само че харесвам повече, но и които ме безпокоят много по-малко от вас.

Сара се стресна и не знаеше какво да каже.

— Не исках да ви безпокоя. Просто се опитвам да спася...

Вратата пак се отвори, но вместо мъжа в маслиненозеления костюм, влезе Виктор Стокуел. Той се доближи до бюрото и погледна Сара:

— Още ли не са ви уволнили?

Сара се насили да се усмихне.

— Не може да бъде, нали? Изкарах още цели двацет минути.

— Здравсти, Вик — обади се Гъф. Когато Виктор не отговори, Гъф добави: — И аз те обичам, скъпи. Цункам те, гушкам те и т.н.

Без да каже нищо повече, Виктор се отправи към кабинета на началника на ОРД. Евелин грабна купчина документи за извършени арести и тръгна след него.

Когато тя излезе, Сара се облегна на бюрото.

— Не може да бъде.

— Можеше и по-лошо да е — обади се Гъф.

— Накъде? Накъде по-лошо от това?

Можеше да се подпалиш или да се изринеш от някоя алергия. Можеше дори и едра шарка да те тръшне — това би било къде-къде по-лошо.

— Гъф, не сега — Сара го погледна умолително.

— Виж какво, нека се помоля на Виктор. Може и да ни съжали.
— Преди Сара да успее да изрази несъгласието си. Гъф тръгна след Виктор и Евелин.

Останала сама, Сара затвори очи и започна да масажира слепоочията си. Още веднъж входната врата се отвори. Беше мъжът, който носеше документите.

— Къде е Евелин? — попита той.

— Отзад, с Виктор — обясни Сара. Докато той оставяше поредната купчинка хартия на бюрото. Сара го попита: — Нещо хубаво има ли?

— Нямам представа — отвърна той. — Но онова в папката е с молба до Виктор. Бас ловя, че то ще си струва.

Най-отгоре на купчината лежеше обикновена папка. На жълто самозалепващо се листче отгоре беше написано: „С молба до Виктор Стокуел“.

— За него страхотно, а за мен имате ли нещо? — попита Сара.

— Чакай да се сетя, искаш страшен случай, за да шашнеш шефа.

— Нещо такова.

— Този град на нищо ли не те е научил? Ако искаш нещо, вземи си го.

— Не разбирам — отвърна Сара.

— Делото — посочи към папката той. — Твое е, ако го искаш.

— Как така мое е? Пише, че е за Виктор.

— Не пише, че е за него. Това е молба. Полицаят, извършил ареста, би искал Виктор да се занимава със случая, ако имаше възможност да избира. — Мъжът хвърли поглед надолу по коридора, за да види дали Евелин не се връща, а след това се обърна към Сара. — Щом искат Виктор, значи случаят е добър. Трябва да го вземеш.

— Луд ли си? — попита Сара. — Не мога да го взема — не е мой.

— Ничий е. Още не е разпределен.

— Но е отбелязано, че Виктор...

Той дръпна жълтото листче и го смачка.

— Вече не е. Нищо отбелязано няма.

— Чакай малко.

— Половината дела в този град са с молба за Виктор. Вярвай ми, не може да ги вземе всичките. Освен това е истински задник. Пада му

се да изгуби няколко добри случая. Ако наистина ти трябва, вземи го.

— Не зная — нервничеше Сара.

— Слушай, животът си е твой. Не мога да ти кажа какво да правиш — тръгна да си излиза той. — Но съм сигурен, че на Виктор няма да му липсва. Има си купища. — Преди да затвори вратата след себе си, мъжът добави: — Желая ти късмет.

Останала пак сама, Сара се втрени във вече голата папка. Не можеше да мръдне. Няма начин случаят да не е страхотен, помисли си тя. И Виктор няма да забележи. Стоеше нерешително и чуваше как Гъф и Виктор спорят. Както личеше, Виктор не предлагаше помощ.

— Не съм виновен аз — каза той от кабинета си. — Такъв е животът.

Секунди по-късно Гъф се върна в приемната.

— Какво ти е? — попита той, като забеляза угриженото ѝ лице.

Сара посочи папката.

— Разносвачът каза, че този случай е страхотен.

— Олеле — усмихна се Гъф. — Мислиш да го вземеш, нали?

Сара мълчеше.

— Сигурна ли си, че е добър?

— Да, съвсем — кимна Сара. — Защо? Какво мислиш?

— Вземаш го. Две мнения няма. Повярвай ми, ако искаш страхотно дело, помощ отгук няма да получиш.

По коридора Сара чуваше, че Виктор и Евелин привършват работата си. Колебливо се приближи към бюрото.

— Не бива да правя това.

— Но ще го направиш — заяви Гъф. — Просто го вземи. Чудо голямо.

Сара грабна папката.

— Дано не си навлека неприятности.

— Няма — отвърна Гъф и двамата се втурнаха към вратата.

Когато Евелин се върна, от Гъф и Сара нямаше и следа. Както и от папката с името на Виктор Стокуел.

— Чу ли изобщо нещо от това, което ти наговорих през последните трийсет минути? — попита Джаред. — И дума да не става

за четиристотин хиляди. Ако ще ме занимаваш с такива цифри, направо ще се видим в съда.

— Джаред, започна да ми писва — въздъхна Хартли. — Твърдиш, че искаш да уредиш нещата, но бърчиш нос на всичко, което ти кажа.

— Защото говориш глупости. Има... — Звънът на телефона прекъсна Джаред. Беше казал на Катлийн, че не иска никой да го безпокои, освен Бароу. Лени Бароу беше най-добрият частен детектив на Джаред. Докато адвокатите обвинители имаха цели участъци с полицаи и детективи, които да ровят в мръсотията на противниците, защитниците бяха принудени да разчитат на частни детективи. Бароу търсеше информация за клиентката на Хартли. И сега, усмихна се наум Джаред, най-накрая ще получи информацията, с която ще осигури прилично споразумение. Както винаги проучването си заслужаваше. Джаред вдигна слушалката и си помисли, че дори петдесет хиляди са много. Може би двайсет и пет и едно извинение. Или само двайсет и пет хиляди. — Джери, извини ме за момент. — Той доближи слушалката до ухото си. — Ало, Джаред Линч.

— Джей, аз съм — заговори Бароу с обичайния си спокоен глас.

— Чудех се кога ще се обадиш. Има ли добри новини?

— Всъщност, нищо не можах да открия. Нищо мръсно, нищо сочно, никакви клюки. Жената си е чиста прозявка.

— Страхотно. — Джаред се опита да изглежда така, все едно чува нещо прекрасно. — Ей сега ще му кажа.

— Хартли при теб ли е? — попита Бароу.

— Да — усмихна се Джаред. — Точно пред мен.

— Тогава нека ти кажа още нещо. Тъй като те обичам, се потрудох допълнително. Мъжът, срещу който Хартли е завел дело — твоят клиент...

— Да?

— Истински боклук, Джей. На предишното му работно място е имало четири оплаквания — две от тях доказани. Моли се Хартли да няма добри приятели като мен, защото както е тръгнал този случай, ще си имаш неприятности.

— Още по-добре — каза Джаред. — Какво друго мога да искам?

— Слушай, шефе, съжалявам — въздъхна Бароу. — Много поздрави на Хартли. И на Сара.

— Разбира се. Благодаря. — Джаред затвори телефона и се насили да се усмихне широко на Хартли. — Извинявай, просто получих информация за клиентката ти. Нека се върнем към цифрите.

Сара и Гъф бързаха по коридора.

— Дай да го видя — каза Гъф.

— Не тук — Сара погледна през рамо. — В асансьора.

— Леле, бас лоя, че е жестоко дело. Брутално убийство. Не, чакай, още по-добре, двойно убийство.

— Би ли се опитал да контролираш жаждата си за кръв? — попита Сара.

Асансьорът беше празен. Гъф няколко пъти натисна копчето за затваряне на вратите.

— Затваряй се, затваряй се, затваряй се, затваряй се, затваряй се, затваряй се, затваряй се — повтаряше той. Когато накрая вратите се затвориха, Сара отвори папката и веднага потърси „Описание на престъплението“. Като се бореше с нечетливия почерк на полицаия, направил ареста, Сара започна да чете.

— О, не. Не може да бъде. Кажете ми, че не е вярно. — Тя подаде папката на Гъф.

— Какво? Какво е?

Докато Гъф четеше, Сара каза:

— Изобщо не мога да повярвам. Не е двойно убийство. Не е единично убийство, дори не е нападение. Някой си Козлоу бил хванат да влиза в къща в Тъпър ийст сайд. Случаят, който ще ми осигури бъдещето, се оказва някаква идиотска кражбица. Няма пистолети, няма ножове, нищо няма.

— Абсолютен боклук — съгласи се Гъф, докато асансьорът спираше на партера. — Но погледни от хубавата страна. Поне имаш дело.

— Да бе — отвърна Сара, докато излизаха от Сентър стрийт, номер 100. — Само се надявам, че не е някоя нова главоболка.

Виктор стоеше пред бюрото на Евелин.

— Едно дело трябваше да се появи за мен. Името на обвиняемия е Козлоу.

— Козлоу, Козлоу, Козлоу — повтаряше Евелин и разгръщаше пристигналите най-накрая документи — Не го виждам тук. Съжалявам.

— Ами тук? — Виктор недоволно посочи купчината с отметнатите от Евелин дела.

Тя разрови и тях. Нямахте нищо.

— Съжалявам. Не съм го виждала.

— Става въпрос за кражба. Козлоу е обвиняемият.

— Още първия път те чух — отвърна Евелин. — И пак ти казвам, че го няма. Провери ли при другите помощник областни прокурори?

— Нека те попитам нещо? — Очите на Виктор гневно се присвиха. — Аз ли на теб докладвам, или ти на мен? Или казано по-лесно, кой е шефът тук?

— Съжалявам, не съм искала да...

— Не ми пука какво си искала. Искам само да си получа случая. Разтърси се и разбери кой го е взел. Веднага.

ГЛАВА ТРЕТА

— И какво ще правим сега? — Сара седеше в кабинета си, вторачена в описанието на ареста на Козлоу.

— Какво искаш да кажеш? — попита Гъф. — Що за въпрос е това?

— Искам да кажа, че случаят е боклук и питам как ще се отървем от него. Можем ли да го върнем? Да отидем пак там и да си вземем друг?

— Не можеш да върнеш дело, щом веднъж си го взела. Все едно да си купиш панталони и да си ги скъсиш — щом си се бъзикала с тях, вече не можеш да ги върнеш.

— Но аз с тези панталони не съм се бъзикала. Само ги свалих от рафта — извика Сара, размахвайки листа с ареста на Козлоу. — Тези панталони са си съвсем наред!

— Е, пак не можеш да ги върнеш. Не могат да ти възстановят сумата, не можеш да ги подмениш за други.

— Защо?

— Защото ако така ставаха нещата, малките престъпления, които са най-много в този град, никога нямаше да се разглеждат. Всички щяха да чакат за нещо по-добро.

— Гъф, изобщо не ме интересува как стават нещата, трябва да се измъкна от тази каша. Чакай сега. Означава ли това, че не мога да се върна в ОРД, да оставя това на бюро то в приемната и да кажа: „Много съжалявам, но ми го доставиха по погрешка“?

— Предполагам, че би могла — замисли се Гъф. — Но ако...

Телефонът на Сара започна да звъни.

— Ако какво? — Сара не обърна внимание на телефона.

— Ако... не е разбрала, че случаят е изчезнал. Но ако разбере...

— Чакай малко — Сара вдигна слушалката — Сара на телефона.

— Сара, обажда се Евелин от ОРД. При теб ли е един случай за кражба с обвиняем на име Козлоу? Ако си го взела, трябва да знам. Важно е.

— Би ли изчакала за секунда? — Сара натисна бутона за изчакване и се обърна към Гъф. — Загазихме.

— Двеста и петдесет хиляди? — Лицето на Марти Любецки беше почервеняло от гняв. — Що за споразумение е това, по дяволите?

— Като се имат предвид фактите по делото, мисля, че се справихме добре. — Джаред се опита да представи в положителна светлина резултатите от преговорите с Хартли. — В началото той искаше седемстотин хиляди.

Марти Любецки беше партньорът от „Уейн и Портной“, който отговаряше за „Роуз Майкросистемс“.

— Изобщо не ми пука колко са искали в началото. Може да са искали и седем милиона. Твоята работа е да смъкнеш сумата дотолкова, че да е приемлива за клиента ти. А в това отношение се провали. И то жестоко.

Джаред се ядоса на себе си, че започна да обяснява. Знаеше, че Любецки не обича обясненията. Обичаше резултатите. И когато не получаваше резултати, обичаше да крещи. А когато крещеше, не обичаше да го прекъсват. Затова почти десет минути Джаред стоя мълчаливо.

— По дяволите, Джаред, ако си имал нужда от помощ, защо не си поискал? Сега стоя тук с пръст в задника и приличам на идиот. И дори не включвам факта, че си се съгласил на петдесет хиляди повече, отколкото „Роуз“ позволи.

— Казах им, че „Роуз“ трябва да одобри предложението.

— На кой му пука какво си им казал? Не можеш да върнеш духа в бутилката.

Джаред отново замълча.

— Не знам какво искаш да чуеш от мен — обади се накрая той. — Дадох всичко от себе си. Не бих допуснал споразумение, ако не мислех, че това е в интерес на „Роуз“. Ако искаш, аз ще им кажа.

— Разбира се, че ти ще им кажеш. Ако ще си празнят джобовете, нека знаят кой е виновен.

Сара нямаше сили да погледне Гъф и започна да си играе с един молив. Нарисува човече на бесилка. Отдолу направи четири чертички и ги попълни с името С-А-Р-А. След като написа и последната буква, прониза обесеното човече с молива и графитът се счупи.

— Свърши ли със самоизтезанията? — попита Гъф.

— Това дори не е мое дело.

— На никой не беше. И ако от това ще ти стане по-леко, в случаи, че Евелин наистина го искаше, щеше да си го каже.

— Не си го каза, само защото са разбрали, че случаят не струва.

— Работата е свършена, шефке. Сега спри да се риташ.

— Да, прав си. Трябва да се съсредоточим върху проблема какво ще правим по-нататък. Стига самосъжаление.

— Правилно. Това отноше...

— Чакай да ти кажа още нещо — прекъсна го Сара. — Знаеш ли кое е най-тъпото?

— Не, кажи ми кое е най-тъпото.

— Най-тъпото е, че дори не мога да си запазя работата с този случай! Ето колко съм глупава! Откраднах единственото дело, което няма никаква стойност! И не само, че не струва нищо, ами ще ми докара и неприятности! — Сара пое дъх и бутна документа за арест на Козлоу настрани.

— Един на нула за делото — обяви Гъф.

— Не е смешно — отвърна тя. — С един глупав замах си навредих на кариерата и си създадох невероятен враг.

— Не се безпокой за Евелин — няма да ти се сърди дълго.

— На кой му пука за Евелин. Говоря за Виктор.

Гъф се стресна.

— Виктор знае ли?

— Предполагам. Евелин каза, че Виктор е попитал за случая. Защо? Толкова ли е лошо това?

— В списъка от хора, които искаш да са ти сърдити. Виктор е на последно място.

— Трябва ни помощ. Мислиш ли, че можеш да намериш някой, който е гъст с Виктор? Да ни разкраси пред него?

— Чакай да се обадя тук-там. — Гъф тръгна към вратата.

Когато той излезе, кабинетът изведнъж стана тих. Очите на Сара се стрелкаха по почти празната стая и ѝ се зави свят. Почувства, че

стените се приближават към нея и положи глава на бюрото си, като се опитваше да не мисли за нищо. Успя почти за минута. След това звънът на телефона върна всичките ѝ проблеми.

— Сара на телефона — отвърна тя. — И ако новините са лоши, не искам да ги чувам.

— Като че ли следобедът ни протича по един и същи начин — отговори Джаред.

— Мисля, че моят стана още по-лош, ако това изобщо е възможно. — След като му разказа как е откраднала делото на най-известния помощник областен прокурор. Сара добави: — И сега си лепнах този скапан случай, с който дори не мога да си осигуря работата.

— Едно нещо не разбирам — каза Джаред. — Ако случаят не струва, защо е бил пратен за звездата на прокуратурата?

— Някое ченге сигурно е искало той да го поеме.

— Сигурна ли си, че това е причината?

— Какво искаш да кажеш? — вдигна глава Сара.

— Ченгетата не са толкова тъпи. Знаят, че тежкарите никога не поемат незначителни дела.

Сара се замисли.

— Не бях погледнала на нещата така. — В гласа ѝ се прокрадна вълнение. — Ами това може да се окаже златна мина.

— Сара, внимавай. Не се надяв...

— Ти сам го каза — прекъсна го тя. — Трябва да има причина делото да е пратено на Виктор.

— Чакай малко. Виктор? Виктор Стокуел?

— Да, познаваш ли го?

— Чувал съм за него.

— Добре, в такъв случай знаеш за какво говоря — името на Виктор е било там с причина.

— Но това не означава, че делото е страхотно — отбеляза Джаред. — Ако беше, той щеше да си го поиска.

— Само защото не е достатъчно добро за Виктор, не означава, че не е достатъчно добро за мен.

— Унасяш се — отвърна Джаред. — Разпитай помощника ти. Може би той има някакви идеи.

— Тук е другият проблем — въздъхна Сара. — Казах на Гъф, че съм откраднала случая, но не съм му казала, че беше отбелязан за Виктор.

— Защо?

— Не знам.

— Хайде, Сара. Ясна си ми като книжка с картинки.

— Ами той така ми повярва, не искам да изгубя доверието му.

— Чудесно, но обърни нещата. Поеми делото, дай най-доброто от себе си и го спечели. Доколкото разбирам, само така ще си запазиш работата.

— Да, съвсем прав си. Отгук нататък ще се стегна.

Когато затвори телефона, Сара още веднъж почувства тишината в стаята. Но вместо да се усеща като в капан, тя стисна зъби. Ето това е, каза си. Обърни нещата или ги остави да те забият в земята. Сара се изправи, излезе от кабинета и се приближи до бюрото на Гъф.

— Излезе ли ни късмета?

— Още не — отвърна той. — Ти държиш ли се?

— Мисля, че най-накрая съм готова за бой.

— Наистина ли? И кое предизвика тази внезапна промяна?

— Само малко реализъм. И колкото и откачено да ти звучи, започвам да имам добро предчувствие за това дело.

Стиснал здраво с юмруци решетките на килията си, Тони Козлоу с усилие сдържаше гласа си.

— Какво искаш да кажеш с това, че е откраднала делото?

— Това, което ти казвам — Виктор стоеше на ръка разстояние от килията. — Откраднала го е. Делото е било внесено, тя е имала достъп до него и го е взела. Предполагам, че като ми е видяла името отгоре, е решила, че случаят е бомба. А това изобщо не е така.

— Не ме занасяй — каза Козлоу. Тони беше това, което в прокуратурата наричаха уличен пес. Имаше тъмна коса, гъста брада и бе облечен в черно кожено яке. Невъзпитан и избухлив, той бе очевидно раздразнен от тона на Виктор. — Господин Рафърти знае ли?

Виктор трепна.

— Още не. Не мога да се свържа с него. Всъщност, само затова съм тук. Реших, че може да те посети.

— Той да посети *мен*? — Козлоу присви очи. — Я да ти дам един съвет да му звъннеш отново.

Виктор спокойно се приближи до килията провря дясната си ръка през решетките, сграбчи Козлоу за врата и залепи лицето му за тях.

— Не ми казвай какво да правя. Не обичам.

Вбесен, Козлоу на свой ред провря ръце през решетките, сграбчи Виктор за ушите и удари лицето му в железните пръчки.

— А това как ти се струва? — изкрещя той. — Пипнеш ли ме отново и ти късам главата!

След секунди един от пазачите дотича и освободи Виктор. Сръга с палка Козлоу в стомаха и той падна на колене.

— Добре ли сте? — обърна се пазачът към Виктор.

Без да отговори, Виктор се обърна и излезе от помещението.

— Що за споразумение е това? — изкрещя Джоуел Роуз.

— Най-доброто, което можахме да направим — отвърна Джаред със затворени очи, докато притискаше телефонната слушалка към рамото си. От момента, в който се обади, Джаред знаеше, че ще трябва да се подготви за най-лошото. Любецки не хареса договорената сума, но Джоуел Роуз, президент и изпълнителен директор на „Роуз Майкросистемс“, трябваше и да я плати — а това означаваше, че ще я хареса още по-малко. Като полагаше големи усилия, за да звучи доволен от постигнатото. Джаред продължи: — И като се имат предвид алтернативите, сумата не е чак толкова лоша.

— Така ли? — попита Роуз. — Я пак ми кажи цифрата. Джаред.

— Двеста и петдесет хиляди.

— Чуй ме сега, Джаред. Тази цифра има девет срички. Колкото повече са сричките, толкова повече са парите, а девет срички са много пари. Още веднъж те питам, малко ли ти се вижда това?

— Господин Роуз, знам, че не искахте да плащате толкова много, но наистина споразумението е добро. Повярвайте ми, можеше да бъде много по-лошо.

— Да ти повярвам? — прогърмя от гняв гласът на Роуз. — Това да не са ти проклетите бойскауты, това е... знаеш ли? Я ми дай Любецки. Писна ми да се разправям с идиоти.

— Сигурен ли си, че ще ни помогне? — попита Сара, докато сядаше зад бюрото си.

— Когато Конрад казва, че ще направи нещо, значи ще го направи — отвърна Гъф.

— Разкажи ми за него.

— Конрад Мур е невероятен обвинител — един от най-уважаваните в прокуратурата. Още по-важното е, че когато постъпих тук, работих за него. Попитах го дали ще те посъветва нещо и той каза, че с удоволствие ще го направи.

— Прекрасно — каза тя. — Благодаря ти, Гъф.

— Недей още. Чакай да го видиш. Малко е емоционален.

— Какво искаш да кажеш?

— Последните четири години Конрад е имал най-много дела в цялата прокуратура. Ходи в съда най-често от всички останали.

— Защо?

— Много просто — никого не жали. Ако си извършил престъпление, ще те прати в затвора. Точка. Няма да преговаря, няма да се моли за по-леко наказание, няма да ти прави никакви услуги. И тъй като взима добри дела, може да си го позволи.

— Ако е толкова зает, откъде намира време да ми помага?

— Само знам, че току-що е приключил да наставлява някой друг и когато се съгласи, улових възможността.

— Както и да е, съгласна съм. Кога започваме?

Гъф погледна часовника си.

— Каза, че ще се обади към...

Телефонът на Сара звънна.

— Бих казал към сега — Гъф склочи ръце с усмивка.

— Сара на телефона — вдигна слушалката тя.

— Така не се отговаря по телефона — каза един глас. — Каква ти е работата сега?

— Кой сте вие? — попита Сара.

— Конрад Мур. Гъф каза, че имаш нужда от помощ. Кажете сега какво работиш.

— Областен прокурор съм — запелтечи Сара.

— Не си — отвърна Конрад със строг глас. — По телевизията всички са областни прокурори. По филмите също. Но в истинския живот има само един — Артър Монаган. Шефът ни. И в истинския живот ти си помощник областен прокурор. И когато вдигаш телефона, казваш на този, който се обажда, с кого си има работа. Ясно?

Конрад затвори. След пет секунди телефонът звънна отново. Тя се поколеба и го вдигна.

— Кабинетът на помощник областния прокурор. Аз съм Сара.

— Не! — извика Конрад. — Това е първото им впечатление за теб. Да не искаш да си помислят, че е вдигнала секретарката? Как ти е фамилията, Сара?

— Тейт.

— Тогава им казваш само това. Тук си имаме работа с престъпници. И за разлика от адвокатската кантора, в която си работила, не искаме повече клиенти, а по-малко. Затова не е необходимо да сме любезни, а гадни. Искаме хората да се плашат, когато са извършили престъпление. Затова недей да ги коткаш. От сега нататък си помощник областен прокурор Тейт. Това е. — И Конрад отново затвори.

Пет секунди по-късно телефонът на Сара звънна пак. Тя вдигна слушалката и изкрещя:

— *Помощник областен прокурор Тейт! Кой се обажда, мамка му?*

— Така е добре — заяви Конрад. — Ето така трябва да ги стряскаме.

— Радвам се. Сега ще ви видя ли лично или цял ден ще си говорим по телефона?

— Елате веднага. — Гласът на Конрад стана по-мек. — Аз съм в дъното на коридора, отдясно. Стая 755.

Сара затвори телефона, обърна се към Гъф и пое дълбоко дъх.

— Готово. Искаш ли да дойдеш?

— Майтап ли си правиш? Цял ден само това чакам — каза Гъф. — И какво мислиш?

— Определено е агресивен. — Сара излезе в коридора — Само се надявам да ни измъкне от тази каша.

Виктор вървеше бързо по Сентър стрийт, искаше да се прибере в кабинета си. Събитията от следобеда бяха отнели повече от предвиденото време и още не бе успял да се свърже с Рафърти. Но докато пресичаше пред сградата на стария федерален съд, клетъчният му телефон звънна. Този номер не беше вписан в указателя на прокуратурата и се използваше само в спешни случаи. Той го отвори.

— Кои е?

— Кои е? — Козлоу имитираше дълбокия глас на Виктор. — Как си, Вик? Отдавна не съм ти залепял лицето за решетките.

Виктор спря малко преди да се качи на тротоара.

— Как така ми звъниш?

— Всеки има право на едно телефонно обаждане, задник такъв. Дори и аз го знам. И ако господин Рафърти направи едно бързо дарение, получавам неограничен достъп... нали ме разбираш?

— Защо ще ти дава този номер?

— Никак не е доволен от теб, Вик. Нещата не вървят по план.

Виктор огледа пешеходците около съда. Никой не беше достатъчно близо, за да го чуе.

— И защо той не ми се обади?

— Не му пука дали ще говори с теб. Просто иска да знае какво трябва ние да правим.

— Не „ние“ — Виктор едва сдържаше гнева си. — Аз свърших. Оставате сами, момчета.

— Не така стават нещата.

— Всъщност точно обратното. Искях да направя услуга на нашия общ приятел, ама сега ви оставям.

— Но още можеш да поемеш делото.

— Казах ти. Свърших. Имам достатъчно работа, няма защо да си поставям кариерата под въпрос, за да си създавам още. Разбираш ли какво аз ти казвам, дребен психопат такъв?

От другата страна последва ледено мълчание.

— Само още нещо ми кажи — промърмори Козлоу. — Каква е най-добрата ни възможност?

— Лесна работа — отвърна Виктор. — Трябва така да стане, че да те изкарат невинен. Ако не стане, шефът ти губи. Ако бях на негово място, щях да разбера всичко за новия помощник областен прокурор, който е поел случая. С нея трябва да се оправяте.

— Как ѝ е името?

— Сара — каза Виктор — Сара Тейт.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА

Застанала пред вратата на кабинета на Конрад, Сара се зачете в двата цитата, залепени на нея. „*Crimine ab uno disce omnis*“ — „От едно престъпление разбираш държавата“ на Вергилий и „Славата е нещо, което трябва да се спечели, честта е нещо, което не трябва да се губи“ — Артур Шопенхауер.

Сара погледна Гъф и вдигна вежди.

— Как го нарече? Емоционален?

Гъф се усмихна и почука по матираното стъкло.

— Влез — изръмжа един глас зад вратата. Те влязоха.

Конрад седеше зад бюрото си и подреждаше листовите хартия върху него. Беше по-нисък, отколкото си го представяше Сара, среден на ръст, слаб, но силен. Блестящата му черна коса и пронизващите кафяви очи го правеха да изглежда толкова заплашителен, колкото и звучеше. Но топлата и любезна усмивка смекчаваше впечатлението от външния му вид.

— Конрад, това е Сара Тейт.

Сара протегна ръка.

— Радвам се да се запознаем.

— Моля, седнете и двамата. — Конрад се отпусна в собствения си стол.

— Сара, ето го непрекъснатият кошмар на всички престъпници.

— И аз така чух — каза Сара. — Гъф ми каза, че имате доста работа.

— Не се оплаквам и не се извинявам — облегна се назад Конрад. — Стане ли въпрос за системата на криминалното правосъдие, Америка може и да е влюбена в скъпите адвокати, но ако питате мен, не те ще отидат в рая.

— А ние? — обади се Сара.

— Естествено. Всеки път, когато спечелим някое дело, махаме един престъпник от улицата. Звучи смешно, но това означава, че правим обстановката по-сигурна за теб и за останалите хора в този

град. Това е единствената причина. — Конрад скръсти ръце зад главата си и добави: — Каж ми, Сара, защо напусна адвокатската фирма? Отказала си се от шестцифрена заплата, за да дойдеш тук.

— На кой му пука за заплатата ми? Мислех, че ще ми помогнете да спечеля делото.

— Ще го направя — отвърна Конрад. — След като ми отговориш. Е, защо напусна адвокатската фирма?

— Ами нека да кажем, че парите бяха страхотни, а работата — ужасна. За шест години бях само два пъти в съда. Останалото време прекарвах в библиотеката, правех проучвания и съчинявах съдебни искове.

— Значи просто ти писна и дойде да работиш при добрите?

— Не съвсем. Не бях очарована, но след година-две щях да стана партньор. И тъй като това означаваше, че ще бъда възмездена, реших да поостана. За да съкратя максимално тази сълзлива и дълга история, ще ви кажа направо, че отидох на срещата, която организират на всеки две години, и ми казаха, че не съм вписана за партньор. Според тях не съм имала качествата, необходими за тяхната фирма.

— Но не те уволниха заради това.

— Не, уволниха ме, когато... — Сара млъкна. — Откъде знаете, че съм уволнена?

— Девета година карам в този кабинет — отвърна Конрад сериозно. — Имам приятели във всяка фирма в този град, включително и в твоята.

— Проверявали сте ме?

— Виж, Гъф ме помоли да ти помогна. По някаква причина те харесва. Но ако ще уча някого на хватки, можеш да си сигурна, че първо ще искам да го опозная.

— Тогава защо ме разпитвате за неща, които знаете?

— За да видя дали ще излъжеш — каза с равен глас Конрад. — Но още искам да разбера защо те уволниха.

— Като познавате толкова хора, защо не знаете отговора? — попита Сара.

Конрад се усмихна.

— Казаха, че обичаш да се биеш.

— Така значи — обади се Гъф.

— И за да ти отговоря на въпроса — добави Конрад, — искам да чуя твоята гледна точка.

— Хайде да го оставим за друг ден — помоли Сара. — Достатъчно се срамувах днес.

— Добре — съгласи се Конрад. — Нека поговорим за твоя проблем. Чудиш се какво да правиш с делото.

— Знам какво да правя с него — трябва да го внесе в съда. Само не знам дали Виктор ще ми позволи.

— Ако и Виктор и Евелин знаят, че делото е в теб и още не са си го поискали, значи е твое. Независимо дали ти харесва, мърдане няма.

— Мислите ли, че Виктор ще ми отмъсти?

— Бесен ще е. Но аз не бих се притеснявал. Всички началници си пазят територията.

— Щом казвате — Сара продължаваше да се чуди защо случаят беше отбелязан за Виктор.

— Ами какво относно това, че делото не струва? — попита Гъф. — Мислиш пи, че е твърде дребно, за да й спаси работата?

— Може и да е дребно, но само него имам — отбеляза Сара.

— Точно така — съгласи се Конрад. — И ако искаш да направиш впечатление, това е по-добро от нищо. — Той се изправи и тръгна към вратата. — Хайде да се махаме оттук.

— Време е да те научим как да се бориш с престъпността — обяви Гъф.

— Да си взема ли наметалото и джаджите? — обърна се Сара към Конрад.

— Моля? — попита той.

— Няма значение — отвърна Сара и тръгна след Конрад. — Къде отиваме?

— Пак в ОРД — отговори Конрад. Погледна й ръката и продължи: — Между другото, нека те посъветвам още нещо, махни венчалната халка.

— Какво?

— Чу ме добре. Махни халката. Сега си обвинител и ще си създадеш врагове сред лоши хора. Колкото по-малко знаят за теб, толкова по-добре. И повярвай ми — каквато и информация да докопат за теб, колкото и малка да е, ще намерят начин да я използват срещу теб.

Джаред си взе шоколадче от барчето на фирмата и се върна в кабинета си. Нямахте търпение да дочака края на този ден. От Хартли, през Любецки, до Роуз, целият му следобед беше изпълнен с отрицателни емоции. Докато вървеше по извитите коридори, облицовани с черешово дърво. Той се помъчи да забрави последното си фиаско и се концентрира върху най-скъпото, което имаше — Сара, единственият човек, който винаги му помагаше да погледне нещата в перспектива. Мислеше си какво би казала тя на Роуз и се засмя наум. Никога не би позволила да се държат така с нея. Когато Роуз млькнеше, тя щеше да го разкъса. Щеше да съжали, че си е отворил устата. Джаред я обичаше заради това. Тя правеше онова, което *той* не можеше. Джаред ѝ осигуряваше предвидимост и организация, а тя задоволяваше нуждата му от непосредственост и спонтанност. Бавно, но сигурно, Джаред се отпусна, докато не почувства ръка на рамото си.

— Може ли да говоря насаме с теб? — Томас Уейн посочи кабинета си. Той бе един от партньорите, основали „Уейн и Портной“, и рядко някой под ранга на партньор говореше насаме с него. Уейн беше висок почти метър и деветдесет и се извисяваше над повечето си подчинени, което бе довело до слуха, че във фирмата не назначавали никой по-висок от него. Естествено, това не беше вярно, но Уейн се наслаждаваше на тези приказки и не направи нищо, за да ги спре. Според него от подобни слухове се създаваха легендите, а Томас Уейн искаше да се превърне точно в това.

— Чух, че денят ти бил лош. — Уейн затвори вратата на кабинета си.

— Не беше от най-добрите — отвърна Джаред.

— Може и така да се каже. — Уейн седна зад голямото, но семпло бюро от орехово дърво. — Но не такива дни са построили тази фирма. Трябва да разбереш, Джаред, тази фирма е построена със сериозна, съсредоточена, всеотдайна...

— Разбирам какво казвате, господине — прекъсна го Джаред — Но трябва да съм откровен с вас. „Роуз Майкросистемс“ може да са платили много пари, но искрено вярвам, че ги спасихме от нещо много по-лошо. Колкото и да вдигат пара, заставам зад работата си и зад получените резултати.

— Джаред, чувал ли си за Пърси Форман?

— Познато ми е името, но не знам кой...

— Пърси Форман защитаваше Джеймс Ърл Рей, когато уби Мартин Лутър Кинг. И независимо от това какво си мислиш за моралната страна на въпроса, Пърси беше един от най-великите адвокати на всички времена. В един момент от кариерата си защитавал богата светска дама, обвинена в убийството на съпруга си. За да поеме делото, Пърси ѝ взел пет милиона долара. *Пет милиона*. Дори и по днешните стандарти това е прекалено. Но жената платила и Пърси се захванал за работа. По време на процеса извъртал, отбивал и преиначавал всички аргументи на обвинението и накрая я оправдали. Но пресата не могла да преглътне факта, че жената платила тези чудовищни хонорари. Затова, когато сгащили Пърси на стълбището на съда, го попитали защо ѝ е взел пет милиона. Най-сериозно Пърси ги погледнал и отговорил, че ѝ е взел толкова, защото *само толкова имала*.

Уейн погледна Джаред.

— Ето от такива адвокати имаме нужда тук. Чудесно е, че си умен, че си честен, дори, че си агресивен. Но за да вкараш истинския бизнес тук, най-важното качество е да си уверен в способностите си да печелиш. Клиентите следват успеха — ако почувстват, че ти си уверен и те ще са уверени в теб. И ако имат тази увереност, винаги ще ти вярват и никога няма да оспорват решенията ти.

Точно такъв проблем си имал този следобед, Джаред — продължи Уейн. — Ако Роуз ти вярваше напълно, щеше да напише този чек с усмивка. Вместо това заплашва, че ще си тръгне и ще си отнесе сметката с трите милиона долара. Ако водеше нови клиенти, нямаше толкова да ни пука за Роуз. Но като ти погледна нещата, излиза, че развитието на клиентелата не ти е силна страна.

— Зная — отвърна Джаред. — Но правя всичко, което...

— Това не е достатъчно, за да водиш нови клиенти. От теб се изисква да убеждаваш хората да ти доверяват живота си. Ако това доверие липсва, не можем да пазим старите клиенти и със сигурност не можем да привличаме нови. И ако не можем да привличаме нови, фирмата не може да расте. И ако не можем да се разрастваме, не можем да създаваме нови партньори. Разбираш ли какво се опитвам да ти кажа, Джаред?

— Абсолютно, господине. — Джаред отчаяно се стараяше да звучи оптимистично. — Но не трябва да се безпокоите. Зная стойността на старите клиенти, зная и тази на новите и, спор няма, зная стойността на това да си партньор в тази фирма.

— Прекрасно — отвърна Уейн. — Тогава се радвам, че си поговорихме.

В ОРД Сара, Конрад и Гъф се запътиха направо към един от кабинетите в задната част на стаята. Сара седна зад бюрото.

— Добре — каза Конрад. — Питай я.

— Мъж, който твърди, че притежава окултни способности, обещава на една симпатична стара дама да прочисти малкото ѝ котенце на име Шърли от обладаните го зли духове. Какво можеш да му тръснеш?

— А?

— Престъплението — обясни Гъф. — В какво можеш да го обвиниш?

Сара погледна към сборника със законите на Ню Йорк, който лежеше на бюрото, а Конрад се обади:

— Не използвай книгата, а това, което знаеш.

— Не съм сигурна — отвърна Сара. — Предполагам, че ще е измама.

— Предполагаш? — попита Конрад. — Не можеш само да предполагаш. Ти си помощник областен прокурор. Когато едно ченге арестува някого, документацията идва при теб и ти решаваш какво е престъплението. Това означава, че трябва да знаеш елементите на всяко престъпление, както и законите.

— Да, напълно си прав — каза Сара. — Трябваше да...

— Недей да се обвиняваш. Просто продължавай — използвай сборника и намери престъплението.

Сара разгърна страниците. Започна да чете по диагонал многобройните престъпления и да търси отговор на хипотетичния въпрос на Гъф. Почти три минути Конрад и Гъф я наблюдаваха мълчаливо. Накрая тя вдигна поглед:

— Гадателство.

— Обясни — нареди Конрад.

Сара зачете от книгата:

— В Ню Йорк, ако претендирате, че използвате окултни сили, за да прогонвате или влияете на зли духове, може да ви обвинят в гадателство.

— И защитата е?

— Може да го правите с цел забавление. — Тя избърса чело.

— Точно така — каза Конрад. — Ето защо не сме окошарили Великия Замбони и цялата останала пасмина.

— Какво общо има това с моята кражба?

— Сигурна ли си, че е кражба? — засече я Конрад — Може да е влизане с взлом. Може да е обир. Ами грабеж? Ще разбереш само като разгледаш отделните факти. Фактите ще ти кажат какво е престъплението. Например, ако вземеш на някой парите и след това го удариш, това е грабеж. Но ако му вземеш парите и когато той се разпищи, му ги върнеш, това вече не е грабеж, защото неговата собственост не е в теб. Важното е да знаеш всички подробности.

— Възприемай го като филм — вметна Гъф. — Раздели го на отделни кадри. И един кадър да ти липсва, нямаш пълната картина.

— Добре. — Сара се стареше да се държи на ниво. — Това мога да го направя. — Тя зачете документа за извършен арест. — Полицаят получава обаждане по радиовръзката за влизане с взлом и описание на извършителя, след което го хваща на две пресечки от мястото на престъплението. При завръщане на Източна осемдесет и втора улица, номер 201, жертвата идентифицира нарушителя като крадеца. След претърсване на джобовете му са открити часовник с диаманти „Ебел“, сребърна топка за голф и 417 долара, всички притежание на жертвата.

— Сега — каза Конрад, — имаш около три процента от това, което се е случило в действителност.

— Защо? — Сара бе объркана.

— Защото така се правят арестите — всички гледат да се изкарат герои. — Конрад се наведе и грабна листа от ръцете на Сара. — Ето, то си пише. Ченгето използва думите „влизане с взлом“. Не му е работа да идентифицира престъплението. Това ти трябва да го свършиш. И откъде да знаем, че описанието по радиовръзката съвпада с дрехите, които Козлоу е бил облякъл? И кой е съобщил за кражбата? Жертвата или анонимно обаждане? Ако е било анонимно...?

— Съдията е в правото си да отхвърли доказателствата, ако източникът не може да бъде потвърден — прекъсна го Сара. — Значи казваш, че трябва да поговоря с ченгето?

— Точно така — Конрад посочи малката видеокамера върху монитора. — Очи в очи по видефона.

— Страхотно оборудване — Сара приближи лице към камерата.

— Жестоко е — обади се Гъф. — Подобни неща ни приближават до научно фантастичните филми.

Без да му обръща внимание, Сара каза:

— Добре, значи му звъня на полицая и получавам всички подробности. След това пиша официалната жалба и започвам отначало.

— Какво искаш да кажеш с това „отначало“?

— Искам да кажа, че ако съм решила да си запазя работата, ще ми трябва повече от един кокошкарски случай, нали?

— Казах ти, че е ненаситна — усмихна се Гъф.

— Дума да няма, трябва да сграбчиш всяко дело, до което успееш да се докопаш — започна Конрад. — Но не забравяй едно нещо. Докато Виктор е главен, ще получаващ само отпадъци. Ще заведеш в съда всички манхатънски джебчии.

— И има ли начин да се избегне това?

— Като се има предвид, че вече си ядосала и Евелин, едва ли.

— Добре. Чудо голямо. Затова му казват плащане на сметките — опита се да звучи бодро Сара. — Както дойде, готова съм.

— Така те искам — кимна Конрад. — Но като свършиш да ловиш дела, прибири се и си почини малко. Обвиненията ще са около единайсет тази вечер.

— Тази вечер? — попита Сара. — Не знаех, че ги правят толкова късно.

— Тук е Ню Йорк — обясни Конрад. — Шестнайсет милиона жители, които се мразят. Обвинения се раздават по всяко време.

— Там съм. — Сара грабна телефонната слушалка и набра номера на полицай Майкъл Макейб. Конрад стана от стола. — Къде отиваш? — попита тя.

— И аз си имам работа. Ще се видим довечера — на първия етаж в тази сграда. Ела по-рано за всеки случай.

— До после — каза Сара, докато Конрад излизаше.

Когато полицаят вдигна телефона. Сара обясни, че се обажда за ареста на Козлоу и че иска да говори с него по видеотелефона. Затвори и изчака полицаят да я набере. Две минути по-късно телефонът звънна.

— Вдигни и натисни „Receive“ — Гъф посочи електронната иконка на монитора.

Цветното изображение на лицето на полицай Макейб се появи на екрана.

— Чувате ли ме? — Сара се наведе към малката видеокамера.

— Браво — полицаят завъртя очи. — Новобранец.

— Спестете си оплакванията. Знаем какво правя.

— Шест години е работила в адвокатска фирма. — Гъф завря лице пред камерата.

— Кой, по дяволите, беше това? — попита Макейб.

— Никой. — Сара бутна Гъф. — Хайде да започваме. Разкажете ми всичко, което се случи.

Оскар Рафърти седеше в креслото от мароканска кожа с висока облегалка зад античното френско бюро и спокойно разгръщаше договора за немските права на „Котка върху горещ ламаринен покрив“. Нужно бе само едно обаждане. Всъщност не беше точно така. Едно обаждане и едно отиване до офиса му. И сделката бе готова. Рафърти знаеше как да прави впечатление от момента, в който влезе в света на интелектуалната собственост. Затова беше стигнал дотук. Като се започне с ръчно ушитите килими и се свърши с уникалата на „Калдър“ в ъгъла на стаята, той винаги правеше най-доброто, за да покаже най-доброто. И ако искаше още доказателства за това, че се справя, трябваше само да погледне изсъхващото мастило на договора пред него. За по-малко от четирийсет и пет минути направи четири милиона долара. Дори и по стандартите на bankerите, това си беше страхотна печалба на час.

По същата причина Рафърти винаги държеше три телефонни апарата на бюрото си. Със съвременните технологии лесно можеше да ги обедини в един, но ефектът върху клиентите си заслужаваше загубата на място. Когато звънна средният телефон — личният, — той го вдигна веднага.

— Гледай новините да са добри.

— Не знам дали са добри, но си е информация — отвърна частният детектив. — Казва се Сара Тейт. На трийсет и две години е, родена и отраснала в Манхатън. Преди шест месеца е уволнена от старата ѝ адвокатска фирма, което ѝ се е отразило доста зле и току-що е започнала работа в прокуратурата. Според някои от старите ѝ колеги е агресивна, пряма и доста навита. Един каза, че е твърде неуверена в себе си и че може да бъде избухлива, но в никакъв случай не е глупава.

— Какво друго казаха? — Ричард търсеше слабите места. — Как е в съда?

— Само един я е виждал. Правела впечатление на човек от плът и кръв, което трудно се удава на повечето адвокати днес.

— Мислиш ли, че е заплахата?

— Всеки нов обвинител е заплахата. Всички се опитват да спечелят първото си дело. Но Сара е опасна не заради успеха — работата ѝ трябва, за да оцелее и това означава, че ще направи всичко възможно, за да не се провали.

— Така казва Виктор.

— Разбира си от работата.

Рафърти се замисли.

— Знаем ли защо са я уволнили?

— Не, но ще разбере. Предполагам, че е навлязла в чужда територия. На никой не му се говореше за това, но по гласовете им го усещаш. Ако я притиснеш, ще ти отвърне — силно.

— Ами семейството?

— Средно заможни. Таткото е бил продавач. Майката — секретарка на адвокат. И двамата са започнали от нищо, въпреки че не би го казал, ако съдиш по Сара. Загинали при автомобилна катастрофа преди години, но според старите ѝ колеги това все още е болна тема за нея.

— Добре. Това е единият начин. Други роднини?

— Дядо и съпруг.

— Кажете за съпруга.

— Казва се Джаред Линч. От богатите квартали в Чикаго, но е работил много. Баща му е пенсиониран брокер, майката още си играе на домакиня. Има двама по-млади братя, всичките живеят в Чикаго. Двамата имат малък пенсионен фонд, създаден от родителите на Джаред, но що се отнася до налични средства, едва се справят. Лошо

им се е отразило, когато Сара са я уволнили. Доколкото знам, през последните шест месеца са изтеглили всичките си спестявания.

— Така става като те изритат от скъпо платена работа — обади се Рафърти. — Какво работи Джаред?

— От шест години е адвокат защитник в една фирма. Тежка работа — казва се „Уейн и Портной“.

— Адвокат?

— Нали? Двама в едно семейство. Да не повярваш.

— Всъщност това не е лошо.

— Какво имаш предвид?

— Нека кажем, че започвам да виждам някои добри възможности.

Апартаментът им се намирал в Ъпър уестсайд, на една пресечка от Музея по естествена история. Сара взе по две стъпала наведнъж и отключи входната врата. Дневната беше тъмна.

— По дяволите — каза тя. Джаред още го нямаше. Светна лампите и пусна телефонния секретар, за да прослуша съобщенията си. Имаше само едно.

„Сара, Тифани е. Там ли си?“ Сара се заслуша в гласа на младото момиче, което наставляваше чрез програмата „Големи сестри“. „Искаш ли да чуеш как ще ти звучи името, ако беше рок звезда? — попита Тифани. — Са-а-а-а-ара! Са-а-а-а-ара! — Последва по-дълга пауза. — Не мислеше, че пак ще го направя, нали? Както и да е, обади ми се. Не забравяй, че имаме планове за четвъртък вечерта. Здравсти, Джаред. Чао“.

Сара се засмя и тръгна към кухнята да приготви вечерята. Лесно си разпределяха домакинските задължения. Който се прибирал първи, готвеше, вторият почистваше след това. Сара предпочиташе да чисти, а Джаред — да готви. Беше го наследил от баща си, който обичаше да експериментира в кухнята.

Апартаментът на Сара и Джаред заемаше втория етаж на пететажната сграда. Имаше отделна трапезария и просторна спалня, но най-голямото помещение беше дневната. Напълненото до пръсване канапе и огромният фотьойл във винен цвят създаваха условия за отпускане и почивка.

Апартаментът бе обзаведен в стил, който Сара наричаше „Фънки богаташки“ — нещо средно между свежестта на Сара и колекционерските страсти на Джаред. По време на следването Джаред бе събирал карти от хотелски фойета и редки кино плакати. Когато завърши, се премести на истински филмови декори. И щом платиха точно половината от университетските дългове на Сара, които възлизаха на осемдесет хиляди. Джаред го отпразнува, като си купи първата скъпа колекционерска рядкост — един от щитовете на Кърк Дъглас от филма „Спартак“, който висеше от стената над канапето. Оттогава беше добавил пакетче царевични пръчици от „Хедърс“, солница и пиперница от „Дайнър“, свитък с орнаменти от „Мъж за всички сезони“ и гордостта му — ножът, с който Роман Полански нарязва Джек Никълсън в „Чайнатаун“. В колекцията си Джаред виждаше възможност да запази поп историята, а Сара — възможност да доставя щастие на Джаред.

От друга страна Сара имаше слабост към шестте картини в рамки на стената отдясно. През последните шест години на всяка годишнина от сватбата Сара рисуваше портрет на Джаред. Не беше професионалистка, но винаги бе обичала да рисува. Не харесваше бои, никога не скицираше, а когато рисуваше, го правеше с мастило — никога с молив. Не искаше рисунката да е свършена, а просто да отразява правилно обекта.

Сара чука чесън, нарязва ситно лук и чушки и добави останалите продукти за доматения сос. Честно казано, нямаше нищо против да яде доматен сос направо от буркана, но надеждата, че може би ще спаси работата си, я накара да изненада Джаред с нещо домашно приготвено. Петнайсет минути по-късно Джаред се прибра. Погледна Сара и се усмихна.

— Май денят ти не е завършил, както започна.

— Беше невероятно! — Сара се втурна да го прегърне, като не можеше да сдържа вълнението си. — Току-що започнах да работя по тях, но те са си мои дела. Мои факти, мои обвиняеми, всичко си е мое.

— Чакай малко, не е ли само едно?

— Пет! Кражбата, двама крадци от магазини, един джебчия и едно притежание на наркотици. Кражбата единствена си заслужава съда, но това няма значение. Най-накрая се случва — точно както каза.

— Невероятна си, знаеш ли? Наистина.

— А твоите преговори как минаха? Всичко оправи ли се?

— Страхотно беше. — Джаред остави куфарчето си и разхлаби възела на вратовръзката. — Няма какво да разpravям.

Сара внимателно го погледна. Познаваше този тон.

— Я опитай още веднъж, красавецо.

Джаред се обърна с гръб към нея. Искаше да ѝ разкаже за преговорите и за това как му триха сол на главата. Но не днес Не, когато най-накрая тя се чувстваше добре. Нямахше да ѝ провали вечерта, най-накрая ѝ каза.

— Наистина, нищо няма.

— И мислиш, че ще ти повярвам?

— Надявах се.

— Е, не стана. Затова ни спести времето и ми кажи истината.

Джаред хлътна в канапето и положи глава на големите възглавници.

— Няма много за разpravяне. Целия следобед се опитвах да ги спася от рискован процес и купища лоши неща, които щяха да пишат в пресата. След това за благодарност Любецки ми крещя половин час, после и Роуз, а накрая и Томас Уейн — големият шеф.

— Отвърна ли им нещо?

— Прави бяха. Какво да им кажа?

— Ами например: „Спрете да ми крещите, дебели, задръстени невестулки такива — направих каквото можах“?

— Мисли си каквото искаш, но нямам чувството, че това би била най-подходящата реакция.

— Я да позная — значи си реагираш както обикновено. Стоял си и...

— Стоях си и ги оставих да ми викат — Раменете на Джаред увиснаха. — Мислех, че така най-добре ще ги успокоя.

— Миличък, дори да са прави, не можеш да им позволиш така да ти говорят. Ти си човешко същество. Знам, че не обичаш сблъсъците, но не можеш винаги да се движиш по пътя на най-малкото съпротивление.

— Не че мразя сблъсъците...

— Просто обичаш нещата да са свършени и чисти, и спретнати — прекъсна го Сара. — Знам защо го правиш. И ми харесва, че го правиш — бих искала и аз да се владее така. Но стане ли въпрос за

шефовете ти, не можеш винаги да избягваш сблъсъците с всички, които имат някаква власт.

— Слушай — Джаред разтърка слепоочията си, — хайде да спрем да говорим за работа. Стига ми напрежение за днес.

— Добре — отвърна Сара, — защото е време да си отвориш подаръка.

— Купила си ми подарък?

— Нищо екстравагантно — просто исках да ти кажа, че те обичам. Тази сутрин ми помогна повече, отколкото можеш да си представиш.

— Не трябваше да...

Той не довърши, защото Сара скокна към спалнята и се върна с коженото си куфарче.

— Заповядай — подаде го тя на Джаред.

— Подаряваш ми твоето куфарче?

— Подаръкът е вътре. Нямах време да го увия, затова реших да се преструвам, че куфарчето е кутия. Хайде — използвай въображението си.

— Каква прекрасна кутия — възхити се на куфарчето Джаред. Бързо го отвори и извади метална въртележка в червено, бяло и синьо.

— Казах ти, че не е нищо специално — обади се Сара. — Едно от бездомните деца ги продаваше в метрото. Но трябва да прочетеш на лепенката — пише: „Добре дошли в Пуерто Рикото“.

— Харесва ми. — Джаред започна да духа, въртележката се завъртя и усмивката се върна на лицето му. — Страхотно е. Наистина. Давай. Пуерто Рикото!

Сара се засмя, хвана го за ръка и му помогна да се изправи. Завлече го в кухнята и каза:

— И чакай да видиш какво съм сготвила за вечеря. — Застанаха до печката и тя добави: — Затвори си очите.

— Знам какво си сготвила. Помирисах го още, когато...

— Тихо. Затвори си очите. — Той се подчини, а Сара продължи: — Изплезе език. — Когато Джаред изплезе език, тя натопи пръст в сготвения сос и погали езика му. — Вкусно ли е?

— Държа да отбележа, че това е най-очевидната сексуална покана, която някога си използвала.

— Е? Свърши ли работа?

— Винаги върши — усмихна се Джаред. Продължи да стои със затворени очи и почувства дланите на Сара около врата си. Тя го придърпа към себе си и го целуна. Първо по устата. После по връхчето на брадичката. След това по врата. Междувременно разхлаби вратовръзката му и разкопча горните копчета на ризата. Той направи същото.

— Искаш ли да останем тук или да отидем...

— Тук — притисна го към кухненския плот Сара. — Точно тук.

ГЛАВА ПЕТА

— Какво мислиш? — попита Сара.

— Шегуваш ли се? Беше невероятно. Когато бе горе на плота...

— За вечерята ти говоря, мечтателю. — Само по тениска, Сара седеше на кухненската маса срещу Джаред, който си бе нахлузил анцуг.

— А-а-а. — Джаред се втренчи в празната си чиния. — Беше страхотно. Всичко беше страхотно. Особено ти.

— Не си раздавай всичките комплименти, половината от заслугата е твоя. — Сара се пресегна и стисна ръката му. — Между другото, колко е часът?

— Защо? Среща ли имаш?

— Да. С правосъдието. Трябва да се върна в съда. Обвиненията ще почнат към единайсет.

— Ох, боже... твоят случай — изпъшка Джаред. — Толкова съжалявам. Трябваше повече да ми разкажеш. Толкова се омотах в...

— Не се притеснявай — отвърна Сара. — Случаят си е наред. Е, може би. Всъщност сигурно не е наред, а си е пълен провал. Но мисля, че нещата може да се оправят. Може би. Ако имам късмет.

— Значи не можеш да загубиш.

— Не ме бързай. Знаеш каква съм под напрежение — низини и върхове, низини и върхове. Когато взех случая, бях на върха на щастието, час по-късно не се побирах в кожата си и бях ужасена за работата си, още час по-късно учех тънкостите, бях полудяла, но и някак самоуверена, а като се прибрах, помислих, че всичко се нарежда както искам.

— А сега?

— Сега съм пак в низина. Не само, че се притеснявам за случая, но и за начина, по които го взех. Трябваше да ме видиш днес следобед. Зяпах тази глупава малка папка, абсолютно паникьосана. И когато дойде съдбовният момент, когато трябваше да реша дали да я взема,

почувствах, че това е единственият ми шанс. — Сара се отдръпна и се изправи. — Каж ми честно. Лошо ли беше, че така взех делото?

— Няма значение какво мисля аз — каза Джаред с обикновения си дипломатичен тон. Дълбоко в себе си Сара знаеше, че той избягва отговора, но не беше в настроение да му слуша лекцията. Станеше ли въпрос за работа, съпругът ѝ бе винаги на едно мнение. — Важно е ти как се чувстваш.

— Ужасно. Сега адреналинът го няма и не мога да спра да мисля за това. Като някакъв гладен призрак, а стомаха ми. А най-лошото е, че не съм сигурна защо съм разстроена — защото знам, че не е трябвало да го взимам или просто защото ме хванаха.

— Не можеш да промениш станалото. Видяла си го, взела си го и сега ще живееш с това. Пък и както ми го описа, май на никой там не му е пукало.

— Само на Виктор. Още не съм го виждала.

— Каза ли на помощника ти, че делото е било за Виктор?

— Още не. Цял следобед тичахме и нямаше време. Освен това не мисля още да му казвам, искам още малко да се поразроя, преди да изложи отношенията ни на риск.

— Продължаваш ли да мислиш, че може да има и нещо друго?

— Не съм сигурна — Сара вдигна синия си костюм от пода. — Но ако случаят не е като за Виктор, нямам представа как ще си спася работата.

Тя се облече и се отправи към вратата.

— Късмет — извика Джаред. — Смачкай ги.

— Не се притеснявай — отвърна Сара. — Защитата доста ще пострада.

Точно в десет и половина Сара влезе в сградата на Сентър стрийт, номер 100. Пред съдебната зала, запазена за раздаване на обвинения, тя с учудване видя Гъф, облегат на вратата.

— Какво правиш тук? — попита Сара. — Не трябваше да идваш.

— Ти си ми шефка — отвърна Гъф. — Където ти, там и аз.

— Благодаря, Гъф. Оценявам подкрепата. Сега само трябва да изчакаме...

— Помощник областен прокурор Тейт! В какво го обвинявате?
— изгърмя един глас надолу по коридора.

— Кражба, втора степен — излая Сара, докато Конрад беше още на десетина метра от нея.

Свъсеният Конрад доближи колегите си и попита:

— И защо се спря на това?

— Защото кражба първа степен изисква оръжие или опасен инструмент, или физическо нараняване на жертвата, а няма доказателства, че тук е имало нещо такова.

— Това не трябва ли и за втората степен? — предизвика я Конрад.

— Не и ако сградата е жилищна — гласът на Сара набираше увереност. — А Осемдесет и втора източна улица, номер 201 е жилищна сграда. Жертвата спи там всяка вечер. Сама ѝ се обадох.

Конрад се усмихна.

— Браво. Ами влизане без разрешение в чужда собственост? Защо не го обвиниш в това?

— Защото като е взел часовника, топката за голф и четиристотинте долара, обвиняемият е извършил престъпление, за което това е твърде леко обвинение.

— Ами грабеж?

— Според полицаия не е била използвана сила. Това изключва грабеж.

— Ами влизане с взлом? — попита Конрад.

— Ето къде ме будалкаш — каза Сара. — В Ню Йорк няма влизане с взлом.

— Сигурна ли си?

Сара се втренчи в него.

— Разбира се. Един час ми отне, за да го проумея. Сега можем ли да влезем и да го започнем тоя?

— Ти командваш. — Конрад посочи към вратата.

Поради късния час Сара очакваше да намери съдебната зала празна. Но когато влезе вътре с учудване видя, че е пълно с обвинители, полицаи, съдебни служители, защитници и арестувани нарушители. Обвинителите седяха от дясната страна на залата, а защитниците — от лявата. Защитниците изчакваха в помещение извън залата да им дойде редът, съдията ръководеше всяко дело, което

обикновено продължаваше четири или пет минути. В това време се обявяваха обвиненията и се уреждаше гаранцията.

Когато влезе в залата, Сара знаеше кого да търси. От законова гледна точка разбираше, че тази процедура представлява жизненоважна гаранция за свобода и справедливост. Но стратегически погледнато знаеше, че тя играе съвсем друга роля, като не на последно място беше и фактът, че адвокатите се виждаха за пръв път тук. Силният защитник беше кошмар за обвинителя, а слабият — лесна победа. И в двата случая, като футболни треньори, които шпионират противниковия отбор, с който ще играят следващата седмица, обвинителите от прокуратурата обичаха да виждат с кого ще си имат работа. Сара не беше изключение.

— Имаш ли представа кой е? — обърна се тя към Конрад, докато сядаха на първия ред от дървени скамейки.

Конрад започна да разглежда дузината защитници, които седяха, пишеха или попълваха изникнали в последния момент документи от лявата страна на залата.

— Не можем да разберем, преди да го повикат.

— Ох, не — въздъхна Сара.

— Какво има?

Тя посочи висок рус мъж от отсрещната страна на залата. Носеше чудесно ушит костюм, а черното му куфарче беше марка „Гучи“.

— Това е Лорънс Лейк — партньор от старата ми работа.

— Мисля, че срещу него ще се изправиш — обади се Гъф.

— Откъде знаеш? — попита Конрад.

— Шегуваш ли се? Подушвам врага, още щом влезе в стаята.

Това е част от необузданата ми, кръвожадна същност.

— Ти си луд.

— Определено. — Гъф присви очи, за да изглежда жесток — Луд като лисица.

— Или като психопат — добави Конрад, обърна се към Сара и попита: — Намери ли нещо друго за Козлоу?

— Само фактите от досието. Преди това е арестуван два пъти — веднъж за нападение първа степен и веднъж за предумишлено убийство. При нападението използвал сгъваем нож, при убийството забил отвертка в нечие гърло.

— Господи — възкликна Гъф. — Някои трудно се погаждат с другарчетата.

— Не и според съдебните заседатели. И двата пъти се е откачил.

— Значи е добър лъжец — заяви Конрад — Но ако съм на твое място, ще събера всички факти от предишните престъпления. Може би си пада по творческата жестокост.

— Утре ще проверя — каза Сара.

— Готова ли си със сумата за гаранцията? — Сара кимна. — Коя е идеалната цифра? — попита Конрад.

— Искам да е поне десет хиляди. Достатъчно високо е, за да не може да си го позволи. Но ще искам петнайсет, защото знам, че съдиите винаги малко намаляват.

— Не мисля, че трябва да се безпокоиш за това — поклати глава Конрад. — По време на нощните сесии съдиите са толкова вкиснати, че се гаврят с обвиняемите просто ей така.

— Да се надяваме. — Сара хвърли един поглед на куфарчето „Гучи“ на Лорънс Лейк.

Петнайсет минути по-късно, когато съдебният служител призова страните по делото „Щат Ню Йорк срещу Антъни Козлоу“. Сара видя как Лорънс Лейк се изправя и тръгва към масата на защитниците.

— По дяволите — промърмори тя.

— Не задълбавай — обади се Конрад.

Докато Сара бързо вървеше към масата на обвинителите. Антъни Козлоу влезе в съдебната зала, воден от един от съдебните полицаи. Носеше изтъркано черно кожено яке и изглежда не се беше бръснал дни наред. Сара се зачуди как един никакъв боклук като него може да си позволи играч като Лейк. Козлоу се приближи до Лейк и му стисна ръката така, все едно бяха стари приятели.

Сара гледаше Козлоу и усещаше как по челото и избива пот. Това не беше като старите дела във фирмата. Не се бореше срещу някаква безлична корпоративна цялост. Бореше се срещу Тони Козлоу — мъж, който стоеше на три метра от нея. Никога не го бе срещала и не го познаваше, но щеше да направи всичко възможно да го прати в затвора.

Без да вдигне очи, съдията прочете формуляра с жалбата, която Сара бе подготвила. Обясни, че Козлоу е обвинен в кражба втора

степен и провери дали има адвокат. След като дочете жалбата наум, съдията погледна Сара:

— Ще искате ли гаранция?

— Искаме гаранцията да бъде петнайсет хиляди долара — обясни Сара. — Обвиняемият има дълга история от жестоки криминални прояви и...

— Два ареста едва ли представляват дълга история — прекъсна я Лейк.

— Съжалявам — отвърна Сара. — Мислех, че аз съм взела думата.

— Разбирам гледната точка на обвинителя — намеси се съдията, — и виждам досието на господин Козлоу. Сега, господин Лейк, нека чуем и ответната страна.

Лейк се усмихна самодоволно на Сара.

— Клиентът ми е бил арестуван два пъти. Очевидно това не е дълга история. Казано накратко, господин Козлоу е свързан с този град. Живял е тук почти непрекъснато през целия си живот и не е осъждан нито веднъж. Няма абсолютно никаква причина гаранцията му да е толкова висока.

Съдията се замисли и после обяви:

— Датата за 180.80 е в петък. Гаранцията определям на десет хиляди.

Успокоена, Сара прецени, че дори Козлоу да може да си позволи Лейк, ще му трябват поне няколко дни, за да събере парите за гаранцията.

Без да мигне, Лейк заяви:

— Ваша Светлост, клиентът ми иска да плати гаранцията.

— Обърнете се към касиера — каза съдията. Удари с чукчето и служителят призова участниците в следващото дело. Бяха минали по-малко от пет минути.

Без нищо да каже, Сара се обърна и излезе в коридора. Гъф и Конрад я последваха.

— Добре де, плати си гаранцията — обади се Конрад. — Защо се паникьосваш?

— Заради Лорънс Лейк. Той не е от евтините адвокати. Около петстотин долара на час струва само да си говориш с него.

— Значи Козлоу си е спестил малко пари — сви рамене Конрад.
— Непрекъснато се случва.

— Не зная. — Сара едва се сдържаше да не им каже за Виктор.
— Имам лошо предчувствие. Козлоу не ми прилича на голяма клечка
— откъде има парите и влиянието, за да говори с някой като Лейк?

— Нямам представа. — Конрад си погледна часовника. — Но времето ми за лягане отдавна е минало, а тази вечер нищо няма да решим. Ще говорим утре сутринта.

Застанала в средата на коридора. Сара не можеше да се спре.

— Ами...

— Прибирай се и престани да мислиш за това — прекъсна я Конрад. — Работният ден свърши.

Преди тя да успее да каже нещо, Козлоу излезе от съдебната зала и мина покрай нея.

— Съжалявам, Сара — прошепна той. — Ще се видим по улиците.

— Какво? — попита Сара.

Без да отговори, Козлоу тръгна по коридора.

Джаред нямаше желание да тича в ранния сутрешен дъжд, затова пристигна на работа в осем часа и се отправи към гимнастическия салон и баскетболното игрище, като се надяваше спортуването да премахне стреса от вчерашния ден. Спортните помещения се намираха на седемдесет и първия етаж и бяха поръчани от Томас Уейн, чиято любов към баскетбола тежеше повече от надеждите на колегите му за по-голяма библиотека. Адвокатите наричаха помежду си тези помещения „най-висшият съд в града“, а трите стъклени стени осигуряваха невероятна гледка към центъра на Манхатън.

Докато тичаше половин час на подвижната лента, Джаред си припомни вчерашните разговори. Първо с Любецки, после с Роуз, след това с Уейн. Измина три мили, взе си душ и слезе в кабинета си.

— По-добре ли се чувстваш днес? — попита Катлийн, когато Джаред мина покрай бюрото ѝ.

— М-м-м — вдигна рамене той. — А ти?

— Аз се чувствам прекрасно. Само че се притеснявам за теб. — Катлийн махна молива иззад ухото си и го размаха към Джаред. — Но

ако искаш да си оправиш настроението, защо не ме попиташ какво става? Заслужава си.

Джаред скръсти ръце.

— Добре. Какво става?

— Както обикновено — отвърна тя. — Любецки иска да те види. Роуз иска да говори с теб и един чисто нов клиент иска да те наеме.

— Някои иска да ме наеме?

— Дойде преди около десет минути и попита специално за теб. В заседателната зала е.

— Чакай малко — каза Джаред. — Това някакъв майтап ли е, за да ме разведриш?

— Без майтап. Искаш нови клиенти, ето ги. Каза, че негов приятел те препоръчал. Ако искаш, да го доведе в кабинета.

— Страхотно. — Пулсът на Джаред се ускори. — Всъщност направо фантастично.

Две минути по-късно Катлийн влезе в кабинета на Джаред с висок, изпит тъмнокос мъж.

— Джаред, това е господин Козлоу — обяви тя, като влезе в стаята.

— Наричайте ме Тони — протегна ръка мъжът.

— Като тигъра от анимационните филми — пошегува се Джаред.

— Точно така — усмихна се Козлоу — Точно като тигъра.

— Не мислиш ли, че не му е чиста работата на Козлоу, след като може да си позволи скъп адвокат? — попита Сара, когато мина през кабинета на Конрад в ранния следобед.

— Никак даже — отвърна той. — Случва се непрекъснато. Тези отрепки си кътат пари в някои чорап точно за такива случаи.

— Ами това, че адвокатът беше от старата ми фирма? Искам да кажа, че има хиляди подобни фирми в този град. Не мислиш ли, че това не е само съвпадение?

— Сара, време е да поемеш дъх и да се успокоиш. Знам, че си вложила много чувства в този случай, но стане ли това, рискуваш да изгубиш перспективата. Повярвай ми, знам през какво минаваш точно сега. Когато започнах тук, исках всичките ми случаи да ги пишат на първа страница по вестниците. Но понякога трябва да си признаеш, че

ще получиш само два реда в най-долния ъгъл на някой гимназиален месечник.

— Значи мислиш, че си въобразявам?

— Само ти казвам да спреш да се притесняваш за портфейла на Козлоу и да се съсредоточиш върху делото. Имаш предварително изслушване следващия понеделник.

— Да не говорим, че имам и други дела — добави Сара.

— Как минаха те тази сутрин?

— Обвиненията? Като снощи, но по-бързо. Притежанието на наркотици и една от магазинните кражби бяха с чисти досиета, затова си тръгнаха под гаранция. След това получих по две хиляди за джебчията и другия дребен крадец.

— Значи не им е било за пръв път?

— Почти петдесет ареста общо за двамата. А джебчията, ако можеш да повярваш, се казва Марион.

— Не се подигравай така. Това е истинското име на Джон Уейн.

Сара наклони глава и започна да изучава Конрад.

— Чакай, чакай — каза тя. — Ти да не би току-що да се пошегува?

— Никога не се шегувам с Джон Уейн, госпожо.

Сара се засмя.

— Добре, тук ще те пусна. Така е честно. Но според досието му, Джон Уейн, джебчията, има двайсет и три предишни ареста и се кълне, че нито веднъж не е бил виновен — което, предполагам, поне го прави последователен. С другия крадец положението е същото.

— Значи първите две са готови за съд. Що се отнася до другите, ще трябва да видиш какво ще кажат адвокатите им. Но не се занимавай много с тях. По-добре да подготвиш обвинението на Козлоу.

— Може ли още нещо да те питам? Какво искаше да каже съдията с това 180.80?

Конрад се навъси.

— Ама нищо ли не те научиха в тази адвокатска фирма?

— Занимавах се само с глупости. Пожали ме.

— Пожалвам те. Това е стенографският запис за деня, до които трябва да предявиш обвинение към извършителя, ако е задържан. Но тъй като Козлоу си плати гаранцията, трябва само да се притесняваш за предварителното изслушване, където...

— Знам какво става там.

— Сигурна ли си?

— Ама и ти не се отказваш — засмя се Сара. — Там трябва да убедя дванайсет средностатистически граждани да подведат под отговорност Козлоу в кражба. Ако го направят, процесът започва. Ако не...

— Ако не, значи си заникъде с това дело.

Докато се връщаше в кабинета си, Сара мислеше за съвета на Конрад. Може би беше прав. Може би твърде много се надяваше на материал на първа страница. Може би Козлоу просто си бе скътал малко пари. И може би ставаше жертва на собственото си въображение. Но колкото и да се опитваше да потуши фактите, тя продължаваше да се връща на едно нещо — случаят беше нарочен за Виктор.

Наближи кабинета си и видя, че Гъф не беше зад бюрото си. Забеляза, че вратата на нейния кабинет е открената, макар добре да си спомняше, че я затвори. Сети се за съвета на Конрад — заключвай всичко, поверителността е от огромно значение, а очите гледат навсякъде. През матираното стъкло видя, че някои седи зад бюрото й. Бързо погледна зад себе си, за да види дали наблизо има още някой. Наближаваше обед и коридорите бяха сравнително празни. Колебливо бутна вратата. Виктор я чакаше.

— Мога ли ти помогна? — попита притеснено тя.

— Не — отвърна Виктор. — Просто исках да видя как върви делото.

— Как влезе в кабинета ми?

— Отворено беше. Надявам се нямаш нищо против.

— Всъщност имам.

— Следващия път ще бъда по-внимателен. Сега ми кажи как върви.

— Защо? — попита тя. — Нещо не е наред ли?

— Всичко е наред, Сара.

— Тогава защо се вмъкваш тук и се стараеш да ме уплашиш? — Надяваше се, че прямотата й ще го завари неподготвен. Не се получи.

— Много впечатляващо въображение. Внимавай да не те обсеби.

— Това какво би трябвало да означава? — попита Сара.

— Точно каквото казах — внимавай. При тази скорост не можеш да си позволиш грешки.

— Това ли дойде да ми кажеш?

— Сара, тук съм, защото взе дело, предназначено за мен. Не ми пука колко отчаяна си била или как си накарала Конрад да ти целува задника, но ако още веднъж го направиш, гарантирам ти едно нещо — ще те довърша.

Тя не искаше да си го признае, но той беше прав.

— Съжалявам, аз...

— Не ми плачи. Не ми пука. — Виктор се изправи и отиде до вратата. — Но ако бях на твое място, щях да си пазя гърба. Никога не знаеш кога ще падне секирата.

Когато Виктор излезе, в кабинета влетя Гъф.

— За какво беше всичко това? — попита той.

— Не съм сигурна.

— Не изглеждаше много щастлив.

— Възхитен беше. Личеше си по начина, по който ме заплаши. Има ли други лоши новини, преди да отида на обяд?

— Всъщност да. — Гъф развя две страници факс хартия. — Това пристигна ей сега. Козлоу си е взел нов адвокат.

— Е, и?

— Ами виж му името и ми кажи дали ти е познато.

Тя прегледа факса и скочи, като видя подписа най-долу. Когато прочете името на съпруга си, се свлече на стола.

— Не мога да повярвам. Може ли да направи това?

— Не зная — отговори Гъф. — Такова нещо преди не съм виждал.

— Трябва да се откаже. — Сара грабна телефонната слушалка и набра служебния номер на Джаред. Когато Катлийн отговори, тя поиска да говори с него.

— Току-що излезе. Каза, че ще обядвате заедно. Всичко наред ли е?

— Прекрасно! — Сара затвори телефона и изскочи от кабинета.

Гъф тръгна след нея по коридора.

— Какво да правя, докато те няма?

— Виж дали подобно нещо е позволено. Последният човек, с когото искам да се сблъскам в това дело, е съпруга ми.

Двайсет минути по-късно таксито на Джаред спря пред „Форлини“, който беше не само най-близкият до съда, но и най-известният италиански ресторант. Той натика в ръцете на шофьора една десетдоларова банкнота и бързо влезе в заведението.

— Хей, красавице — подвикна на Сара, като нямаше търпение да сподели добрите новини с нея.

— Къде беше, по дяволите? — попита го Сара.

— Имаше задръстване. — Джаред седна на масата. — Всичко наред ли е?

— Не, не е.

Джаред докосна ръката ѝ.

— Каж ми какво...

— Просто не разбирам защо си се съгласил да поемеш делото — особено като знаеш, че работата ми зависи от това. Ти си този, който работи в голяма фирма, а аз имам само...

— Чакай, чакай — прекъсна я Джаред. — Чакай малко. За какво дело говориш?

— Кражбата. Защо си се съгласил да го поемеш?

— Да го поема? Не знам за какво...

— Делото „Козлоу“. Току-що получих факса ти.

— Чакай малко — каза Джаред. — Това е твоето дело? Делото на Тони Козлоу?

— Снощи ти казах.

— Не си ми казала името. Каза само, че е кражба.

— Не помисли ли, че е малко странно, че днес и ти получаваш подобно дело?

— Той не каза, че е кражба. Каза само, че е дребно престъпление. И че по-късно ще ми донесе документацията.

— Ами факса, които ми изпрати?

— Имахме само регистрационния номер на делото. Катлийн го написа и го пушна по факса до прокуратурата. Те сравняват номера и го дават на съответния обвинител. Кълна ти се, никога не бих направил подобно нещо нарочно.

— Значи, ще се откажеш от делото?

— Какво? — попита Джаред.

— Сериозно говоря. Ще се откажеш ли?

— Защо? — изстена Джаред. — Това е нов клиент. За мен е важно.

— Джаред, за теб това е клиент. За мен...

— Не, права си. Това е твоята работа. Ти си била първата. Ще се откажа.

— Наистина ли? — попита Сара.

Той се замисли.

— Разбира се. — Още по-уверено добави: — Заради теб.

— Ти си добър човек, Джаред. Знаем колко много...

— Сара, не е необходимо да казваш нищо.

— Напротив. И искам да знаеш, че съжалявам, заедно те поставям в подобно положение. Просто всичко в новата работа ми напомня за...

— Адвокатската фирма беше изолиран инцидент и не трябва да съдиш себе си по него. Никой не е длъжен да става партньор във фирма в Ню Йорк. Просто това не се очаква от него.

— А ти какво правиш?

— Всичко възможно да оборя тази теория. И да развеселя съпругата си.

— Добре се справяш — Сара започна да глади с пръст повърхността на чашата. — Нека те питам нещо. Ако наистина трябваше да се изправим един срещу друг, кой мислиш, че щеше да спечели?

— Ти — отвърна Джаред със самодоволна усмивка.

Сара се засмя.

— Убиваш ме, знаеш ли?

— Какво да кажа?

— Нищо не трябва да казваш. Чета те като...

— Като книжка с картинки.

— Не ми играй игрички, Линч. Предупреждавам те.

— Какво искаш да кажа тогава? Попита ме кой ще спечели. Истината ли искаш или искаш да те лъжат? Кое ще те накара да се чувстваш по-добре?

Сара отново се засмя.

— Усецаш ли колко си високомерен понякога?

— Чакай малко. Високомерен ли ме наричаш?

— Не, наричам те глух. — Тя повиши глас. — Толкова си високомерен!

Джаред се опита да не обръща внимание на погледите от съседните маси.

— Знаеш, че го мразя това.

— Затова нямаш никакъв шанс. Имаш твърде много слаби места.

— Значи това ще направиш. Ще доведеш съдебните заседатели в ресторанта и ще започнеш да крещиш като маниачка.

— Каквото е необходимо. Това е девизът ми.

— Страхотен девиз, но няма да стигнеш далеч в съда с него. Не забравяй, че никога не си водила криминално дело.

— Щом искаш да се придържаш към формалностите. Но не говорим за това кой знае повече за закона, а за това кой ще спечели делото. И ако внимаваше, щеше да знаеш, че нямаш никакъв шанс срещу мен.

— Така ли?

— Така.

— И защо?

— Защото може всички книжки да си изчел, но хич те няма да се биеш.

— А теб те бива?

— През последните шест години кой те млати непрекъснато?

Джаред високо се засмя.

— Това да не е пак сексуална покана?

— Не се шегувам — отвърна Сара. — За да спечелиш една битка, трябва да знаеш слабостите на противника. А аз ти ги знам всичките.

— Кажй една.

— Мразиш, когато хората казват, че си получил всичко наготово.

Джаред се замисли.

— Кажй друга.

— Ох, толкова си предвидим.

— Не се тупай по гърба толкова силно — каза Джаред. — Кажй друга.

— Не обичаш да виждаш, че страдам — което означава, че не можеш да се бориш добре срещу мен.

— Повярвай ми, ако се наложи, свалям ръкавиците.
— Не понасяш несвършените неща.
— Ти също се ужасяваш от провали — контрира я Джаред. —
Нека чуем някоя истинска слабост.
— Страх те е от котки.
— Не ме е страх от тях. Просто мисля, че заговорничат против мен.
— Когато си бил малък, си прочел всички тонове на една енциклопедия.
— Само томовете с *Д* и от *Ли* до *Лу*. Инициалите ми.
— Имаш любим водещ на рубрика.
— Повечето хора си имат.
Сара се наведе към масата, изправи малкото си пръстче и прошепна:
— Пенисът ти... тъничък е.
— Това не е смешно — засмя се Джаред. — Вземи си думите назад.
— Добре, добре. Но не ми казвай, че не знам как да използвам слабите ти места.
— Определено знаеш. Но това и аз го мога.
— Затова не искам да те виждам в съда — каза Сара. — Ще заприлича на кървава баня.
— За наш късмет няма да се стигне дотам. Веднага като се върна, ще се откажа от делото.
— Радвам се. — Сара се пресегна и пое двете ръце на Джаред в своите. — Просто искам да знаеш, че оценявам всичко, което правиш за мен.
— Сара, ти нямаш нужда от това. Правя го, защото ми харесва гледката. — Той придърпа още ръцете ѝ и леко ги целуна. — Никога не бих направил нещо, което може да те нарани. Стига сме говорили на тази тема. Проблемът е решен.
Когато обядът свърши. Джаред и Сара станаха и излязоха навън. Небето все още бе бледосиво и облаците отново се събираха.
— Още дъжд — каза Сара.
Джаред кимна.
— Да те закарам ли?
— Не, изобщо не ти е на път. Ще повървя.

Той я целуна за довиждане и проследи с поглед главата ѝ до следващата пресечка Сара леко подскачаше, като вървеше и въпреки че Джаред обичаше да се шегува с това, обичаше и да я гледа как върви. Когато тя зави на ъгъла, той се запъти към таксито, спряло пред входа на ресторанта. Щом отвори вратата, разбра, че на задната седалка вече има някои Беше Козлоу.

— Как си, шефе? — попита Козлоу — Влизай.

Джаред се поколеба.

— Не се притеснявай — каза Козлоу — Сигурно е.

Джаред влезе внимателно в таксито и седна до Козлоу.

— Какво става? — попита Джаред. — Какво правиш тук?

— Ще видиш.

— За какво говориш? — отново попита Джаред, докато шофьорът се включваше в движението — Какво...

— Млъквай вече. Скоро ще стигнем.

Таксито спря пред една от забележителните къщи на Източна петдесет и осма улица, чиито полирани месингови брави и перила блестяха дори при липсата на светлина. Униформен служител отвори вратата на Джаред, който бавно излезе от колата. Козлоу не го последва.

— Ти няма ли да дойдеш? — изненада се Джаред.

— Не е моят тип място — заяви Козлоу. — Оставаш сам — Той затръшна вратата и таксито бързо потегли.

— Господин Линч — обади се служителят. Насам, моля.

Джаред се поколеба и го последва.

Мъжът преведе Джаред през облицован коридор с великолепно антично огледало покрай едната стена и след това надолу по широко, извиващо се, покрито с килим стълбище. Джаред нервно прокара ръка по наболата си брада. Въртеше глава на всички страни и се опитваше да гледа напред. Не се виждаха други хора, но определено се намираше в някакъв клуб. Когато стълбите свършиха, отляво се появи красиво разположен бар. Точно пред него се намираше голям салон, украсен с необичайна смесица от френски антики и африкански ръчно изработени предмети. Помещението беше тъмно и величествено, имаше дървени, боядисани на ръка племенни маски по стените и много столове и маси от времето на Луи XV. От прикритите колони звучеше африканска музика.

Мъжът с униформата заведе Джаред до врата, на която не пишеше нищо и която водеше в друга стая. Вътре срещу мраморната камина бяха разположени канапе и два антични стола. В един от столовете седеше висок, елегантен мъж с ъгловато лице, облечен в ръчно ушита черна жилетка. Леко посивялата му светла коса беше сресана назад и откриваше челото му и въпреки че не си личеше от пръв поглед, единият му крак беше малко по-къс от другия. Диспропорцията бе причинена от стара футболна травма, която той носеше като знак на честта. За него това не беше просто футболна злополука, а футболна злополука от „Принстън“. Разликата бе огромна.

Когато чу, че идват, той се изправи и протегна ръката си с изряден маникюр.

— Толкова се радвам най-накрая да се запознаем, господин Линч.

— Бихте ли ми казали какво става тук? — попита Джаред.

Мъжът не обърна внимание на въпроса му.

— Казвам се Оскар Рафърти. Моля, седнете. — Той посочи с ръка канапето и се обърна към служителя: — Това е всичко Джордж. Благодаря — Гладката увереност на гласа на Рафърти показваше, че е човек, които е свикнал нещата да стават така, както той иска.

Джаред си помисли същото, когато забеляза ръкописното „Б“ на черните копчета на жилетката марка „Бриони“. Дори Томас Уейн не носеше сака „Бриони“ за по две хиляди долара. За Джаред копчетата на Рафърти означаваха едно нещо — това нямаше да е типична среща с клиент.

Той внимателно седна на канапето и взе един кибрит от купата на масичката пред него.

— Разбирам, че сте от Хайленд парк — каза Рафърти любезно. — Познавате ли семейство Причард? Съдия Хенри Причард? И двамата му сина са ми клиенти. Единият е драматург, а другият — продуцент, което означава, че нищо не прави.

Объркан от опитите на Рафърти да открие нещо общо помежду им, Джаред полита:

— Не искам да бъда груб, но мога ли да ви помогна с нещо, господин Рафърти?

Изведнъж изражението на Рафърти се промени. Не обичаше да го прекъсват така.

— Всъщност да, Джаред. И тъй като аз ще съм този, който ще плаща адвокатските разноси на Тони Козлоу, помислих, че трябва да се видим. Липсва ти малко информация.

— Ако става въпрос за случая, за съжаление се налага да ви кажа, че трябва да се оттегля. Открих току-що, че жена ми е...

— Няма значение. Нямаме нищо против.

— Но аз имам — каза Джаред — Затова се оттеглям. Ако искате, с удоволствие ще ви препоръчам някой друг от фирмата.

Очите на Рафърти потъмняха, докато той гледеше разочаровано Джаред.

— Не мисля, че разбираш — заговори той. — Не се оттегляш. Ти си нашият адвокат.

— Така ли?

— Да, така — отговори студено Рафърти — Независимо дали ти харесва, Джаред, трябва да спечелим този случай. И докато ти очевидно се впечатляваш от надутата си автобиография, имаш да ни предложиш само едно нещо — женен си за обвинителя. Следователно знаеш как мисли, как подхожда към проблема и най-важното, знаеш кои са слабите ѝ места. Казано направо, знаеш как да я победиш.

— Но аз няма да поема случая — настоя Джаред.

— Джаред, не мисля, че разбираш какво ти говоря. Приятелят ни Антъни Козлоу не може да бъде признат за виновен. И ако искаш да продължиш със сексуалните си развлечения върху кухненския плот, трябва да го постигнеш.

— Откъде знаете, че...

— Внимавай — прекъсна го Рафърти — Всички ще сме пощастливи, ако спечелиш.

— *По-щастливи?* Какво, по дяволите, означава това?

Без да отговори, Рафърти подаде на Джаред голям кафяв плик. Джаред го отвори и видя около двайсетина черно-бели снимки. Всичките на Сара.

— Това е Сара на път за офиса — заобяснява Рафърти, докато Джаред гледеше една от снимките. — А тук се прибира. — Снимките показваха повечето от местата, където Сара се бе намирала през последните двайсет и четири часа. Когато Джаред погледна една

снимка, където тя чакаше близо до края на платформата на метрото, Рафърти се обади: — Тук е, когато се прибираше късно след снощната процедура по обвиненията. Предполагам, че е бързала, защото непрекъснато си протягаше врата, за да види дали не пристига мотрисата. Това е опасно, Джаред. Трябва само някой леко да я бутне.

На Джаред започна да му се гади. Африканските ритми като че ли зазвучаха още по-силно. Снимките на Сара се сляха и главата му се замая. Той затвори очи и се опита да се стегне. Накрая погледна Рафърти.

— Какво искате?

— Да спечелиш — отвърна Рафърти. — Само това.

— А ако не спечеля? — попита Джаред.

Без да каже нищо, Рафърти събра снимките и ги сложи обратно в плика.

— Отговорете ми — настоя Джаред. — Ами ако не спечеля?

Рафърти запечата плика.

— Джаред, мисля, че знаеш отговора. — Той замълча, за да позволи на Джаред да вникне в думите му. — Сега слушай какво ще ти кажа, защото знам какво си мислиш. Ако отидеш в полицията или се обърнеш към друг правораздаващ орган, обещавам ти, че това решение ще те преследва до края на живота ти. Мълчанието е злато — ако кажеш на някого, включително и на жена ти, ще я убием. В момента, в който си отвориш устата, тя е мъртва. Още щом оставиш телефонната слушалка, Козлоу ще е при нея. Естествено, знам, че няма да се стигне до това — ти си интелигентен адвокат, Джаред. През следващите няколко седмици от теб искам само да си вършиш работата. Подготви се за делото, бъди добър защитник и спечели. Никакви споразумения. Направиш ли го, изчезваме от живота ти. Без главоболия, без неприятности. Ясен ли съм?

Бавно. Джаред кимна, очите му бяха приковани към аления мокет.

— Приемам това неловко мълчание за положителен отговор — каза Рафърти. — Което означава, че утре сутринта Козлоу ще е в кабинета ти. Наслаждавай се на остатъка от деня.

Рафърти се изправи и изпрати Джаред до главния вход на клуба. Отвън го чакаше личен автомобил. Когато адвокатът влезе в колата, Рафърти му махна:

— Довиждане, Джаред.

Джаред почти не го чу. Чак когато вратата се затръшна, той усети цялата тежест на случилото се. Седнал сам на задната седалка, Джаред повтори сцената в главата си. Представи си Рафърти и снимката на Сара, която стоеше на ръба на платформата за метро то. И след това си представи Козлоу. О, господи, помисли си Джаред, разхлаби вратовръзката си и се задъха. В какво забърках и двама ни?

ГЛАВА ШЕСТА

— Ало, търся Клеър Донигър — прочете Сара името от бележника пред нея.

— На телефона — пропя Донигър с угодлив от многобройни коктейли и дрезгав от много цигари глас.

— Здравейте, госпожа Донигър. Обажда се Сара Тейт от прокуратурата. Говорих вчера с вас за кражбата.

— Да, разбира се — отвърна Донигър. — Как сте?

— Всичко тук е наред. Движим вашия случай и се чудех дали още веднъж ще може да ми разкажете всичко.

— Ами не знам дали има много за разказване. Бях здраво заспала и към три и половина сутринта чух, че на вратата се звъни. Станах да отворя. Когато погледнах през шпионката, видях полицаи. А като отворих вратата, той стоеше с млад мъж, за когото каза, че бил ограбил къщата ми. Естествено, бях разстроена и казах, че сигурно е станала грешка. След това той ми показа часовника и топката за голф и ме попита дали са мои.

— И ваши ли бяха? — Сара си водеше бележки.

— Несъмнено. Веднага ги разпознах. Часовникът е марка „Ебел“ от 1956 година и баща ми го подари на майка ми за двайсет и петата годишнина от сватбата им. Същата година спряха да ги правят платинени. А топката за голф е благодарствен подарък от организацията против рака на гърдата — събирах средства за турнира по голф за знаменитости. Отдолу е гравирано името ми. Очевидно младежът току-що ги бе откраднал и полицаят го беше хванал, когато е вървял нагоре по улицата.

Като си спомни съвета на Конрад да не обръща внимание на доклада на полицаия и винаги да задава широки, неочаквани въпроси, Сара попита:

— Как полицаят е знаел, че трябва да спре господин Козлоу?

— Така ли се казва? Козлоу? — попита Донигър.

— Точно така — любимият ни престъпник — пошегува се Сара, надявайки се словоохотливостта на госпожа Донигър да не секне. — Как полицаят е знаел, че трябва да го хване?

— Ами той ми каза, че получил съобщение по радиостанцията, според което е видян човек да напуска къщата ми.

— Знаете ли кой се е обадил в полицията?

— Съседката отсреща. Пати Харисън Къщата ѝ е точно срещу моята. Каза ми, че не могла да заспи и си хапвала. Е, поне така твърди.

— Имате ли причини да се съмнявате в нея?

— Вре си носа навсякъде. Знае всичко за всички. Няма да се учудя, ако разбере, че е висяла, само за да разбере кой се прибира късно. Но явно е видяла мъжа да излиза от нас. Помислила е, че изглежда подозрително, обадила се в полицията и им дала описанието. За щастие полицаят вървял по „Медисън“, затова просто завил и го хванал. Невероятно, мен ако питате.

— Определено — съгласи се Сара. Погледна отново бележките и се опита да подреди всичките събития, кадър по кадър. Бавно разигра всеки отделен факт и потърси липсващи детайли. Накрая попита.

— Госпожо Донигър, имате ли алармена инсталация?

— Моля?

— Къщата ви? Има ли алармена инсталация?

— Да, но тази нощ явно съм била забравила да я включа, защото не се е задействала.

— Имаше ли други видими знаци, че е осъществено проникване в дома ви? Счупени прозорци? Местата, през които е можел да се вмъкне, освен входната врата?

— Не, не мога да се сетя. Не — отвърна Донигър. — И не искам да съм груба, но закъснявам за среща с приятелки. Може ли да довършим друг път?

— Всъщност мисля, че това беше всичко — каза Сара. — Надявам се още веднъж да го повторим преди заседанието в понеделник.

— Да, разбира се — откликна Донигър. — Можем да поговорим по-късно.

Сара затвори телефона и записа още няколко неща в бележника си.

— Това не бих го правил — предупреди я Гъф, докато влизаше в кабинета.

— Кое?

— Да си вода бележки така. Не трябва да го правиш.

— И защо?

— Защото в Ню Йорк всяка предварително записана информация от някой, когото искаш да призовеш за свидетел, трябва да се предаде на защитата преди процеса. По-добре не пиши нищо.

— Да не ми казваш, че ако свидетелят си промени показанията до процеса, защитата може да използва тези бележки и да ни направи на глупаци?

— Законът е такъв. — Гъф хвърли една папка на бюрото на Сара — Между другото, намерих ти информацията за другите нови помощник областни прокурори — Сара отвори папката, а Гъф продължи: — Има още осемнайсет нови, които са започнали на същия ден като теб. Досега всички са успели да си вземат по няколко дела. Сортирах ги.

Сара се зачете и видя, че всички имат поне по три дребни престъпления. Освен това девет от колегите ѝ имаха углавни престъпления, а двама помагаха при убийства.

— По дяволите! Защо всички в Ню Йорк са толкова пробивни?

— Играта е такава, скъпа. В този град в момента, в които си намислиш да правиш нещо, ще трябва да се наредиш на опашка от най-малко петстотин души. — Гъф описа широк кръг с ръце — Може да ти изглежда глупаво, но точно в този момент поне още десетина души в този град правят точно това В Ню Йорк не съществуват оригинални мисли. Това е красотата на амбициозния звяр.

— Който се готви да ме ухапе отзад.

— Не разбирам защо се учудваш толкова. Когато обявиха съкращенията, всички повлекла тук започнаха да се правят на работяги.

— Значи аз трябва още да натисна газта. Да взема още дела.

— Не е важно колко имаш, а колко ще спечелиш — каза Гъф. — И тъй като вече имаш пет, на твое място не бих взимал повече.

— Но две, от тях са си почти решени...

— Сара, кое според теб е по-впечатляващо да работиш по една дузина дела и да потънеш в тях или професионално да се справиш с

пет?

— В този град? Взимам дузината.

— Хайде де, знаеш, че не е така.

— Знам, но...

— Искат ти се да имаш още случаи. Разбирам. Но повярвай ми, с колкото повече топки се опитваш да жонглираш, толкова по-голяма е вероятността да ги изпуснеш всичките. Разкарай губещите, работи по добрите и спечели тези, които запазиш. Така ще те забележат.

— Значи, ако има изгледи да спечелим, стискаме здраво, ако ли не — оттегляме се, докато е време.

— Това е тайната генералска рецепта — усмихна се Гъф — Карай по нея и никога няма да загубиш.

Като част от персонала на отдел „Връзки с обществеността“ към прокуратурата, Ленор Ласнър прекарваше повечето от времето си в разговори с репортери и частни лица за вътрешните дела на прокуратурата. Питаша я за решенията по някои дела, за квалификацията на някои съдии. А от време на време ѝ задаваха въпроси за конкретни помощник областни прокурори.

— Сара Тейт, Сара Тейт — Ленор разлистваше справочника. — Мисля, че не е вписана тук.

— Започнала е работа в понеделник. — Мъжът се облегна на плота и се загледа в дългите лакирани нокти на Ленор. Имаше дълбок глас, който като че ли оставаше да виси във въздуха, и хлътнали бузи, които му придаваха болнав вид.

— Защо не казахте веднага? — Ленор обърна на последната страница, където с телбод бе прикрепен един-единствен лист. — Тейт, Тейт, Тейт — мърмореше тя, докато пръстът и се плъзгаше надолу по листа. — Ето я.

— Много красиви нокти — каза мъжът.

— Благодаря — Ленор леко се изчерви. — Какво искате да знаете за Сара Тейт?

— Кой е кабинетът ѝ.

— Всъщност не можем да даваме подобна информация. Но телефонния номер мога да ви дам.

— Прекрасно. И ако не ви притеснявам, бихте ли ми услужили с химикалка и лист хартия...

— Ето, заповядайте — Ленор се обърна да вземе листчета от бюрото си, а мъжът погледна в справочника. До името на Сара беше телефонният и номер, а до него адресът и номерът на стаята — Сентър стрийт, номер 80. Стая 727.

— Знаете ли, сетих се, че всъщност телефонния номер го имам — каза мъжът. — По-късно ще ѝ се обадя.

— Сигурен ли сте? — Ленор се върна зад плота.

— Съвсем — каза мъжът — Дори знам точно къде е.

— Добре ли си? — попита Катлийн в момента, в който Джаред се върна в кабинета си. Изглеждаше ужасно, лицето му беше пепеляво.

— Прекрасно — отвърна той — Обядът не ми понесе. — Джаред затвори вратата след себе си, стовари се на стола, натисна на телефона копчето, с което показваше на Катлийн, че не желае да му прехвърля телефонни разговори и положи глава на бюрото. На кого да се обади? Искаше да каже на полицията. Но не можеше да забрави предупреждението на Рафърти. А най-вече не можеше да спре да мисли за Сара. Независимо от заплахата, от моралните последици, той знаеше, че ще направи всичко — абсолютно всичко, — за да предпази съпругата си. Заради нейната собствена безопасност трябваше да я предупреди. Грабна телефонната слушалка, но разбра колко невъзможно ще е да накара Сара да си мълчи. Веднага щом разбере, Сара ще отиде при приятелите си в прокуратурата. И ако тя се изправеше срещу Рафърти, това само щеше да влоши нещата. За двамата. Най-важното бе, че може би Рафърти вече го подслушваше. Невъзможно, започна да спори със себе си Джаред, твърде рано е. Но с подходящата апаратура можеха да го направят без дори да влизат в кабинета му. Той остави слушалката и замръзна. Не можеше да спечели.

Пак грабна слушалката и преди да успее да се разубеди, набра номера на Сара. Трябваше да ѝ каже.

— Кабинетът на помощник областен прокурор Тейт — обади се Гъф. — Мога ли да ви помогна?

— Джаред е на телефона — съпругът на Сара. Тя наблизо ли е?

— Хей, Джаред. Съжалявам, но не е тук. Да ѝ предам ли нещо?

— Би ли ѝ предал да ми се обади, веднага щом се върне? Спешно е.

— Всичко наред ли е?

— Да. Просто ѝ кажи, че искам да говоря с нея. Важно е.

В момента, в които Джаред затвори телефона, на вратата му силно се почука. Преди да успее да каже: „Зает съм“, вътре влезе Марти Любецки.

— Къде се губиш цял ден? — започна той. — Цяла сутрин оставям съобщения.

— Съжалявам. Бях претрупан.

— Така чух и аз. Оскар Рафърти ми се обади.

— Познаваш ли го? — попита Джаред.

— Доколкото можеш да опознаеш някого от триминутен разговор по телефона. Обади ми се и каза, че те е запазил за свой приятел.

— Защо ще ти се обажда?

— За да е сигурен, че ще имаш достатъчно време да работиш по случая. Честно казано, помислих, че ти си го подучил. Знае, че съм ти пряк началник и каза, че единствената причина, поради която е предпочел нас, е добрата ти репутация. Каза, че ако с този случай всичко тръгне добре, щял да си прехвърли целия бизнес при нас. А изглежда бизнесът му не е малък.

— Страхотно.

— Наистина — кимна Любецки. — Само исках да те поздравя. Съжалявам за вчера, но ти май обръщаш нещата. Карай в тоя дух.

— Ще се опитам — каза Джаред, докато Любецки излизаше.

Джаред бръкна в джоба си и извади кибрита от клуба. Със златни букви на него беше написано ДВЕ СТАИ. Той натисна копчето за връзка с Катлийн.

— Кажи — отговори тя.

— Трябва ми бърза услуга. На Източна петдесет и осма улица има клуб, който се казва „Две стаи“. Можеш ли да помолиш Бароу да ми направи едно проучване и ми кажи, когато е готово.

— Нямах проблем — отвърна Катлийн. — На кого да сложа сметката?

— На никого. Аз плащам.

— Какво откри? — Джаред нетърпеливо приближи глава към телефонния апарат дващсет минути по-късно.

— Получи ли факса? — попита Бароу.

Преди Джаред да успее да му отговори, Катлийн влезе в кабинета с куп листове.

— Заповядай — пусна ги на бюрото му тя.

Джаред започна да разглежда изрезките и имуществените документи.

— Пак заповядай — каза Катлийн. Той отново не й обърна внимание. Тя искаше да добави още нещо, но знаеше, че сега не му е времето. Вместо това излезе от кабинета и затвори вратата зад себе си.

— Както виждаш, обикновени щуротии на висшата класа — обясни Бароу. — Отпред табела няма, но които трябва, го знае. Преди се е казвал „Le club“, но накрая някой е проявил вкус и е сменил името. Иначе единственото друго, което можах да намеря, са споменавания в клюкарските колонки и няколко материала за ресторанта. Сериозно място, Джей — супер луксозно. Очевидно вътре е невъзможно да се влезе, което означава, че мястото е елитарно.

— Частно членство?

— Не зная — не вдигнаха телефона. Ако искаш, номерът е на първия лист.

— Благодаря — Джаред още не можеше да се съсредоточи.

— Освен това поразгледах за твоя приятел Козлоу. Още ли не си му видял досието?

— Чакаме старите адвокати да го препратят. Нещо интересно?

— Не знам дали бих го нарекъл интересно, но едно нещо ще ти кажа: този е болно копеле. Всеки, който използва отвертка, за да...

— Сам ще си го прочета — прекъсна го Джаред.

— Да, но чуй това. Взел една отвертка и...

— Лени, моля ти се, точно сега не ми се говори за това.

От другата страна замълчаха. Накрая Бароу попита:

— Съвръзано ли е с това, което те е разстроило по обяд?

— Откъде знаеш?

— Катлийн. Каза, че като си се върнал, не си приличал на нищо.

— Изобщо не е вярно. Просто много работи са ми на главата.

— Джей, знаем се отдавна. Няма защо да ме лъжеш.

— Нищо ми няма — настоя Джаред. — А дори и да имаше, не бих те излъгал. Кажете колко ти дължа?

— Мислиш ли, че ще взема пари от теб? Ако го направя, Сара ще гладува — засмя се Бароу. — Ако е важно и е лично, значи е безплатно. Но следващия път ти черпиш.

— Благодаря, Лени.

— Няма защо. Ако ти потрябва нещо друго, обади ми се.

Джаред затвори и набра номера на „Две стаи“.

— „Две стаи“. Мога ли да ви помогна?

Джаред позна гласа на мъжа с униформата.

— Здравейте, искам да получа малко информация за вашия клуб. Частен ли е или е отворен за посетители?

— Отворени сме за посетители, господине.

— Значи онова помещение долу — всеки може да го наеме за обяд?

— За обяд не. Само за вечеря.

Объркан, Джаред каза:

— Преди час бях там. Имах среща с Оскар Рафърти.

От другата страна замълчаха. След това мъжът заяви:

— Днес не е имало никакви срещи.

— Имаше, как да нямаше — настоя Джаред. — Дори познах гласа ви — вие сте онзи, който ме заведе долу.

— Господине, не разбирам за какво говорите. Повярвайте ми, среща не е имало. — Секунда по-късно Джаред чу затварянето на отсрещния телефон.

Какво става, по дяволите, зачуди се той.

На път за вкъщи, след като излезе от метрото. Джаред се почувства изтощен. По време на пътуването бе погледнал през рамо поне трийсет пъти, за да види дали някой не го следи. Бе сменил три мотриси и точно преди вратите да се затворят, беше слязъл на Седемдесет и втора, вместо на Седемдесет и девета улица, както обикновено. Когато се отправи нагоре по „Бродуей“, гледаше отражението си във всяка витрина, за да види дали около него има някой. След това изведнъж започна да тича. Не като за спорт. Истинско бягане с пълна скорост. Възможно най-бързо зави рязко по Седемдесет и осма улица и се вмъкна в първата пролука — тесния служебен вход

на бакалията на ъгъла. Но не видя някои да го следи. Може би Рафърти блъфираше, мислеше си Джаред, докато се приближаваше до дома си. Може би това бяха просто заплахи, за да го държат изкъсо.

Джаред влезе в къщата и извади ключовете, за да провери пощата. Под краката си чу тихо пращане. Погледна и видя късчета счупено стъкло, разпръснати в малката ниша. С крака ги замете в единия ъгъл. Качвайки се нагоре, стъпи върху още стъкла. Когато изкачи стълбите, видя и откъде идват. Голямата картина в рамка на слънчогледите беше разбита на парчета. След това забеляза, че входната врата на апартамента е отворена. Студена тръпка пролази по гърба му, докато внимателно пристъпваше напред. Без да обръща внимание на трошачките се под тежестта му стъкълца, той огледа късия коридор и провери следващото стълбище, за да се увери, че е сам. Не се виждаше никой. Бавно, Джаред отвори вратата и надникна вътре.

Първо забеляза обърнатите дъбови етажерки, които той и Сара толкова време сглобяваха. След това боровите столове, захвърлени в ъгъла. След това преобърнатата маса. След това разхвърляната кухня.

Запъти се към дневната, стъпвайки по стотиците книги, които покриваха по-голямата част от пода. Плакатът на Богарт беше свален от стената, възглавките бяха скъсани от канапето, фотьойлът бе катурнат на една страна, халогенните лампи — съборени, стъклената масичка — счупена, телевизорът — обърнат с екрана надолу на пода, видеокасетите — разпръснати навсякъде, растенията — разхвърляни, а почвата им се бе изсипала по килима. Въпреки че всичките шест портрета на Джаред още висяха по стената, рамките им бяха счупени. Господи, помисли си Джаред, докато оглеждаше стаята. Нищо не бе оставено непипнато.

Докато търсеше телефона да се обади в полицията, Джаред чу глух тропот в спалнята. Някой още беше в къщата. Той се завтече към ъгъла на дневната и се свря под преобърнатия фотьойл. Оттам чу, че човекът излиза от спалнята и тръгва към кухнята. Тежките стъпки удряха по дървения под. Чу непознатият да отваря кухненските чекмеджета. В средата на стаята Джаред забеляза сребърен нож за отваряне на писма. Не беше далеч. Трябваше да го вземе. Бавно запълзя напред, като внимателно заобикаляше разпръснатите навсякъде компактдискове. Молейки се да не стъпи върху скърцаща

дъска, той грабна ножа. Възможно най-тихо се изправи на крака. Все още можеше да го изненада. Но докато Джаред хващаше удобно ножа, чу непознатият да се връща в спалнята.

Джаред надникна от ъгъла на дневната, за да е сигурен, че е сам. Когато се приближи, дочу приглушените звуци от бясно тършуване. Страхът му се замени с гняв, той вдигна високо ножа и сложи длан на бравата. Трепереше. На три... каза си. Едно... две... отвори със замах вратата и влетя с пълна скорост в спалнята. Но веднага почувства как нещо го удря в кокалчетата. Някои го беше спънал. Чакаха го. Той се стовари на пода и изпусна ножа. Преди да успее да го сграбчи отново, чу познат глас:

— Ти да не си откачил?

Сара стоеше над него с кухненски нож в ръка.

— Мислех, че ти си крадецът — хвърли ножа тя — Можех да те убия.

— Съжалявам. — Джаред се изправи и силно прегърна жена си. — Важното е, че ти си добре. Слава богу, ти си добре.

— Всичко е наред. Добре съм — отвърна Сара.

— Кога се прибра?

— Преди десетина минути — обясни Сара. — Когато влязох, едва не паднах. Обадих се в полицията, след това дойдох да видя дали са намерили бижутата на мама.

— И?

— За щастие, не са. Взели са парите от горното чекмедже на тоалетката ми, златния джобен часовник, които татенцето ти подари и някои от сребърните ни рамки, но не са намерили бижутата — Сара влезе в дневната и още веднъж разгледа ужасната бъркотия. Докато тя обръщаше прекатурените саксии. Джаред видя, че ножът му от „Чайнатаун“ бе внимателно поставен на една от възглавниците на канапето.

Той взе калъфа, който предпазваше най-ценната част от колекцията му, и видя малка бележка, залепена за дъното. Стомахът му се обърна, когато прочете трите думи: „Затваряй си устата“.

— Сигурно са помислили, че ножът е обикновен — обади се Сара.

— А?

— Ножът ти. Ако знаеха какво представлява, сигурна съм, че щяха да го вземат.

— Да, разбира се. — Джаред издърпа бележката и я смачка.

Сара вдигна телефона.

— Още не мога да повярвам. Започвам да работя за добрите и някакъв дребен престъпник решава да ни ограби. Ще се обадя на Конрад, за да съм сигурна, че...

— НЕ! — Джаред прекъсна Сара. Като видя учуденото и изражение, добави:

— Ей сега ще дойдат полицаите. След това ще видим какво още липсва и ще се оправим.

— Да, предполагам. — Сара вдигна купчина книги от пода на дневната. — Но нека ти кажа нещо. Ако хванем копелетата, които са го направили, лично ще ги тикна в затвора. Пипнеш ли ми боклуците, заболи ли ме сърцето — молиш да те сритам в главата.

— Да — каза вяло Джаред.

— Ей, ти добре ли си?

— Да, да, чудесно.

— Сигурен ли си? Изглеждаш ужасно.

— Какво да ти кажа? Разбили са ни апартамента и цялата покъщнина е по пода. Какво му е хубавото на това?

— Така е. Но погледни нещата и от друга страна — отишли са си, преди да се приберем, никой не е наранен и едва ли пак ще ни навестят.

— Да — Джаред напълно съзнаваше, че Рафърти няма никакво намерение да си тръгва — Имаме голям късмет.

— Междувременно, кажи ми защо си ме търсил днес следобед? Какво е било толкова важно?

Джаред стисна още по-здраво бележката.

— Нищо особено.

— Гъф каза, че било важно.

— Нищо не беше — настоя Джаред. — Въображаема криза.

Към полунощ полицаите вече си бяха отишли, бяха поръсили апартамента за пръстови отпечатащи и Джаред и Сара бяха оправили по-голямата част от бъркотията.

— Ченгетата май свършиха добра работа — Сара легна на канапето.

— Дано да е така. — Джаред се отпусна на любимия си стол — Сега си една от тях.

Стараете се с всички сили да изглежда спокоен, но не откъсваше поглед от жена си. Ако го направеше, нещо можеше да ѝ се случи. Нещо щеше да се случи. И той щеше да е виновен. От него зависеше. Като търсеше удобен начин да смени темата, той добави:

— Между другото, тъй като изчистихме едната бъркотия, нека започна с другата. Не мога да се откажа от делото Козлоу.

Сара веднага се изправи.

— Какво искаш да кажеш с това „не мога“? Ти си голям човек — можеш да правиш каквото си поискаш.

— Сериозно ти говоря. Не мога.

— Защо? Да не би някои да ти е опрял пистолет до главата?

— Не — отвърна сухо той — Просто трябва да поема случая.

— Не ми казвай това, Джаред. Обеща ми да...

— Знам какво ти казах, но не може да стане.

— Виж, единствената причина, поради която Козлоу те е избрал, е защото си мой съпруг. Очевидно си играе с нас.

— Благодаря за комплимента.

— Знаеш какво искам да кажа.

— Независимо защо ме е избрал, Любецки откри, че онзи, които плаща сметката, е с дълбоки джобове. Решил е, че ако поема случая, ще мине изцяло към нас.

— Ами нека Любецки го поеме. С удоволствие ще му размажа седемте брадички из съдебната зала.

— Козлоу иска мен. И Любецки ми забрани да се отказвам от случая. Опитвах се, мила, наистина.

— Но не достатъчно. — Сара повиши глас. — Ако поемеш случая, ще ми объркаш работата. А ако изгубя от съпруга си, ще проваля единствената си жалка възможност да си спася работата.

— Успокой се.

— Не ми казвай да се успокоя. Опитай се шест месеца да пращаш автобиографии на всяка фирма в този град. Опитай да видиш какво е да получиш двеста двайсет и пет писма с откази. На правния

пазар аз съм вече втора употреба. И тъй като самочувствието ми е достатъчно насинено, не искам да изяде още един бой.

— Чакай малко. — Джаред седна до нея. — Наистина ли мислиш, че правя това, за да навредя на кариерата ти? Сара, за мен ти си най-важното нещо на този свят. Никога не бих направил какато и да е, с което да те нараня. Просто... — Джаред замълча.

— Просто какво?

— Нищо, аз...

— Какво? — настоя Сара — Хайде, кажи го.

Джаред замълча. Накрая проговори:

— Любецки ми каза, че ако не поема случая и не доведе този клиент, няма да ме направят партньор. Ще ме уволнят веднага.

Сара се смая.

— Шегуваш ли се? Това ли ти каза?

— След случилото се вчера, това е последната му дума. През следващите шест месеца ще гласуват за мен. От шест и половина години работя там и още не съм докарал нито един клиент.

— Но си се оправял с някои от най-големите им...

— Това бяха дела на други хора. Трябва да имам мои собствени. И щом така е казано, така трябва да е. Може да сме само адвокати, но това пак си е бизнес. Ако не мога да помогна на този бизнес да се разраства, ще бъда в същото положение, в което ти беше преди шест месеца.

Сара мълчеше.

Като се надяваше да извлече още полза от пробива, който направи, Джаред продължи:

— Не знам какво друго да правя. С всичките ти заеми, не можем да си позволим да...

— Наистина ли ще те уволнят?

— Той така каза — отвърна Джаред. — Знаем, че може да те заболи, ако загубиш, но дотогава ще разберат що за златен кадър си. Няма да те уволнят, само защото си загубила първото си дело.

— Кой казва, че ще загубя? — насили се да се усмихне Сара.

Джаред въздъхна с облекчение.

— Благодаря ти, мила. Наистина оценявам това, което правиш.

— Нищо не правя. Ако си ми противник, пак ще те посрещна с пълно бойно снаряжение.

— Не бих очаквал нищо по-малко от това.

Сара стана и тръгна след Джаред. Докато вървяха към спалнята.

Сара попита:

— Щом Козлоу не плаща сметките, кой го прави?

— Не мога да ти кажа — отвърна Джаред. — Ти си врагът.

— О-хо — подсвирна Сара. — Истинската битка започна.

Рафърти се облегна и се загледа в малкия черен апарат на бюрото си:

— Е?

— Като че ли нашето момче печели първия рунд. — Другият мъж свали слушалките. — Знае как да я работи.

— Затова го избрах — каза Рафърти. — Сега остава да се надяваме, че ще направи същото и в съда.

— Ами ако не успее?

— Не ми се струва възможно.

— Но Козлоу каза...

— Дори не го намесвай. Би трябвало да разбия някоя стена с него.

— Сигурен съм, че ще го направиш, но преди това той ще ти откъсне главата.

Рафърти не му обърна внимание.

— Не му позволявай да те заплашва. Идеята с кражбата не беше лоша, но това не решава проблемите ни. Докато Козлоу не спечели, всички сме загазили. Независимо какво трябва да направя, той ще спечели.

В два без петнайсет сутринта Джаред лежеше буден в леглото. През последния час бе задрямвал четири пъти. Но всеки път, точно когато се унасяше, точно когато забравяше всичко, изведнъж се събуждаше отново. И тогава всичко се връщаше. Всеки път инстинктивно се обръщаше към Сара. Гледаше я внимателно, за да се увери, че диша. Само това искаше. Докато Сара беше добре, с останалото можеше да се справи.

В седем часа в сряда сутринта Джаред стоеше на спирката на метрото и чакаше мотрисата. Избягваше да застава на края на платформата и през повечето време се озърташе през рамо и разглеждаше хората. Мъжът със синята риза и червената вратовръзка изглеждаше особено подозрителен. Както и онзи с маслинозеления костюм. И жената с вестника и младежа с уокмена. Джаред отстъпи назад и се опита да не позволи на страховете му да го завладеят. Но прииждаха нови и нови пътници и той подскачаше при всеки случаен поглед. Накрая се обърна, излезе от спирката и спря такси.

Пристигна в кабинета си почти в седем и половина. Нахлуването в дома му, лошото спане снощи и пътуването насам го бяха изтощили физически и душевно. Очите му смъдяха, раменете му бяха отпуснати, а стомахът му още се обръщаше, като си спомнеше как бе излъгал Сара. Нямахте съмнение, че не беше в състояние да започне работния ден. Но ако щеше да защитава съпругата си, знаеше, че трябва да свърши много работа. Да се изправиш срещу човек като Сара, означаваше да обръщаш внимание и на най-малките подробности. Както беше научил от първото си появяване в съдебната зала, добрият адвокат може да се захване и с най-малкия пропуск и да обърне делото в своя полза.

Но когато тръгна по коридора. Джаред не мислеше за съдебни стратегии или подготовка на свидетели, или избор на съдебни заседатели. Вместо това се мъчеше да си спомни всяко възможно обстоятелство, което позволяваше на един адвокат да се откаже от едно дело. Стигна до бюрото на Катлийн и се насили да се усмихне.

— Добро утро — каза Катлийн. — Рано започваме днес.

— Да — отвърна Джаред. — Изчисти ми всичко до края на месеца. Случаят Козлоу току-що се превърна в основен приоритет.

— Защо? Това е само една кражба.

— Кое не означава, че не е важно — сопна се той.

— Спокойно. Само попитах.

Джаред се наведе над бюрото на Катлийн и сниши глас.

— Не искам никой да знае, но обвинителят по делото е Сара.

— Ще се бориш с жена си? — смая се Катлийн Джаред се намръщи.

— Повярвай ми, с удоволствие бих се отказал от случая. Затова имам нужда от помощ. Доколкото знам, съпруг и съпруга в едно дело представлява някакъв конфликт на интереси, нали? Етично погледнато, това е бомба със закъснител, особено за клиента. Затова искам някой асистент да прегледа правилата за професионално поведение и внимателно да провери дали подобно нещо не е забранено.

— Защо не се съгласиш? Ще я подлудим.

— Да не си казала повече подобно нещо — предупреди я Джаред.

Катлийн спря да пише и вдигна глава.

— Дай по-леко, това беше шега. Ще ти кажа какво са намерили.

Джаред тръгна към кабинета си и пое дълбоко дъх. Може би това ще реши проблема. Отвори вратата и чу някой да казва:

— Здравсти, шефе. Какво имаме по програма днес?

Козлоу се беше изпънал на стола в ъгъла на кабинета и бе подпрял краката си на кошчето за боклук.

— Как влезе тук? — ядоса се Джаред.

— Древна китайска тайна — отвърна Козлоу. — Но не бих я казал на Катлийн. Като че ли е от тези, които не обичат изненадите.

Джаред се приближи до стола и се втренчи в новия си клиент.

— Нека ти кажа нещо. — Той бутна краката на Козлоу от шкафчето. — Знам, че вие сте нахлули вкъщи снощи.

— Нахлули са в къщата ти? — попита невинно Козлоу.

— Не се прави на умен — предупреди го Джаред.

Козлоу скочи от стола, сграбчи Джаред за вратовръзката и го дръпна напред.

— Тогава не ми говори с такъв тон. — Той задържа вратовръзката на Джаред в юмука си. — Разбираш ли?

Джаред кимна, шокиран.

— Имаш работа да вършиш и искаме да сме сигурни, че ще я свършиш както трябва. Нищо лично.

— Ето какво искам — Сара седеше зад бюрото си, а Гъф си водеше записки. — Първо искам да разбереш дали съпруг и съпруга могат да са на едно и също дело. Това мирише по-силно от цял камион

с тор, затова ако намериш нещо, което да позволи на единия от нас да се откаже, може би Джаред ще го направи. Второ, искам...

— Страх те е да се изправиш срещу него, нали? — попита я Гъф.

— Срещу кой, срещу Джаред ли? Никога. Защо? Уплашена ли ти изглеждам?

— Все едно не съм те питал. Какво друго искаш?

— Може малко да съм притеснена, но не си мисли, че съм уплашена.

— Добре, разбрах. Не си уплашена.

— Сериозно ти говоря. Не ме притеснява — настоя Сара. Гъф не каза нищо и тя продължи: — Какво искаш да ти кажа? Разбира се, че съм уплашена.

— Защо? Само защото ти е мъж?

— И това също, но има и нещо такова, че при Джаред нещата просто се нареждат. Всичко си идва на мястото при него.

— Но те разбирам.

— Дай да ти го кажа по друг начин. Когато следвахме трета година право, ходехме на лекции по правните аспекти на президентския пост в САЩ. На първата лекция професорът ни помоли да се изправим. Когато всички в огромната зала станаха, той каза: „Всички от женски пол да си седнат. Всички, които не са родени в САЩ, да си седнат. Всички, които са по-ниски от метър и седемдесет, да си седнат“. Малко по малко всички в стаята си седнаха. Когато свърши с квалификациите, единствено Джаред още стоеше прав. И след това професорът каза: „Това е единственият човек в групата, който, освен по отношение на възрастта, отговаря на всички изисквания, за да се кандидатира за президент на Съединените щати“.

— Чудо голямо. Това означава само, че Джаред е чист и спретнат и е метър и осемдесет.

— Не е само това. Независимо колко си умен или колко си хитър, или колко си агресивен, Джаред винаги ще прави нещата така, че всичко да става както той иска. Така завърши право и така ще стане и партньор, въпреки че трудно привиква нови клиенти. Трудно е за обясняване, но той е един от тези, които въпреки че работят много, карат всичко да изглежда лесно.

— Мразя ги — каза Гъф.

— И аз се омъжих за един от тях. Което означава, че ще трябва да работим още повече, за да спечелим — отвърна Сара. — Хайде пак на работа. Искам да се свържа със съседката на Донигър...

— Пати Харисън — вметна Гъф.

— ... За първоначалния разпит. Тя е най-добрият ни свидетел за предварителното изслушване — единствената, която е видяла Козлоу да излиза от къщата. Трето, искам пак да говоря с Донигър. Трябва да сме сигурни, че е напълно готова за понеделник. И четвърто... какво беше четвърто?

— Искаш пак да разпиташ полицай Макейб. Чака в коридора.

— Какво? Сега ли?

— Докато говорим — уточни Гъф — Вчера беше твърде заета, затова му се обадох и го попитах кога може да мине. В петък работи до късно, през уикенда също, затова помоли да дойде днес.

— Чудесно — каза Сара. — Нека влезе.

Минута по-късно полицай Майкъл Макейб влезе в кабинета на Сара. Имаше остър поглед и уморени, почти отпуснати устни. Беше по-слаб, отколкото Сара си го спомняше по видеофона. Макейб махна фуражката си, която откри гъстата му черна коса, и седна пред бюрото ѝ.

— Как се отнасят с вас тук? — попита той с тежък бруклински акцент.

— Всички са страхотни. — Сара обърна на страницата с въпроси от бележника си. — Нека преговорим показанията ви за предварителното изслушване. Кажете ми отново какво се случи онази вечер.

— Много просто беше. Покривам Ийстсайд, от Осемнайсета улица до Деветнайсета и от „Лексингтън“ до „Медисън“. В около три и половина онази сутрин ми се обадиха по радиовръзката, че някой съобщил за кражба на Източна осемдесет и втора улица, номер 201. Описали обвиняемия и аз тръгнах.

— Тичали сте дотам?

— Разбира се. Аз съм пешак, нали помните?

— Естествено — Сара полагаше усилия да се държи така, все едно всичко ѝ е ясно.

— Както и да е, на две пресечки от местопрестъплението виждам някой, който покрива описанието, и го закопчавам.

— И какво беше описанието?

— Черни дънки, дълго черно кожено яке, козя брадичка. Той си пасна.

— Правеше ли нещо друго подозрително? Тичаше ли? Оказа ли съпротива? Нещо в него караше ли ви да мислите, че е виновен?

— В три и половина сутринта, на празната улица, две пресечки от местопрестъплението, същото описание — отвърна сухо Макейб. — Какво друго искате?

— Значи го претърсихте веднага?

— Да, намерих часовника, топката за голф и парите.

— Хайде отначало — каза Сара — В понеделник ще искат повече информация.

Тя подаде на Макейб копие от официалната жалба и започна наново:

— Добре, полицай Макейб, кажете ни какво намерихте в задържания.

Макейб зачете от листа:

— Латинен часовник марка „Ебел“, сребърна топка за голф и четиристотин и седемнайсет долара.

— Чудесно — кимна Сара. — Просто ей така. След това сте се върнали на адреса и сте събудили госпожа Донигър.

— Да, Тя дори не беше разбрала, че е обрана.

— Но си е познала вещите?

— Да. Малко се позамисли, но след това ги позна. Името на майка ѝ било на часовника, а нейното — на топката за голф.

— Нещо друго беше ли взето, освен тези вещи и парите?

— Само това намерих, а и Донигър не каза друго да ѝ липсва. Както аз го виждам, Козлоу си е харесвал разни работи и след това по някаква причина се е стреснал и е побягнал.

— Говорихте ли със съседката на Донигър, госпожа Харисън?

— Не — отвърна Макейб. — Тогава не знаех, че тя се е обадила.

— Чакайте малко — Сара вдигна поглед. — Не сте го идентифицирали в нощта на престъплението?

— Не знаех, че съседката се е обадила.

— Добре, няма значение — каза Сара. — Търсихте ли отпечатъци в жилището на Донигър?

Макейб поклати отрицателно глава.

— Заподозрения вече го имах — не мислех, че се нуждая от отпечатъци.

— Вие шегувате ли се? — попита Сара. — Разбира се, че се нуждаете. Така най-добре ще докажем, че е бил вътре.

— Я не ми викайте на мен. Не съм детектив. Само ги хващам и ги окошарвам. Освен това сме на бюджет. Не търсим отпечатъци на всяко местопрестъпление. Ако няма труп или ако случаят не вдигне шум, от лабораторията си седят на топло, а ние се оправяме както можем.

— Много ми помогнахте — въздъхна Сара. — Като загубя делото, напомнете ми да благодаря на онези, които режат бюджета.

Тя прегледа бележките си и добави:

— Добре, само още няколко въпроса. Откога сте приятели с Виктор Стокуел?

— Що за въпрос е това?

— Важен — настоя Сара.

— Знам кой е, но не сме се срещали.

Объркана, Сара попита:

— Тогава защо сте поискали той да поеме случая?

— За какво говорите?

— Когато взех случая от ОРД, на папката пишеше, че е за Виктор. Ако едва го познавате, защо ще правите такова нещо?

— Нищо подобно — възрази Макейб. — Виктор ме помоли за случая.

Сара замълча.

— Наистина ли? Виктор се е обърнал към вас?

— Да, обади ми се няколко часа след ареста — докато пишех доклада. Каза, че иска случая Козлоу и ме помоли да надпиша папката за него. Реших, че нещо лично се интересува и така и направих. — Когато видя слияното лице на Сара, той добави: — Нещо лошо ли има?

— Не зная — отвърна Сара. — Това ще трябва да разбере.

Когато Макейб излезе от кабинета на Сара, тя затвори вратата след него и се върна зад бюрото си. Трябваше да има обяснение за това защо един от най-добрите адвокати обвинители в прокуратурата ще

иска такъв мижав случай. Като се мъчеше да направи списък с възможни причини, тя взе един кламер, изправи го и започна да го увива около показалеца си. Може би Виктор е мислел, че случаят е интересен. Може би е искал да се позанимава с нещо по-леко. Може би познава една от засегнатите страни. Може би познава Клеър Донигър и ѝ прави услуга. Или може би познава Козлоу. Тя продължи да извива кламера и да мисли за всичките причини, поради които бе най-добре да запази подозренията за себе си. Но докато пръстът ѝ леко посиняваше, разбра, че няма представа какво да прави оттук нататък. Мястото беше ново и несъмнено имаше нужда от помощ.

Тя захвърли кламера и натисна копчето за вътрешна връзка. Такава нямаше — това не беше старата ѝ фирма. Сара се наведе през бюрото и извика:

— Гъф, би ли дошъл за малко?

Когато Гъф влезе, Сара го помоли да затвори вратата.

— Сега какво се е случило? — попита той.

— Трябва да ти кажа нещо.

— Чакай да позная. Искаш да ми видиш тайния списък.

— Какво да ти видя?

— Тайният ми списък със смешни думи. Знам, че хората говорят за него. Миналата седмица пуснах няколко по електронната поща и сега всички се натискат за останалите. Но не си ги давам. Ще трябва да се задоволиш с тези: салами, ракита, Нипси Ръсел...

— Гъф, чуй ме, моля те. Помниш ли онзи ден, когато бяхме в ОРД и аз взех делото? — Гъф кимна. — Когато донесоха купчината, ти говореше с Евелин и Виктор. Това, което не видя, бе, че делото Козлоу бе отбелязано за някой друг — затова реших да го взема.

— Чудо голямо — ченгетата непрекъснато изискват добри помощник областни прокурори за дадени дела.

— И аз така си помислих. Но току-що открих, че в нашия случай не е бил полицаят — помощник областният прокурор е поискал случая.

— Кой точно?

Сара замълча.

— Кажи ми чий е бил случаят, Сара. Това не е смешно. Може наистина да...

— На Виктор — каза накрая тя. — Случаят беше на Виктор.

— Олеле, не. Защо ти трябваше да правиш нещо толкова глупаво? Все едно да дразниш бясно куче.

— Човекът, който ги донесе, махна листчето. Каза, че това е просто молба. Откъде да знам?

— Очевидно.

— Гъф, съгласна съм, че е глупаво, но сега имам нужда от помощ. На никой друг нямам доверие.

— Не зная. Това нещо е твърде голямо. На твое място бих отишъл при Конрад.

— Конрад ще ми отхапе главата, ако разбере, че съм откраднала чужд случай.

— Решението си е твое. Но между двете злини по всяко време бих предпочел Конрад пред Виктор.

— Как мина? — попита Конрад, когато Сара влезе в кабинета му.

— Кое как мина?

— Разговорът с Макейб. Не беше ли тази сутрин?

— Да. — Сара се опитваше да не се впуска в нищо бързешката.

— Доста добре мина. Но не и страхотно. — Тя седна на маслинозеленото канапе на Конрад и попита: — Откъде го имаш това канапе?

— Кажу ми на Гъф да се обади в търговския отдел. Догодина и ти ще имаш — отвърна Конрад. — Кажу ми сега за Макейб.

— Какво да ти кажа? Ченгето изглежда свястно, но е направил няколко тъпи грешки. Не е взел отпечатъци, не го е идентифицирал.

— Типично — от осемдесетте процента.

— Какво? — попита Сара.

— В прокуратурата двайсет процента от прокурорите вършат осемдесет процента от работата — обясни Конрад. — Същото се отнася и за съдиите, за полицаите и за детективите. За осемдесет процента от тези хора това си е бюрокрация от девет до пет.

— Не е бюрокрация — възрази Сара. — Хората тук...

— Сара знаеш ли колко отворени гаранции има в Манхатън? Петстотин хиляди. Това означава, че половин милион престъпници, които *познаваме*, вършеят по улиците. Ами онези, за които *не* знаем? В по-голямата си част това е една опашка. Осемдесет процента от хората

просто си чакат чека със заплатата. Не искат да си рискуват живота и семейството, за да спрат някакъв скапан престъпник и не искат да направят това, което действително би могло да спре престъпността. Това не ги прави лоши хора, просто лоши държавни служители.

— И по някаква причина ти си мислиш, че аз съм от двайсетте процента? — попита Сара.

— Да, Ти си на трийсет и две години, което означава, че знаеш в какво се впускаш. На тази възраст, дали ти харесва или не, това ти е работата. Може да не си ошлайфана, може да си нова, но говориш това, което мислиш, и Гъф ти има доверие, което, ако щеш вярвай, казва повече, отколкото си мислиш. Ако можеш да получиш това обвинение и да го доведеш до съд, Монаган ще разбере, че не може да си играе с теб. И тъй като винаги търся хора, които да застанат на страната на двайсетте процента, ще направя всичко, което е по силите ми, за да те задържа на работа. Каж ми какво друго се случи с полицая и ще ти кажа как да го оправиш.

— Ами, както ти казах, не е направил идентификация.

— Чудо голямо — отвърна Конрад. — Направи очна ставка с няколко души, така че съседката да дойде и да разпознае Козлоу. Ако няма време нека го направи в понеделник. Тогава и съдебните заседатели ще го видят.

— Ами отпечатъците?

— Тук са те прекарвали.

— Скапани осемдесет процента — измърмори Сара.

Конрад се усмихна.

— Други проблеми?

Сара се втренчи в пода.

— Само още един — каза колебливо тя. — За едно нещо не бях напълно откровена. Когато случаят беше още в ОРД, на него имаше залепена бележка: „С молба за Виктор Стокуел“.

Подозрителна гънка се образува между веждите на Конрад.

— Какво стана с бележката?

— Човекът, който носеше документите, я смачка и аз му позволих да я изхвърли. — Преди Конрад да успее да я прекъсне, тя добави: — Знам, че не е хубаво, но реших, че Виктор си има достатъчно други молби и тази няма да му липсва. Но когато разпитвах

Макейб, разбрах, че не той е поискал Виктор, а Виктор го е помолил за делото.

Стаята се изпълни с тишина. Сара не смееше да погледне Конрад.

Накрая той се наведе напред.

— Обичаш да си създаваш неприятности, така ли?

— По тази част ме бива. — Тя го погледна и видя; че гънката между веждите му е изчезнала. — Бесен ли си?

— Сара, ако знаеше, че Виктор иска случая, щеше ли да го вземеш?

— В никакъв случай. Аз само...

— Тогава това е. Никога не бих те скастрил за това, че искаш да дръпнеш напред. Ако не друго, имаме нужда от повече такива хора.

Тя не очакваше такава реакция от Конрад. Все още възприемайки думите му, само кимна в знак на съгласие.

— Не трябва да се притесняваш — продължи той. — На твоя страна съм.

Сара разбра, че Конрад не лъже.

— И какво да правя с Виктор?

— Казал ли ти е нещо?

— Знам, че е бесен, но не си го е поискал.

— Какъв ти е проблемът тогава?

— Не мислиш ли, че е малко странно? Искам да кажа, защо ще му е на Виктор това мижаво дело?

— Откъде да знам? Хората непрекъснато изискват дела — най-често, за да се пробват наново на стар познайник, или защото познават някой от замесените в случая. Може би Виктор първи е дал Козлоу на съд и още е вкиснат, че Козлоу се е отървал. Може би е приятел на Донигър и е искал да й направи услуга.

— Или може би това не е проста кражба.

Конрад поклати глава.

— Не се отказваш от първа страница, така ли?

— Не мога — каза отчаяно Сара. — Само това имам. Пък и не мисля, че всичко е плод на бурното ми въображение.

— Сигурна ли си?

— Мисля, че да. Имам кражба, при която от всичките скъпи предмети в наличност са взети само два. След това имаме дребен

кокошкар, който някак си има достъп до най-добрите адвокати в града. След това да не забравяме, че от двете фирми, които наема, едната е старата ми, а другата е тази на съпруга ми. И на всичкото отгоре най-добрият обвинител иска делото и рови из кабинета ми. Какво още ти трябва? Голяма неоновата табела с надпис „Подозрително“?

— Продължавам да мисля, че се изхвърляш. За всеки един от тези доводи си има разумно обяснение.

— Така ли? Ако всичко е така, както ти казваш, защо Виктор не си е поискал случая?

— Чакай малко. В какво обвиняваш Виктор?

— Не обвинявам никого в нищо. Просто мисля, че трябва да си признаеш, че малко понамирисва.

— Запазвам си правото на мнение — вдигна ръка Конрад. — Но тъй като явно си решила да разследваш, какво мислиш да правиш сега?

— Не съм сигурна. Реших да започна с Виктор, но не знам къде да тършувам.

— Можеш да провериш в ЕЙДЖИС — информационната система, от която ще разбереш кои са били старите обвинители на Козлоу. Можеш и да провериш дали Виктор е водил друг случай с госпожа Донигър. Но пак те предупреждавам. Виктор има поне дузина добри причини да иска този случай. Ако съм на твое място, ще забравя за манията за величие. Само ще се надяваш прекалено.

— Не се притеснявай. — Гласът на Сара беше изпълнен с вълнение. — Гледам всичко в перспектива.

Конрад наблюдаваше как Сара бясно пише в бележника си и поклати глава.

— Какво? — вдигна очи Сара.

— Нищо — отвърна той. — Друго има ли?

— Последно. Как да хвана копелетата, които са влизали в нас?

— Да, Гъф ми каза. Докато разпитваше Макейб, се обадохме в Двайсети участък. Работят по случая, но нямат никакви улики. Отбележи го като лош късмет и забрави.

— Какви ги говориш? Ами речта ти? Че правиш всичко възможно, за да спреш престъпността?

— Изфуках се — пошегува се Конрад. — Въпреки че може и да ти излезе късмета, когато получат резултатите от пръстовите отпечатъци.

Докато Конрад привършваше, в кабинета влезе Гъф.

— Срамота, срамота — каза той. — Звучиш като че ли си от осемдесетте процента.

— Всички разговори ли подслушваш? — попита го Конрад.

— Само интересните. — Гъф се обърна към Сара и добави: — Добри новини от съда. Първо, съседката на Донигър, Пати Харисън, каза, че с удоволствие ще свидетелства. Можеш да ѝ се обадиш днес, за да се уговорите за час. Второ, разгледах случаите за конфликт на интереси. Според правилата съпруг срещу съпруга си е готов конфликт. Лошото е, че можеш да го заобиколиш, ако получиш писмено съгласие от клиента, след като си му съобщил за конфликта.

— По дяволите — каза Сара. — Значи Джаред само трябва да...

— Чакайте малко — прекъсна я Конрад. — Значи мъжът ти му е защитник?

— Казах ти, че не си въобразявам — отговори Сара. — Сега ще ме посъветваш ли пак нещо?

— Кажи му да се откаже или моментално се развеждаш — предложи Конрад. — Веднъж съм наблюдавал нещо такова — грозна работа.

— Значи е позволено? — попита нервно Сара.

— Само при определени обстоятелства — обясни Гъф. — Фирмата трябва да направи няколко правни маньовъра и най-малкото Джаред трябва да има писменото съгласие на Козлоу. Освен това Джаред трябва да заяви, че въпреки теб, може съответно да защитава интересите на клиента си. Така се оправят с конфликтите на интереси.

— И всичко това трябва да го имаш писмено — завърши Конрад. — Последното нещо, което искаш, е да спечелиш и след това да ти отнемат победата, когато Козлоу се оплаче, че процесът му не е бил справедлив.

— Значи, щом Джаред получи съгласието му, може да остане? — Сара никак не искаше да чуе отговора.

— Съжалявам, бих искал повече да те зарадвам — въздъхна Гъф. Конрад насочи пръст към Сара.

— Внимавай с това. Знам, че умираш да победиш, но не позволявай на този случай да обсеби живота ти.

— Твърде късно е — отговори Сара.

Джаред не обърна внимание на позивите на празния си стомах и на купчинката розови листчета със съобщения и не стана от бюрото си през обедната почивка. Препрочете законите за кражби, направи списък на възможни стратегии за защита и започна да търси всички случаи от последните десет години с подобни факти.

Дори кабинетът му показваше от какво е обхванат в момента. Плакатът на Уди Алън, който висеше на стената зад бюрото му, сега бе заменен от голямо парче картон с професионално увеличена снимка на местопрестъплението — от къщите на Донигър и Харисън, през мястото, където Макейб бе получил съобщение по радиовръзката, до точното място, където Козлоу беше спрял. Всяка сутрин Джаред правеше едно и също нещо. Идваше сутрин и напрегнато започваше да гледа плаката, като през главата му минаваше всяка секунда от случилото се. Всеки ден преминаваше през всички подробности и непрекъснато търсеше спорни точки, които можеше да обърне в своя полза. Имаше нужда и от най-дребните пропуски — едно подхлъзване, погрешна идентификация, недомислено действие. Това беше достатъчно, за да се оборят фактите. Достатъчно, за да защити съпругата си.

Същевременно, ако не можеше да обори фактите, можеше да заложи на клиента. Както бе наблюдавал на безброй дела, някои обвиняеми печелеха такова доверие — бяха толкова симпатични, че съдебните заседатели просто не можеха да ги осъдят. Но докато Джаред наблюдаваше как Козлоу си гризе ноктите и плюе късчетата в чашата си за кафе, разбра, че този няма да е от тях.

Катлийн влезе в стаята.

— Готов ли си за нещо свежо? Брауни е на телефона.

Джонатан Браун беше един от най-малко известните и най-невероятни търговци на стари неща. Специализирал се бе в шоубизнеса и при него Джаред намираше най-трудните за откриване неща. Бяха се срещнали на една разпродажба, докато Джаред още следваше, но чак когато купи ножа от „Чайнатаун“, Браун разбра, че има сериозен клиент. Преди всичко търговец и чак след това колекционер, той винаги твърдеше, че показва новите си неща първо на Джаред. И тъй като Джаред го харесваше, в повечето случаи и му вярваше.

— Готов ли си да се пазарим? — попита Брауни, когато Джаред вдигна телефона.

— Виж, Брауни, сега не му е...

— О-хо, започва той — вади си цигулката. *Ох, Брауни, още си изплащаме заемите. Намали малко цената и ще си помисля.* Днес този номер няма да мине. Защото току-що намерих гъската, която снася златни яйца.

— Сериозно ти говоря...

— Преди да ми кажеш, чакай да свърша. Помниш ли оня списък, който ми даде? Където отгоре пишеше с главни букви: „Видиш ли тези неща, взимаш ги веднага“? Намерих нещото с номер три. За цена, която подлежи на преговори, скоро можеш да станеш собственик на — готов ли си, господин Кино? — водолазната маска от „Абсолвентът“! Говоря ти за нещо автентично. От фамозната сцена в басейна. Истинска ценност и почти про...

— Брауни, точно сега нямам време за това. — Джаред затвори телефона и се обърна към Катлийн. — Готова ли си с документацията?

— Ето — Катлийн му подаде малко тесте с документи.

Джаред хвърли поглед на всяка страница, приближи се до Козлоу и ги постави в скута му, заедно с една химикалка.

— Прочети ги и ако си съгласен, подпиши.

— За какво са? — попита Козлоу.

— За да удостоверят, че си съгласен да ти бъда адвокат. Въпреки че обвинител е съпругата ми, те показват, че ти си имал пълно знание за положението и че аз съм получил съгласието ти. По този начин, ако загубим, не можеш да кажеш на апелативния съд, че искаш делото пак да се гледа, защото не си знаел, че сме женени.

— Значи ако не подпиша, мога да обжалвам.

— Разбира се, но ако не подпишеш, Сара няма да започне делото. Твърде е умна, за да не изиска тези документи.

Козлоу се наведе да подпише, а Джаред каза на Катлийн:

— Успя ли да се свържеш със съседката на Донигър или с полицая?

— Защо толкова рано? — попита Катлийн. — Обикновено изчакваме предварителното изслушване. Сега дори не знаем дали ще

предявят обвинение.

— Не ми пука. Искам да им се обадиш. — Джаред не сваляше поглед от Козлоу. — Става ли въпрос за това дело, трябва да си мислим, че най-лошото вече се е случило.

В четири часа този следобед Сара набра номера на Джаред. Катлийн я свърза.

— Какво искаш? — попита Джаред.

— Добре ме посрещаш — каза Сара. — Много топло.

— Съжалявам, точно сега нямам време. Добре ли си?

— Чудесно.

— Сигурна ли си?

— Разбира се, че съм сигурна. Защо да не съм?

— Няма причина — отговори Джаред. — Какво искаш?

Учудена от тона му, Сара попита:

— На теб какво ти е?

— Зает съм по делото. Казвай какво има.

— Искам да съм сигурна, че знаеш за документите, удостоверяващи съгласие...

— Готови са и ти ги пращам. При теб ще са утре сутринта.

— Добре — отвърна Сара. — Остава пи си вечерята довечера?

— Вечеря. Ох, забравил съм. Съжалявам. Няма да успея.

Потънал съм в работа.

— Джаред, недей така. Обеща на татенцето да дойдеш.

— Знам, но...

— Но какво? Много работа ли имаш? Козлоу дори не е още официално обвинен.

— Не започвай — каза Джаред. — Ако си вършиш работата, трябва да съм подготвен за последствията.

— Прекрасно, тогава работи цяла нощ. Няма да ти помогне, пак ще те размажа в съда.

Джаред не отговори.

— Ало? — подвикна Сара. — Има ли някои там? Някой с чувство за хумор?

— Виж, трябва да затварям — отвърна Джаред. — Ще се видим вкъщи.

Сара чу прищракването и съпругът ѝ изчезна.

— Всичко наред ли е? — Гъф разглеждаше папките на бюрото на Сара.

— Не мисля. Работи адски много, а още няма...

— Може би се опитва да изпревари събитията.

— Може би — въздъхна Сара. — Но мога да позная кога мъжът ми е нервен, а точно сега нещо го влудява. Мисля, че меденият месец свърши.

ГЛАВА СЕДМА

В седем същата вечер Сара и Гъф стояха пред магазина за еврейски деликатеси на Второ авеню, от който се носеха аромати на кисели краставички кашер и пържен книш. Потоци от жители на квартала следваха носовете си и влизаха в страната на гигантските сандвичи с пастроми и невъзпитаните келнери. Сара забеляза пронизващо студения въздух.

— Идва зима — обади се тя.

— Така ли мислиш? — Гъф духаше в събраните си шепи и подскачаше на едно място, за да се стопли. — Каж ми сега пак защо дядо ти иска да стоим тук отпред, щом вътре е хубаво и топло?

— Гъф, десет пъти ти казах вече — не го наричай дядо. Той е татенцето. Обича да го наричат така. Така го наричаме. И ако искаме да вечеряме с него, трябва да го чакаме отвън. Иначе ще си помисли, че не сме дошли и ще си отиде. Повярвай ми, може смешно да ти звучи, но не се шегувам. Достатъчно пъти ми е връзвал тенекия по този начин.

— Бива си го, а?

— Затова те поканих. Може и да е единственият ми жив роднина, но идва много за един човек. Ако сме двама, по-леко ще го понесем.

— Джаред защо не дойде?

— Каза, че е зает, но си мисля, че е още, защото двамата невинаги мелят заедно.

— Защо?

— Когато с Джаред започнахме да излизаме, татенцето каза, че не бил за мене.

— И?

— И му го каза направо — когато за пръв път се срещнаха.

— Предполагам, че ти не си била съгласна.

— Разбира се. Каквото и да казва той, Джаред винаги е бил мъжът с главно „м“.

— Как разбра?

— Какво искаш да кажеш? Няма определена причина. Просто... знаеш.

— Не ми пробутвай тези сантиментални лиготи. Трябва да има нещо, което да посочиш — някоя случка, която да ти е дала знак.

Сара се замисли и после кимна:

— Всъщност сецам се за едно нещо. Бях малка, девет или десетгодишна, и тогава татко започна да ходи на много командировки — продаваше дамски облекла към една фирма. В същото време взех непрекъснато да сънувам един кошмар, че съм глуха. Беше ужасно. Всички говореха, а аз нищо не можех да чуя. Никой и мен не можеше да чуе, въпреки че крещях с пълно гърло. Това продължи около две години.

— Защото ти е било мъчно за баща ти.

— Точно така. Мама ме заведе на психолог и той каза, че кошмарът се основава на страха ми да не бъда сама. Тъй като бях едно дете, а родителите ми често отсъстваха, това беше естествено. С малко помощ успях да превъзмогна предпубертетните си вълнения. Дванайсет години по-късно родителите ми умряха и кошмарът се завърна. Същият ужасен, преследващ ме сън. Отново съм на десет години, глуха съм, и въпреки че крещя като ненормална, нито аз се чувам, нито някой друг. Но този път, колкото и да се опитвах, колкото и психо глупости да пробвах, не можах да се отърся от него. Сънят продължаваше да ме мъчи. Ала когато започнах да излизам с Джаред, сънят изведнъж изчезна. Оттогава не се е появявал. И това е най-малката от причините, поради които си мисля, че той е единственият. Естествено, татенцето не е съгласен, но той си е такъв.

— Не разбирам как човек може да е толкова лош.

— Ще видиш — предупреди го Сара с усмивка. — Чакай да ти кажа и още нещо. Като не знаеш какво да говориш, не го питай за производството на аксесоари.

Гъф се изненада, когато татенцето се показва зад ъгъла, защото очакваше да види своенравен старец. С меки будни очи и лека усмивка, татенцето бе много по-симпатичен, отколкото Гъф си го представяше. Когато се приближи, Гъф разбра колко е едър. Беше бивш полицаи и въпреки че мускулите му вече ги нямаше, решителната му походка показваше що за човек е бил.

След като целуна Сара, той се втрени в Гъф. След секунда го попита:

— Какво ти е на косата? Перука ли е?

— Истинска е — отговори Гъф. — И аз съм Гъф. Приятно ми е, татенце.

— Така ме наричай — каза той и стисна ръката му. — А за косата се шегувам. Правя си майтап и така нататък.

Гъф хвърли погледна Сара, докато влизаха в ресторанта.

— Къде е хахавият ти съпруг?

— Работи по един случай — обясни Сара. — Праща ти поздрав.

— Не ме лъжи, малката. И по-добри от него са ме карали да ги чакам.

— Не се съмнявам — промърмори Сара.

Сервитьорката ги настани в едно от сепаретата в дъното на ресторанта.

— И хубаво ли е това място? — попита Гъф.

— Хубаво ли? — възкликна татенцето. — Това е заведението за еврейски деликатеси на Второ авеню! Правят пастроми, откакто Айзенхауер за пръв път си почеса огромното чело зад стените на Белия дом.

— Айзенхауер голямо чело ли е имал? — попита Гъф.

— Да — отвърна татенцето. — Голяма диня имаше Айк. Джек Кенеди също. Но Кенеди имаше и коса. Виж снимките, не те лъжа.

— Не го знаех. — Гъф едва се сдържаше да не се усмихне. — Кой друг е имал голяма глава?

— Боже мой, тогава всички имаха големи глави. Затова носехме шапки. Голцуотър, Никсън, Милтън Бърл, дори онзи Де Гол, французинът. Беше като таен код.

— Таен код?

— Да. Да носиш шапка означаваше нещо. Като буквите в една колода карти. Събери ги и ще получиш...

— Петдесет и две! — въодушеви се Гъф. — Този код го знам!

Сара започна да се смее, а след нея и татенцето.

— Кое му е смешното? — попита Гъф. Двамата едва си поемаха дъх.

— Чакай, ти си му казала за колодата карти, нали?

— И ти се хвана! — каза татенцето.

— Съжалявам — добави Сара, — но ти беше толкова развълнуван, че не можах да се сдържа.

— Браво на вас. — Гъф взе едно меню и се скри зад него. — Правете си майтапи с новия човек. Щом на семейство Тейт това му прави удоволствие, моля, заповядайте.

Пред ресторанта мъжът с хлътналите бузи се облегна на паркираната сребриста кола. Беше на трийсет и няколко години, но острите му черти правеха възрастта му неопределена. От наблюдателницата си той ясно виждаше Сара. Гъф и възрастния мъж. Гледа ги пет минути, като обърна специално внимание на стареца. Още едно слабо място в ризницата и, кръстоса ръце мъжът.

— И радваш ли се на новата си работа? — Татенцето пое порцията пастроми и сандвича с говеждо. — Гот или кофти?

— Гот — отговори Сара.

— И още по-забавно ще стане — каза Гъф. — Кажу ми за делото.

— Какво дело? — попита татенцето.

— Нищо.

— Кажу ми — настоя той. — Слушай приятеля си.

— Не е нищо особено — отвърна Сара. — На първото ми дело Джаред ще ми е противник.

— Значи така — изгледа я татенцето. — Нищо чудно, че го няма тук. Хванали сте се за гърлата.

— Не, още не — Сара си взе една картофена палачинка. — Просто много работи, което ме кара да...

— Изнервя те, нали? — попита татенцето.

Сара остави вилцата си и бутна чинията.

— Не само, че е добър адвокат, но и ме познава повече от всеки друг.

— Няма за какво да се притесняваш. Стане ли въпрос за убеждаване на съдебни заседатели, ти си по-добра от него — независимо колко е подготвен. Цял живот всичко му е било на тепсия, а хората забелязват тези неща.

— Татенце, моля те, не говори така. Работил е много, за да постигне всичко, не му е било лесно.

— Напротив. Когато за пръв път го видях, всичко му беше лесно, с неговите копчета за ръкавели от Йейл, а днес пак му е лесно. Обичам го като син, но не знае какво е борба. Не може да оценява нещата. — Татенцето се обърна към Гъф и добави: — Срещам го за първи път, идваме тук, в любимото ми заведение, и той се опитва да вземе сметката. След това изяжда само половината си сандвич и когато му казвам да си увие другата половина и да си го вземе, той ми отговаря: „Защо ти не го вземеш? Аз едва ли ще го изям“. Можеш ли да повярваш?

— Учудвам се, че изобщо сте позволили на Сара да се омъжи за него — каза Гъф.

— Гъф, не го окуражавай — замоли се Сара. — И. татенце, моля те, престани.

— Добре, добре, спирам. Но повярвай ми, съдебните заседатели няма да му се хванат. Ти ще ги впечатлиш повече — ти си от истинските хора. От истинските трудолюбиви американци.

— Чудесно, татенце. Сега ако кажеш същото и на шефа ми...

В десет и половина Сара най-накрая се прибра. Закачи палтото си в гардероба и влезе в кухнята. Отвори хладилника и се загледа вътре, без да търси нещо специално. Изведнъж чу зад себе си стъпки и почувства ръка на рамото си. Сграбчи гърлото на една бутилка вино. Обърна се и замахна във въздуха, но спря навреме. Беше Джаред.

— Не прави така! — Сара наведе бутилката. — Уплаши ме!

— Извинявай, не исках. — Джаред я прегърна.

— Какво има? Сега изведнъж си мил с мен?

— Липсваше ми. Притеснявах се за теб.

— А защо се държа така по телефона?

— Наистина бях много зает — каза Джаред. — Знаеш какъв ставам, когато работя. — Той продължаваше да я държи в прегръдките си. — Знаеш ли колко много те обичам?

— Разбира се.

— Не е така. — Джаред се взря в очите на Сара. — Знаеш ли колко много означаваш за мен? И колко се притеснявам за теб? Знаеш

ли, че за теб бих направил всичко?

— Абсолютно. — Сара се чудеше на какво се дължи внезапният изблик на емоции. — Джаред, сигурен ли си, че с работата всичко е наред?

— Наред е. Всичко е наред.

— Добре. Това искам да чуя — целуна го тя. — Просто не желая това дело да застане между нас.

— Няма. — Джаред я притискаше здраво към себе си. През рамото ѝ видя шестте портрета, които му бе направила. Счупените стъкла отдавна бяха пометени и нищо не предпазваше картините. Джаред гледаше уязвимите картини и още по-силно я притискаше. — Нищо няма да се случи — прошепна той. — Обещавам.

— Можеш ли да ме свържеш с Бароу? — обърна се Джаред към Катлийн в момента, в който влезе в кабинета на следващата сутрин. — Важно е.

— Наистина те е уплашил, така ли? — попита Катлийн.

— За какво говориш?

— За Козлоу. Това искаш от Бароу, нали? Да понадникне тук-там за Козлоу?

Както винаги, Катлийн беше познала. Но това не означаваше, че ще ѝ каже и всичко останало. Така само щеше да я изложи на риск.

— Защо ще искам да разследвам собствения си клиент? — попита той.

— Хайде, Джаред, не съм глупава. Не можеш да си скриеш торбичките под очите — дни наред не си спал както трябва. Откакто се срещна с него, си заприличал на парцал. Идваш толкова рано на работа, че още малко и мен ще изпревариш. Освен това не трябва да си гений, за да разбереш, че онзи не е стока.

Джаред се огледа. Никой не можеше да ги чуе.

— Защо мислиш така?

— Още ли не си прочел старото му досие?

— Знам, че е бил арестуван два пъти, но не съм го прегледал. Бях зает с други неща.

— Или може би го отлагаш, защото се страхуваш от това, което ще прочетеш?

Челюстта му се стегна.

— Кажи ми какво пише.

Катлийн също огледа коридора и се облегна на лакти.

— На твое място бих внимавала с него. Този е ходеща бомба със закъснител. Преди две години се сблъскал с някакъв непрокопсаник от Бруклин на име Джоуи Глук. Според досието, Джоуи се връщал след тежък запой под ръка с местна проститутка. Съблекли се, но не знаели, че малкият маниак Козлоу бил под леглото. Джоуи тъкмо щял да я отпочне, когато Козлоу извадил сгъваем нож и забил голото му стъпало за пода. След това изпъзлял и го блъснал назад, за да го заболи повече. Страшното дошло после, когато Джоуи неочаквано се отказал от всичките си показания. Изведнъж забравил всичко.

— Ами проститутката?

— Намерили тялото ѝ на следващата нощ. Предозирала с хероин, ако вярваш на аутопсията.

— Мислиш, че Козлоу я е убил?

— Ти ми кажи. Ето ти и второто дело. Строителен работник на име Роджър Хакър се връща след тежък работен ден, влиза направо в банята и сядва на тоалетната чиния. Изведнъж Роджър дочува шум в кабинката на душа. Преди да успее дори да се изправи, пердето се дръпва и изскача Козлоу. От това, което са успели да възстановят, Козлоу го удря в адамовата ябълка и човекът пада на пода. Козлоу го ритва в лицето, по главата и накрая един шут право в рамото. Ключицата му се чупи. За Козлоу посланието е предадено. Тогава Роджър прави нещо глупаво. Изправя се, грабва отвертка от инструментите наблизо и замахва към Козлоу, който вече си е тръгнал. Бедният Роджър дори не разбрал какво го е ударило. Съседът, който, разбира се, променил показанията си на процеса, казал, че звучало така, все едно някои мъчи котка. И когато най-накрая полицията дошла, намерили отвертката в гърлото на Роджър, а очите му...

— Повече не ми се слуша — прекъсна я Джаред.

— Чакай само да довърша. Когато направили аутопсия на Роджър, открили поне дузина рани, които били направени след настъпването на смъртта, което означава, че след като Роджър е умрял, Козлоу е продължавал да го удря с отвертката просто ей така.

— Казах, че не ми се слуша.

— Джаред, знам, че това не ти харесва, но си имаш работа с убиец. Трябва да...

— Моля те, не ми казвай какво трябва да правя. Просто се обади на Бароу и му кажи, че искам да ми провери двама души. Първият е Козлоу, вторият — Оскар Рафърти.

— Кой е Оскар Рафърти?

— Това искам да разбера.

— Значи ще го направим — отвърна Катлийн. — Ще му кажа всичко да провери — минало, банкови сметки, съпруги, членства в клубове, всичко, което може да ни даде някаква информация.

— И му кажи да не го разгласява много-много. Не искам Рафърти да надуши.

Тя не беше свикнала да вижда Джаред обзет от подобна параноя.

— Наистина е опасно, така ли?

— Не и ако не разберат.

— Искаш ли да поговорим?

Джаред замълча.

— Не. Не сега.

Катлийн се загледа в него. Знаеше го от четири години и се бе научила да разпознава кога говори сериозно и кога по този начин я подканва да го разпитва повече. Днес не беше време за дълги разговори.

— Когато си готов, аз съм тук — каза тя. Погледна надолу по коридора и видя Козлоу, който се приближаваше към тях, придружен от една от секретарките на фирмата. Тя направи знак на Джаред и след това на висок глас добави: — ... и след това ще ги помоля да отделят всички дела по кражби. До обяд ще ги имаш.

— Благодаря. — Джаред погледна Козлоу.

Облечен в неизменното си черно кожено яке, Козлоу влезе с лека походка в кабинета на Джаред. Малка метална верижка дрънчеше от предния джоб на избелелите му дънки.

— И какво ще правим днес? Още правни щуротии?

— Да, точно така. — Джаред влезе след него в кабинета, докато Катлийн благодари на секретарката. — Влизай и да започваме. Днес ще работим по показанията ти.

— Ще давам показания? На предварителното изслушване?

— Няма съмнение. — Джаред седна зад бюрото си. — Ако можем да докараме историята ти в по-достоверна форма, може да се опитаме да ги убедим да не ти предявят обвинение. И ако по някакво чудо вземат, че те харесат, има шанс да гласуват в твоя полза.

— Всички ме харесват. — Козлоу седна срещу Джаред. — Какво трябва да направя?

— Първо искам да си купиш хубав костюм.

— Имам хубав костюм.

— Сигурен съм, но искам да имаш бизнес костюм. Като моя.

Козлоу погледна тъмносиния костюм на тънки райета, с който Джаред беше облечен.

— Защо да се обличам като теб?

— Има си причина. — Джаред натисна бутона за връзка с Катлийн. — Катлийн, би ли дошла, ако обичаш. — Когато тя влезе в стаята, Джаред продължи: — Към десет часа бих искал да заведеш господин Козлоу на пазар. Трябва му консервативен бизнес костюм, хубава и не крещяща вратовръзка, сносни обувки и очила с телени рамки. Трябва да изглежда достоверен.

— Впечатлен съм — от армията не съм се обличал така — каза Козлоу.

— В армията ли си бил?

— Да, за малко. Кажете ми сега кой ще плаща.

— Ще се сложи на сметката на Рафърти като разход — обясни Джаред. — Не правим нищо безплатно. Но ако искаш да убедиш хората, че си невинен, първо трябва да изглеждаш такъв.

Когато Катлийн излезе, Джаред извади бележник от куфарчето си. Опитваше се да се държи така, все едно това е просто поредния случай, но чувстваше, че започва да губи търпение.

— Дай да прегледаме твоята история. Кажете ми версията си.

— Вървя си по улицата, гледам си работата и някакъв полицаи ме спира и ми казва, че съм арестуван. — Козлоу размаха ръце, за да подчертае неправдата. — След това ме води в къщата на някаква жена и й вика: „Това е човекът, който ограби къщата ви, нали?“.

— Така ли зададе въпроса? — Джаред си водеше бележки. — Толкова ли подвеждащ беше?

— Да. Тя не можеше да отговори по друг начин, освен с „да“.

Това ще мине, помисли си Джаред.

— Сега, откъде взе часовника марка „Ебел“?

— Намерих го на улицата, докато вървах.

— А сребърната топка за голф?

— Намерих я в боклука. Мислех, че тази вечер имам късмет.

Джаред ядосано погледна Козлоу.

— Ще трябва да измислиш нещо по-добро. Съдебните заседатели не са толкова глупави.

— Какво ще кажеш за това? Полицаят ми ги натресе и двете.

— Ако не му е много чисто миналото, може и да мине. Ами четиристотин и седемнайсетте долара?

— Парите са си мои — настоя Козлоу. — Дори бяха в портфейла ми, когато полицаят го извади от джоба ми. Питай го — ще ти каже.

— Добре, ще го питам — нетърпеливо каза Джаред. — Какво ще ми кажеш за следното: щом живееш в Бруклин, какво правиш в Ъпър ийст сайд в три сутринта?

Козлоу се замисли.

— Много добър въпрос. Не бях се сетил за него.

Джаред хвърли бележника на бюрото.

— Е, сега си помисли! Трябва ни добър отговор, без него, живи ще ни изядат.

— Защо? Рафърти каза, че в понеделник няма да има кръстосан разпит. Щом е така, задавай ми само лесни въпроси.

— Няма кръстосан разпит, защото само един адвокат има право да задава въпроси и това е помощник областния прокурор. Сара може да те пита каквото си иска, а аз само ще стоя там.

— Тогава може би не трябва да давам показания.

Джаред скочи от стола и заобиколи бюрото.

— Чуй добре какво ще ти кажа. Тук адвокатът съм аз. Не ти. Ако беше, който и да е друг клиент, изобщо нямаше да ми пука дали ще спечели или не. Но сега ще направя всичко възможно, за да спечелиш и няма да позволя на някакъв смахнат тъпанар да ми попречи. Затова, ако не гледаш сериозно на нещата, кажи ми и аз ще...

Козлоу скочи, блъсна Джаред и той с трясък се удари в стената. Козлоу го сграбчи за реверите и натисна лактите си в ребрата му.

— Какво ти казах вчера? Не съм идиот и спри да се отнасяш с мен като с такъв.

Адреналинът на Джаред спадна и той разбра, че е загазил.

— Съжалявам, не исках да...

— Знам точно какво искаше. — Козлоу го пусна. Докато Джаред наместваше вратовръзката и ризата си Козлоу мълчаливо гледаше през прозореца, притиснал глава към стъклото. Леко почука с чело по него.

— Ако дам показания, имаме ли по-добри шансове да спечелим?

— Ако дадеш показания и ти *повярват*, можем да започнем да учим танца на победата. Заседателите е най-лесно да ги объркаш при делата за погрешно идентифициране. Дай ми хубава причина защо си бил там и останалото е лесно. Знаеш ли колко нийоркчани се разхождат с тъмни дънки и тъмни кожени якета?

— Половин милион?

— Поне — каза Джаред. — Сега дай да почваме отначало, за да оправим показанията ти.

— Значи Виктор никога не се е занимавал с Козлоу преди? — Сара се наведе през рамото на Гъф и зяпна монитора.

— Така пише — отвърна Гъф. — И двете дела на Козлоу са водени от хора, които вече не работят тук. Но това не означава, че двамата не се познават. Виктор може да го е използвал за свидетел, за информатор или за нещо друго.

— Можем ли да проверим това тук?

— Не съвсем. ЕЙДЖИС е съкратена база от данни — съдържа само основните неща. Има раздел за списъци на свидетели, но повечето не са попълнени. Трябва ръчно да ги преглеждаме.

— Добре, нека го направим.

— Сара, Виктор работи тук вече почти петнайсет години. Говорим за близо хиляда дела — всяко от тях е дебело поне петнайсет сантиметра. Цяла седмица ще отиде само да ги сваляме от лавиците.

— Не ми пука. Искам документацията.

— Но...

— Гъф, има ли връзка между Виктор и Козлоу, ще я намеря. И не ме е грижа колко време ще отнеме или колко страници трябва да прегледам.

— Очите са си твои.

— И твои също — посочи Сара. — Донигър ще дойде в един часа. Ако вземеш най-последните дела, можем да започнем от тях и

после да се придвижим назад.

— Значи да не ги взимам всичките?

— Не, не искам Виктор да разбере. Ако усети какво правим, отпиши ни. Поръчай петдесет от неговите, петдесет от тези на Конрад и петдесет на някой друг отличник. Ако някой попита, кажи, че се мъчим да разберем как най-добрите си печелят делата.

Гъф се усмихна широко.

— Ти наистина си се хванала здраво за това.

— Страшно си прав. За пръв път, откакто започнахме, знам точно какво правя.

— Какво правя, по дяволите? — изохка Сара четири и половина часа по-късно. Бюрото ѝ и по-голямата част от кабинета бяха покрити с купища папки и кутии. — Тази работа е безнадеждна.

— Предупредих те — каза Гъф. — Но ти слушаш ли ме? Не. Имаш ли ми доверие? Не. Взе ли си сама решението, натопорчи ли се и мислеше ли си, че ще спасиш положението с една проста идея? Да, да и да. И какво можем да покажем сега? Прах. Прах по ръцете ни, прах по вратовръзката ми, прах в скута ми. Сериозно, госпожо, никак не ми харесва това. Ама никак.

— Гъф, някой видя ли те, когато ги изискваше?

— Не мисля.

— Има ли някакъв начин да проверим дали някой ги е гледал преди нас?

— Би трябвало, защо?

— Опитвам се да разбера дали Виктор знае какво става. Може би вече е бил там и е променил някои от досиетата.

— Ти психясваш. Тъжната истина е, че никого не можем да намерим. Нито Козлоу, нито Донигър, нито съседката, никой.

— И като говорим за това, къде е Донигър? — Сара си погледна часовника. — Трябваше да е тук в един.

— Закъснява само половин час — отбеляза Гъф. — Дай ѝ малко време. Ще дойде.

— Не знам. — Сара разгръщаше едно досие в скута си. — Имам лошо предчувствие. Просто и това нещо мирише.

— Защо? Защото най-важната ти свидетелка закъснява? Чудо голямо. И при джебчията не можем да намерим свидетеля.

— Гъф, знаеш, че е различно.

— Слушай, ровим се във всяко досие в тази сграда. По този начин ще разберем дали Виктор е свързан с Козлоу или Донигър. Но докато това не стане, не можеш да си мислиш, че всички са страшилища.

— Ами ако са?

— Забрави въображаемите чудовища и се съсредоточи върху истинските. Все още имаш да оправяш четири дела за дребни простъпки, както и тази кражба с нейното голямо предварително изслушване. И тъй като съдилищата за дребни престъпления са претъпкани до крайност, може би това ще е единственото, с което ще можеш да се изперчиш. Затова, ако не накараш съдебните заседатели да предявят обвинение, няма да стигнеш до съд. И ако не стигнеш до съд, няма значение колко подозрителни ти се струват всички.

— Знам, знам, прав си. Ако объркам това дело, няма как да си спася... — Телефонът ѝ започна да звъни. — Помощник областен прокурор Тейт — каза тя.

— Сара, обажда се Клеър Донигър.

— Разбира се, госпожо Донигър — каза Сара. — Къде сте? Всичко наред ли е?

— Аз съм добре, скъпа. Просто исках да си поговорим за тази кражба. Мислих си снощи и разбрах, че не мога да отделя времето, което искаш от мен. Поради тази причина реших, че не искам да подавам жалба. Като се има предвид, че и всичките ми вещи са върнати, бих искала да обърна другата буза.

— Да обърнете другата буза? — Сара беше зашеметена. — Това няма нищо...

— Знам, че го казвам в последния момент, но така се чувствам — прекъсна я Донигър. — Затова можеш ли да прекратиш делото?

— Всъщност нещата не стават така. Щом арестуваме някого, само ние можем да решим дали да спрем делото, или не. И решението е наше, не ваше.

— Ами тогава предполагам, че знаете какво вършите. — Донигър като че ли се обиди. — Но се надявам да спреш да се месиш в живота ми.

— Госпожо, никога не съм...

— Не е необходимо да говорим за това. Достатъчно съм заета.

Довиждане.

Когато Сара затвори телефона, Гъф попита:

— Какво става? Искате да спреш делото?

— Така казва.

— Мислиш ли, че ще даде показания?

— Не съм сигурна. — Сара посегна към телефона. — Но в случай че не...

— На кого се обаждаш?

— На съседката й. Ако не можем да хванем жертвата, искам да сме сигурни, че Пати Харисън е все още с нас. И честно казано тя е най-добрият ни свидетел — единственият човек, който е видял Козлоу да излиза от къщата на Донигър.

Сара бързо набра номера на Пати.

— Ало? — обади се глас.

— Госпожо Харисън, обажда се Сара Тейт, помощник областният прокурор. Знам, че трябваше да се видим днес следобед, но се чудех дали не можем да преместим срещата за по-ранен час?

— О. не. Съжалявам, госпожо Тейт, но не мога да дам тези показания.

— Моля?

— Не мога — заекна Харисън. — Твърде заета съм — ще трябва да намерите някой друг. Много съжалявам. Приятен ден. — Тя затвори телефона.

Сара погледна Гъф.

— Какво става тук, по дяволите?

— Не ми казвай, че и тя се отказва.

— Ако е така, сериозно сме загазили. — Сара отново набра номера на Пати Харисън. Тя вдигна едва на петото позвъняване.

— Ало? — гласът й бе тих и притеснен.

— Госпожо Харисън, отново е Сара Тейт.

— Съжалявам, но...

— Чуйте ме, госпожо Харисън — прекъсна я Сара. — Не знам кой ви е заплашил, но искам да знаете, че ако ни дадете имената им, вече никога няма да ви безпокоят.

— Никой не ме е заплашвал — сопна се Харисън. — Никой. Моля ви, оставете ме на мира.

— Госпожо Харисън, вчера казахте, че с удоволствие ще дадете показания. Днес не мога да ви задържа на телефона и за трийсет секунди. Разбирам, че сте уплашена, но ако не свидетелствате, само окуражавате подобно поведение. Ако наистина искате да се чувствате сигурна, кажете ми кой ви е заплашил и полицаите ще го хванат веднага. Няма причина да се страхувате.

— Не се страхувам.

— Нека дойда при вас сега. Ще поговорим и...

— Не! — настоя Харисън. — Не можете да идвате тук. Оценявам това, което се опитвате да направите, но вече съм решила. Довиждане.

Сара затвори телефона, а Гъф каза:

— Не мога да повярвам, че говори така с нея.

— Хайде де — махна с ръка Сара. — Какъв смисъл има да заобикаляме истината? Козлоу вече е правил това два пъти — няма начин и сега да не е замесен. — На вратата се почука и тя извика: — Кой е?

Виктор отвори вратата и влезе. Сара и Гъф едновременно затвориха папките, които държаха и замълчаха.

— Мога ли да ти помогна? — Сара започна да подрежда купчина папки на бюрото си и правеше всичко възможно да ги скрие от погледа на Виктор.

— Дойдох да видя как вървят нещата. — Виктор се огледа. — За какво са ви старите дела?

— Извънредно проучване — заекна Сара. — Опитваме се да бъдем възможно най-изчерпателни.

— Щом помага. Но да не загубите следите на истинския проблем.

— Благодаря за съвета. Нещо друго има ли? Претрепана съм.

— Мисля, че това е всичко. — Виктор почука с пръст върху една от кутиите с документи. — Но внимавайте. Знаем, че подобно нещо трудно се преглъща, ама не си толкова умна, за колкото се мислиш.

Сара изчака, докато вратата се затръшна зад Виктор.

— Какво беше всичко това? — попита Гъф.

— Той знае. — Сара се свлече в стола си.

— Какво знае?

— Че сме взели старите му дела. Затова дойде — да ни каже, че ни наблюдава. Знае за делата, знае за случая, и въпреки че ще го отрече, знае какво се случва със свидетелите ни.

— Как така няма да свидетелстват? — попита Джаред.

— Както ти казах. — По телефона гласът на Рафърти звучеше грапаво. — Няма да свидетелстват. По някаква причина и двете размислиха.

Джаред погледна Козлоу, който разлистваше някакво списание в ъгъла, и изведнъж почувства, че му се завива свят.

— Би ли изчакал малко? — каза той на Рафърти и преди онзи да успее да отговори, Джаред остави слушалката и отиде при Катлийн.

— Кога свърши да пазаруваш с Козлоу?

— Към дванайсет без петнайсет. Защо?

— И след това какво правихте?

— Каза, че има да свърши някои неща и аз отидох да му избира вратовръзка — поколеба се Катлийн. — Срегнахме се пак около час по-късно. Защо? Какво има?

— Значи е бил сам за поне час? — попита Джаред.

— Закъсня, така че беше около час и петнайсет мину...

— Господи! — Джаред изтича обратно в кабинета си и грабна слушалката. — Не трябваше да ги заплашвате — каза той на Рафърти.

— Да ги заплашвам? Нищо подобно не съм правил — отрече Рафърти. — Това е противозаконно.

— Не е смешно.

— Успокой се и се наслаждавай на добрите новини. Работата ти се улеснява.

Рафърти затвори, а на вратата на Джаред се почука.

— Влез — извика Джаред.

Катлийн се показа на вратата.

— Съжалявам, не...

— Не се притеснявай. Не би могла да знаеш. — Той забеляза розовото листче в ръката ѝ — Кой се е обаждал?

— Любецки иска да знае дали си свършил с исковете по случая на „Америтекс“.

— Ох, ужас! — Джаред започна да рови из купчините хартия по бюрото си. — Кажи му, че утре сутринта ги има.

— Каза да ти напомня, че до пет часа днес трябва да са заведени. Стреснат, Джаред вдигна глава.

— Шегуваш се, нали?

— Ни най-малко.

— Добре. — Той хвърли поглед на часовника си. — Значи имам три часа и половина. — Той включи компютъра си и отвори файла за „Америтекс“. — Ще ми трябва двама помощници за някои проучвания и съдружник трета или четвърта година за процедурите. Да ме чакат в конференционната зала след половин час.

— Предпочитания имаш ли? — попита Катлийн.

— Важното е да ги бива — отвърна Джаред.

— Впечатлен съм — обади се Козлоу. — Какво те кара да мислиш, че всички ще си зарежат работата заради теб?

— Фирмата е голяма — сви рамене Джаред — Винаги можем да намерим някой при 168 партньори, 346 съдружници и сто и няколко помощници. Затова плащаш много.

— А ти затова ли го правиш? Заради големите пари?

— Отчасти.

— А останалата част?

Учуден от интереса в гласа на Козлоу. Джаред се позамисли. Това беше шансът му да установи контакт, помисли си той. Ако гневът тази сутрин не беше помогнал, честността можеше да свърши работа.

— Искаш да знаеш защо наистина се занимавам със защити? Защото мисля, че справедливост има достатъчно — обясни Джаред. — Това, което аз правя, е да я разпределя към онази страна, която понякога е ощетен.

— Звучиш като бойскаут.

— И Сара така казва — отвърна Джаред. Надявайки се Козлоу да не смени темата, той додаде: — Като говорим за това, защо не ми кажеш какво е станало с Донигър и Харисън?

Козлоу замълча и затвори списанието. Очите му гневно се присвиха.

— Никога повече не прави това.

— Кое? — стресна се Джаред.

— Не ме прави на глупак, Джаред. С теб дружки няма да ставаме.

— Просто мислех, че сме...

— Млъквай! — изкрещя Козлоу и гласът му прогърмя в кабинета. — Млъквай и си върши работата.

— Шегуваш се. — Конрад се облегна на бюрото на Сара.

— Ни най-малко — отвърна Сара. — Влезе, когато свърших да говоря с Харисън. Делата бяха навсякъде.

— Знаех, че трябва да ви спра. Няма причина някой като теб да проучва някой като Виктор.

— Не съм погнала Виктор. Опитвам се да разбера защо е искал делото.

— Както и да е, внимавай. С него шега не бива. Ако разбере какво правиш...

— Знам. За това мисля цял следобед. И дори да се справя с Виктор, още не знам какво да правя с Донигър и Харисън. И двете казаха, че няма да свидетелстват.

— Ще свидетелстват. — Конрад се отдалечи от бюрото. — Просто още не го знаят.

— О-хо, почва се — обади се Гъф. — Парадът на тестостерона.

— Сериозно говоря — каза Конрад. — Могат да плачат и да се тръшкат колкото си искат, но в понеделник сутринта ще са тук. Гъф, подготвил ли си за Сара комплект за пътуване?

— Още когато почна работа — заяви гордо Гъф. Излезе от кабинета и се върна с кафява папка акордеон, която постави пред Сара.

— Отвори я — нареди Конрад.

Папката имаше много разделения, указани с буквички.

— Търси на „П“ — уточни Гъф.

Тя го послуша и извади малко тесте листове.

— Знаеш ли какво е това? — попита Конрад.

— Празни призовки — отговори Сара.

— Браво. Когато си свършила с всички документи от първия ти работен ден, вече си получила писменото право, известно още като право на призовките. Подписваш две, даваш ги на свидетелките и по

силата на закона на щат Ню Йорк, задниците им трябва да са тук в понеделник. Уплашени или не.

— Не знам — каза Сара. — Донигър беше малко груба, но Харисън наистина звучеше изплашена. Не искам нещо да се случи...

— Никога повече не прави това! — Конрад повиши глас.

— Кое? — попита Сара.

— Не отстъпвай така. Ти си помощник областен прокурор — не се поддаваш на заплахи. Докарването на свидетели е част от работата. Никога не бих искал да изложиш свидетел на опасност, но отказът не е решение.

— А кое е решението?

— Ти ми кажи. Реши проблема.

— Конрад, стига си се правил на професор.

— Тогава по-добре намери истинско разрешение. Реши проблема.

— Искаш да реша проблема? Тогава ето какво ще направя. Вместо да им давам призовките тази вечер, ще накарам няколко полицаи да им ги сервират рано сутринта в понеделник. По този начин, ако възникне проблем, полицаите ще ги защитят. А и така със сигурност ще дойдат.

Конрад замълча. Накрая каза:

— Браво. Това е добро начало.

— Нека сега поговорим как това изобщо се е случило. Предполагам всички сме съгласни, че е работа на Козлоу.

— Шефе — прекъсна ги Гъф. — Два и половина е.

— Сериозно? — Сара погледна часовника си и се изправи. — Съжалявам, но трябва да тръгна. Имам среща, която не мога да пропусна.

— А кога ще се подготвяш за понеделник? — попита Конрад. — Едва си започнала.

— Повярвай ми, само за това мисля. — Сара грабна палтото си от закачалката. — Предварителното изслушване означава *обвинение*, което означава *съд*, което означава *победа*, което означава *щастие и радост*. Няма начин да загубя първия рунд, особено като се има предвид колко още има да се копае.

— Зашеметяваща синтактична конструкция, но кога всъщност ще се подготвиш за чудотворното събитие?

— Утре, а Гъф каза, че ще можем да се съберем и през уикенда.

— Така ли? — Конрад погледна Гъф.

— Какво толкова? — защити се Гъф. — Всяка събота и неделя си тук.

— Утре съм зает, но в събота мога — каза Конрад. — Нека не забравяме, че имам и други дела на главата си.

— Знам и съм ти благодарна. — Сара тръгна към вратата. — Ще се видим утре.

— Чакай — спря я Конрад. — Не бягай още. Кое е толкова важно, че трябва веднага да тръгнеш?

— Имам среща с малката ми сестричка.

— Сестра ли имаш?

— Не истинска — поясни Сара. — Доброволка съм в програмата „Големи сестри“.

— Така ли? — попита Конрад. — И през уикенда какво правите? Дарявате кръв или храните бездомните?

— Много оригинално — каза саркастично Сара.

— Откога го правиш?

— Около месец след като ме уволниха. Толкова ми трябваше, за да започне да ми се повръща от мотаене у дома и чакане телефонът да звънне. Реших, че това ще ми се отрази по-добре, отколкото да плащам на психотерапевти. Да не говорим, че е много по-забавно.

— Ами мисля, че е много хубаво — обади се Гъф. — Браво на теб.

— Благодаря за одобрението — кимна му Сара. — И въпреки че бих искала и двама ви да спечеля за каузата, наистина трябва да тръгвам. Закъснявам.

— Последно — каза Конрад. — Когато се прибереш довечера, говори с мъжа ти за свидетелите. Утре трябва да разберем какво, по дяволите, става.

— Смятай го за сторено. — Сара излезе.

В три и двайсет Сара пресече Сто и шестнайсета улица и се затича по Амстердам авеню. Отдясно се намираха новите и модернистични сгради на нейната алма-матер, Колумбийският правен факултет. Отляво бяха износените от времето, но царствени здания на

Колумбийския университет. Когато се отправи на север, сградите постепенно започнаха да губят великолепието си и в разстояние на една пресечка мраморните статуи, готическата архитектура и скулптираните сводове се замениха с очукани витрини, ръждясали автомобили и най-лошите улици в града. На Сто двацет и първа улица Колумбийският университет официално свършваше. И както Сара бе научила през първата си година в правния факултет, имаше ясна граница между Бръшляновата лига и Харлем, Ню Йорк.

Когато Сара стигна до началното училище „Ралф Бънчи“, главният вход гъмжеше от стотици деца. Тя зави на ъгъла, започна да си проправя път през тълпи те от ученици и скоро чу глас:

— Закъсна!

Върху багажника на една бяла кола седеше Тифани Хамилтън, малката сестра на Сара. Сара знаеше, че Тифани е висока за седмокласничка, но отскоро бе решила да започне да си слага червило и то я правеше да изглежда много по-стара от тринайсетте ѝ години. Имаше големи очи, тъмнокафява кожа и дълга безупречна плитка, която се спускаше по гърба ѝ. Имаше и държание, което прегазваше като тежкотоварен камион.

— Казах, че закъсна — повтори тя.

— Чух те. — Сара се приближи до колата. — И предпочетох да не отговарям.

— Къде беше?

— На работа.

— Да бе! — Тифани скочи от багажника. Розовото ѝ червило блестеше на следобедното слънце. — Забравих, че започна работа. Вече можеш ли да арестуваеш хора? Дадох ли ти значка?

— Ние значки нямаме — засмя се Сара. — Но ни дават сума ти червило. Сега това е страхотно оръжие — заслепява противника и така нататък.

— Много смешно — Тифани смутено присви устни. — Кажи ми за работата. Харесва ли ти?

— Разбира се. Но случаят, върху който работя, ме влудява.

— Така ли? Убийство ли е? Престрелка?

— Кражба. И познай кой е защитникът.

— Пери Мейсън.

— Откъде знаеш кой е Пери Мейсън?

— Имам си телевизор.

— Все пак не позна. Опитай пак.

— По-дебел ли е или е по-тънък от Пери Мейсън?

— Защо си мислиш, че е мъж? И жените могат да бъдат адвокати.

— Е. по-дебел или по-слаб?

— По-слаб.

— По-грозен или по-красив?

— По-красив.

— По-висок или по-нисък?

— Не знам. Да кажем, че височината е същата.

— А познавам ли го? Косата му повече ли е или по-малко?

— По-малко — засмя се Сара. — Особено там горе онова петно...

— Джаред?

— Самият той.

— Олеле, боже! Ще избършеш пода с него! Може ли да дойда да гледам?

— Ще видим — каза Сара.

— И как се чувстваш? Особено? Той уплашен ли е?

— Не мисля, че е много уплашен. — Сара си спомни за двете си свидетелки.

— Това означава, че ще те победи, така ли? Много ли е зле? Ще загубиш ли?

— Няма да ме победи. Кажи ми сега за училището — опита се Сара да смени темата. — Как се справяш?

— Прекрасно — каза Тифани, докато минаваха покрай Колумбийския правен факултет. — И къде отиваме днес?

— Зависи. Колко изкара на контролното по математика?

— Осемдесет и девет процента.

— Ами не знам, това все още не е отличен.

— Хайде де, Сара, каза, че ако стигна до деветдесет...

— Помня какво съм казала и последния път, когато проверих, осемдесет и девет беше по-малко от деветдесет.

— Моля ти се. Цяла седмица съм учила за тази оценка. И само една малка точка ми липсва. Мъничка, никаква точица.

— Добре, добре... Късаш ми сърцето. Кажи каква отрова искаш.

— Може ли да отидем пак в „Метрополитън“?

— Нямах проблем, но я ми кажи, наистина ли искаш да отидем там или просто ти се ще да седнеш на стълбите и да си играеш на „Преброй измъчените художници“?

— Искам да играя на „Преброй измъчените художници“. И петдесет точки отгоре за черните барети.

— И аз така си помислих — въздъхна Сара. — Избери си друга отрова.

— Ами да отидем на боулинг и да вечеряме в „Силвия“.

— Днес не мога да ходя на вечеря — поклати глава Сара. — Трябва да се подготвя за... Ей! — Мъжът, който вървеше срещу Сара, се блъсна в нея и ѝ изкара въздуха. Тя загуби равновесие и падна на тротоара. Понесен от инерцията, той се препъна в нея.

Сара погледна нагоре и видя тъмнокос мъж.

— Съжалявам — каза той. — Аз съм виновен.

— Не се притеснявайте. — Сара вдигна куфарчето си и обърна внимание как хлътналите му бузи подчертаваха острите му черти.

— Бях се замислил за нещо друго. — Мъжът се загледа в Тифани.

— Всичко е наред.

— Сигурна ли сте?

— Напълно — отговори Сара. — Нищо ми няма.

Двете продължиха разходката си към главната част на университетския комплекс, а Тифани каза:

— Странен тип, нали?

— Има нещо такова — призна Сара. Тя намести дръжката на чантата на рамото си и разбра, че нещо не беше както трябва. Погледна в чантата си.

— Кучи син! — изкрещя тя и се обърна.

— Какво има? — попита Тифани.

— Взел ми е портфейла.

Сара се затича с всички сили нагоре по Амстердам авеню и зави на ъгъла на Сто и седемнайсета улица. Непознатият беше изчезнал.

ГЛАВА ОСМА

Докато изкачваше стълбите към апартамента, Джаред забеляза, че счупените стъкла са изметени и че картината със слънчогледите е в нова рамка. От нахлуването вече бяха минали два дни, но за него звукът на трошащите се под краката му стъкла беше все още отворена рана. Когато се изкачи, той се зачуди защо му е на някой да троши стъклото на картината в коридора. Никакъв смисъл няма, помисли си той. Полза също — освен радостта от безсмислената жестокост. И тогава всичко му стана ясно. За Козлоу това е просто игра.

Без да може да се отърси от представата за Козлоу, който троши оригиналната рамка на картината, Джаред чу, че входната врата на първия етаж се затръшва. Някой друг беше в сградата. Сара? Не, стъпките бяха твърде тежки. Джаред се отказа да гледа през перилата и бързо започна да тършува за ключовете си. Остави куфарчето на пода, за да търси по-бързо. Чуваше, че зад него някой тежко се изкачва по стълбите. Докато отваряше горната ключалка, ръцете му трепереха. Долната ключалка, долната ключалка, долната ключалка, мислеше си той. Най-накрая вкара ключа, но го обърна наляво. Той се заклеци. По дяволите, не сега! Отвори се, предвоенна браква такава... Изведнъж ключалката щракна, вратата широко се отвори и Джаред се мушна вътре. Затръшна вратата и погледна през шпионката. Видя Крис Гътман, съседът им от третия етаж.

Раздразнен от параноята си, Джаред тръгна към спалнята.

— Сара? Тук ли си?

Отговор нямаше. Той хвърли куфарчето до нощното си шкафче и седна на леглото.

Поеми си дъх, каза си Джаред. Не му позволявай да те надвие. Влезе в банята и напписка лицето си със студена вода. С периферното си зрение видя, че нещо се движи под душа. Бързо дръпна завесата. Нищо. Празно. Изтича обратно в спалнята и погледна под леглото. След това в гардероба си. След това в този на Сара. След това в големия шкаф за спалното бельо. Нищо. Празно. Празно. Празно. Без

съмнение беше сам в апартамента. Но от това не се почувства по-спокоен.

Към осем и половина Джаред седеше в дневната, бореше се с кръстословицата в „Ню Йорк Таймс“ и нетърпеливо чакаше завръщането на Сара. Тя е добре, каза си той, докато гледаше първо ръчния си часовник, а след това и този на видеото. Пътят е дълъг, затова закъснява. През последния половин час беше звънял три пъти в кабинета ѝ. Никой не отговори. Твърдо решен да си намери занимание, Джаред започна да се чуди как ще реагира тя на новината, че двете ѝ свидетелки се отказват да дават показания. Представи си, че първо ще обвини него, след това ще започне да търси информация. Като свърши да анализира, отново погледна часовника си. И този на видеото. Добре е, повтори си той. Дано да е добре.

Десет минути по-късно Сара се прибра. В момента, в който Джаред чу ключа ѝ във входната врата, придърпа вестника на коленете си.

— Как мина днес? — извика той.

— Чудесно — отвърна саркастично Сара. — Първо твоят клиент заплашва двама от свидетелите ми, след това някой се блъска в мен и ми открадва портфейла.

Джаред остави вестника и първо си помисли за Козлоу.

— Ти добре ли си? — попита я той. — Къде стана това?

Сара влезе в дневната и му разказа.

— Кучият му син всичко ми взе — кредитните карти, шофьорската...

— Може би сега не му е времето, но ти казвах да си вземеш чанта с по-добра закопчалка — поклати глава Джаред. Той ли беше? — Кажи ми сега как моят клиент ти е заплашил свидетелите.

— Хайде, Джаред, знаеш какво се е слу...

— Честно ти казвам, че не знам за какво говориш.

Сара се приближи до Джаред и се взря в очите му.

— Кажи го пак.

— Не знам за какво говориш — повтори Джаред, като внимателно произнасяше всяка сричка. Не мигай, мислеше си той, затаил дъх. Не мигай или тя ще разбере.

Сара внимателно го гледаше. Ако я лъжеше, значи ставаше все по-добър. Накрая каза:

— Говорих с госпожа Донигър и госпожа Харисън следобед, и двете отказаха да свидетелстват. Харисън беше толкова уплашена, че я чувах как подсмърча по телефона.

— Значи мислиш, че Козлоу им е казал нещо?

— Кой друг?

— Няма никой друг — заяви твърдо Джаред. — Но мога да те уверя, че Козлоу беше с мен цяла сутрин.

— Ами следобед?

— Следобед работих по един иск за Любецки. Трябваше да го предадем в пет. Но ти ми каза, че си ги чула веднага след обяд.

— Така беше — отговори Сара. — Просто проверявам.

— Можеш да спреш с обвиненията. Не знам за какво говориш. — Джаред разбра, че колкото повече стоеше на тази тема, толкова по-големи бяха шансовете и да го разкрие и затова я смени — Дай да се върнем на портфейла. Колко пари загубихме?

— Не знам и сега не ми се мисли за това. — Сара се отпусна на канапето. — Изтощена съм.

— Ще работиш ли в събота и неделя? — попита притеснен Джаред.

— Да. А ти?

— Разбира се — каза той. — И какво искаш да правим тази вечер?

— Честно казано искам само да стоя тук и да вегетирам.

— В настроение ли си да ме подстрижеш?

— Разбира се. Дай ножиците на сам.

За пръв път Сара подстрига Джаред по време на втората година от следването им. Когато той си дойде офъкан от университетския фризьорски салон, Сара му каза, че дори и тя може да се справи по-добре. Месец по-късно Джаред и даде тази възможност. Оттогава не беше плащал за подстригване.

Той изми косата си под душа, влезе в кухнята с хавлиена кърпа около кръста и седна на стол до масата. Докато разресваше косата му, Сара отбеляза:

— Много оредяваш тук горе, мой човек.

— Не се съмнявам. Навън чувствам студения въздух все по-добре. Но ако е писано да съм плешив, ще съм плешив.

— Като гледам, май ти е писано.

— Прекрасно — сви рамене Джаред. — Сега мога ли да те питам нещо друго по делото?

— Давай — Тя хвана кичур коса между два пръста.

— Какво ще кажеш за прекратяване на делото?

— Какво? — Сара започна да реже.

— Прекратяване на делото. — Джаред почувства как отрязаните кичури падат по раменете му. — Споразумение. Ти се съгласяваш да изтриеш и да запечаташ делото „Козлоу“. Спомен не остава и Козлоу изчезва от живота ти.

Тя спря да реже и се навъси.

— И на мен каква ми е ползата?

— Ще ти го кажа направо. Няма да заприличаш на глупак. Вместо да се провалиш в понеделник или да загубиш делото, ще се оттеглиш преди срещу теб да е казано каквото и да било. По този начин няма да започнеш със загуба.

Ядосано, Сара отрязва голям кичур коса.

— Какво ти става? — попита Джаред, като видя останките на пода.

— За толкова схваната ли ме мислиш?

— Не става въпрос за теб, а за делото. Ти сама го каза — двама от свидетелите са се отказали. Не би трябвало да харчиш парите на данъкоплатците. Щом са се отказали, не би трябвало да продължаваш, само за да си запазиш работата.

— Първо, остава ми ченгето. Второ, Донигър пак се съгласи да даде показания.

— Така ли? — попита Джаред.

— Всъщност не, но исках да ти видя реакцията.

— Какво? — дръпна се Джаред.

На нея това ѝ стигаше.

— Значи през цялото време си знаел, че и двете се отказват, нали?

Джаред се изправи и застана срещу нея.

— Сара, аз...

— Кой ти каза? — насочи към него ножиците Сара. — Някой от прокуратурата или самият Козлоу?

— Не съм...

— Козлоу, нали? Още утре ще го обвиня в заплашване на свидетел.

— Сара, наистина не мисля, че е бил той. — Джаред с усилие се мъчеше да издържи на погледа ѝ. Само така можеше да я убеди. — Честна дума, кълна ти се.

— Тогава откъде знаеш, че Донигър и Харисън са се отказали?

— Те самите ми казаха. Обадох им се, за да чуя показанията им. Ето. Сега знаеш. — Не беше голяма лъжа, успокои се Джаред. След като говори с Рафърти, той наистина им се обади.

— И когато влязох, защо се правеше, че не знаеш?

Изведнъж го осени вдъхновение.

— По същата причина като теб. Исках да видя какво ти е известно.

По устните ѝ се появи усмивка.

— Какво? — Джаред също се насили да се усмихне.

— Виж ни само. Напълно сме психянали.

Джаред погледна венчалната си халка.

— Можем и още.

— Сигурна съм. Но това не означава, че трябва да си играем игрички.

— Права си — съгласи се Джаред. Трябваше да опита още малко. — Но просто този случай...

— Знам, че е важно, но наистина е най-добре да се успокоиш. — Сара отново започна да го стриже. — Отпусни се малко.

— Тогава почни да четеш между редовете. Не правя това само за себе си, а и за теб.

— Какви ги говориш?

Джаред отново се изправи и се обърна към Сара.

— Трябва пак да погледнеш с какво работиш. Знам, че си подозрителна за това, което става, но нямаш доказателства. Полицаят не гори от желание да ти помогне, свидетелите ти са враждебно настроени. Ако приемеш споразумението, поне няма да загубиш първото си дело. След това можеш да си вземеш някое по-хубаво. Миличка, опитвам се само да ти помогна. И двамата знаем, че така

най-добре ще покажеш колко си ценна за прокуратурата — нека да видят, че си гъвкава.

— Не знам.

— Сара, с тези факти ще загубиш. А ако загубиш, докато мигнеш, отново ще си безработна.

Сара не помръдна. Но устните ѝ бяха стиснати и Джаред разбираше, че е разстроена.

— А не може ли намалена присъда?

— Без такива. — Джаред искаше да отстъпи, но нямаше избор. — Така че ако пак искаш да си безработна...

— Престани да повтаряш това! — извика Сара.

— Не се ядосвай на мен, аз не съм създал проблема. Просто се опитвам да ти помогна. Какво ще кажеш?

Сара отстъпи назад и погледът ѝ безцелно започна да обхожда стаята. Джаред знаеше, че е победил. Лъжата остави дупка в стомаха му, но всичко си имаше цена.

— Наистина ли мислиш, че ще загубя? — попита Сара.

— Да — отвърна той, без да се замисля. — Наистина.

— Сериозно говоря. Не ме лъжи.

Той пое дълбоко дъх. Искаше само да я предпази.

— Не те лъжа, Сара.

— Тогава нека преспя и ще ти кажа. Утре можем да поговорим.

Сара излезе от стаята и Джаред затвори очи. Почти бе успял.

Превит над мивката, Джаред миеше последните чинии от китайската вечеря, която си бяха поръчали. Макар да знаеше, че ще трябва да продължи да настоява, за пръв път чувстваше, че нещата се оправят. Когато телефонът звънна, той извика на Сара:

— Скъпа, можеш ли да се обадиш?

След малко Сара извика:

— За теб е.

Джаред спря водата, избърса ръце и вдигна слушалката.

— Ало?

— Здравейте, господин Линч. Обажда се Бери Акселрод от Американски здравни застраховки. Просто исках да ви дам адреса на

господин Кътлър, както обещах. Един колега ми каза, че мога да го взема от вашата документация.

— Съжалявам, но нямам представа за какво говорите.

От другата страна сепнато замълчаха.

— Съжалявам, с Джаред Линч ли говоря?

— Да.

— Господин Линч, бихте ли ми казали датата си на раждане и номера на социалната осигуровка?

— Не. Бихте ли се представили отново?

— Бери Акселрод от Американски здравни застраховки, отговорник по вашите застраховки.

— Защо ви е тази информация? — попита подозрително Джаред.
— Нали я имате вече?

— Господине, току-що прекарах половин час на телефона с някой, който се представи за Джаред Линч. Ако не сте били вие, трябва да разбера с кого съм говорила. В случай че това ще ви накара да се чувствате по-сигурен, последните ви три суми за разходи са били за доктор Колър, за Уикет и за Хофман. Повярвайте ми, имам вече тази информация. Сега бихте ли ми казали датата си на раждане и номера на социалната осигуровка?

Колебливо, Джаред се подчини.

— Какво искаше той?

— За да съм сигурна, бихте ли ми казали кое коляно сте лекували при доктор Колър?

— Лявото. Кажете ми какво искаше.

— Помоли ме да му кажа всичките разходи, за да получи представа колко е изхарчил.

— И вие просто му съобщихте поверителна медицинска информация?

— Мислех, че сте вие. Той ми събщи рождената ви дата и номера на социалната ви осигуровка. Каза, че се опитва да си направи бюджет.

Джаред изтри чело с кърпата за бърсане на чинии и започна да обикаля кухнята.

— Какво точно му казахте?

— Зъболекарските сметки на доктор Хофман, годишните прегледи при доктор Уикет и посещението при доктор Колър за

коляното, включително и разходите за скобата. След това той започна да пита за съпругата ви.

— Какво му казахте? — Гласът на Джаред трепереше.

— Господине, нямах представа...

— Моля ви, просто ми обяснете какво му казахте.

— Съобщих му разходите. Само това имаме тук. Рецептите ѝ за противозачатъчни, „Селдан“ за алергии, и антидепресантите в продължение на четири месеца от психиатъра ѝ. Тогава ме попита за адрес или телефон на господин Кътлър. Каза, че искал да провери дозировките. Нямах представа, че ги имаме, затова го помолих да изчака. Той заяви, че не било толкова важно и можел и сам да провери. След това, като разбрах, че имам информацията, ви се обадох и разбрах, че...

— Не мога да повярвам — каза Джаред.

— Наистина съжалявам, господине. Имаше номера ви, затова...

— Откъде може да го е взел?

— Нямам представа. Има го на картата ви за здравна осигуровка. Да сте си губили портфейла скоро?

— Всичко наред ли е? — Сара влезе в кухнята.

Джаред кимна.

— Госпожо Акселрод, ще ви се обадя по-късно. В момента тези документи не са при мен.

— Но...

Джаред затвори.

— Какво има? — Сара веднага видя изражението му.

— Още проблеми със застрахователната компания. — Джаред отново избърса челото си. — Нищо страшно.

— Сигурен ли си, защото...

— Напълно — настоя Джаред. — Объркали са още един от исковете. Ще го оправя.

Джаред прекара ранната съботна сутрин между тесните рафтове на кварталната бакалия. Не беше спал добре вече четири нощи поред. Независимо колко бе изтощен, събуждаше се в три, четири или пет часа сутринта. Винаги за едно и също — да провери Сара. Надяваше се в събота да се наспи и да си навакса изгубените часове. Но когато

будилникът на Сара звънна в осем часа, Джаред трябваше да се събуди. Насили се да лежи със затворени очи, но нямаше смисъл. Не можеше да извади един въпрос от главата си: „Ще й направят ли нещо?“. Това се питаше всяка сутрин и само това го интересуваше.

Като не желаше да приеме отговора, Джаред изпълзя от леглото. Докато Сара се къпеше, той реши да тича до пазара. Петнайсет минути по-късно тръгна да се прибира с два плика с покупки и шест кифлички. Минавайки покрай десетки нюйоркчани с подобни пакети, Джаред продължаваше да мисли за Сара. Всичко ще е наред с нея, каза си той. Иначе ще трябва да...

Острият писък на сирената на линейка прекъсна мислите му. Светофарите светеха зелено и тя се стрелна по „Бродуей“. Когато Джаред я видя, беше на четири пресечки разстояние. След секунди щеше да достигне Осемнайсета улица, на която живееха двамата със Сара.

Не завивай, не завивай, не завивай, шепнеше си Джаред, докато стоеше на ъгъла на Седемдесет и девета. Около него хората си запушваха ушите, но Джаред не обръщаше внимание на пронизителния писък. Очите му бяха вперени в линейката. Особено, когато тя зави по Осемнайсета улица.

Първото нещо, което направи, бе да се затича. Беше инстинктивно. Стиснал пликите, той се втурна по „Бродуей“ с всичка сила. Не Сара, молеше се. Нека не е тя. Движеше се бързо, но не му се струваше така. Без да се колебае пусна пликите и спринтира. Чуваше как воят на сирената отеква по тясната улица. Когато стигна до ъгъла, видя, че линейката е спряла точно пред техния блок.

— Сара! — изкрещя той. Но щом се затича по Осемнайсета улица, видя, че линейката тръгва отново. Беше намалила, за да заобиколи лошо паркирана кола. Направи маневра и зави по Кълъмбъс авеню, а Джаред спря. Всичко е наред, помисли си той, а ръцете му трепереха. Сара беше добре. Трябваше да бъде.

С уверена походка и твърд поглед. Сара бавно се разхождаше из залата.

— Дами и господа съдебни заседатели, днес сте тук само за едно нещо — и това е справедливостта.

— Това е справедливостта? — прекъсна я Конрад, който седеше на първия ред в отделението за свидетели. — Това да не ти е Конгресът? Нали искаме съдебните заседатели да те приемат сериозно?

— Не мога. — Сара хвърли бележника си на масата в предната част на стаята. — Всеки път, когато се притесня, започвам да ръся клишетата. Пада ми се, като съм гледала толкова много тъпи филми.

— Не са ли ти говорили за съдебните заседатели в старата ти фирма? — попита Гъф, който беше седнал до Конрад.

— Казах ти, за шест години водих две дела. Всичко друго оправяхме със споразумения.

— Парализата на пасивната съпротива — каза Гъф. — Копнея за тази застоялост.

— Още един майтап и ще ти забия застоялостта право в застоялата ти...

— Остави момчето — прекъсна я Конрад. — Дай да се върнем на съдебните заседатели. — Той се изправи и се приближи до Сара. — Независимо дали си на предварително изслушване или на обикновен процес, при тези хора всичко е въпрос на доверие. Ако ти повярват, ще застанат на твоя страна. Ако не, губиш. Но има разлика между това да те харесат и да вземат решението, което искаш. Ако искаш да осъдят обвиняемия, ще ти трябва нещо повече от няколко топли усмивки и заучени жестове.

— И каква е тайната?

— Езикът — отсече Конрад. — Утре тук ще има между шестнайсет и двайсет и трима души. Трябва да убедиш дванайсет от тях, че фактите оправдават обвинение в престъпление. Не гласуват, за да го осъдят, не им се налага да го тикат в затвора. Необходима им е само разумна причина, за да повярват, че Козлоу е извършил престъпление. Прагът е нисък, но лесно можеш да се препънеш.

— Какво за езика? Какво трябва да имам? Магически слова?

— Естествено — каза Конрад. — Първо правило: никога не използвай името на обвинения. Не го наричай Козлоу или Антъни или Тони. Това го прави по-човечен и на заседателите им е по-трудно да гласуват срещу него. Наричай го заподозрян или обвиняем. Второ правило: винаги използвай името на жертвата, името на полицаия и имената на свидетелите. Госпожа Донигър, полицай Макейб, госпожа

Харисън. Така по-лесно ще им повярват. Трето правило: никога не използвай истинското наименование на престъплението, в което го обвиняваш. С други думи не казвай: „той е извършил кражба или убийство“. Тези думи плашат хората, да не говорим, че ще започнат да разпитват за елементите на престъплението, още преди да гласуват. Вместо това кажи: „Ако вярвате, че обвиняемият е откраднал от госпожа Донигър...“.

— И това ще подейства, така ли? — попита скептично Сара.

— От девет години съм тук и никога не съм губил на предварително изслушване — заяви Конрад. — Може да изгубя делото, но винаги стигам до него. И успявам, защото съм научен да се концентрирам върху подробностите.

— И кой те е дарил с тези перли на мъдростта?

— Правителството на Съединените щати — каза гордо Конрад.

— В армията ли си бил? — попита саркастично Гъф. — Не може да бъде. Толкова си отпуснат.

— Дадох им три години от живота си, а те ми платиха следването. Но след три години те махат от криминалните случаи. Когато ми казаха, че трябва да се занимавам с досадни неща като завещания, данъци и разводи, се преместих тук.

— Това бойно поле ти допада, нали?

— Не мога без него — призна Конрад. — Дай сега по същество. Знаеш ли си урока?

— Повиквам хората по степента на участието им в случая. Започвам с полицаия, след това Донигър и накрая Харисън. Козлоу е последен.

— Значи Козлоу е решил да дава показания?

— Подал е документи — обясни Сара. — Предполагам Джаред си мисли, че заседателите ще го харесат. Надявам се, докато го извадя, вече да са решили какво да го правят.

Сара млъкна за момент и си помисли за останалите свидетели. Харисън лесно беше определена като най-добрата, защото тя единствена бе видяла Козлоу да излиза от къщата. Но ако откажеше да даде показания или, още по-лошо, отрече да е видяла каквото и да било, Сара знаеше, че Джаред бе прав — целият случай отиваше по дяволите. Тя погледна Конрад и продължи:

— Знам, че не ти харесва така, но ако утре всичко започне да се разпада, трябва да помисля за прекратяване на делото.

— Не бих спорил за това с теб — вдигна рамене Конрад. — Случаят си е твой. И ако искаш вярвай, приемам и последствията. — Той забеляза отнесеня поглед в очите на Сара и добави: — Сериозно ти говоря. Нищо лошо няма в това да си реалист.

— Казва човекът, който никога не се споразумява.

— Сара, не можеш да спечелиш всички дела. Помисли пред какво си изправена: несигурни свидетели, хитър обвиняем, дори собствения ти съпруг. Носиш огромен емоционален багаж, а не само малка чантичка.

— Но този случай...

— Знам, че искаше да пробиеш с него, но не можеш от нищо да направиш нещо. Е, понякога можеш, но този случай не е такъв. Когато дойдеш тук утре, ще вземеш решение. И каквото и да се случи, ще трябва да го приемеш.

— Изходът не ме плаши, а мотивацията. Трябваше да чуеш Джаред снощи — така заработи върху чувството ми за вина, че майка ми щеше да го поздрави. А повярвай ми, това е много нещо.

— Вярвам ти. Между липсата на свидетели и факта, че Виктор ти диша във врата, имаш адски тежък аргумент, за да се откажеш от това дело. Може да не искаш да прекратяваш делото, но в това положение е много по-добре, отколкото да загубиш.

— Предполагам — каза унило Сара, — въпреки че почти не виждам разлика.

Рафърти се пресегна през коженото канапе и вдигна телефона.

— Каза ми да се обадя — изръмжа Козлоу от другата страна.

— Забравил ли си как се поздравява или неандерталците така го правят? — попита Рафърти.

— Ало. Как си? — изръмжа отново Козлоу. — Готови ли сме за утре?

— Би трябвало. Сара планира да прати призовки на Клеър и Пати утре рано сутринта.

— Така ли? Те по къщите си ли ще бъдат?

— Разбира се — отвърна Рафърти. — И когато няма да кажат нищо на предварителното изслушване, ще свършим с тези глупости.

— Сигурен ли си, че така е най-добре?

Рафърти отказа да отговори на този въпрос.

— Откъде се обаждаш?

— Не се притеснявай — каза Козлоу. — От уличен телефон. За глупав ли ме мислиш?

— Не съм сигурен. Много умно ли беше да вземеш диамантения часовник и сребърната топка за голф?

— Защо все за това ми говориш? Бях...

— Не искам да те слушам, малка алчна пиявица такава. Ако не го бе направил, нямаше да сме в тази каша.

— Какво ме нарече? — попита Козлоу. — Аз ли съм алчен? Нека ти кажа нещо, комплексар смотан, който се мисли за Кенеди, ти беше този, който...

— Дочуване — прекъсна го Рафърти. С едно мръдване на китката гласът на Козлоу изчезна.

ГЛАВА ДЕВЕТА

В понеделник рано сутринта Сара обхождаше тъмните, покрити с плочки коридори на деветия етаж на Хоугън плейс, номер едно и се опитваше да изглежда спокойна. Пред залата за предварителни изслушвания се оформяше малка опашка от помощник областни прокурори, които чакаха възможност да представят делата си. Тъй като чакалнята не можеше да побере всички, коридорът бе пълен с десетки свидетели, близки и адвокати защитници. Сара се втренчи в непрекъснато нарастващото гъмжило от хора, като се опитваше по този начин да се разсее.

Адвокатите лесно се познаваха. Всички бяха в тъмносини или сиви едноредни костюми и колосани бели ризи. Всички без тази униформа автоматично се класираха като свидетели, жертви, обвиняеми или роднини за морална подкрепа. За да отдели адвокатите защитници от помощник областните прокурори. Сара трябваше само да обърне внимание на езика на тялото. Защитниците бяха спокойни и уверени. Тъй като нямаха право да участват в днешната процедура, нямаха какво да губят. В сравнение с тях помощник областните прокурори обикновено бяха по-млади, а в очите им се четеше леко, но видимо притеснение. Поставени нервно на кръста ръце, изгризани нокти, твърде чести погледи към часовника — само това й трябваше, за да познае обвинителите. Както и очевидните опити да изглеждат колкото се може по-спокойни. В момента, в който Сара разбра това, престана да крачи нагоре-надолу.

Зад нея се обади мъж в сив костюм:

— Надявах се да сме първи, но чувам, че ще сме седми и осми поред.

Сара се обърна и позна мъжа от ориентирането през първия й работен ден.

— Седми и осми?

— Поред за явяване на предварително изслушване — обясни той.
— От останалите седемнайсет помощник областни прокурори, с които

започнахме работа, шест вече са го правили. Всички са получили предявяване на обвинение, освен един. Онова момче Андрю от Бруклин разправяше, че било нещо зверско. Бас ловя, че той първи ще изхвърчи. А върви и слух, че днес отлагат дела.

Сара повдигна вежди.

— Извинявай, как ти беше името?

— Чарлз, но хората ми казват Чък.

— Чарлз, Чък, и двамата, направете ми една услуга. Не ми говорете точно сега.

Съдебните заседатели за предварителните изслушвания се избираха веднъж месечно по начин, който Гъф наричаше „бинго версията на криминалното право“. За разлика от традиционните съдебни заседатели, които се произнасяха за вината на обвиняемия само по едно дело, тези обикновено изслушваха десетки дела и решаваха дали има реални предпоставки прокуратурата да разглежда делото. Тъй като заседателите се занимаваха с това цял месец, първият понеделник на новия срок означаваше нови съдебни заседатели — най-лошият ден за представяне на случай. В началото те бяха предпазливи новобранци, които много внимаваха да не предявят обвинение на невинен човек. Накрая бяха ветерани с пердета на очите, които напълно бяха осъзнали, че това е само първата стъпка от един дълъг процес. В началото бяха добри хора, които внимаваха да не сбъркат. Накрая се превръщаха в обикновени нюйоркчани, готови да повярват най-лошото за всеки.

Още двацет минути минаха, преди Сара да чуе гласа на Гъф по коридора.

— Виж кого намерих.

Тя се обърна и видя Гъф, който буташе малка метална количка с всичките й документи по случая — Сара бе решена да е подготвена за всичко. Зад него вървяха полицаи Макейб, Клеър Донигър и Пати Харисън. Макейб изглеждаше спокоен, Донигър — ядосана, а Харисън — ужасена Сара се приближи към свидетелите си и каза:

— Надявам се, че разбирате защо...

— Не се отнасяйте с мен като с дете — солна се Донигър, а боядисаната й и ондулирана коса подскачаше, като че ли имаше собствен живот. Петдесет и четири годишната Донигър изглеждаше точно така, както Сара си я беше представяла — костюм „Адолфо“,

изкуствен тен, очевидна пластична операция и малка чантичка. Когато Донигър мина покрай нея, Сара разбра, че разговорът им е приключил.

Тя се обърна към Харисън и леко докосна рамото ѝ.

— Добре ли сте?

— Да — отвърна неубедително Харисън.

— Искате ли да ми кажете кой ви е заплашвал?

— Никой — настоя тя. Тъмночерната ѝ коса беше опъната назад и захваната с черна кадифена панделка. Светлосините ѝ очи се стрелкаха напосоки, докато говореха. — Но едно нещо ви казвам. Няма да стана прокажена в собствения си квартал.

— Кой ви кара да се чувствате така? Госпожа Донигър? Козлоу?

— Дори не знам кой е този Козлоу. Видяла съм го веднъж, когато излизаше от къщата на Клеър. Изглеждаше подозрителен, затова се обадох. Друго не знам.

— Само това искам от вас. Просто го разкажете.

Харисън се обърна.

— Не, няма да го направя.

— Ваш дълг е.

— Имам дълг само към себе си. Съпругът ми ме напусна преди осем години заради дългосатата си секретарка. Дъщеря ми се премести в Сан Франциско и изобщо не ми се обажда, а най-вълнуващото нещо през седмицата е флиртът ми с месаря от супермаркета. Може да звучи жалко, но това е животът ми и аз му се радвам. И не искам да се отказвам от него заради някакво митично чувство за дълг. — Когато Харисън забеляза, че хората се обръщат към тях, тя извика: — Гледайте си работата, досадници такива.

Сара търпеливо изчака Харисън да се успокои и накрая ѝ кимна:

— Права сте. Вие сте тази, която трябва да го направи, не аз. Но когато дъщеря ви се разхожда на свеж калифорнийски въздух и някой ѝ смаже главата, надявам се човекът, който види престъплението, да има повече смелост от вас.

Харисън се втренчи в Сара.

— Свършихте ли?

— Казах каквото имам да казвам. — Сара се отдалечи.

Когато отново тръгна надолу по коридора, тя видя Джаред да пристига с Козлоу, който изглеждаше много добре в костюм на тънко райе и стилни, но строги очила. Типично за Джаред, помисли си тя. По

ръкомахането му изглеждаше като че ли той казва на Козлоу да изчака в другия край на коридора, настрана от свидетелите на Сара. Козлоу остана да чака, а Джаред се приближи до нея.

— Всичко наред ли е? — попита той, усетил притеснението ѝ.

— Добре съм — пое дълбоко дъх тя.

— Сигурна ли си? — Джаред посегна да я погали по ръката.

Сара бързо се отдръпна.

— Не тук и не сега.

— Съжалявам, не исках да...

— Не му е времето.

— Разбирам. — Джаред продължи по същество: — Размисли ли за прекратяване на делото?

— Естествено...

— Сара! — викна Гъф надолу по коридора. — Твой ред е!

— Е? — Джаред я погледна в очите. — Съгласна ли си?

Сара замълча и се загледа в пода.

— Ето ги документите — добави Джаред. Щеше да се съгласи. Беше готова.

Тя знаеше какво означава това за него. А да му причини болка означаваше да нарани и себе си. Сара го погледна.

— Съжалявам. Не е редно.

— Но...

— Моля те, не ме питай пак. — Сара тръгна към залата. — Вече раздаваш непозволени удари.

Джаред стисна зъби и се обърна.

Гъф държеше вратата на залата отворена.

— Късмет, шефе.

— Ти няма ли да влезеш?

— Не мога. Не и ако не съм свидетел или член на адвокатската колегия на Ню Йорк. А сега ги разкатай.

Сара влезе в залата и почувства, че всички гледат нея. Двайсет и тримата съдебни заседатели седяха в две редици на скамейки. Бяха типични нюйоркчани — главно пенсионирани мъже и жени, няколко по-възрастни майки, един сервитьор, един управител на магазин, един млад редактор, един механик, един студент и т.н.

Настаниха Козлоу в дясната страна на залата, а полицаи Макейб, Клеър Донигър и Пати Харисън чакаха в близкото помещение за

свидетели. Докато Сара се оглеждаше, Джаред влезе и седна до клиента си. Гледаше смаяно Сара и се мъчеше да привлече вниманието ѝ.

Сара отказваше да го погледне и знаеше, че не трябваше да се съгласява той да влезе в залата. Тя се приближи до празната маса отпред, остави куфарчето си и погледна заседателите.

— Как сте днес?

Никой не каза нищо.

— Добре. Чудесно. — Сара отвори куфарчето си. Леко се изчерви и след това добави: — Извинете ме за секунда. — Отиде до вратата, отвори я и показа главата си в коридора.

— Какво има? — Гъф се беше облегал на стената.

— Документите?

— Опа! — Гъф бутна количката към Сара.

Тя я вкара в залата и още веднъж се усмихна на заседателите.

— Ето. Готови ли сме да започваме?

Когато полицаи Макейб свърши да дава показания, Сара почувства някаква надежда. Едва ли беше най-добрият свидетел на света, но се придържаше към фактите и ги разказваше добре.

— Някой има ли въпроси? — Сара все така избягваше да поглежда Джаред. За разлика от обикновените заседатели, които слушаха и решаваха делата, без да контактуват с двете страни по делото, заседателите на предварителните изслушвания можеха да задават въпроси на всеки свидетел, което им позволяваше да получат повече представа за станалото. Сара нямаше нищо против, стига да не питаха полиция защо не е проверил за отпечатъци в къщата или защо не е идентифицирал заподозрения както си му е редът.

Пръв вдигна ръка мъж от втория ред.

— Почакайте, ей сега идвам. — Сара се приближи до него, наведе се и той ѝ прошепна въпроса. Нейна работа беше да прецени дали е подходящ. Ако преценеше, задаваше го на свидетеля. Сара чу въпроса и изречението ѝ изобщо не се промени, точно както я беше учил Конрад.

— Първият въпрос е: „Проверихте ли дали отпечатъците на заподозрения са в къщата?“.

— Нямаме бюджет за това — отвърна Макейб.

Заседателят зададе друг въпрос.

— Но не е ли това най-добрият начин да се уверите, че е бил вътре?

— Вероятно — каза недоволно Макейб — Но невинаги всичко е идеално.

Сара се обърна с гръб към Макейб. Оттам нататък всичко тръгна с главата надолу.

Към края на разпита на Донигър, Сара вече бе развалина. Донигър гледаше ядно, беше враждебна и необщителна и никак не приличаше на бъдеща съчувствие жертва, на което Сара бе разчитала. Надявайки се да обърне нещата, тя даде възможност на заседателите да задават въпроси.

Незабавно една от жените на първия ред вдигна ръка и прошепна въпроса си.

— Значи не сте видели Козлоу в къщата си? — предаде Сара въпроса.

— Не — отвърна Донигър.

Последва втори прошепнат въпрос.

— Значи не знаете със сигурност дали той е крадецът? — каза Сара.

— Определено не знам.

Въпросите продължиха, а Сара вече едва се сдържаше. Колебливо хвърли поглед към Джаред. По погледа му личеше какво си мисли. Очевидно бе, че Сара потъва. Той бутна лист хартия към края на масата, зад която седеше, и даде знак на Сара да го прочете. Тя бавно тръгна към него и докато Донигър отговаряше на последния въпрос, прочете бележката: „Готова ли си за прекратяване? Ще ти е от полза“.

Сара погледна съпруга си и бе почти готова да приеме — да затвори устата на Донигър и да приключи с всичко още сега. Дори и да получише предявяване на обвинение, какво щеше да докаже? Със свидетели като Донигър и Харисън, процесът щеше да бъде още по-голяма катастрофа. Дори Конрад се бе съгласил, че е по-добре да прекрати делото, отколкото да го изгуби. По-важното беше, че Сара не

можеше да си представи да се изправи срещу Джаред. Безобидните игри бяха едно, но да го наблюдава как му причинява болка чрез действията си беше нещо съвсем друго.

Когато Донигър свърши да говори, Сара знаеше, че е време да вземе решение. Можеше да приключи случая с Джаред или да даде последен напън с Харисън. Въпросът бе труден, но за Сара отговорът беше очевиден.

— Ако можете да ни изтърпите още малко, имам още един свидетел. — Тя се обърна с гръб към съпруга си. Отговорността преди всичко. — Призовавам Патриша Харисън.

В дванайсет и половина Гъф и Сара влязоха в кабинета на Конрад.

— Виктор, ще ти се обадя по-късно — каза Конрад в слушалката. — В момента влизат. — Той затвори телефона и погледна колегите си с безизразни лица. — Е? Предявиха ли обвинение?

— Ти как мислиш? — отвърна на въпроса с въпрос Гъф.

— Мисля, че са предявили и нарочно се правите на краставици, защото таите някаква суетлива надежда, че можете да ме изненадате.

— Така е! — изкрещя Гъф. — Разкарахме тия комуняги чак в каменната ера!

— Чудесно! — Конрад скочи да прегърне Сара и после бързо се отдръпна. Сара леко се усмихна.

— Трябваше да я видиш. — Гъф беше приклепнал като боксьор. — Беше тъжна, беззащитна, сам-самичка и с трима лоши свидетели. Погледна съдебните заседатели и им се озъби — да знаят с кого си имат работа. След това, точно когато те си мислеха, че Сара ще каже „Зиг“, тя каза „Заг“. И обратното Зиг! Заг! Зиг! Заг! Все едно гледах родителите ми на шведска маса, от която се яде на корем — храната лети по-бързо, отколкото човешкото око може да проследи.

— За какво говориш? — попита Конрад.

— Използвам храната като метафора за важни правни въпроси — отговори Гъф.

— Значи важните правни въпроси летяха по-бързо, отколкото човешкото око може да проследи?

— Точно така. И тъкмо когато си беше надянала въжето на шията, с угаснал дух, Сара се изправи като един завършил право, налагащ прецеденти феникс от пепелището на съдебната зала.

— И ти видя всичко това, нищо че не беше вътре? — попита Конрад.

— Ухото ми залепна за вратата — призна Гъф. — И ако ще трябва да ви се хваля с физически данни, трябва да започна с отличния си слух.

— Значи, ако махнем безполезните преувеличения, какво остава? — попита Конрад.

— Истината е, че Пати Харисън спаси положението. — Сара най-накрая остави куфарчето си на пода.

— Уплашената жена събра кураж, така ли?

— Абсолютно — каза Сара. — Когато седна на свидетелското място, ѝ зададох един-единствен въпрос: „Кой беше човекът, когото видяхте да излиза от къщата на госпожа Донигър онази вечер?“. Тя замълча. Имах чувството, че мълчи цяла вечност Конрад, толкова тихо беше, че, бас лоя, можех да чуя как земята се върти. Накрая Пати вдигна ръка, посочи Козлоу и каза: „Той беше“.

— Джаред трябва да е умрял.

— Никак не беше доволен. Козлоу също.

— Видя ли реакцията на Донигър?

— Исках, но забравих. — Сара се намръщи. — Твърде бях заета да наблюдавам Джаред.

Конрад я изгледа продължително и странно.

— Наистина те беше хванал натясно, нали?

— Не можеш да си представиш какво е. Знае точно къде да удари.

— Тогава по-добре да се приготвиш. От сега нататък ще става все по-лошо — поклати глава Конрад. — Кажи ми сега за Донигър. Имаш ли представа какво ѝ е на нея?

— Честно казано, в началото си мислех, че се е вкиснала, защото сме ѝ нарушили програмата — ще има един ден по-малко, за да си купи най-хубавите кърпи за ръце. Но когато даваше показания, нарочно се държеше отвратително.

— Сега вече имаш предявяване на обвинение, можеш да разбереш и останалото. Подготовката за делото трябва да се състои в

това — да попълваш липсващи те парченца. На твое място ще си отида
вкъщи да поема дъх и ще започвам работа.

— Ами Виктор? — изгледа го Сара.

— Какво за него?

— Защо говореше с него, докато влизахме?

— Обади се да попита дали сте получили предявява не на
обвинение.

— Нещо друго попита ли? Попита ли за делата си?

Конрад насочи пръст към Сара.

— Все още мисля, че не ти е работа да обвиняваш...

— Нищо не казвам — прекъсна го тя. — Поне не и докато не
преровим делата.

— Тогава почвайте — каза Конрад. — Единствената ти цел сега е
да се подготвиш за процеса, да се разровиш за отговорите...

— И да изриташ онова, което е останало от мижавия задник на
съпруга ти — добави Гъф.

— Като говорим за това — обади се Конрад, — той каза ли ти
нещо после?

— Нищо. Взе си куфарчето и излезе. Повярвай ми, ще ми струпа
всичко довечера. Мачът „Тейт — Линч“ навлиза във втория си рунд.

Джаред влезе в кабинета си, хвърли куфарчето на бюрото и
разхлаби вратовръзката си. Инстинктивно погледна към картата на
местопрестъплението. Нищо ново не му хрумна. Видя само колко
близо е бил Козлоу до къщата на Донигър, когато полицаят го е
срещнал. Толкова близко, помисли си той. Толкова близко, почти на
самото място.

— По дяволите! — изкрещя той и скъса картона.

Щом се строполи в креслото си, Катлийн му се обади по линията
за вътрешна връзка.

— Оскар Рафърти иска да говори с теб — каза тя.

— Не...

Телефонът на Джаред звънна. След това отново. И отново.

Катлийн подаде глава през вратата.

— Не ме ли чу? Рафърти е на телефона.

Телефонът продължаваше да звъни, но Джаред не го вдигна.

— Джаред...

— Не мога сега да говоря с него. — Джаред се беше свил в креслото си.

Катлийн излезе и телефонът спря да звъни. От бюрото си Джаред я чу как обяснява:

— Съжалявам, но трябва да е излязъл. Ще му кажа да ви се обади, веднага щом се върне. — Тя отново влезе в кабинета му. — Какво стана?

— Знаеш какво стана. Загубих. Предявиха обвинение и сега трябва да ходим на съд.

— И защо да не можеш да му кажеш на Рафърти?

— Защото не мога — сопна се Джаред. — Колко пъти да ти казвам? Сега не мога да го направя.

Учудена от избухването му, Катлийн се приближи към бюрото на Джаред и седна.

— Искаш ли да ми кажеш какво наистина става?

Джаред заби очи в пода.

— Хайде, Джаред, можеш да ми кажеш. Какво става с Рафърти?

— Нищо. — Той отказваше да я погледне.

— Не на мене тия. — Катлийн знаеше, че превишава правата си, но това беше важно. — Какво направи той? Да не е казал нещо на Любецки? Да не е казал нещо на Сара?

— Моля те, спри — настоя Джаред.

— Какво е казал на Сара? На нея ли го каза или на теб?

— Достатъчно. Катлийн.

— Притеснява ли я? Тормоси ли я? Заплашва ли я? — Джаред мълчеше. — Това е, нали? Затова те е наел. Искан да победиш Сара. И ако не го направиш, ще...

— Не позволявай на въображението си да те лишава от здравия ти разум — каза Джаред, като се опитваше да говори с равен глас. — Не би могла да бъдеш по-далеч от истината.

Катлийн кръстоса ръце и се загледа в шефа си.

— Толкова тъпа ли ти изглеждам? Искан да кажа, толкова ли съм глупава според теб, че да взема да ти повярвам? — Когато Джаред не отговори, Катлийн продължи: — Само ми кажи, че съм права, за да действаме нататък. Няма причина да таиш всичко това в себе си. Можем да отидем при властите или при Бароу, или...

— Катлийн, моля те, престани.

— Добре, край. Само това исках да чуя. — Тя се изправи и тръгна към вратата. — Съжالياвам, но е време да поискаме помощ. Ще се обадя на Любецки и ще му обясня...

— Чакай! — извика Джаред. — Секретарката му се обърна и той разбра, че няма избор. — Ако кажа на някого, ще я убият.

Катлийн замръзна.

— Моля?

— Чу ме. Ако кажа на някого, ще убият Сара.

— Това ли каза той?

Джаред отново не отговори. Беше си обещал да пази тайната, но трябваше да признае, че след като сподели, се почувства по-добре. Заплахата на Рафърти започваше да взема дължимото си и докато Джаред можеше да пази нещата под сурдинка, щеше да е добре да има още някой, с който да мисли за разрешение на проблема. Продължително погледна Катлийн. След всичките години в тази фирма на нея вярваше най-много. Накрая каза:

— Ето какво се случи.

След като и обясни всичко, от срещата в клуба до нахлуването в апартамента им и постоянните заплахи. Джаред се обърна.

Катлийн седеше неподвижно.

— Значи затова ме разпитваше за теб и Сара тази сутрин.

— Питал те е за нас?

— Много неща. Обади се, докато ти беше в съда — искаше всичко да знае. Репутацията ти, характера, работните ти навици. Разбира се, не му казах всичко, но се опитваше да разбере как действаш и как работиш.

— Може би.

— Със сигурност. — Тя се изправи и добави: — Трябва да направим нещо.

— Ще възложя случая на Бароу — паникьоса се Джаред.

— Не е достатъчно — само ще разберем дали Рафърти е от тежката артилерия. Защо не кажеш на Сара? Има право да знае.

— Не мога, Катлийн. Знаеш как ще реагира. Още преди да съм свършил, ще хукне да гони Рафърти.

— Защото е умна.

— Не, защото е луда. В този случай конфронтацията не е най-добрият изход.

— Но не мислиш ли...

— Катлийн, всичко съм премислил. Говорим за жена ми. Целият ми свят. През последната седмица само мисля как ще я загубя. Знаеш ли какво е това? — попита Джаред. — Всяка нощ си лягам и се чудя дали ще ми я отнемат. Стана ли сутрин, първо това се питам. През целия ден мисля само за нея. Снощи сънувах как произнасям реч на погребението ѝ. Знаеш ли колко е ужасно? Тя е целият ми живот, Катлийн.

Катлийн сложи ръка на рамото му.

— Извинявай.

Джаред избърса очи.

— Цяла седмица търся най-доброто решение. Да отида ли в полицията или да си мълча? Да кажа ли на Сара или е по-добре да не знае? Умирам да ѝ кажа. Как мога да *не* ѝ кажа? Но вярвам на Рафърти, когато твърди, че следи всяко мое движение. Вярвам му като казва, че споделя ли с някой, с нея е свършено.

— Тогава защо каза на мен?

— Ти сама се досети. Щом стигна дотам, разбрах, че мога да те накарам да мълчиш, само като ти кажа какви са последствията.

— Но...

— Няма „но“. Кажа ли на Сара, тя ще пощурее. Ще започне да души около всички замесени, което само ще влоши нещата. Най-добре мога да я предпазя, ако не знае нищо. И тъй като проблемът е мой, аз решавам как да се оправям. Ако не си съгласна, обади се на „Личен състав“ и им кажи да те пратят при друг адвокат. В противен случай те моля да правиш каквото ти кажа. Каквото и да си мислиш, имам нужда от помощта ти.

— Значи ще правиш каквото ти казват?

— Така *трябва* да е — работата ми е да спечеля делото, нали?

— Ами ако загубиш?

— Бъди сигурна, че ще спечеля — заяви твърдо Джаред. — Каквото и да трябва да направя, ще го спечеля. Какво ще кажеш?

Катлийн топло му се усмихна.

— Отговора вече го знаеш. Ако не ми харесваше при теб, отдавна да съм си тръгнала.

— Благодаря ти, Катлийн — каза Джаред. — Моля се да не съжаляваш.

Сара пропусна обяда и през следващия час обърна внимание на другите си случаи. Единият крадец и притежателят на наркотици се съгласиха на обществено полезен труд, но вторият крадец и джебчията правеха всичко възможно, за да отлагат. Имаха опит в манипулирането на системата и знаеха, че ще минат месеци, преди да им насрочат дело, а щом Сара провери невъзможно дългите списъци в съдилищата за дребни простъпки, разбра, че са прави.

Ядосана, тя отново се върна на случая „Козлоу“ и продължи да тършува в старите дела на Виктор. Не можеше да намери никаква връзка между Виктор и Козлоу или Донигър. Козлоу никога не беше ставал свидетел или информатор на Виктор. Нито пък Донигър. Сара затвори последната от пожълтяващите папки и извади чисто нов бележник. Загледана в празната страница, тя се запита: „Защо Виктор ще иска случая?“. Направи списък на възможните отговори: защото познава Козлоу, защото мрази Козлоу, защото иска да накаже Козлоу, защото иска да помогне на Козлоу, защото мисли, че случаят е добър. Някой почука на вратата и прекъсна мислите ѝ.

— Влез — каза тя, все още загледана в листа пред себе си.

Чу, че вратата се отваря и някой влиза. Гъф е, помисли си. Човекът леко затвори вратата. След това металната ключалка щракна.

Сара погледна нагоре. Стоеше точно пред нея — лицето, хлътналите бузи — мъжът, които я беше съборил и който ѝ бе откраднал портфейла.

— Какво мислите, че правите? — изправи се тя.

— Осигурявам ни малко уединение. — Мъжът беше облечен в евтин сив костюм, гласът му бе нисък, леко насмешлив.

— Давам ви около една секунда да отключите вратата, преди да...

— Мога да я отворя, но не мисля, че ще искате всички да чуят какво ще си говорим за случая „Козлоу“.

Сара го погледна внимателно.

— Моля, седнете.

Мъжът се отпусна на един от столовете, а тя продължи:

— Съжалявам, не чух добре името ви.

— Не съм го казвал. Приятел съм на жертвата.

— Значи познавате Донигър?

— Казах жертвата — отвърна той. — И между другото, чух за представлението в съда днес. Изключително съм разочарован от вас.

— Спрете дотук. Чакайте да позная. Козлоу ви е изпратил да ме заплашвате. Не иска да продължавам с делото.

— Всъщност точно обратното. Не само, че искам да продължите, но искам и да го спечелите. Но след това, което се случи тази сутрин със съпруга ви... Ами, по мое мнение вие направо се провалихте.

— Какви ги говорите? — попита Сара и постави бележника на коленете си.

— Какво правите? — поинтересува се мъжът.

— Водя си бележки. — Сара наклони бележника така, че да не се вижда и започна да скицира посетителя си. — Кажете ми сега, защо според вас се провалих? Какво искате да кажете?

— Имам предвид съпруга ви и начина, по който се опита да ви манипулира. — Гласът му стана още по-дълбок. — „Хайде, Сара, направи го заради нас. Ще е добре и за двама ни. Остави този случай, намери си по-добър и си спечели истинска победа“.

Сара спря да рисува.

— Къде чухте това?

— Изненадващо е какво може да чуе човек в един претъпкан коридор. Нека просто направим така, че повече да не се случва.

Тя се ядоса.

— Нека ви кажа нещо. Ако продължите да ми държите такъв тон, ще ви обвиня в отпращане на заплахата, изнудване и намеса в работата на държавната администрация.

Без да покаже с нещо, че се е уплашил, мъжът отвърна:

— Впечатлен съм. Вече си знаеш законите.

Сара не помръдна.

— Сара, позната ли ти е следната история? Имало едно малко момиченце, което от нищо не се страхувало. Изведнъж го уволнили и това не само накарало момиченцето да потърси специализирана помощ, но и събудило чувствата му относно смъртта на родителите му. След това нещата толкова се влошили, че започнало да взима лекарства за депресията. Но шантавото нещо е, че то до такава степен се

стараело да си намери работа, че не съобщило за тези лекарства в молбата си. И тъй като това е държавно учреждение, пропускът си е цял правен проблем.

— Подадох молбата, преди да ми предпишат лекарствата.

— Но е твое задължение да я обновиш. Дори и да не си го направила нарочно, пак ще са ти ядосани.

Ядът по лицето на Сара премина в отчаяние.

— Не е ли отвратително, когато всички познават личния ни живот?

— Какво искате? — попита Сара с бавен и монотонен глас.

— Не много. Виж, знам, че си откраднала случая от Виктор. Искам само да се покажеш достойна за тази отговорност. По-важното, което искам да знаеш, е, че ако наистина обичаш мъжа си, ще направиш всичко възможно да спечелиш това дело.

— Какво искате да кажете? — Когато мъжът не отговори, Сара добави: — Отговорете ми.

— Не се прави на глупачка, Сара. Много добре знаеш какво искам да кажа. Не е трудно да го надминеш. Затова налягай си парцалите, дръж под око мъжа си и си върши работата.

Преди Сара да успее да каже нещо, телефонът и започна да звъни. Тя не помръдна.

— На твое място бих вдигнал — предупреди я той. — Може да е важно.

Телефонът звънна отново. Сара студено загледа посетителя си.

— Сериозно ти говоря — каза той.

Сара протегна ръка да вдигне слушалката, а непознатият грабна бележника от другата и ръка. Тя се опита да го дръпне, но нямаше смисъл. Той беше твърде бърз, а ръката му — твърде силна. Успя да й вземе бележника и откъсна първия лист със скицата.

— Хубава картинка — загледа се в приликата той, а след това смачка листа.

— Помощник областен прокурор Тейт — каза Сара. Мъжът извади запалка, с бързо щракване подпали листа хартия и пусна малката огнена топка върху бюрото на Сара. Тя скочи, грабна книгата със законите и с все сила я стовари върху огъня.

— Госпожо Тейт, чувате ли ме? — скърцаше глас от слушалката. — Обажда се Артър Монаган.

Щом Сара чу името на областния прокурор на Ню Йорк, сърцето ѝ отиде в петите. Господи, помисли си тя. Не сега.

— Здравейте, господине — заекна тя — Как мога да ви помогна?
— Тогава видя, че непознатият се запътва към вратата, покри с длан слушалката и изкрещя: — Стой тук!

— На мен ли говорите? — попита Монаган.

— Не, не на вас, господине — отговори Сара, докато мъжът излизаше от стаята. — Говорех на помощника си. Какво мога да направя за вас?

— Има някои неща, които трябва да обсъдим. Бих искал да дойдете в кабинета ми.

— Сега ли, господине? Защото аз...

— Да — прекъсна я Монаган. — Сега.

— Да, господине — каза Сара. — Тръгвам веднага. — Тя хвърли слушалката и изтича в коридора с надеждата да хване непознатия, но той беше изчезнал. В далечния край на коридора зърна Гъф.

— Видя ли един грозник в сив костюм да притичва покрай теб?
— извика тя.

— Не. Защо? — попита Гъф.

Без да отговори, Сара погледна надясно и изтича по коридора. Може би е избрал дългия път, помисли си тя, докато прелетя покрай кабинета на Конрад.

— Някой да е виждал мъж в сив костюм да тича оттук? — изкрещя тя. От десетките помощник областни прокурори, полицаи и помощници, разпръснати по коридора, никой не отговори утвърдително. Сара разбра, че мъжът е изчезнал.

— По дяволите — каза тя, едва поемайки си дъх.

Когато се върна в кабинета, Гъф я чакаше.

— Какво става? — подуши въздуха той. — Мирише на лагерен огън.

— Идвай, но не пипай бравата — нареди Сара, докато влизаше вътре. Тя изхвърли останалата пепел, извади папката акордеон от библиотеката и отвори на буква „Р“. Издърпа чифт гумени ръкавици и добави: — Предполагам, че тези са за уликите?

— Да — отговори Гъф, докато Сара си нахлузваше ръкавиците.
— Но ти какво...

Тя внимателно хвана двете части на бравата и ги завъртя в противоположни посоки. Накрая ръждивите желяза поддадоха и успя да ги отдели от вратата.

— Дай ми торбичката за улики — каза на Гъф.

Гъф извади найлонова торбичка и ѝ я подаде. Сара пусна частите на бравата вътре и си свали ръкавиците.

— Занеси ги в криминалния отдел. Искам да ги проверят за отпечатъци.

— Мислиш, че някой е влизал в кабинета ти?

— Знам, че някой е бил тук. Искам да знам кой е.

Пет минути по-късно Сара беше на осмия етаж на Хоугън плейс, номер едно — владенията на областния прокурор Артър Монаган. След като мина през охраната, тя тръгна по дългия коридор, докато стигна до чакалнята. Двама други помощник областни прокурори, които си спомняше от ориентацията, вече бяха там. Както си спомни Сара, жената с кръглите очила току-що бе завършила университета в Ню Йорк, а русият мъж с луничките също беше завършил в Колумбия. И двамата се чувстваха неудобно. Сара се приближи до тях и им се усмихна едва-едва.

— Да разбирам ли, че сме загазили? — попита тя.

— Предпочитам да не говоря за това — отвърна другата жена. — Този град е с най-лошата органи...

— Вие ли сте Сара Тейт? — чу се женски глас от по-далечния ъгъл на чакалнята.

Сара се обърна и видя секретарката на Монаган, слаба жена с прическа демодэ.

— Да, аз съм.

— Влизайте направо — каза секретарката. — Той ще ви обясни.

— Късмет — обади се мъжът.

Притеснена от това колко лесно влезе и от физиономиите на колегите си, Сара бавно мина покрай секретарката. Пеперудите отново запърхаха в стомаха ѝ. Тя подаде глава в кабинета на Монаган и видя, че в средата на дългото помещение бе разположена огромна махагонова заседателна маса. И въпреки че останалата мебелировка не беше чак толкова издържана, все пак бе много по-добра от

стандартните мебели в кабинетите на помощник областните прокурори — лъскаво дъбово бюро, вместо грозните метални конструкции, кожен стол, вместо пластмасов и нов модел кантонерки, вместо ръждясалите шкафове в останалите кабинети.

— Защо се забавихте толкова? Трябваше само да пресечете улицата. — Монаган я покани в кабинета си. С ослепителна усмивка и очебийна перука, областният прокурор Монаган имаше угодлив вид. Но както вървяха клюките в прокуратурата, рядко успяваше да угоди.

— Как сте днес, господине? — Сара седна пред бюрото на Монаган.

— Всеки ден е гаден. Дайте да поговорим за бюджетните съкращения. Имате ли мнение?

— Прилича ми на номер заради изборите. — Тя се опита да звучи самоуверено, въпреки че притеснено се местеше по стола.

— Разбира се, че е така, но номерът действа. И точно затова на кмета му харесва. Напоследък всички си падат по тези съкращения. Майната ѝ на умереността, дайте да се хванем сериозно за работа. Колкото повече боли, толкова повече хората ще си мислят, че е добре за тях. Станали сме град на мазохисти. Унищожете социалното осигуряване, махнете привилегиите, всичко да се отреже. Хората си мислят, че това се прави от добри чувства. Ако ни вземат нещо хубаво, значи сигурно не е било добре за нас — иначе политиците нямаше да рискуват. Крайната психология с обратен знак — запазваме нещата, които не искаме, и унищожаваме нещата, които обичаме.

— Предполагам, господине. Мисля, че...

— Но знаете ли какво? Нищо от това няма значение. — Той положи ръце на бюрото си. — Дайте да поговорим за бъдещето ви тук.

Дланите на Сара се изпотиха. Без да мисли, тя започна:

— Имам пет дела и току-що получих предявяване на обвинение. Две от тях си минаха по реда, но ако искате, мога да работя и допълнително или да взема още дела.

— Не вземайте повече — прекъсна я Монаган. — Ако напуснете, и там ще трябва да ви замества. Свършете тези, които сте започнали, и то възможно най-добре. През следващите трийсет дни ще ви оценяват наред с другите, така че ако докажете, че си струва да ви задържим, може и да го направим.

— Това означава ли, че за следващите трийсет дни работата ми е осигурена?

— *Осигурена* нищо не значи. Но на ваше място бих започнал да си търся нова работа.

— Наистина?

— Наистина.

Сара се върна в кабинета си замаяна. Гъф я видя и попита:

— Уволниха те, нали?

— Още не — каза Сара — Но не се притеснявай. Скоро ще можеш да гледаш този филм в близко до теб кино. — Вместо да седне зад бюрото си, Сара се свлече на пода и се облегна на стената. — Мислиш ли, че от търговския отдел ще ми донесат канапето до един месец?

— Каж ми какво стана? — помоли Гъф. — Добре ли си?

— Мисля, че да — отговори неубедително тя.

След като му разказа за случилото се при Монаган, Гъф махна с ръка:

— Е, поне не са те уволнили. А каква е историята за този с бравата? Какво е направил?

— А, Хлътналите бузи? Първо ме заплаши. Освен това наистина ме стресна. Знаеше всичко за мен и каза, че ако не спечеля делото, ще направи нещо на Джаред.

— Мислиш ли, че е говорил сериозно?

— Не знам какво да мисля. Надявам се, като дойдат отпечатъците, да разберем дали е опасен.

— От криминалния отдел ми казаха, че утре сутринта ще са готови. Споменаха, че ако им дадеш повече информация — цвят на косата, физически белези, всякакви такива работи, ще ускориш идентифицирането.

— Я ми подай бележника и един молив — каза Сара. — Започнах да го скицирам, но той ми открадна листа, като посегнах за телефона. После го запали.

— И за какво ти е това? — Гъф ѝ подаде молива и бележника.

— Виж. — Тя леко започна да драска с ръба на графита по горния лист от бележника и контурите на оригиналната скица се

показаха.

— Холмс, ти си гений! — възкликна Гъф.

— Има нещо такова.

— Друго каза ли?

— Всъщност не. Просто ми се иска да знам кой е. След това ще съм наясно дали си имам работа с изпечен гадняр или с ненормалник.

Телефонът на Сара започна да звъни и Гъф вдигна слушалката. След няколко секунди лицето му побеля.

— Какво има? — попита Сара.

— Дядо ти — отвърна Гъф. — Случило се е нещо.

ГЛАВА ДЕСЕТА

Сара влетя през вратата на спешното отделение на болница „Ню Йорк“ и се втурна към регистратурата, следвана по петите от Гъф.

— Търся дядо си — каза тя с треперещ глас. — Максвел Тейт. Приет е преди около час.

Сестрата направи проверка и се обърна към нея.

— В момента го оперират.

— Ще се оправи ли? — попита Сара.

— В операционната е. Скоро ще излезе.

Сара избърса чело и затвори очи.

— Господи моля те, не ми го взимай.

Час по-късно Сара и Гъф седяха в оскъдно обзаведената чакалня на болницата. Гъф разлистваше списания отпреди година, а Сара седеше неподвижна, вперила поглед в чистата светлосиня стена отсреща.

Гъф сложи ръка на рамото ѝ.

— Ще се оправи. Ще видиш.

— Винаги започва с телефонно обаждане каза Сара.

— Какво говориш?

— Всички си мислят, че смъртта идва докато си в болница, заобиколен от любими хора. Но тя е много по-случайна и хаотична. Не се прокрадва внимателно в някакъв изпълнен с тишина миг. Влиза с гръм и трясък точно, когато не я очакваш.

— Така ли разбра за родителите си? По телефона?

— Де този късмет. В моя случай прекрасните болнични администратори предпочетоха да ми оставят съобщение на телефонния секретар. Представяш ли си? Пускаш си съобщенията и чуваш: „Съжаляваме. Родителите ви са мъртви. Лека нощ“.

— Ти просто си влязла и си пуснала телефонния секретар?

— Току-що се бях прибрала, учех за държавен изпит — започна да разказва Сара. — Няма да забравя онази малка мигаща светлинка на машината, докато съм жива. Още помня съобщението. „Здравейте, аз съм Фей Донахю от администрацията на болница «Норуолк» в Кънектикът. Трябва да говоря с член на семейството относно господин Робърт Тейт и госпожа Виктория Тейт. Случаят е *наистина* спешен“. Имаше масачузетски акцент, но гласът ѝ беше лишен от всякакво чувство.

— Само това ли каза? Не каза, че са умрели?

— Не беше необходимо. Разбрах в момента, в който чух съобщението. Едно такова особено чувство. Пуснах машината веднага, щом влязох и тъй като краката ми бяха измръзнали, тръгнах към кухнята да си взема малко сайдер. Чух съобщение от един колега, който ми искаше лекциите, едно от Джаред, който, въпреки че едва ме познаваше, искаше конспекта ми по гражданско право и след това съобщението от Фей Донахю — случаят е *наистина* спешен. Само това чувах. Случаят е *наистина* спешен. Случаят е *наистина*. *Наистина*. Три пъти върнах лентата, за да съм сигурна, че съм чула правилно.

Гъф се страхуваше да не каже нещо погрешно и затова предпочете да замълчи. Накрая промълви:

— Съжалявам.

— Не си виновен. Просто разбрах, че романтична смърт не съществува и че винаги трябва да съм готова за най-лошото. Това е истинският урок. Правя ли го, никога няма да се изненадам, когато наистина лошото дойде.

— Не можеш да живееш по този начин.

— Нямам избор, Гъф. Просто с мен е така. Отпусна ли му края и веднага получавам плесница. Щом се зарадвах за тази работа, разбрах за съкращенията. Погнах Виктор и осъзнах, че всъщност той гони мен. Днес най-накрая се зарадвах заради предварителното изслушване и ми се обадиха за дядо. И тъй като се случи точно, след като онзи влезе в кабинета ми...

— Сара, знам какво си мислиш, но вероятно двете неща нямат нищо общо.

Сара скептично изглежда Гъф.

— Не казвам, че съм сигурен. Просто не позволявай на страховете да те обсебят. Когато дядо ти излезе от операционната, ще разберем какво е станало.

След десетина минути в чакалнята влезе лекар.

— Вие ли сте госпожа Тейт?

— Аз съм — скочи Сара. — Как е той?

— Лошо е паднал по стълбите — обясни лекарят. — Има фрактура на таза, затова трябваше да оперираме, има и фрактура на Кол.

— Какво има? — попита Сара.

— Счупване на крайната лъчева кост. Сигурно е станало, докато се е опитвал да смекчи падането. Челото му също е ударено, но е само цицина.

— Ще се оправи ли?

— Много добре се държи, като се има предвид на колко години е. Известно време няма да е във форма, но операцията изкара без проблем.

— Кога можем да го видим? — попита Сара.

— В момента се съвзема. Потърсете стаята му. Ще го качат до един час.

Двайсет минути по-късно Сара нетърпеливо чакаше в двойната болнична стая. Оправяше възглавниците, преподреждаше цветята, които беше донесла, и проверяваше дали телевизорът работи. Накрая вратата се отвори и двама санитаря вкараха носилката със стареца. Изглеждаше ужасно. Лицето му беше посивяло, ръката му беше в гипс и дебела превръзка покриваше дясната страна на челото му. Когато Сара го видя, очите ѝ се насълзиха.

— Татенце, добре ли си? — заекна тя.

— Алис? — попита той със затворени очи. Гласът му стържеше.

— Татенце, аз съм. Сара.

— Сара? — Объркан, той бавно започна да мига. — Сара. Ти си тук. Как си?

— Страхотно. — Сара започна да трие очите си и да се смее. — Ти как си?

— Не знам. Нищо не чувствам.

— Нормално е, татенце. Не се плаши. Само ми кажи какво се случи. Нападнаха ли те?

Той поклати глава, докато санитарите го вдигнаха от носилката и го положиха на леглото.

— Спънах се.

— Никой ли не те блъсна? — попита Сара.

— Да ме е блъснал? — Старецът дишаше тежко, но се мъчеше да говори. — Бях... стълбището на метрото след обяд... чух, че мотрисата идва... много хора около мен... опитвах се да се качат. Силно ме удариха... блъснах се в бетона... Винаги... в Ню Йорк всичко е борба.

Сара погледна Гъф, като се опитваше да разбере реакцията му.

— Видя ли този, който те блъсна? — попита Гъф.

Старецът поклати глава.

— Едва съзнавах... какво се случваше.

Вратата се отвори и влезе Джаред.

— Как е той? — Джаред се отправи към Сара.

Тя прегърна съпруга си и сълзите ѝ отново рукнаха.

— Добре е — отвърна. Сети се за непознатия в кабинета ѝ и стисна Джаред още по-силно. — Ще се оправи.

— Толкова съжалявам, татенце — каза Джаред. — Току-що ми казаха.

Той се приближи до леглото и възрастният човек силно стисна ръката му. Джаред кимна и се насили да изглежда спокоен. Единствената мисъл в главата му беше, че това е дело на Рафърти.

— Не се тревожи, тук сме — обади се Сара, разтревожена от уплашения поглед на дядо си. — Ще направим така, че да си... — Звънът на телефона на нощното шкафче прекъсна думите ѝ.

— Предполагам, че от „Градски транспорт“ звънят да се извинят — подхвърли Гъф, докато Сара вдигаше слушалката.

— Ало?

— Здравей, Сара. Звъня да видя как е дядо ти.

— Кой се обажда? — промълви тя.

— Толкова скоро ли ме забрави? Само преди няколко часа се срещнахме. Я ме послушай. Престани да ме проучваш и започни да работиш по делото.

— Знам, че си бил ти — каза Сара.

— Аз ли? — попита той нагло. — Метростанциите са претъпкани с хора. Няма място за стар човек с тъмносино яке и чифт смачкани панталони. Всичко може да се случи, ако не си подготвен.

— Кажи ми как... — Преди Сара да довърши, оттагък затвориша. Тя се престори, че разговорът продължава. — Чудесно. Чудесно Няма проблем. И ви благодаря много, докторе. — Остави слушалката и видя, че всички погледи са насочени към нея. — Беше лекарят на татенцето — обясни.

Джаред присви очи.

— Всичко наред ли е?

— Не, да, би трябвало — каза Сара. — Искаше само да ме предупреди, че състоянието му може малко да се влоши, преди да започне подобрението.

В единайсет часа същата вечер Сара и Джаред се прибраха у дома. Сара окачи палтото си и се запъти направо към спалнята. Джаред я последва.

— Като се има предвид, че беше опериран току-що, изглеждаше добре — отбеляза той, докато Сара разкопчаваше блузата си.

— Да — отвърна тя.

Джаред забеляза безизразното ѝ лице.

— Какво има? Мълчиш цяла вечер.

— Нищо. — Сара разкопча сутиена си и свали полата си. Нахлузи стара тениска с надпис от Колумбийския университет и се мушна в леглото. — Мислиш ли, че...

— Той е с боен дух — легна до нея Джаред. — Нямахте да поживее досега, ако беше крехък.

Джаред мислеше за станалото. На всеки би могло да се случи, каза си той. Нямахте причина да си мисли, че това е послание от Рафърти. Повтори си го поне десетина пъти и не си повярва нито веднъж. Като се надяваше да престане да мисли за това, той се притисна до Сара.

— Моля те, недей — отблъсна го тя.

Учуден. Джаред внимателно я погледна. Лежеше по гръб, гледаше втренчено тавана и стискаше здраво завивките. Очите ѝ

горяха от напрежение, каквото Джаред не беше забелязвал скоро у нея. Очевидно се страхуваше много.

Той отново се притисна до жена си и леко я целуна по бузата.

— Татенцето ще се оправи — прошепна й.

— Това не е всичко.

— Кое е другото? Родителите ти?

— Не — отвърна Сара. — Искам да се откажеш от делото.

— Защо? Какво общо има делото...

— Не искам да се опълчвам срещу семейството си, Джаред. Животът е твърде кратък. — Тя го погледна да види реакцията му. Той отбягна погледа й и Сара разбра, че е улучила. Надявайки се да приключи с този въпрос, тя добави: — Искам да кажа, че ти и татенцето сте ми единствените...

— Сара, разбирам, че се притесняваш за него, но колко пъти трябва да говорим за това?

— Ти не разби...

— Напротив — знам как си се почувствала днес. Обичам го, като че ли е мой дядо. Просто...

— Просто какво?

— Просто... — Джаред се поколеба. Дядо й не беше добре, тя имаше нужда от него. Не искаше да я изоставя. После, както винаги, се върна на Рафърти. Само това му трябваше. Каквото и да се случеше, той нямаше да рискува живота й.

— Знам, че случилото се днес отваря стари рани, но не мога нищо да направя. Съжалявам.

Сара знаеше, че той е прав. Но не беше само дядо й. Тя обърна гръб на Джаред и още веднъж си припомни разговора с непознатия в кабинета й. Оттам започна всичко. С него. И след това заплахата към Джаред. След това Монаган. След това болката в очите на дядо й, когато го вкараха в стаята. След това обаждането на непознатия. След това смъртта на родителите й. За Сара като че ли всичко се свеждаше до това. Тя затвори очи, като се мъчеше да контролира чувствата, които като че ли се надигаха от стомаха й. Стисна зъби и започна да диша дълбоко. Постепенно се успокои. Избърса очи, обърна се и погледна извивката на гърба на Джаред. Нямаше съмнение, той бе най-важното нещо в живота й и тя щеше да направи всичко възможно да го запази. Потупа с пръст рамото му.

— Искам само да знаеш, че правя това, защото те обичам.

— Знам — прошепна Джаред. — И аз те обичам.

— Мисля, че щеше да й каже — заяви гостът на Рафърти, докато си сваляше слушалките.

— Не, нямаше — отговори Рафърти.

— Ти дори не ги слушаше.

— Повярвай ми, нямаше да й каже — настоя Рафърти. — Твърде умен е.

— Ако си толкова сигурен, защо още ги слушам?

— Защото след ден като днешния, всеки би поискал да сподели. Дядото на Сара е зле — това наистина ги изправи един срещу друг. Но щом Джаред не каза нищо тази вечер, можеш да бъдеш сигурен, че изобщо няма да проговори — Рафърти се изправи и намести вратовръзката си. — Какво мислиш за случилото се с дядо й? Смяташ ли, че има нещо гнило?

— Като че ли просто се е подхлъзнал. Непрекъснато се случва. Защо?

— Не съм сигурен — отвърна Рафърти. — Притеснявам се, че някой друг се намесва в играта.

ГЛАВА ЕДИНАЙСЕТА

— Как е дядо ти? — попита Конрад, когато Сара и Гъф влязоха в кабинета му.

— Добре е. Сестрата каза, че е спал цяла нощ, което е хубаво.

— Радвам се — усмихна се Конрад. — Виктор ми съобщи за разговора ти с Монаган.

— Така ли? — смути се Сара.

— Не ми е ясно — обади се Гъф. — Миналата седмица те гонеше до дупка, а тази седмица ти е НДП. — Гъф се усети, че никой не го разбира и добави: — Най-добър приятел. Не сте ли карали гимназия?

Конрад не обърна внимание на шегата, защото гледаше внимателно Сара.

— Още си мислиш, че Виктор е замесен, нали?

— Не съм глупава. Каквото и да направя, той винаги го знае. А това означава само едно. Виктор Стокуел е здраво замесен или, може и да се обидите, той е истински мръсник.

— Не говори повече. — Конрад излезе да огледа коридора и след това затвори вратата. Върна се на мястото си и обясни: — Това не е шега работа Виктор е тук от петнайсет години. Много негови приятели се разхождат по тези коридори, а той не е от хората, които искаш за врагове.

— Прекрасно — изпъшка Сара. — А аз?

— Ти обвиняваш един от ветераните на прокуратурата без никакво доказателство — отвърна Конрад. — Прегледахте ли старите досиета?

— Повечето, но мисля, че достатъчно се ровихме в паяжините. Трябва да се върнем на стария въпрос. Ако си един от най-добрите обвинители тук, защо ще искаш да се занимаваш с някаква дребна кражба? — попита Сара. — Мислех си за това в метрото тази сутрин. Освен да доведе едно дело до съд, какво друго може да прави с него един помощник областен прокурор?

— Може да отклони обвинението или да го намали до дребно престъпление — отговори Конрад.

— Освен това — каза Сара. — И си помислете и за другата страна по това дело. Очевидно някой пази Козлоу, като наема първо човек от старата ми фирма, а после Джаред. Няма начин да не е свързан с някого. Сега да предположим, че и Виктор има нещо общо с тези хора. Какво друго би направил, ако беше на негово място?

— Бих потулил случая — заяви Гъф.

— Точно така — посочи го Сара. — Точно това си мислех. Виктор обещава на някаква клечка, че ще потули случая. Но един наострен новак се докопва до делото преди Виктор. Виктор разбира, пощурява и кара секретарката на ОРД да се обади на всички помощник областни прокурори и да го открие.

— Но в такъв случай защо Виктор не си е взел делото? — попита Гъф.

— Тогава вече не е можел. Делото е видяло бял свят. Твърде късно е било...

— Откачили ли сте и двамата? — попита Конрад. Мислите, че Виктор Стокуел потулва дела?

— Възможно е.

— Има разлика между нещо възможно и нещо наказуемо — каза Конрад. — И на ваше място не бих говорил неща, които не мога да докажа. Освен това не ви е работа да преследвате такъв човек.

— Тогава защо непрекъснато ме окуражаваш?

— Моля?

— Добре ме чу. От самото начало ме предупреждаваш за Виктор, но всеки път, когато ми трябва помощ по отношение на него, с най-голямо удоволствие ми показваш правилната посока. Къде е истината тогава?

Конрад едва доловимо се усмихна.

— Права съм, нали? — попита Сара. — И ти мислиш, че има нещо гнило в него.

— Запазвам си мнението за себе си. Но истината е, че ти имам доверие. Твърде много необяснени съвпадения се събраха по това дело, а в едно нещо съм сигурен — не вярвам в съвпадения. Ако искаш да продължиш да се ровиш, ще ти помогна, но не ще ти позволя да рискуваш кариерата на Виктор, ако нямаш доказателства.

— Не смятам да го обвинявам. Просто се опитвам да разбера какво става.

— Каквото и да правиш, продължавам да мисля, че нещо ти липсва — въздъхна Конрад. — Дори да си извадила делото на светло, ако Виктор е искал да го потули, щял е да си го вземе и да не повдигне обвинение.

— Шегуваш ли се? Веднъж щом бях видяла фактите. Виктор нямаше как да не повдигне обвинение. Може и да е малко, но делото си го бива.

— Сигурно — кимна Конрад. — Но пак можеше да си реши проблема, като даде на Козлоу намалена присъда или сведе обвинението до дребна простъпка.

— Освен ако по някаква причина онзи, който дърпа конците, не иска изобщо да има и следа от тази кражба.

— Възможно е — сви рамене Гъф.

— Ти вярваш и на това, че всички вегетарианци са лоши хора — обърна се към него Сара.

— Не е смешно — отвърна ѝ Гъф. — Хитлер е бил вегетарианец.

— Теорията ти куца на едно място — каза Конрад.

— Кое е то?

— Нямах обяснение защо тази кражбица трябва да се крие.

— Знам — призна Сара. — Тук засичам всеки път.

— Ами ако Козлоу е нечий роднина и искат досието му да е чисто? — предложи Гъф.

— Или може би е пуснат под гаранция в друг щат и ако изскочи още нещо, там ще го довършат — добави Конрад.

— Проверих това още първия ден — поклати глава Сара. — Два пъти е бил арестуван, но никога не е бил осъждан.

— Може да почва работа, която изисква чисто досие — предположи отново Конрад.

— Това е интересно — оживи се Сара.

— Чакайте, сетих се — възкликна Гъф. — Може Козлоу да се е хванал на бас с някое истинско гадно биче. И басът да е бил, че Козлоу цял месец няма да го арестуват. След това е краднал и са го арестували. Сега трябва да скрие ареста, иначе губи баса.

— Напълно възможно — каза саркастично Конрад. — Чувам, че тези басове напоследък са истинска мода. Във Вегас са луди по тях.

— Хайде, нека сме сериозни — намеси се Сара. — Други идеи?

— Мисля, че първо трябва да научим повече за Козлоу и за това кой плаща сметките му — заяви Конрад. — Знаем ли това, ще разберем кой е намесен. След това може да се опитаме да потърсим мотива.

— И после да видим как тези неща са свързани с онзи с бравата от вчера — подхвърли Гъф.

— Онзи с бравата? — попита Конрад.

Сара стрелна Гъф с поглед.

— Иска да каже Козлоу — обясни бързо тя. — Ако можем да го свържем с човека, който му плаща, ще имаме много по-ясна представа какво става.

— Ти ли го направи? — попита Джаред в момента, в който Козлоу влезе в кабинета му.

— Какво да съм направил? — Той тръгна към стола в ъгъла, на който обикновено седеше.

Джаред скочи от мястото си и затръшна вратата.

— Знаеш точно за какво говоря — каза той. — Снощи дядото на Сара падна по едни стълби и...

— Успокой се. Чух какво се е случило.

— Откъде си чул?

— Както ти казах, чух... Но нямам нищо общо с това.

— И очакваш да ти повярвам?

— Ако искаш, но ти говоря истината. Ако го бяхме направили ние, щеше да разбереш, че сме ние. Иначе какъв е смисълът?

Джаред се замисли за логиката на Козлоу.

— Значи не си бил ти?

Козлоу се усмихна.

— Веднъж, шефе, и ние да сме невинни. Дядката просто се е сурнал по стълбите.

Сара беше сама в кабинета си. Вдигна слушалката и набра телефона за информация на фирмата на Джаред.

— „Уейн и Портной“ — каза секретарката. — Мога ли да ви помогна?

— Бихте ли ме свързали с отдел „Входящи сметки“? — помоли Сара.

След кратка пауза се обади един женски глас:

— Ало, Робърта е на телефона.

— Здравей, Робърта — каза възможно най-любезно Сара. — Обажда се Катлийн от кабинета на Джаред Линч. Можеш ли да ми помогнеш с информация за един клиент, който...

— Коя сте вие, по дяволите? — полита Робърта.

Сара се паникьоса.

— Катлийн.

— Коя Катлийн?

— Катлийн Кларк — спомни си Сара фамилията на Катлийн от миналогодишния списък с поздравителни картички.

— Много интересно. Катлийн Кларк купи марки оттук точно преди две минути — обясни Робърта. — Сега бихте ли започнали отначало или да повикам ченгетата?

Без да каже нищо, Сара затвори.

Минута по-късно Гъф влезе, без да чука. Погледна Сара и попита:

— Кой ти е изял десерта?

— Никой — отговори Сара. — Опитах се да се обадя във фирмата на Джаред и...

— И те хванаха, нали? — поклати глава Гъф. — Казах ти да не го правиш. Не е етично и го знаеш.

— Много си се загрижил за етиката изведнъж.

— Сара, знам кой съм. Знам си недостатъците. Прекалено обобщавам, по принцип съм песимист, не обичам децата, не си чистя междузъбието, не вярвам в спонтанното запалване, мисля, че повечето хора са тъпи овце, които чакат телевизията да им каже какво да пише на новите им тениски, и съм убеден, че мъжете с кози брадички са изначално глупави. Но освен това съм наясно, че дните ми са преброени. И дълбоко в черното си сърце знам, че когато ми дойде времето, ще си плащам вересиите. И само за да ме измъчват, ще го предават директно по телевизията. Но мога да живея с това, защото се разбирам. Знам си мястото.

— А аз не, така ли?

— Да — каза Гъф. — Сега си помощник областен прокурор. Не прави нищо, за което да съжаляваш.

— Гъф, забрави ли какво стана вчера? Онзи заплаши Джаред и вкара дядо в болница.

— Не знаеш...

— *Знам* — настоя Сара. — Видях го с очите си и го чух с ушите си. Не е необходимо много мислене, за да се досетиш за останалото. Говорим за двамата най-важни човека в живота ми. Ако загубя някого от тях и ако вината е моя, ще... — Тя млъкна. — За мен всичко ще е свършило. Затова, когато последствията касаят сигурността на семейството ми, обаждането във фирмата на Джаред едва ли е престъплението на века.

— Лавината се събужда от една снежинка.

— Гъф, моля те, достатъчно ми е трудно.

— Знам и съм наясно колко много означават те за теб. Просто ти пазя гърба.

— Благодаря ти — въздъхна Сара.

— И като си говорим за лъжи, защо не каза на Конрад за онзи с бравата?

— Защото знам как ще реагира. Ако разбере, че онзи ме е заплашвал, веднага ще почне да ми чете лекции как помощник областните прокурори не трябва да се оставят да ги заплашват. И ти, и аз сме наясно, че колкото по-малко хора знаят, толкова повече предпазвам Джаред. Освен това не съм сигурна дали искам той да знае. Напоследък много говори.

— Чакай малко. Да не казваш, че и на Конрад не вярваш?

— Вярвам му, но много си контактува с Виктор.

— Хайде де, не му казва нищо лично.

— Животът ми не е ли личен? Успехът ми по това дело също ли не е?

— Ключките са царици тук.

— Но не мислиш ли, че Виктор е...

— Знаеш, че смятам Виктор за твърде нахален. Но това няма нищо общо с Конрад.

— Разбрах те — кимна Сара. — Но въпреки това не искам той да знае. Казаха ли ти нещо от криминалния?

— На вашите услуги. — Гъф подаде на Сара кафявия плик, който държеше. — Ето ви едни отпечатъци.

— Какво пише? — Сара отвори плика.

— От бравата са взели ясен отпечатък, но нещо не се връзва — поясни Гъф. — Съвпаднал напълно с тези на някакъв тип Сол Броудър.

— Кой е Сол Броудър?

— Там е работата. Снимката му не приличала на твоята скица, но като му пуснали името в компютъра, извадили досие, което приличало на сценарий на Скорсезе.

— Прекрасно. Какъв е проблемът?

— Не знам как да ти го кажа, но... Сол Броудър е умрял преди три години.

Сара изпусна папката на бюрото.

— Да не ми казваш, че мъжът, с който говорих, същият, който е блъснал дядо по стълбите, е мъртвец?

— Или превъзходен магьосник.

Рафърти седеше на задната седалка на колата си и се ядосваше. Беше роден и израснал в Хобокън, Ню Джърси, само през три къщи от родното място на Франк Синатра. Прекарал бе голяма част от юношеството си в опити да избяга не само от многобройните италиански любовници на ирландската си майка, но и от наследството на бедната средна класа на родния си град. Пръв от семейството си отиде в колеж, като по този начин рано се отърва и никога не погледна назад. Спечели местна стипендия за колежа „Бруклин“, но след година се прехвърли в Принстън. Винаги нещо по-голямо, винаги нещо по-добро.

В Принстън съквартирантът на Рафърти беше един приказлив малък кресльо, наследник на известно издателство за списания. От него Рафърти се научи как да говори, как да яде и как да се облича. Всичко това, с цел да направи впечатление. През зимната ваканция на същата година съквартирантът му го покани в семейната вила в Грийн фармс, Кънектикът. Там той се срещна с баща му, който предложи на Рафърти първата му работа в издателския бизнес — стажант през лятото в отдела за абонамент. За Рафърти мечтаните връзки започваха да се превръщат в действителност.

Единственото лошо нещо беше, че ниското заплащане го принуди да живее вкъщи с майка си. А връщането в Хобокън след една зима в Грийн фармс, една пролетна екскурзия до Мартас виниърд и една година в Принстън, беше съкрушително. Рафърти бе убеден, че не тук му е мястото. След това лято той не прекара нито една нощ повече в родния си град. Винаги нещо по-голямо, винаги нещо по-добро. Така че той имаше причини да е ядосан, докато колата прекосяваше тесните улици на Хобокън.

Разстоянието от Манхатън до Хобокън през тунела „Линкълн“ беше само десет минути и Рафърти през цялото време гледаше през прозореца. Когато стигнаха, разбра колко много се е променило всичко. От вестниците знаеше, че сега в Хобокън живееха две съвсем противоположни общности — пусналите дълбоки корени италианци, за които Синатра беше герой, и прииждащите градски професионалисти, които вярваха, че животът в Хобокън най-добре ги спасява от данъците в Ню Йорк. Докато минаваше през улиците, по които бе израснал, Рафърти виждаше резултатите — главните улици гъмжаха от юпи кафенета, страничните бяха все така изпъстрени със стари фамилни бакалии, а в задните местните хлапета все така мечтаеха как ще се махнат оттук.

Когато колата наближи Уилоу авеню, номер 527, Рафърти се обади:

— Тук е. Паркирай пред погребалното бюро.

Шофьорът спря колата точно на указаното място, на края на пресечката.

— Кога си го виждал за последен път? — попита междуременно Козлоу.

Рафърти не отговори. Отвори вратата и излезе.

Козлоу последва Рафърти към четириетажната тухлена къща.

— Каза ли му, че ще дойдем?

Рафърти натисна звънеца за осми апартамент.

— Предпочитам да го заварим неподготвен.

През домофона се чу хрипкав глас:

— Кой е?

— Аз съм — отговори Рафърти. — Отвори ни.

— Кой си ти?

— Оскар — излая Рафърти.

— Кой Оскар? — попита гласът.

Рафърти удари с юмрук таблото и изкрещя:

— Отваряй проклетата врата или ще ти разбия...

Чу се силен звън и те отвориха вратата. Рафърти свали яката си и оправи палтото си. Няма защо да се безпокоя, каза си той. И двамата останаха без дъх, докато се качат на четвъртия етаж. Когато наближиха осми апартамент, вратата изведнъж се отвори. Беше мъжът с хлътналите бузи.

— Здравейте, момчета.

Рафърти искаше да го блъсне, докато влизаше в спартански обзаведения малък апартамент. Просто да го сплаши. Старите му инстинкти се обаждат, но той се въздържа. Нямаше причина да се връща към това.

— Елиът, мислех си, че ще разчистиш тази дупка. — Рафърти обели парче боя от стената.

— Дай ми малко пари и с удоволствие ще го направя — отговори Елиът. — Какво става, Тони?

— Все така, все така — сви рамене Козлоу.

— Пари вече ти давах — намеси се Рафърти и последва Елиът в неприветливата дневна.

— Имам предвид истински пари.

— Знаеш какво е положението. — Рафърти се приближи до метален сгъваем стол в ъгъла на стаята и преди да седне, прокара ръка по седалката.

— Значи не ми носиш добри новини? — попита Елиът.

— Всъщност дошъл съм да те питам нещо — каза Рафърти. — В понеделник следобед дядото на Сара Тейт е паднал по стълбите в метрото. Има фрактура на таза. Искам да съм сигурен, че не знаеш нищо за това.

— А Сара Тейт е обвинител по делото на Козлоу? — уточни Елиът.

— Точно така. — Рафърти настойчиво гледеше слабото му лице.

— Съжалявам, не знам нищо.

— Значи не си се доближавал до Сара? Не си говорил с нея?

— Дори не знам как изглежда — усмихна се криво Елиът. Говореше саркастично, като че ли не го беше грижа. Или все едно се

наслаждаваше на това, че владее положението, макар и за малко. — Изобщо не познавам тази жена.

— Елиът, може ли да си крадна една сода? — провикна се Козлоу от кухнята.

— Спец си по тази част — извика Елиът, без да отделя очи от Рафърти.

— Не се ебавай с мен — предупреди го Рафърти.

— Толкова глупав ли ти изглеждам? Ти си ми като баща.

— Как ли пък не — изсумтя Рафърти.

— Разбира се. А и за какво се притесняваш? Мислех, че си се погрижил за всичко.

— Така си е. Докато някой не започне да обърква плановете.

— Можеш да спреш да ме подозираш — подразни го Елиът. — Вече получих това, което желяех. Освен това искам да успееш. Щях ли иначе да ти позволя да се запознаеш с Тони?

— И толкова добре се получи всичко, нали? — отвърна Рафърти.

— Ей... — обади се Козлоу от кухнята.

— Има ли нещо друго, което трябва да знам? — попита Елиът.

— Още не. — Рафърти тръгна към вратата. — Но не се безпокой. Пак ще се видим.

Рафърти и Козлоу напуснаха сградата в пълно мълчание. Козлоу вдъхна хладния септемврийски въздух и чак тогава попита:

— Вярваш ли му?

— Ти го познаваш по-добре. Какво мислиш?

— Имам му доверие. Може и да е отмъстителен, но не мисля, че ще ни погоди този номер. Дядото на Сара сам е паднал.

— Дано да си прав. — Рафърти влезе в колата. — Заради всички нас.

— Добре тогава. Чудесно — каза студено Джаред в слушалката. — Ако искаш да го видиш, подай молба.

— Шегуваш ли се? — попита Сара. — Искам само да разпитам Козлоу. Защо да го пиша, щом можеш да ми дадеш разрешение по телефона?

— Сара, не го приемай лично, но така правя с всеки клиент. Ако го искаш, ще трябва да си минеш по каналния ред.

— Добре, ще ти изпратя молбата — съгласи се ядосано Сара. — Ще се чуем по-късно.

— Не забравяй, че сме на бал тази вечер — добави Джаред.

— Наистина ли трябва...

— Да, трябва да си там. За мен е важно и ще изглежда ужасно, ако те няма, така че ще се видим там в девет.

Джаред затвори телефона и Катлийн влезе в стаята.

— Искате да види Козлоу ли?

— Разбира се. Но не е познала, ако си е мислела, че ще я улесня.

Преди Катлийн да успее да отговори, на вратата се почука силно.

— Има ли някой тук? — попита Бароу, след като влезе в стаята. Носеше малък кафяв хартиен плик, в който си личеше, че има бутилка вино.

— Къде беше? На запой? — възкликна Джаред веднага, щом видя любимия си частен детектив.

— През работно време? Достатъчно ме познаваш — каза Бароу. Рижата му брада бе започнала да посивява. — По бутилката има отпечатъци. Една тъпа клиентка ме кара да шпионирам богатия ѝ съпруг. — Джаред и Бароу се познаваха, откакто Джаред бе постъпил на работа във фирмата. През последните шест и половина години бяха станали близки приятели и се забавляваха чудесно заедно. Особено вечерта, когато Бароу следеше Сара, за да знае Джаред точно кога тя ще се прибере за празненството по случай трийсетия ѝ рожден ден.

Благодарение само на информацията от Бароу, Джаред беше печелил поне четири дела. Но усети, че това няма да е едно от тях, като гледаше лицето му.

— Кажете ми лошите новини — помоли Джаред. — С кого си имаме работа?

Бароу седна на един от столовете пред бюрото на Джаред и започна:

— Честно казано и аз не съм сигурен. Прекарах името на Рафърти през всички информационни мрежи, до които имам достъп, но почти нищо не извадих. Роден е в Хобокън, което означава, че едва ли е от заможно семейство. По някакво чудо и с помощта на стипендия от профсъюза на текстилните работници се е занесъл чак в Принстън — голяма работа. Живее в луксозна сграда в Ъпър ийст сайд — отново голяма работа. Има дял от петдесет милиона долара в някаква

театрална компания „Екоу ентърпрайзис“ и мога да си направя само едно заключение. На твое място бих стоял настрана от него.

— Защо мислиш така?

— Усещам, че е кофти. Хората се крият, ако имат какво да крият. Колкото повече ровя, толкова по-малко намирам. Оскар Рафърти контролира живота си и няма да ни пусне вътре.

— Ами Козлоу? За него какво?

— Тони Козлоу си го бива. Когато поразпитах за него, най-често ми го описваха като „жесток“ и „нестабилен“. Очевидно не изпълнява заповеди добре — бил изгонен от армията за неподчинение. Но никога не ръководи нещата. И двата пъти, когато е бил арестуван, е следвал чужди заповеди. Първия път е наръгал с нож един тип по молба на някаква лихварска акула, а втория път е върнал визитата в услуга на някакъв дребен наркопласьор. Бих заключил, че Рафърти му е шеф.

Джаред мислено провери хипотезата на Бароу Накрая каза:

— Може ли да са от мафията?

— В никакъв случай — отвърна Бароу. — Мафиотите оставят ясни следи. Но повярвай ми, тези са точно толкова опасни.

— Защо мислиш така?

— Защото вече се свързаха с мен — изгърси Бароу.

— Какво?

— Не се шегувам. По някакъв начин са разбрали, че си ме наел да ги проверявам. На път насам, ми направиха по-изгодно предложение. Рафърти ми каза, че ще ми плати двойно, ако ти наговоря глупости за него.

— И ти какво каза?

— Съгласих се. Парите са си пари.

— Но всички тези работи...

— Мислиш ли, че бих ти наговорил глупости? — попита го Бароу. — Ще трябва много повече от няколко хилядарки, за да предам приятел. Но това не означава, че няма да им взема парите с усмивка.

— Значи си мислят, че ми казваш...

— Мислят си, че ти казвам, че не мога да намеря нищо за тях, че никога не съм чувал за Тони Козлоу, за неговия лихвар, за „Екоу ентърпрайзис“ или за лъскавия адрес на Рафърти в Ъпър ийст сайд или за миналото му, което той си умира да направи хайлайфно. Щом са тъпащи, майната им.

— Наистина ли си мислиш, че ще ги заблудиш?

— Нещо по-добро ли ти хрумва? — намръщи се Бароу. Джаред не отговори и той добави: — Тези не се шегуват. Щом са знаели, че ще се обърнеш към мен, значи са поразровили за теб и са го направили както трябва. Прекарах пет минути с тях и ми беше достатъчно да разбера, че не се шегуват. Кривят големи неща, каквито и да са те.

— Какво мислиш, че трябва да направя?

— Какво друго? — смигна хитро Бароу. — Ще продължавам да ровя за тях. Не могат да се бързкат с теб и да не очакват, че ще им отвърнеш.

— Не знам. Не мисля, че е умно да се бием.

— Хайде де! — Бароу се изправи. — Ти не се биеш. Просто се опитваш да намериш информация. Ако Рафърти те попита, кажи, че не съм могъл да намеря нищо. Никога няма да разбере.

— Не съм сигурен, че това е най-доброто...

— Хубаво. Значи решихме — отсече Бароу. — Хващаме се за работа. — Бръкна в кафявия плик, извади празна бутилка от шампанско и я тръсна на бюрото на Джаред.

— Какво е това?

— Това, приятелю мой, е истинска бутилка от новогодишната сцена в „Кръстникът“, втора част. За това похарчих няколко стотачки от парите им. Реших, че така наистина ще ги вбеся. Честит рожден ден предварително.

Джаред беше необикновено тих. Дори не посегна към бутилката.

— Не трябваше да правиш това, Лени.

— Виж, няма за какво да се тревожиш. После ще ми благодариш.

— Сигурен съм — каза тихо Джаред. — Просто искам да внимаваш.

— Притеснявай се за себе си. — Бароу се запъти към вратата. — Тебе наблюдават, не мен.

В седем и петнайсет същата вечер Сара седеше на една от многото пейки по крайбрежната алея на Батъри парк, която гледаше към река Хъдзън. За нея това място, разположено в най-южната част на Манхатън, означаваше бягство от Ню Йорк. За разлика от Сентръл парк, който беше препълнен с туристи и любители на джогинга,

ролковите кънки и зелените пътеки, алеята за тичане на Батъри парк се използваше главно от местни жители и неколцина служители от близкия финансов център. Лъкатушещите алеи, заобиколени от множество дървета, бяха идеално място за тиха и уединена среща.

Тя погледна часовника си и почти веднага след това чу зад себе си глас:

— Не се притеснявай, тук съм.

Сара се обърна и видя, че Бароу се приближава с широка усмивка. Тя не се усмихна в отговор.

— Защо си толкова сериозна? — попита той, докато седнаше на пейката до нея.

— Притеснявах се, че няма да дойдеш.

— Това го видях. — Бароу забеляза сдъвканите кожички около ноктите ѝ. — Хайде сега да ми кажеш какво става. Защо трябваше да ме водиш чак тук?

— За да те помоля за една услуга. И тъй като не е нещо обикновено, реших, че е по-добре да те видя.

— Сара, ако ще ме молиш за информация за Джаред, отговорът е не.

— Моля те, само ме чуи — въздъхна Сара. — Знам, че те поставям в кофти положение, но здраво съм загазила.

— Хайде, Сара. Той и аз...

— Знам, че се знаете отдавна. И знам, че никога не би му сторил нищо лошо. Но наистина имам нужда от помощта ти. Мислиш ли, че щях да те моля, ако въпросът не беше на живот и смърт?

Бароу погледна към река Хъдзън.

— Толкова ли е важно?

— Кълна се, Лени. Иначе нямаше да съм тук.

Бароу отбягваше погледа ѝ и вместо това гледаше гигантския рекламен часовник „Колгейт“, който се носеше по реката.

— Тик-так, тик-так — прошепна той. Накрая се обърна към нея. — Съжалявам, миличка. Не мога да го направя.

— Не разбираш — замоли се Сара — Това е...

— Сара, недей. Достатъчно ми е трудно и без да ми се молиш. Когато попитах Джаред дали има нещо против да се срещна с теб, той ми каза да ти дам фалшива информация. Не бих направил това и не

мога да направя нищо и против него. Само така мога да запазя и двама ви като приятели.

— Значи изобщо няма да ми помогнеш?

— Съжалявам — каза Бароу. — По този случай си сама.

Сара се чувстваше ужасно, докато слизаше по стълбите към долното ниво на центъра „Рокфелер“. Срещата ѝ с Бароу беше минала много по-лошо, отколкото бе очаквала и страхът ѝ, че сигурността на Джаред се изплъзва от ръцете ѝ, нарасна неимоверно. Когато стигна до входа за официалния прием на „Уейн и Портной“, даван всяка есен и на шега наричан „Балът“, тя пое дълбоко дъх и се опита да забрави случилото се днес. Дори и спокойствието ѝ да беше само външно, тя не искаше Джаред да я вижда разтревожена.

На вратата намериха името на Сара в дългия двайсет и две страници списък, който съдържаше имената на над хиляда души, и я насочиха към огромната тента, която покриваше пространството, известно през останалото време като ледената пързалка на центъра „Рокфелер“.

— Както виждате, покрили сме пързалката за повече уединеност. Дансингът е там, а водещ е диджей сър Джази Ели. За храна и за по-официална атмосфера, може да отидете натам. — Отговорничката на входа посочи към вътрешните алеи с магазини, разположени около пързалката.

— Ресторантите отворени ли са?

— Не и тази вечер — отвърна гордо тя. — Наехме и тях, и кафенето. Цялото място е на ваше разположение.

Сара забели очи от това преувеличено представяне. Отправи се към гардероба и свали палтото си. Беше облечена с драматична черна рокля, която очертаваше фигурата ѝ и бе украсена с хиляди малки черни мъниста. Щом влезе под огромната тента, видя дансинга, пълен с млади двойки, които подскачаха под синкопирания ритъм. Изглеждат толкова млади, помисли си тя. Сигурно съвсем скоро са завършили право. Спомни си, когато Джаред я заведе на първия подобен бал. Беше в „Карлайл“. Той току-що бе започнал работа във фирмата и бяха женени едва от месец. Замаяни от екстравагантността на събитието, те прекараха целия първи час в дегустиране на всеки един от петнайсетте

вида ордьоври, от сушито и печените домати до агнешките флейки. След това прекараха няколко минути в разговори с Любецки и някои от другите партньори и веднага се изнесоха на дансинга. С всяка следваща година, независимо дали ставаше въпрос за бала на Джаред в „Уейн и Портной“ или съответното събиране на Сара в „Уиник и Трюдо“, те танцуваха все по малко и контактуваха с колегите си все повече. Толкова е по-просто, каза си Сара, докато обръщаше гръб на дансинга.

Тя навлезе във вътрешния коридор, който ограждаше пързалката, и видя, че всичко беше същото, както в „Карлайл“. Редовните ресторанти бяха заменени със стандартната постановка на „Уейн и Портной“. Маси за ордьоври навсякъде по залите, пиитиета от шест различни бара и същите стари адвокати в същите стари фракове, увлечени в същите стари разговори.

— Сара! Насам! — извика някой от другия край на помещението. Тя позна гласа на Джаред и протегна врат, за да го види. Той ѝ махна. До него стоеше по-възрастен мъж с посивяващи слепоочия.

— Фред, искам да те запозная със съпругата ми — обяви Джаред, докато Сара се приближаваше към тях. — Сара, това е Фред Джоузеф — може би най-добрият защитник в цялата фирма.

Сара залепи на лицето си най-лъчезарната си за подобни случаи усмивка и любезно стисна ръката на Фред.

— Радвам се, че най-накрая се запознахме — каза тя.

— Ама нали? — отвърна Фред. Само Джаред се позасмя, Но Фред продължи: — Джаред ми спомена, че сте противници по дело. Сигурно трудничко си приказвате.

— Да — кимна Сара. Не можеше да се насили да се засмее. — Слушай, Фред, би ли ни извинил за малко? Цял ден не съм го виждала и...

— Не е необходимо да ми обясняваш — каза Фред. — Джаред, ще си поговорим по-късно.

— Чудесно — широко се усмихна Джаред. Щом Фред се отдалечи, усмивката му изчезна — Какво ти става? — изсъска той. — Фред е партньор.

— Не ми пука, ако ще да е майка ти — сопна му се Сара. — Не съм в настроение.

Хората около тях започнаха да се обръщат. Джаред не искаше да прави сцени, затова хвана жена си за ръка и спокойно я заведе до един ъгъл на ресторанта. Мястото не му се стори достатъчно уединено и затова преминаха през летящите врати и влязоха в кухненското помещение. Вътре сервитьори със сребърни подноси тичаха във всички посоки. Но за Джаред бе важно единствено това, че тук нямаше нито един адвокат.

Преди да успее да си отвори устата, някакъв сервитьор се приближи към тях.

— Съжалявам, господине, но не може да стоите тук. Имаме горещи блюда...

— Случаят е спешен — настоя Джаред. — Само минута.

— Но, господине...

Джаред дръпна Сара към отсрещната стена на кухнята до непрекъснатото нарастващата купчина мръсни чинии.

— Сега не пречим. Моля ви, дайте ни една минута — Ядосаният сервитьор си тръгна, а Джаред се обърна към Сара. — Никога повече не ме излагай така — каза той. — Това е животът ми.

— Знаеш, че не ми се идваше.

— Но каза, че ще дойдеш.

— Не ми пука какво съм казала — не ми се стои тук.

— Да не мислиш, че на мен ми се стои? Затънал съм до ушите в работа. Този случай ще ме довърши.

— На теб винаги ти е най-зле, нали?

— Всъщност е точно така. — Джаред повиши тон. — Най-малкото, което можеш да направиш, е да не ме затрудняваш допълнително.

— Защо? Ти да не би да ме улесни, когато поисках да се срещна с Козлоу? Сега трябва да подавам молба.

— Значи това било? Бясна си, защото се придържам към правилата. Съжалявам, миличка, но ако нямаш сили да играеш...

— Не ми се прави на мъж. Не става въпрос за сила, нито за правила — ти си просто един надут задник.

— Така ли?

— Определено. Защо иначе ще ме караш да изписвам тонове хартия?

— Защо ще се обаждаш във фирмата ми и ще се представяш за Катлийн? — попита я Джаред.

Сара замръзна.

— Какви ги говориш?

— Сара, знам, че ти си се обадила. Какво си мислиш? Че няма да ми предадат, че някой се е интересувал от сметките на Козлоу? Щом ми казаха, разбрах, че си ти.

Сара замълча.

— И ми казваш, че аз не играя честно? — продължи Джаред. — Това, което си направила, не само нарушава поне половин дузина етични правила, но руши и доверието ни. Знаеш, че работата ми зависи от това и ми играеш мръсни номера зад гърба. Никога не бих ти сторил подобно нещо.

— Така ли?

— Така — сопна се Джаред.

— Тогава защо си казал на Бароу да ми даде фалшива информация по делото?

Джаред ядно я изгледа.

— О, ти никога не би направил нищо зад гърба ми — каза саркастично Сара. — Ти и твоята звездна фирма сте самото съвършенство с тези ваши приеми и всичките се държите така, все едно не сте губили нито едно дело. Свършат ли празните приказки, ти си точно толкова безскрупулен, колкото и аз. Единствената разлика е, че аз не се правя на вода ненапита.

— Поучения не ми трябват — прекъсна я Джаред. — Знам какво съм направил и поемам пълна отговорност. Ако искаш да говориш за делото, дай да почваме. Но не желая всяка втора вечер да се караме за индивидуалните си стратегии.

Сара се облегна на един от огромните хладилници и пое дълбоко дъх.

— Съгласна съм. За какво друго имаме да говорим?

— Например за реалистичния завършек на това дело — предложи Джаред. — Струва ми се, че трябва да приключим възможно най-бързо. Колкото повече протакаме, толкова по-малко време имаме за дядо ти, който съм сигурен, че ще...

— Кучи син!

— Какво съм...

— Не смей да го използваш срещу мен! — изкрещя Сара. — Той не е разменна монета. Той е семейството ми! Разбра ли?

— Сара, кълна ти се, че не съм искал да кажа нищо такова. Просто...

— Много добре знам какво искаше да кажеш. Ако си готов да говориш, добре, но не намесвай дядо ми. Не желая да му споменавах името.

— Добре, нека говорим по същество. Мога да ти кажа, че нямаш с какво да работиш. Спечели едно слабо обвинение, основано на показанията на един некомпетентен полицаи и на една свидетелка, на която не може да се разчита. И двамата ще ги разкъсам в съда. Ако ги махнем, остава едно нищо и никакво дело за объркана самоличност. За да те улесня, ти правя последно предложение. Приеми прекратяването на делото сега или понеси загубата в съда. Оставам на теб да решиш.

— Страхотна реч — изсмя се Сара. — Но няма начин да избегнеш процеса.

Джаред сви юмруци и лицето му се наля с кръв.

— По дяволите, Сара. Защо трябва да си толкова упорита?

— Смешна работа — каза студено Сара, докато излизаше от кухнята. — Тъкмо щях да ти задам същия въпрос. — След което добави: — Наслаждавай се на купона.

— Ужасно изглеждаш — каза момчето от асансьора на Сара седмица по-късно.

— Трябваше да ме видиш, като се събудих — отговори тя. Торбичките под очите ѝ потъмняваха светлата ѝ кожа. — Цял час ми трябваше, за да се докарам до това положение.

— Винаги така става — почваш да губиш дело и заедно с него си отива и сънят.

— Кой казва, че губя дело? — попита Сара, докато вратите на асансьора се затваряха.

— Не се ядосвай на мен, просто ти казвам какво чувам. Говорят, че ще се изправиш срещу мъжа ти. Скъпа, ако искаше да се нараниш, защо не избра по-безболезнен начин? — Сара изобщо не се усмихна и той добави: — Гадно става, нали?

Сара кимна.

— Когато поех делото, ме измъчваше идеята, че мога да го нараня. Но сега... сега всичко вече е на лична основа. Всеки ден намираме нови начини да си забием нож в гърба.

— Естествено — страхът най-добре се прикрива с гняв. Това е следващата логична стъпка. Не трябва да се учудваш.

— Не се учудвам. Просто съм разочарована. Мислех, че сме по-силни.

— Това няма нищо общо със силата. Колкото по-дълго продължава, толкова по-гадно става. Сама ще видиш.

— Дарнъл — облегна се Сара на стената на асансьора. — Много добре успокояваш, знаеш ли?

— А какво ще кажеш за това тогава? — попита той и докато асансьорът приближаваше седмия етаж, започна да пее, имитирайки Етел Мърман: — Ще си невероятна и вълшебна — светът в краката ти ще лежи. От сега нататък, от този момент...

— Всичко ще е само в рози — присъедини се Сара и излезе от асансьора. — Благодаря ти, Дарнъл — добави тя, докато вратите се затваряха.

Тръгна по коридора и видя полицай Макейб, който я чакаше, облегнат на бюрото на Гъф. Хвърли поглед към таблото за присъствие. Малкият магнит до името на Виктор беше в колонката „Отсъства“. Още не бе пристигнал. С облекчение Сара забърза към Макейб и го вкара в кабинета си.

— Нещо не е наред ли? — попита той.

— Нищо подобно. — Сара затвори вратата след себе си. — Просто исках да ви питам нещо бързо.

— Давайте — каза Макейб.

— След като направите арест, следите ли всичките си дела?

— Зависи от делото. Ако са ми застреляли партньора или е пострадал приятел или роднина, няма начин да не го направя. Но ако е нещо малко, просто нямам време... особено като се знае, че по повечето дела се стига до споразумение.

— Това дело малко ли е според вас?

— Невъоръжена кражба? Все едно неправилно пресичане. Имам по няколко такива на седмица. Нямам време да ги следя всичките.

— Значи ако аз — или който и да е взел делото — го потуля, никога не бихте разбрали?

— Ако го следя, ще разбере, но най-вероятно не бих го направил. Просто трябва да махна Козлоу от улицата — останалото е ваша работа.

— Предполагам — кимна Сара. — Особено, когато си мислим, че никой не ни гледа.

Макейб излезе от кабинета на Сара и видя двама свои колеги от участъка. Побърбриха за случаите си, размениха последните клюки от участъка и Макейб се запъти към асансьорите. Когато зави към ъгъла, в който се намираще бюрото на охраната, видя, че някой стои на изхода. Беше Виктор.

— Вие ли сте Майкъл Макейб? — изгледа го студено Виктор.

— Зависи — отвърна полицаят. — Да не ми дадете призовка?

Виктор се насили да се усмихне и каза:

— Нищо подобно. Просто исках да се представя. — Той протегна ръка. — Виктор Стокуел.

— Значи вие сте прочутият Виктор? — Макейб стисна ръката му. — Какво мога да направя за вас?

— Ами — Виктор сложи ръка на рамото на Макейб, — просто исках да ви задам няколко въпроса.

— Много време ли ще отнеме? Трябва да се връщам...

— Не се притеснявайте — каза Виктор. — Само минутка.

Час и половина по-късно Сара се обади на Пати Харисън. Никой не вдигна телефона. Тя затвори и позвъни на Клеър Донигър.

— Ало — каза Донигър.

— Здравейте, госпожо Донигър. Обажда се Сара Тейт. Съжалявам, че ви притеснявам, но исках да...

— Какво има? — прекъсна я Донигър.

Сара се опита да говори спокойно.

— Чудех се дали може да ни отделите малко време, за да дойдем и да разгледаме къщата. Ще ни помогне, ако знаем точното разположение, така че съдебните заседатели да могат...

— Съжалявам, но както ви казах миналата седмица, напоследък съм доста заета. Не искам да се държа невъзпитано, но трябва да

тръгвам. Довиждане, госпожице Тейт. — Донигър затвори.

Сара влетя в кабинета на Конрад.

— Можеш ли да ми помогнеш да си намеря детектив?

— Защо ти е? — попита я на свой ред Конрад.

— Защото ще ми трябва професионална помощ, за да разбере какво, по дяволите, става с Клеър Донигър. Не съм мис Марпъл — не мога да се справя сама.

— Успокой се — каза Конрад. — Сега започни отначало. Какво е направила Донигър?

— Нищо не е *направила*. Просто изобщо не помага. Не иска да говори по случая, не иска да дава показания, не иска да ни пусне в тях. Като че ли ние сме враговете.

— Не ѝ позволявай да се държи така с теб. — Конрад насочи пръст към Сара. — И преди ти казах: ти си шефът и твоя работа е да ги накараш да ти съдействат. Ако не може да намери време, в което да отидеш у тях, кажи ѝ, че има избор — може да те разведе за половин час из дома си или можеш да отидеш заедно с шест другарчета от полицията, с един фотограф и с един репортер, които с удоволствие ще се разхождат осем часа из тях и ще ровят в нещата ѝ. Кой знае какво може да намерят. И ако и това не помогне, сграбчваш я за раменете и я разтърсваш, докато не ѝ дойде умът в главата. — Конрад започна да тресе ръце над бюрото си. — Майната ѝ, ако не иска да съдейства.

Сара се усмихна.

— Знаеш ли, много си сладък, когато си ядосан.

— Благодаря. — Той оправи вратовръзката си. — Тръскането те развълнува, нали?

— О-х-о-о-о — засмя се Сара, учудена от реакцията на Конрад. — Кой каза, че съм се развълнувала?

— Аз нищо не съм казал.

— Защото дори не съм почнала да се вълнувам. Може да се каже, че бях леко развеселена.

— Чудесно. Колкото искаш отричай. Няма да ти слагам думи в устата. Нещо друго има ли?

— Казах ти. — Сара отново стана сериозна. — Имам нужда от детектив, който да ми помогне.

Двайсет минути по-късно Гъф влезе в кабинета на Конрад.

— Какво става? — попита той.

Сара му направи знак да мълчи и прошепна:

— Конрад се опитва да ни намери детектив.

— Да, разбирам — каза Конрад. — Благодаря за помощта. — Той остави слушалката и се обърна към Сара.

— Забрави. Оставаш сама.

— И той ли отказа? — попита Сара.

— Не мога да повярвам — зачуди се Конрад. — Никой не иска да ни даде детектив. За пръв път ставам свидетел на нещо подобно.

— И защо са толкова стиснати?

— Първо, нямат достатъчно хора. Освен това не забравяй съкращенията. Всички толкова се притесняват за местата си, че не искат да се захващат с дребни случаи.

— Или може би има още нещо — вметна Сара. — Виктор може да е...

— Сара, трябва да престанеш — прекъсна я Конрад. — Дори и Виктор не познава всички детективи, на които се обаждахме.

— Но може да познава отговорниците в участъците, които разпределят детективите — посочи Сара.

— Чудо голямо — стана от канапето Гъф. — Дайте да отидем там утре и сами да огледаме. Не ни трябва разни нафукани детективи.

— Не зная — замисли се Конрад. — Може и странно да ви прозвучи, но май е по-добре да приключите делото. Като имам предвид какво ти е казал Монаган, много по-важно е да не загубиш първото си дело на съд. А като ти гледам свидетелите, нямаш нищо съществено.

Сара прехапа устни, не можеше да спори. Но от случилото се с дядо ѝ знаеше, че не става въпрос за работата ѝ. Залозите се бяха вдигнали. Битката беше за Джаред.

— Не — настоя тя. — Не мога.

— Но ако се отървеш от това, ще можеш да поемеш другите си дела и...

— Аз си се грижа за другите дела.

— Така ли? — попита Конрад.

— Грижа се за другите си дела — повтори Сара. — Ако не мога да намеря детектив за това, сама ще се оправям. Утре сутринта ще

отидем на гости на Клеър Донигър и ще видим какво ще открием.

В един и половина Джаред влезе в частния ресторант на фирмата „При Уейн“, за да обядва. Всеки ден в огромното пространство на това заведение над триста служители си разказваха истории, разменяха клюки и се тъпчеха с храна.

Той седна в задната част на голямото помещение и не обърна внимание на разговорите на колегите си. Започна да гребе супата си и да си мисли за делото. Въпреки че не искаше да се самозалъгва, чувстваше се отлично. Сара все още нямаше почти никаква информация, а свидетелите ѝ ставаха все по-трудни за работа. Най-накрая нещата изглеждаха добре за защитата, а най-хубавото беше, че жена му не бе в опасност. Затова когато видя, че Марти Любецки влиза в ресторанта, Джаред помахна с ръка, за да привлече вниманието на шефа си.

Любецки се приближи до масата на Джаред с поднос храна.

— Защо си толкова щастлив?

— Ей така — каза Джаред. — Мислех си за делото на „Америтекс“ от миналата седмица.

— Джаред, не си търси комплименти.

— Не го правя.

— Да, разбира се. — Любецки остави подноса и седна. — Но не се притеснявай. Имам копия от исковете. Добра работа.

— Благодаря — кимна Джаред.

— Сега кажи ми за делото „Козлоу“. Как изглеждат нещата?

— Добре. Много добре. Все още се надявам да прекратим делото, но не мисля, че Сара ще се съгласи.

— Нейните неща как са?

— Провалят се. Мисля, че до края на седмицата ще се осъзнае. И щом започне да се отчайва, съм ѝ приготвил още няколко номера.

Сара се облегна на вратите на мотрисата на метрото. Знаеше, че е загазила. От момента, в който бе взела делото, нещата се влошаваха. Колкото и да се опитваше да се изкачи нагоре, виждаше как всичко около нея се срива. Мотрисата се отправи към крайните квартали,

вътре влязоха още пътници и избутаха Сара в центъра. Отвсякъде бе плътно заобиколена от други пътници и я обхвана чувство на клаустрофобия. Разкопча палтото си, за да се разхлади, но сухият и пращен въздух я накара неприятно да се изпоти. Затвори очи и се опита да забрави останалите пътници. Да забрави Джаред, Козлоу и Хлътналите бузи. Да не мисли за родителите си и за семейството си и какво можеше да се случи, ако загуби делото. Но колкото и да се опитваше и колкото и неща да успяваше да изтрие от съзнанието си, не можеше да забрави дядо си. Винаги щеше да помни страха в очите му, когато го вкараха в болничната стая. Едва не го беше изгубила и той го знаеше. Бяха пречупили татенцето. Не можеше да се отърси от това и ако не го предотвратеше, същото щеше да се случи и с Джаред. Стегни се, каза си тя и стисна дръжката на куфарчето си. Всичко ще се оправи.

Когато мотрисата наближи Седемдесет и девета улица, Сара започна да си пробива път към вратата, като предвкушваше глътката чист въздух. Възможно най-бързо тя изкачи стълбите до улицата и най-накрая въздъхна с облекчение. По пътя за вкъщи успя да се убеди, че всичко ще бъде наред, ако се успокои и бъде съсредоточена. Но когато зави към дома си, чу някой зад нея да казва:

— Хей, Сара. Какво става?

Тя бързо се обърна и с облекчение видя, че беше съседът ѝ от горния етаж, Джоел Уестман.

— Извинявай, Джоел. Помислих те за някой друг.

— Не исках да те уплаша. — Джоел се приближи към Сара. — Добре ли си? Изглеждаш болнава.

— Добре съм — каза Сара, докато се приближаваха към блока. — Мисля, че съм настинала. Седмицата беше тежка.

— Разбирам. Работата наистина може да започне да пречи на живота — въздъхна Джоел. — А с куфарчето ти какво е станало?

Сара погледна и видя, че някой беше надраскал думата „Спечели“ от едната му страна. Сърцето ѝ замря. Заплахата беше по-близко, отколкото предполагаше — толкова близко, че бе стояла до нея в претъпканото метро.

ГЛАВА ДВАНАЙСЕТА

В четвъртък сутринта Сара стоеше пред къщата на Източна осемдесет и втора улица, номер 210 и притеснена чакаше Конрад и Гъф. Беше минала седмица, откакто бе говорила с Пати Харисън и знаеше, че ако скоро не изрови нещо, ще загази на процеса. Загледа се в старата, но спретната сграда със саксии с цветя по стъпалата и елегантни издължени прозорци, но не успя да се въздържи да не сравни къщата на Клеър Донигър със своята собствена. Нейната носеше характера на Ъпър уестсайд, но тази на Донигър излъчваше лустрото на Ъпър ийст сайд.

Едно такси спря наблизо и Конрад и Гъф изскочиха от него.

— Значи Козлоу тук е бил? — загледа се в къщата Гъф.

— Добре огледай — каза Конрад. — Опитай се да си представиш събитията, както ги знаеш и се увери, че всичко е могло да се случи точно тук. — Тримата се загледаха в сградата и се опитаха да си представят как полицаи Макейб завлича Козлоу до вратата на Донигър, а Пати Харисън наднича през шпионката.

— Добре, аз съм готов — заяви Гъф след трийсет секунди. — Хайде да влизаме.

— Млъквай — сопнаха се в един глас Сара и Конрад.

Когато свършиха да гледат фасадата, Конрад и Гъф започнаха да изкачват стъпалата.

— Чакайте малко — каза Сара. — Искам първо да говоря с Харисън. Не мога да се свържа с нея, откакто се явихме на предварителното изслушване.

Тя прекоси улицата и застана пред къщата на Харисън. Конрад и Гъф я последваха.

Сара натисна звънеца, а Конрад закри шпионката с пръст.

— Защо правиш това? — попита Сара.

— Ако ни види, и не иска да говори с нас, ще се направи, че не си е вкъщи — прошепна той. — А така ще трябва да попита...

— Кой е? — обади се някой зад вратата. Конрад се усмихна.

— Госпожо Харисън, аз съм Сара Тейт — каза Сара. — Искахме да ви зададем няколко въпроса.

— Не — отвърна веднага Харисън. — Отивайте си.

— Ще отнеме само минута. Обещавам.

— Казах отивайте си. Свърших да говоря с вас.

Объркана, Сара погледна Конрад.

— Госпожо Харисън, всичко наред ли е?

Отговор не последва.

Конрад заудря с юмруци по вратата.

— Госпожо Харисън, аз съм помощник областен прокурор Конрад Мур. Давам ви две възможности — или отваряте вратата сега, или се връщаме със заповед за обиск и с една кола полицаи с палки. И в двата случая ще влезем.

— Нямаме вероятна причина за заповед за обиск — прошепна Сара.

— Тя не го знае — отвърна тихо Конрад. След това извика: — Госпожо Харисън, даваме ви три секунди да решите. След това ще направим така, че целият квартал да разбере, че сте отказали да съдействате на властите. *Едно... две...*

Харисън отключи и отвори вратата.

Сара влезе в претъпканата с мебели къща. Харисън беше с гръб към тях и лявата ѝ ръка покриваше лицето ѝ.

— Всичко наред ли е? — Сара докосна рамото ѝ.

Харисън се обърна и Сара видя тъмнолилавия оток под лявото ѝ око. Дясната част на долната ѝ устна беше сцепена и още една синина пресичаше дясната ѝ буза. Дясната ѝ ръка бе гипсирана и висеше на бинт, поставен около врата ѝ. Сара почувства, че ѝ се гади. Жената вече не беше свидетел. Беше жертва.

— Кой направи това? — попита Сара.

— Моля ви, моля ви... — Очите на Харисън се напълниха със сълзи.

— Кажете ни — настоя Сара. — Козлоу ли беше?

— Можем да ви предпазим — добави Конрад, докато Харисън сядаше на канапето в дневната.

— Тя каза, че ще ме предпази миналия път и вижте какво ми се случи. — Пати посочи Сара.

— Но този път...

— Счупи ми китката с ръце! — изкрещя Харисън, а сълзите се стичаха по бузите ѝ. — С голи ръце!

— Кажете ни кой беше? — Сара прегърна Харисън.

— Махнете се от мен — дръпна се Пати. — Тръгвайте си. Само като идвате тук, ме излагате на опасност. Ако искате да притеснявате някого, идете при Донигърови. Те започнаха всичко това.

— Моля ви, госпожо Харисън, нека ви помогнем.

— Не ви искам помощта! Искам да се махнете! — Харисън крещеше, а лицето ѝ бе силно зачервено. — Махайте се! *Махайте се от къщата ми!*

Сара не знаеше какво да каже и се запъти към вратата.

— Просто се опитвах да бъда съвестен гражданин! — извика Харисън след нея. — Съвестен гражданин!

— Знаем. — Конрад тръгна след Сара. — Затова... — Вратата се затръшна зад гърба му.

Гъф погледна Сара.

— Господи — промълви той. — Можеш ли да повярваш?

— С голи ръце — промърмори Сара. — Счупил е китката ѝ с голи ръце. С какви зверове си имаме работа?

— Не съм сигурен — каза Конрад. — Но имам няколко въпроса към Клеър Донигър. — Той пресече улицата и заудря с юмрук по вратата ѝ. Сложи пръст на шпионката и зачака. Нищо не се случи. Конрад звънна и пак удари по вратата.

— Сигурно те е чула как викаш — отбеляза Сара.

— Или просто не си е вкъщи — добави Гъф.

— Глупости — сопна се Конрад. — Знаем, че е вътре. — Той отново тресна с юмрук по вратата и извика: — Отворете, госпожо Донигър! Знаем, че сте вътре!

— Зарежи — започна да слиза по стълбите Гъф, — по-късно ще я открием.

Отговор все още нямаше и Конрад също слезе по стълбите.

— Идваш ли? — обърна се той към Сара, която продължаваше да стои пред вратата. Секунди по-късно тя слезе при тях. — Какво ти става? — попита я Конрад.

— Госпожа Харисън каза, че трябва да говорим с Донигърови, като че ли са повече от един. На пощенската кутия пише „Господин и госпожа Арнолд Донигър“. Значи Клеър Донигър е омъжена.

— И как така не сме чували за този господин Донигър? — попита Гъф.

— Това е въпросът — заяви Сара. — Но не би трябвало да е много трудно да научим отговора.

От кабинета си Сара се обади на Клеър Донигър.

— Ало, тук е Клеър — каза Донигър.

— Здравейте, госпожо Донигър. Обажда се Сара Тейт. Искан да ви помоля за една малка услуга.

— Моля ви, нали говорихме вчера — запротестира Донигър. — Аз...

— Всъщност просто бих искала да говоря със съпруга ви.

Клеър Донигър замълча и след малко отвърна:

— Съпругът ми е мъртъв.

Сара се стресна.

— Съжалявам. Кога почина той?

Отново мълчание.

— Миналия петък.

— Така ли? — Сара се помъчи да не звучи подозрително, а наум преброи дните. — Надявам се, че даването на показания не е попречило на погребението. Кога беше то?

— В събота. — Преди Сара да зададе следващия си въпрос, Донигър добави: — Честно казано, миналата седмица ми беше изключително трудна. Състоянието му се влоши и най-накрая диабетът го погуби. Затова не исках да се замесвам в тази кражба. Толкова безсмислено ми се виждаше, сравнено с всичко останало, което трябваше да преживея.

— Напълно ви разбирам. Съжалявам, че така ви притискахме.

— Няма нищо — въздъхна Донигър. — И аз съжалявам, че не бях много любезна. Трудно ми е да свикна.

— Разбира се — съгласи се Сара. — Приемете най-искрените ми съболезнования. Съжалявам, че ви обезпокоих. — Тя затвори и погледна Конрад и Гъф.

— Мъртъв ли е? — попита Гъф.

— Казва, че е умрял миналия петък — обясни Сара. — Очевидно е бил диабетик. Известно време не бил добре.

— Не ѝ вярваш, нали? — обади се Конрад.

— Шегуваш ли се? Последните две седмици непрекъснато си контактуваме и тя дори не споменава, че съпругът ѝ е починал. Видяхме я в понеделник и пак нищо не каза. А е била вдовица едва от седемдесет и два часа.

— Какво ще правиш? — поинтересува се Гъф.

— Ти ми кажи — отвърна Сара. — Какво е необходимо, за да се направи ексхумация?

В осем и половина Джаред седеше сам в кабинета си. Козлоу си бе тръгнал преди два часа, а Катлийн се беше прибрала при мъжа си. Джаред се наслаждаваше на спокойствието, но не можеше да се отпусне. Седна на края на стола и започна да планира предстоящия си разговор със Сара. Първо ще ѝ каже, че по обед е говорил с татенцето. Това ще приспи бдителността ѝ. След това ще я попита как върви работата. Това сигурно ще ѝ прозвучи подозрително, но знаеше, че няма време за губене. През последните няколко нощи, независимо от темата, търпението на Сара намаляваше. По-дългият разговор за работата нямаше да направи контакта с нея по-лесен.

Джаред погледна часовника си. Не можеше повече да отлага. От обед искаше да ѝ се обади, но бе хубаво, че отложи досега. Сара вече щеше да е уморена и изнервена от дългия работен ден. Както казваше професорът му по корпоративно право, „колкото по-уморена е жертвата, толкова по-лесно е убийството“. Това беше една от най-гадните му шегички, но в този момент, когато грабна телефонната слушалка, Джаред бе напълно съгласен с него.

Набра номера на Сара и чу гласа ѝ:

— Помощник областен прокурор Тейт.

— Сара, аз съм.

— Какво искаш?

Джаред се помъчи да звучи искрено и спокойно.

— Просто да видя как си. Имаш ли нещо против?

— Не. Какво ново?

— Говорих с татенцето днес. Добре звучеше.

— Знам. Отидох на обяд да го видя — каза Сара. — Благодаря ти, че си се обади.

— Няма защо.

Последва пауза.

— Добре, Джаред. Каж ми за какво всъщност се обаждаш?

Джаред поклати глава. Жена му го познаваше твърде добре.

— Искан да ти направя едно последно предложение.

— Джаред!

— Само ме чуй. Няма да ти пълня главата с това какво е хубаво за моята или твоята работа. Говорим за нещо по-голямо. Сама го каза — говорим за брака и за нашия живот. Докато делото продължава, рискуваме всичко това. Видя какво се случи през последните близо две седмици. Всеки ден се зъбим един на друг, всяка нощ не обръщаме внимание на наистина важните неща. Сара, ако направим прекратяването, ще можем веднага да приключим. След това животът ни ще бъде както преди — и бракът ни, и татенцето, и всичко останало, което толкова силно се опитваме да разрушим.

— Това ли ти е последното предложение? Прочутото прекратяване?

— Това е. От утре започвам да подготвям исковете за уликите. Веднъж щом ги задвижа, въпреки че се опитвам да те предпазя, ще трябва да се видим в съда. Хайде, миличка, какво ще кажеш?

— Както и да го наречеш, Джаред, това си е чиста манипулация. Нима мислиш, че не го разбирам? — засмя се Сара. — Освен това нищо няма да правя, докато не се чуя със съдебния лекар.

— За какво ти е съдебен лекар тук?

— Ако можем да го накараме да изрови тялото на Арнолд Донигър, ще ни каже дали да не обвиним клиента ти и в убийство.

Джаред се приведе напред.

— Кой е Арнолд Донигър?

Чу единствено прищракване. Сара бе затворила.

— Какво каза? — попита Конрад.

— Май намокри гащите — отговори Сара.

— Не мога да повярвам, че така му затвори.

— Заслужаваше си го. Обажда ми се, държи се като благодетел и очаква да започна да му целувам краката, само защото ме удря по

слабите места. Мразя, когато използва срещу мен дядо ми и работата ми.

— Това са ахилесовите ти пети. Всеки добър противник би ги използвал.

— Не искам противник. Искам съпруг.

— Ако толкова много го обичаш, как така не искаш да отстъпиш, Сара?

Сара погледна Конрад. Изкуши се да му каже за Хлътналите бузи. И че се бори толкова много, за да предпази съпруга си. Но вместо това излъга:

— Защото е от противниковия отбор. Целта ми е да му вгорча дните.

Конрад внимателно я наблюдаваше.

— Я опитай пак — каза той.

Сара започна да си играе с кламерите и не отговори.

— Както искаш — сви рамене Конрад. — Повече няма да питам.

Десет минути по-късно Гъф влезе в кабинета и подаде на Сара няколко листа хартия.

— Ето ти копие от заповедта за ексхумация. Съдия Коен подписа и ще го изровят тази вечер. Аутопсията е утре сутринта.

— Чудесно. — Сара прибра листовете в куфарчето си. — Още веднъж ти благодаря за подписа.

— Не на мен. Конрад познава съдията.

— Тогава благодаря и на теб — Сара кимна на Конрад.

— За теб, приятелко, съм готов на всичко.

В десет вечерта Джаред грабна сакото си от закачалката зад вратата и излезе в коридора. Въпреки че десетки адвокати все още бяха на работните си места, повечето от помощния персонал си беше тръгнал. В резултат коридорите бяха пуси. Джаред тръгна към асансьорите, като продължаваше да мисли за това, което Сара му бе казала. След като говори с нея, той потърси в базата данни „Лексис“ информация за Арнолд Донигър. Намери само едно съобщение в „Ню Йорк Таймс“ за годеща му с Клеър Байндър, която била завършила „Радклиф“, била експерт по антики, както и дванайсет години по-

млада от него. Откри и малък некролог от предишната събота. Защо Рафърти не му беше казал?

Докато чакаше асансьора, Джаред си мислеше за новата увереност в гласа на Сара и за това как нещо подобно щеше да се отрази на делото. Изведнъж дланите му се изпотиха и той изпусна куфарчето си. Наведе се да го вдигне, в този момент асансьорът пристигна и от него излязоха Рафърти и Козлоу.

Джаред се насили да се усмихне.

— Вие какво...

Преди да успее да довърши, почувства първия удар на Козлоу в стомаха си и се свлече на земята. Докато се мъчеше да си поеме въздух, Козлоу го завлече в асансьора. Вратите се затвориха и Рафърти натисна бутона за аварийно спиране. Алармата се включи. Без да даде възможност на Джаред да поеме въздух, Козлоу го ритна още два пъти в стомаха. След това взе куфарчето му, отвори го и изсипа съдържанието върху сгърченото му тяло.

Алармата продължаваше да пици, а Козлоу отново го срита. После притисна с крак главата на Джаред към пода.

— Забавляваме се, така ли? — попита Козлоу.

Джаред се опитваше да освободи главата си и не отговори. Започна да плюе кръв.

— Попитах те нещо! — изкрещя Козлоу. — Забавляваме ли се или не? — Още веднъж натисна главата на Джаред надолу. Той помисли, че ще припадне. — Отговори ми! — изръмжа Козлоу. — Отговори ми или ще ти сритам главата!

— Стига, Тони. — Рафърти дръпна Козлоу настрана.

— Не ме пипай! — извика Козлоу. — Знам какво правя.

— Сигурен съм — каза му Рафърти. — Но трябва да говоря с него. Поеми си дъх и се успокой. — Той се наведе към лицето на Джаред. — Каза ми да не се притеснявам — процеди. — Нали това ми каза?

— Съжалявам — изстена Джаред. По брадичката му потече слюнка. — Не знаех, че тя...

— Не искам повече глупости. Писна ми. Трябва да разберем какво знае Сара. Виж й бележките, прочети и мислите, направи каквото трябва, но разбери какво, по дяволите, става. Това не може да се превърне в процес за убийство.

Рафърти се изправи и изключи алармата. След няколко секунди асансьорът спря на първия етаж. Джаред остана да лежи на пода, а Рафърти го прескочи и излезе от асансьора. На излизане Козлоу силно настъпи дясната му ръка.

— Вдигай се — предупреди го той и натисна тока си в пръстите на Джаред.

— Говоря сериозно — каза Рафърти, докато вратите се затваряха. — Утре сутринта искам отговори.

Джаред се прибра у дома в единайсет без петнайсет. Нетърпеливо изчака до единайсет и половина, когато се прибра Сара. В момента, в който вратата се затвори, той стана от креслото и се приближи към жена си.

— Кажи ми какво стана? — попита той, преди още Сара да успее да си разкопчае палтото.

— Не мога — отвърна Сара. — Сега или престани, или смени темата.

— Какви са тези работи за Арнолд Донигър? Защо той е...

— Джаред, не ме ли чу? — изгледа го ядосано Сара. — Моля те, спри да ме разпитваш.

— Само ми кажи дали ще искаш аутопсия, за да знам какво да правя утре.

Сара влезе в спалнята и започна да се съблича.

— Моля те — каза Джаред. — Трябва да знам.

Тя разбираше какво цели той, но нямаше да склони. Престори се, че не го чува и закачи костюма си в гардероба. Взе една тениска и тръгна към банята. Джаред я последва и застана до вратата, докато тя си миеше лицето.

— Сара, не ме пренебрегвай така. Имам нужда от помощта ти. Не знам какво друго да правя.

Сега се молеше и това я завари неподготвена, не защото засягаше чувствата ѝ, а защото усещаше, че е искрен. Джаред потъваше. Искаше помощ от нея. С малко информация тя можеше да облекчи болката му. Не, каза си. Не му позволявай да прави това. Стисна очи и започна да отмива сапуна от кожата си. След това с бързо движение зарови лице в кърпата. Не го поглеждай. Само така можеш да се поддадеш.

— Моля те, Сара. Ти си ми жена.

Тя чу как гласът му се пречупи. Вече не се молеше, а плачеше. Вдигна лице от кърпата, без да може да се сдържи. Погледна го и в очите му съзря болка. Не, не само болка. Страх.

— Моля те — повтори той.

Сара усети, че устата ѝ пресъхва. Сърцето ѝ се сви. Не искаше да му причинява такова нещо. Но трябваше.

— Съжалявам, Джаред. Не мога. — Сведе поглед и се опита да мине покрай него, но той я прегърна.

— Сара...

Тя се отдръпна.

— Моля те... Достатъчно ми е трудно.

Джаред стоеше до вратата на банята и гледаше как жена му си ляга. Не се помръдна, докато тя не загаси нощната лампа от своята страна и в тишината не промълви:

— Лека нощ.

В продължение на два и половина часа Джаред лежеше неподвижно в леглото и се преструваше, че спи. Беше легнал с гръб към Сара, очите му отдавна бяха привикнали към тъмнината и се взираше в бледо бежовия радиатор в ъгъла на стаята. Спомни си деня, в който се бяха преместили тук, и как той бе предложил да пребоядиса радиатора, за да пасне на винено бежовите им завивки. Сара му беше казала, че никой в Ню Йорк не би си правил труда да боядисва радиатор с цел цвetoва хармония и отказа да участва в подобно „безсмислено“ начинание. Но Джаред настоя и го боядиса, като чувството му за ред надделя над привързаността на Сара към постоянния хаос на този град. Сега, докато се мъчеше да стои буден, той още веднъж се загледа в радиатора и се зачуди как са могли да прекарат толкова много време в спорове за нещо толкова несъстоятелно.

Когато електронният часовник показа 2:30. Джаред бавно се обърна към жена си.

— Сара.

Никакъв отговор.

— Сара, спиш ли?

Пак нищо.

Възможно най-тихо Джаред отметна завивките. Безшумно заобиколи леглото на пръсти. Настъпи хлабава дъска, която лекичко изскърца. Сара се обърна на другата страна, с лице към нощното шкафче, към което Джаред се беше запътил. Той спря веднага.

— Сара?

Никакъв отговор.

Джаред бавно продължи напред и клекна до куфарчето ѝ, облегло на нощното шкафче. Посегна, но се спря. Господи, какво правя? Отдръпна се и се зачуди как изобщо си е помислил, че може да го направи. След това погледна Сара и отговорът му се изясни. Животът ѝ си заслужаваше този риск. Той стисна зъби, за да спре бунтуването на стомаха си, затаи дъх и леко вдигна куфарчето на Сара.

Ръцете му трепереха, докато отваряше единствената закопчалка и вдигаше капака. Трескаво затърси из папките и накрая намери една с надпис „Козлоу“ Преди да я отвори, той погледна спящата си съпруга. Беше красива. Очарован, Джаред продължи да я гледа. Не искаше да я предаде, но трябваше да знае това, което тя знаеше. Преди да успее да се разубеди, той отвори папката и започна да чете.

— Какво си мислиш, че вършиш?

Джаред бързо се изправи. Сара беше съвсем будна.

— Сара, преди да кажеш каквото и да било, нека...

— Махай се.

— Не е каквото...

— Махай се! Искам да се махнеш от къщата! *Веднага!* — извика тя. Скоси от леглото и грабна папката от ръцете на Джаред. — Как можа да направиш това? *Как смееш?* Толкова малко ли ме уважаваеш наистина?

— Разбира се, че не. Просто...

— Какво просто? Дъвка ли търсеше? Или химикалка, да си запишеш съня. Искаше да нарушиш всички морални норми, които съществуват. Какво ти е извинението тази седмица?

— Повярвай ми, знам, че не изглежда добре, но мога да ти обясня.

— Да ти повярвам? Искаш аз да ти повярвам? — Тя пусна папката и удари Джаред. Първо в гърдите, след това по рамото. — Това бе доверието между нас, Джаред, и ти току-що го разкъса на парчета.

Той се опита да я спре.

— Сара, нека ти обясня.

— Ами да, разбира се. Хайде — обясни ми. Умирам да те чуя този път.

Джаред пое дълбоко дъх. Силно трепереше. Нямахте как да избегне това.

— Знам, че няма да ми повярваш, но няма нищо общо с теб. Това е само за делото. Както ти казах в началото, трябва да разбереш колко много означава то за мен. Не исках да се възползвам от теб. Просто исках да знам какво ме очаква утре.

— Преди да се явим на предварителното изслушване пак същото ли направи? И тогава ли ми прегледа нещата? Преди процеса пак ли ще надникнеш? — Сара се бе приближила до Джаред и забиваше пръст в гърдите му при всяко изречение. Инстинктивно, той отстъпваше.

— Не ми говори с такъв тон. Нищо не съм видял.

— Защото се събудих и те спрях!

— Виж, съжалявам, че така се получи, но ако местата ни бяха разменени, ти щеше да направиш същото. — Гърбът му се опря в гардероба на Сара. — Ако искаш да се изнеса, ще го направя, но по-добре си помисли внимателно, преди да предприемеш каквото и да е, за което ще съжаляваш.

Сара се обърна, бръкна в горното чекмедже на нощното си шкафче, извади връзка ключове и я хвърли на Джаред.

— От апартамента на дядо са. Взимай си нещата и се махай.

— Шегуваш ли се? — изуми се Джаред.

— Така съм решила — каза Сара. — Сега тръгвай.

— Сигурна ли си, че...

— Махай се. Веднага.

Той поклати глава, объркан и ядосан.

— Ще съжаляваш.

— Ще видим.

Джаред стисна зъби и се отправи към своя гардероб. Когато остане сама, ще разбере, че е прекалила, каза си той. Вбесен, влизаше от стая в стая, докато си събра костюмите, тоалетните принадлежности и достатъчно дрехи за уикенда. Но чак когато беше готов да тръгне, Джаред разбра какво става. Докато носеше черната си чанта за

костюмите към вратата, видя, че Сара седи в тъмната дневна. Куфарчето ѝ беше облегло на канапето. Яростта му се изпари пред реалността на това, което се случваше.

— Тръгвам — каза той тихо.

Тя не отговори.

— Сара, аз...

— Чух те.

Джаред сложи ръка на бравата.

— Просто искам да знаеш, че съжалявам.

— Би трябвало.

— Наистина. Не искаше да си тръгва точно сега, но нямаше представа какво да каже. Потърси точните думи, но нищо не му дойде наум. Накрая смотолеви: — Сигурна ли си, че искаш да си тръгна?

Сара отново не отговори. Гледаше го внимателно. Изглеждаше толкова уязвим, чантата висеше от рамо то му. Неловка тишина изпълни стаята. Джаред се опита да прочете нещо в празното ѝ изражение. Бавно остави чантата на пода.

— Не прави това — обади се Сара.

— Но ти...

— Не съм променила решението си, Джаред. Искам да се махнеш.

Това беше. Нямаше да размисли. Джаред се обърна и отвори вратата. Излезе, без да каже нито дума повече.

Първото нещо, което го преряза, беше тишината. Снимките на Сара и на нейните родители, които висяха по стените на коридора, не му направиха впечатление. Усети познатата застояла миризма, която приличаше на тази в къщата на собствените му баба и дядо. Но щом влезе в скромния апартамент на Източна седемдесет и шеста улица, не можа да пренебрегне едно-единствено нещо — оглушителната тишина.

— Ехей — каза той, само за да вдигне малко шум. — Има ли някой? — Никой не отговори.

Джаред се вмъкна вътре и пусна на пода нещата си. Бързо отиде в спалнята и също така бързо реши, че не иска да спи в леглото на дядото на Сара. Не беше редно. Потърси шкафа за спалното бельо,

извади няколко чаршафа и одеяло, разгъна сгъваемия диван и оправи новото си легло. Сега просто трябваше да легне в него.

Само докато мине делото, каза си той. Само това искаше да каже, нали? Той не желаше да мисли за възможния отговор, затова отиде до входната врата и отново провери дали е заключил. За разлика от вратата на апартамента им, която имаше две ключалки и верига, тази на татенцето беше само с една ключалка — същата, която е била на вратата, когато се е нанесъл преди двайсет години. За татенцето тя беше напълно достатъчна. Но за Джаред не бе така. Ала сега не се притесняваше за ключалката. Не се притесняваше дори за себе си. Безпокоеше се за жена си. Колкото по-дълго време го нямаше, толкова по-беззащитна ставаше Сара.

Джаред се върна в дневната и се обади у дома. Хайде, моля те, вдигни. Телефонът пак извънтя. Хайде, Сара. Знам, че си там. И отново. Къде си? Отново. Сара, плашиш ме. Там ли...

— Ало — вдигна най-накрая тя. Гласът ѝ беше дрезгав от изтощение.

— Извинявай, че те събуждам. Просто исках да ти кажа, че влязох без проблем и...

Сара затвори.

Джаред тихо остави слушалката. Всичко беше наред с нея. Засега.

След телефонното обаждане тя не можа да заспи. Когато Джаред напусна апартамента, всичко бе наред и докато не знаеше къде е, беше спокойна. Но от момента, в който се обади да каже, че е добре, Сара не можа да се отпусне. Може би гласът му или може би съвестта ѝ. Каквото и да беше, тя започваше да осъзнава какво е направила. Трябваше да се справи сама.

В четири и половина сутринта все още беше будна. Първо опита с чаша горещ чай и топло мляко. След това си пушна класическа музика. После се зачуди дали не изпуска нещо. От опит знаеше, че щом не можеше да заспи, или все още изживяваше вчерашния ден, или се страхуваше от следващия. Изведнъж разбра, че в този случай и двете неща са верни. Тя инстинктивно се сви до възглавниците на

Джаред с пълното съзнание, че останалата част от нощта няма да е лека.

— От какво е умрял? — попита направо Уолтър Фосет на следващата сутрин. Беше едър мъж с груб език, дебели мустаци и още по-дебели очила — един от десетте най-добри съдебни лекари, които извършваха аутопсии в Манхатън, Фосет и Сара стояха пред залата за аутопсии в приземието на кабинета на главния съдебен лекар и обсъждаха подробностите около смъртта на Арнолд Донигър.

— Според жена му и смъртния акт е изпаднал в кома, причинена от диабета — обясни Сара, докато търкаше кървясалите си очи. — Очевидно кръвната му захар е била много ниска.

— По-рано каза, че са го донесли с линейка. Има ли нещо съществено в техния доклад?

Сара му подаде копие и обясни:

— Според това, което пише тук. Арнолд се е държал доста странно през цялата вечер. Съпругата му каза, че имал редовно гневни изблици, причинени от диабета, така че просто предположила, че кръвната му захар е ниска и му дала малко ябълков сок и бисквити. Няколко часа по-късно, точно преди да си легне, го видяла да си бие инжекция. Събудила се на следващата сутрин и той лежал мъртъв до нея. Тя пощуряла и повикала бърза помощ. Това е.

— Не може да е само това — каза Фосет. — Ще намерим още неща. — Той върна доклада на Сара. — Ще останеш ли за аутопсията? — Потънала в мислите си. Сара не отговори. Фосет щракна с пръсти пред лицето ѝ. — Тук ли си? — попита той.

— А? — стресна се Сара. — Извинявай. Какво ме питаш?

— Първо, ще останеш ли за аутопсията? Второ, защо си толкова притеснена?

— Нищо особено — просто за разни неща около делото — обясни Сара. — Що се отнася до аутопсията, по обяд трябва да съм в съда, но се надявах да мога да гледам. Всички ми казват, че е полезно да видя как се прави.

— Не знаят какво говорят. — Фосет тръгна към залата за аутопсии. — Но ако мислиш, че ще ти е от полза, дай да ходим да се мием.

— Ще правят аутопсия? — попита Рафърти, докато седнаше пред бюрото на Джаред.

— Според единия документ, който успях да видя, снощи са изровили тялото и тази сутрин ще го режат — отговори Джаред.

— И тогава тя те хвана? — обади се Козлоу, седнал на редовното си място в ъгъла. — Леле, трябва да си се...

— Достатъчно — прекъсна го Джаред. — Не искам да те слушам.

— Лош ход, приятелче.

— Ще се погрижа за всичко — каза Джаред. — Взех си дрехи само за около три дни, така че ще имам извинение да се върна. Освен това не е като да е сменила ключалките.

— Още не — подхвърли Козлоу.

— Можем ли да направим нещо, за да спрем аутопсията? — попита Рафърти.

— Можем, но лично аз мисля, че това би навредило, а не би помогнало. Последното нещо, което искаме, е да изглеждаме подозрителни.

— И какво ще правим тогава?

— Ще насрочим наша собствена аутопсия, чиито резултати, надявам се, ще противоречат на тези на нейния патолог. Противоречивите доклади винаги объркват заседателите. Освен това най-добре е да изчакаме. Знам, че това ви подлудява, но няма причина да се притесняваме, докато не разберем какво са открили.

— Ами ако намерят нещо подозрително? — попита Козлоу.

— Зависи — вдигна рамене Джаред. — Ако въпросът е спорен, наетият от нас патолог може да укроти топката. Но ако могат да свържат нещата с теб, има вероятност да те обвинят в убий...

— Казах ти, че не искам това да се превърне в процес за убийство — намеси се Рафърти.

— Съжалявам, но в момента нещата са извън моя контрол.

Когато Сара и Фосет свършиха с измиването, той ѝ подаде парченце дъвка.

— Дъвчи.

— А? — Сара взе дъвката.

— Не ти е позволено да внасяш храна или напитки, но това ще ти помогне да не ти се гади. Вонята може да ти преобърне стомаха.

— Ще се справя. — Сара прибра дъвката и си сложи хирургическата маска. — И преди съм влизала в морга.

Фосет сви рамене и тръгна към залата за аутопсии. Огромното, безупречно чисто помещение беше разделено на осем отделни работни части, като във всяка имаше по една маса за аутопсии. По специалните метални маси бяха пробити стотици малки дупки, през които се изцеждаха телесните течности. В момента се водеха три други аутопсии. Когато Фосет отвори вратата, миризмата на разлагащите се тела удари Сара като товарен влак. Тя трескаво започна да търси дъвката и тогава видя изровените останки на Арнолд Донигър. По лицето му бе почнал да се образува зеленикав слой. Раменете и вътрешната страна на бедрата му бяха започнали да се разлагат. Кожата на лицето му се беше смъкнала и то изглеждаше почти втечнено. Още преди да намери дъвката, Сара повърна в хирургическата си маска и заля предната част на бялата си престилка.

Фосет веднага я издърпа навън, за да не се замърсява помещението. Докато тя се почистваше при една метална мивка близо до вратата на залата, Фосет попита:

— Ще искаш ли дъвката сега?

— Мисля, че да — отвърна Сара, докато изплюваше последните останки от закуската си. Изплакна устата си, плисна още малко вода върху лицето си и погледна Фосет.

— Готова ли си да опитаме пак? — подаде и той нова престилка.

— По-готова от това не мога да бъда.

Фосет бързо разгледа тялото на Донигър, след това натисна педала, който включваше записващото устройство. Гласът му стана внимателен и прецизен.

— В левия и десния бедрен триъгълник има балсамиращи разрези, както и от лявата част на врата. Тялото е на добре развит и охранен шейсет и шест годишен бял мъж, дълъг сто и седемдесет сантиметра и тежък седемдесет и четири килограма. Има кафява коса

и липсват видими външни наранявания. — Фосет отвори очите на Донигър и извади две пластмасови кръгчета, които приличаха на матирани контактни лещи.

— Какво е това? — попита Сара.

— Очни капачки — отговори съдебният лекар. — Любимият номер на погребалните бюра. Лещи със зъбци — придържат очите затворени. Завинаги.

— Гадно — каза Сара.

— Но действа — сви рамене Фосет. — Просто аз ги мразя. Въпрос на вкус. — Той сложи капачките настрани и взе скалпел. С бързо движение направи голям разрез с формата на буквата V в гръдния кош на Донигър. Разрезите тръгнаха от рамената, срещнаха се в центъра на гръдния кош и се спускаха до таза — Дъвчи — нареди докторът, като видя, че устата на Сара не се движи. — Тук е най-страшно.

Сара бясно започна да дъвче. Но и това не можа да я спаси. Фосет посегна към средата на образувалата се буква Y и обели кожата на Донигър настрани, като откри потъмнелите ребра и по-голямата част от вътрешните му органи. Тогава я удари сладката алкохолна миризма на балсамиращата течност.

— Още ли си тук? — попита Фосет.

— Май... май да — промърмори Сара. Опитваше се да мисли единствено за свежестта на дъвката си.

— Добре, защото излъгах. Лошото тепърва предстои — Той остави скалпела и взе чифт сто и двацет сантиметрови ножици от неръждаема стомана. — Градинарите режат с тях дебели клони, за мен вършат работа и на стари кокали. — Зае се да реже ребрата, като започна от най-долните. Всеки пукот приличаше на удар с дървена бухалка по бейзболна топка. Съдебният лекар издърпа гръдната кост настрани от сърцето, след това направи същото и с пет ребра, които бяха втъкнати в диафрагмата.

— Дъвка, дъвка, дъвка — шепнеше Сара.

Фосет разгледа вече ясно видимите органи.

— Добре. — Той изглеждаше доволен. — Не са го бърникали много. В по-голямата си част е непокътнат. — Обърна се към Сара. — Какво каза, че са му дали да яде в нощта, преди да умре?

— Ябълков сок и бисквити. Защо?

Фосет се наведе към зейналото тяло, взе скалпела и започна да реже около стомаха на Донигър. След това вмъкна ръце под него, вдигна го и го сложи в метален съд, който стоеше наблизко. После пак погледна Сара.

— Защото ще надникнем и сами ще разберем.

Три и половина часа по-късно Сара напусна залата, привършвайки последното парче от второто си пакетче дъвка. През вратата видя как Фосет покрива тялото и казва нещо заключително на записващото устройство. Едва сдържаше вълнението си, когато той излезе от залата.

— Какво мислиш? Убийство ли е?

— Мога да ти кажа фактите, ти ще си вадиш заключенията.

— Чудесно, но три часа и половина те слушах как говориш за предни камери и водно равновесие. Каж ми нещо и на прост английски. Починал ли е Арнолд Донигър от кома, причинена от диабет?

— Бих казал да — отвърна Фосет, докато си сваляха престилките. Свикнала с категоричния начин на изразяване на Конрад, Сара се дразнеше от условните отговори на лекаря. — Въпросът сега е: естествена ли е била смъртта или е била причинена от друг човек?

— Не разбирам — каза тя. Двамата тръгнаха към кабинета му.

— Има достатъчно информация в подкрепа и на двете твърдения — трябва да решиш кой е по-логичният сценарий. Според съпругата на починалия, той е бил раздразнителен, затова тя му е дала ябълков сок и бисквити. При диабетичите раздразнителността идва от ниското ниво на кръвната захар. За да се повиши това ниво, най-често се приема нещо калорично — ябълка, бисквитка, нещо подобно. И ако храната повдигне нивото на захарта твърде много, обикновено се бие инсулин, за да се свали.

— Значи храната вдига, а инсулинът намалява кръвната захар?

— Точно така. — Фосет вкара Сара в претрупания си кабинет и започна да търси нещо в претърпаната библиотека. — А ако си биеш инсулин, докато кръвната ти захар е ниска, инжекцията ще намали още повече нивото и ще изпаднеш в кома или ще получиш удар. Знаем, че по време на инжекцията кръвната му захар е била ниска, защото е

изпаднал в кома. Номерът е да открием какво е било нивото на кръвната захар часове преди инжекцията.

— Как ще го направим?

— Както казах, това е номерът. Помниш ли делото „Клаус фон Бюлоу“? Трудна работа е да следиш кръвната захар, с цел да докажеш убийство. Това е почти неуловимо престъпление.

— „Почти“? — Сара се опита да изкопчи от него по-конкретни отговори.

— А! Ето. — Фосет извади малък бял учебник. Разгърна няколко страници, като междувременно започна да търка лявото си ухо с пръсти. Накрая обясни: — Според традиционната практика, няколко часа след като някой умре, вече не можеш да определиш кръвната му захар. В по-голямата част от тялото тя е недоловима. Но ако получаваш някои от по-елитните медицински списания — абонаментите, които наскоро бяха орязани от бюджета ни — ще разбереш, че кръвната захар може да се измери на едно място — предната камера на окото.

— Да не ми казваш, че като си рязал очите на Донигър, си му измервал кръвната захар?

— Науката може да ти даде фактите, ако знаеш къде да гледаш — обясни Фосет. — Равновесието в окото се получава много бавно, така че течностите там се различават от останалите течности в тялото. Течностите в тялото могат да се разсеят, но тези в окото остават ясни като пръстови отпечатъци следи, а това ни позволява да проследим нивата на кръвната захар.

— И какво казват очите на Арнолд Донигър? — попита тя нетърпеливо.

— Казват, че кръвната му захар е била нормална, но трябва да помниш, че очите винаги изостават малко от тялото. Което означава, че ако е умрял от ниска кръвна захар, на което ни навява аутопсията, кръвната му захар е спаднала рязко накрая.

— Но това не подкрепя ли историята на Клеър, че кръвната му захар е била ниска и затова му е дала сока и бисквитите?

— Не губи връзката между фактите. Видя какво е в стомаха му — нямаше никаква храна. От няколко часа не е бил ял.

— Значи са го държали гладен и когато кръвната му захар е паднала, са му били инсулин и са го довършили.

— Или са му дали свръхдоза инсулин. Ако трета страна е причинила смъртта. Прекрасен начин да убиеш някого. Като патолог, дори и да съм достатъчно прилежен да проверя очите, пак ще ми е трудно да стигна до заключение. Който и да го е направил, възхищавам се от изобретателността му.

Сара кимна.

— Ами можеш ли да определиш в колко часа е настъпила смъртта? Според моята теория е умрял четири дни по-рано, отколкото казва жена му. Можеш ли да го докажеш?

— По-лесно щеше да е, ако беше убит наскоро. Бил е в земята почти седмица. От бърза помощ споменават ли странни миризми в доклада си?

— Не мисля, но ще попитам — каза Сара. — Нещо друго подозрително?

— Всъщност имаше едно разкъсване в мозъка, което може да е в резултат на много ниски температури. Но тъй като мозъкът вече представлява само една разлагаща се маса, не мога да бъда сигурен. Но ми се стори странно.

Сара хвърли поглед към часовника на Фосет. Беше почти дванайсет без петнайсет.

— Закъснявам — ахна тя и скочи от мястото си. Затича се към вратата и добави: — Да те питам още нещо. Мислиш ли, че според това, което откри, може да се заключи, че Арнолд Донигър е бил убит?

— Ти правиш заключенията — убит ли е бил?

Сара отвори вратата и широко се усмихна.

— Категорично. Остава да убедим съдебните заседатели.

Докато тичаше по стълбите на Сентър стрийт, номер 100. Сара погледна часовника си и започна да проклетисва движението в Ню Йорк, което задържа таксито ѝ през последния половин час. Беше почти дванайсет и петнайсет и бе закъсняла почти петнайсет минути за обвинението на Козлоу. Като се надяваше, че той още не е внесъл жалбата си, тя влетя в сградата, мина през детектора за метални предмети и взе асансьора за единайсетия етаж. Тичайки, четеше номерата на залите, и накрая стигна до номер 1127. Спря за малко

отпред, за да си поеме дъх, което я накара да отбележи, че ако не отиде веднага до тоалетната, скоро след това ще експлодира.

Погледна през стъкленото прозорче на вратата на залата и видя, че Козлоу е седнал от лявата страна. Още не беше призован, което означаваше, че и те закъсняваха. Тя изтича в тоалетната и влезе в първата от четирите кабинки. Секунди по-късно чу, че и някой друг влиза и пуска една от чешмите. Сара надникна през процепа на вратата, но човекът беше изчезнал. Някои силно почука на вратата на нейната кабинка.

— Кой е? — попита тя притеснено.

— Аз съм. Ставай и засиявай. — Познатият глас накара Сара да изтръпне, а над вратата на кабинката вече се бяха появили познатите ѝ хлътнали бузи.

Сара скочи, оправи дрехите си и изскочи от кабинката.

Мъжът се облягаше на една от мивките.

— Хванах те без гащи, нали? — изсмя се той, а тя се втурна към него.

— Какви ги вършиш тук?

— Просто проверявам вложе...

Преди Елиът да успее да довърши изречението си. Сара замахна с куфарчето си и се опита да го удари през лицето. Той вдигна ръка и го хвана.

— Хубава вещ — отбеляза и хвърли куфарчето на пода. — Видях, че си изтрила бележката ми.

— Стои далеч от мен.

— Не ми пука за теб, Сара — макар да се радвам, че изрита мъжа си.

— Да не си го пипнал!

Елиът сграбчи Сара за реверите.

— Не ми казвай какво да правя — Той я блъсна назад и тя се строполи в кабинката. Препъна се в тоалетната чиния и удари главата си в задната стена Елиът тръгна да излиза, но преди това добави — Между другото, провери мазето на Донигър. Ще ти хареса.

Сара се изправи възможно най-бързо и се затича след Елиът. Но когато излезе в коридора от него нямаше и следа.

— По дяволите — изсъска тя и разтри цицината на главата си. Когато погледна през прозорчето на вратата на съдебната зала, сърцето

и биеше до пръсване. С учудване видя, че Джаред и Козлоу се бяха изправили. Отвори вратата и чу, че съдебният служител се обръща към Джаред:

— Как отговаря на обвинението на съда вашият клиент, господине? Виновен или невинен?

Като се питаше как така процедурата протича без нея, Сара бързо се отправи към предната част на залата. Може би трябва да протестирам, помисли си тя, докато се чудеше какво да прави. Но точно когато тръгна да отваря уста, забеляза, че на масата на обвинителя седи Конрад. Тя му кимна в знак на благодарност.

— Невинен — каза Джаред, застанал до Козлоу зад масата на защитата.

Конрад се приближи до съдията и му подаде купчинка листа.

Без нищо да каже. Сара седна на масата на обвинителите. Погледна наляво и срещна погледа на Джаред. Изглеждаше изтощен, с големи торбички под очите. Очевидно бе преживял тежка нощ. Сара нарочно се обърна и изчака Конрад да седне до нея.

— Благодаря ти — прошепна тя. — Аутопсията продължи по-дълго и имаше задръстване...

— Няма страшно — отвърна Конрад — Извади късмет, че Гъф имаше копия от документите ти. Всъщност той ти спаси задника.

Сара се обърна и видя Гъф на първия ред в сектора за посетители. Той ѝ намигна.

— Делото се насрочва за след две седмици, броено от днес — обяви съдията. — Докладвайте за част трийсет и първа на трети октомври. Делото ще се гледа от съдия Богданос.

Когато съдията удари чукчето, Джаред се приближи до жена си.

— Радвам се да те видя. Бях започнал да се безпокоя.

— Имах извънредна работа.

— Искаш да кажеш аутопсията — каза Джаред.

— Точно така.

— И какво откриха?

— Не мисля, че тя трябва да отговаря на този въпрос — намеси се Конрад.

Ядосан. Джаред се обърна към него.

— Вие трябва да сте Конрад.

— А вие — Джаред.

— Точно така. Съпругът ѝ. И последния път, когато си приказвахме. Сара можеше да говори без чужда помощ.

— Последния път, когато проверих, защитниците знаеха, че не трябва да очакват информация наготово. Затова спрете да молите за резултатите от аутопсията, тъй като нямате право на това.

— Не знаех, че случаят е ваш — подхвърли язвително Джаред.

— Не е. — Сара застана между двамата мъже. — Конрад, стига. Джаред, ще говорим по-късно.

— Както искаш — каза Джаред, без да откъсва очи от Конрад. — Обади ми се, когато си готова. — Той махна на Конрад. — Радвам се, че се запознахме.

— И аз — отвърна хладно Конрад.

Докато Джаред и Козлоу излизаха от съдебната зала, Сара се обърна към Конрад.

— Какво беше това?

— Не исках да го гледам как те манипулира. — Конрад започна да си прибира нещата в куфарчето.

— Задължена съм ти за загрижеността, ала мога да се справя със съпруга си.

— Сигурен съм, но...

— Няма „но“ — прекъсна го Сара. — Може да съм нова, може още да се уча, ама не съм лека категория. Единствената причина, поради която не го прекъснах, беше, че исках да видя колко знае. Джаред разполага с огромна информационна мрежа и бих желала да знам откъде започва. Затова спри да си мислиш, че можеш да се залюлееш на една лиана и да скочиш да ме спасиш от лошите момчета.

— Сара, трябва да знаеш, че никога не съм те мислил за лека категория.

Тя не очакваше комплимент и се забави около секунда с отговора.

— Какво означава това?

— Нищо не означава. Просто това чувствам.

— Тогавя не се отнасяй с мен като с новак, най-накрая знам какво правя.

— Значи нямаше нужда днес да те замествам. Ти всичко беше премислила, нали?

Сара трябваше да се засмее.

— Недей да анулираш безстрастните ми аргументи, като им намираш разни тъпи логически кусури. Знам, че имах нужда от теб днес. Просто...

— Разбирам, той ти е съпруг, значи само ти можеш да се заяждаш с него. Сега може ли да се махаме оттук? Имаш да се готвиш за процес.

— Да, да, да, нямаме търпение — включи се Гъф, докато излизаха от съдебната зала. — Кажни ни за аутопсията. Изповръща ли се или успя да се сдържиш?

Сара погледна през рамото на Гъф и видя, че Джаред и Козлоу още се мотаеха в коридора.

— Не тук — каза тя — Дайте да отидем в кабинета ми.

След като се върнаха в прокуратурата, Сара цели четирийсет и пет минути им разказва за резултатите от аутопсията. Обясни им за течността в окото на Арнолд Донигър и за липсата на храна в стомаха му. Каза им, че е възможно да е убит с насила поставена инжекция от трета страна или може сам да се е инжектирал. Бавно и методично им разкри всички подробности, като се опита да не влияе на мненията им. Искаше сами да решат дали това е убийство, или не.

Когато тя свърши, Конрад попита:

— Значи стомахът му беше напълно празен?

Сара кимна.

— Което означава, че не му е дала нищо за ядене — продължи Конрад. — Дори и всичко друго да намери обяснението си, Клеър ни лъже в очите.

— Точно така — добави Сара — Не можем да пренебрегнем това.

— И ако е било убийство, това обяснява защо почти нищо не е било взето по време на кражбата — намеси се Гъф.

— Всичко си пасва — каза Сара. — Всички парченца. — Тя погледна Конрад и добави. — Кажни ми честно какво мислиш.

Конрад замълча. Накрая заяви:

— Мисля, че можеш да предявиш обвинение в убийство. Добра работа.

— Нали? — повиши глас Сара. Не можеше да скрие вълнението си и грейна от задоволство. За пръв път, откакто дядо ѝ влезе в болница, тя видя начин да спаси Джаред.

— Много странни работи са се случили между Клеър и Козлоу за твърде кратък период от време — измърмори Конрад.

— Не мога да повярвам! — Сара удари с юмрук бюрото си. — Знаех, че има нещо в този случай. Сега кого да обвиним в убийство? И двамата или само единия?

— Ти ми кажи. Кой мислиш, че е убиецът?

— Мисля, че Клеър е пълна идиотка, но не смятам, че тя го е направила. Сигурно е наела Козлоу да му сложи инжекцията.

— И може би набедените за откраднати часовник и топка за голф са платили за поръчката — добави Гъф. — Можем да проверим банковата ѝ сметка и да видим дали не са ѝ свършили парите.

— Чудесно. Давайте да ги подхващаме възможно най-скоро — скочи Сара. — Не искам да губя никакво време. — Тя се обърна към Конрад: — Какво друго можем да направим?

— На твое място, преди да подам нови обвинения, щях да поразгледам още малко. Имаш начина на извършване на престъплението, но ти липсва мотив. Погледни сметките на Клеър, завещанието на Арнолд Донигър, разтърси се за всичко, което може да е мотив. Имаш ли това, подай ново обвинение и арестувай повторно заподозрения. Имаш много работа, но си на прав път. — Конрад стана и се запъти към вратата. — Не ми се тръгва, но от време на време трябва да поглеждам и моите дела. Дръжте ме в течение.

— Можеш да си сигурен — каза Сара. — И още веднъж ти благодаря, че днес ме замести — нямаш представа какво означаваше това за мен. Благодаря ти. За всичко.

— Когато кажеш — отвърна Конрад.

Конрад излезе, а Гъф се загледа в Сара. Тя вече съставяше план на нещата, които трябваше да свърши.

— Не се притеснявай — каза той. — Ще успеем да го спасим.

— Само ако сме организирани. Само така ще го победим.

Сара внимателно вдигна куфарчето си и го постави на бюрото пред Гъф.

— Можеш ли да свалиш това долу да го проверят за отпечатъци?

— Защо? — попита Гъф.

— Защото като бързах днес за съда, имах късмет отново да се срещна с Хлътналите бузи.

— В съда ли беше?

— Шпионираше ме — обясни Сара. — И тъй като още не знаем кой е, направих единственото нещо, за което успях да се сетя — хвърлих куфарчето към него като се надявах да го хване.

— Значи сега му имаш отпечатъците? — попита Гъф. Сара кимна и той добави: — Ти си една коварна кучка, знаеш ли?

— Старая се — облегна се назад Сара. — А на вас, господин Гъф, още веднъж благодарности, че ми спасихте задника.

— Няма нищо. Честно казано, Конрад си умираше от желание да те замести. А да го гледам как се опълчва на Джаред, си заслужаваше цената на пропуска.

— Още не мога да разбера защо го е направил.

— Какво има за разбиране? Паднал си е по теб.

— Ох, моля ти се. Не и Конрад.

— Сара, поради лошо разпределение на времето, ти почти изпусна днешното обвинение. Не се обади, за да си сигурна, че ще те покрием, нямаше кой да те замести, просто изпускаше обвинението. И какво прави Конрад? Разкъсва ли те на парчета? Не. Появява ли му се голямата вена на челото? Не. Вместо това казва: „Е, чудо голямо — ще я покрием“. Всеки друг на твое място щеше яко да пострада. Но на теб ти се размина.

— Може би просто остарява и се успокоява.

— Конрад никога няма да се успокои. Говорим за човек, който си оправя леглото, дори когато е на хотел. И си мислиш, че ще се успокои? Единствената причина, поради която се надърви на Джаред е, защото е хлътнал по теб.

— Не бих погледнала така на нещата — каза Сара. — Той ми правеше услуга.

По-късно тази вечер Джаред взе такси до Тъпър ийст сайд. Лени Бароу живееше на Медисън авеню, място, изпълнено с фирмени магазини и стилни кафенета. На ъгъла на Медисън и Източна шейсет и пета улица, над магазин, който продаваше прекалено скъпи детски дрехи, се мъдреше табела: „Разбира се, че знаете къде е. Ленърд Бароу — частен детектив“. Джаред влезе през тясната врата до детския магазин и почука на вратата на Бароу.

Той го посрещна облечен в спортно сако и вратовръзка.

— Закъде си се издокарал така? — попита Джаред.

— Знаеш как е в този квартал — каза Бароу, докато сваляше сакото и си разхлабваше вратовръзката. — После се върна зад бюрото и се отпусна на стария кожен стол. Кабинетът беше малък и претъпкан, но Бароу знаеше, че местоположението ще му гарантира клиента, която ще си плаща сметките.

— Кажу ми сега кое е толкова важно, че трябваше да дойдеш дотук.

— Честно казано, дори ме е страх да говоря в моя кабинет — обясни Джаред. — Стените имат уши.

— Всички стени имат уши. Важното е кой слуша.

— Знам кой слуша. Ето защо искам да знам какво друго си намерил.

— Ако това ще те накара да се чувстваш по-добре, искам да ти кажа, че поразрових за компанията на Рафърти. „Екоу ентърпрайзис“ — открих, че съсобственик е милият ни и заминал си Арнолд Донигър.

— Какво? — възкликна Джаред.

— Били са партньори години наред — компанията е истинска златна мина.

— Шегуваш се. Значи Рафърти е убил Арнолд, за да получи пълен контрол върху бизнеса?

— Зависи кой наследява бизнеса — каза Бароу — Времето ще покаже.

— А постави ли подслушвателно устройство на телефона на Рафърти?

— Вчера исках да го направя, ала не ми остана време. Но му проверих телефонните сметки.

— И?

— Нищо. Градските обаждания не са описани, така че не мога да разбера с кого е говорил. Но Сара може да го направи. От прокуратурата могат да ги накарат да опишат всичко.

— Не ме интересува прокуратурата. Всъщност повече не я споменавай — оттам няма да ми помогнат. Трябва ми информация, която е достъпна сега. Разбираш ли?

Бароу почука с палци по бюрото си.

— Значи проблемите в семейното гнездо продължават.

— Съжالياвам, не исках да ти викам. Просто на мен и Сара ни е малко трудно точно сега.

— Не мисля, че това, че вече не си спиш в леглото, е малко.

— Ти откъде знаеш?

— Това ми е работата.

— Значи Катлийн ти е казала.

— Естествено. Какво очакваше? Тя се безпокои за теб. Каза, че си започнал да се вманиачаваш — дори отказваш филмови сувенири.

— Това няма нищо общо с изнасянето ми. Просто искам да спечеля делото.

— А Сара ти е дала твърде много причини да си мислиш, че това вече не е възможно?

— Трудно е за обяснение. Но преди два дни беше съвсем затънала, а сега раздава крошета като Мохамед Али. Напоследък навсякъде ѝ върви.

Бароу наблюдаваше как Джаред си играе с вратовръзката.

— Не обичаш да губиш, нали?

— Мразя — вдигна глава Джаред.

— Още повече те влудява това, че те бие собствената ти съпруга.

— Не зная. Заложени са много повече неща.

— Повече от брака ти? Кое е по-голямо от това?

— Нищо, което да мога да споделя с теб. Моля те, не ме разпитвай повече.

Неловка тишина изпълни стаята.

— Наистина си загазил, нали, Джей?

Джаред не помръдна.

Бароу се наведе напред, отвори долното чекмедже и извади пистолет трийсет и осми калибър.

— Ето — каза той. — За всеки случай.

Джаред пое пистолета и го загледа.

— Не зная. Не съм такъв човек.

— Ако си толкова загазил, колкото си мисля, трябва да имаш пистолет. — Бароу нави крачола на панталоните си и показа един по-малък модел в кобур, прикрепен за глезена му. Той го разкопча и го подаде на Джаред — Ако не ти харесва големият, вземи този. Малък, компактен, лесно се крие — Джаред не посегна и Бароу добави: — За всеки случай.

Джаред взе пистолета без желание, нави крачола си и закопча кобура.

— Изобщо не го чувстваш, нали?

— Да — съгласи се Джаред — Надявам се никога да не го използвам.

Седнал на мястото на шофьора в обикновената бяла кола, взета под наем, Козлоу гледаше към входа за офиса на Бароу и се чудеше защо толкова се бавят. Дай им време, помисли си той. Точно както каза Рафърти: „Имат за много неща да си говорят. Джаред вече се изнервя и стане ли това, ще започне да търси начин да се измъкне“.

Както обикновено, Рафърти беше прав. Джаред остана в офиса почти един час. Когато накрая излезе. Козлоу го наблюдаваше, докато изчезна надолу по улицата. Изглеждаше дори още по-напрегнат.

Той вдигна поглед към табелата на Бароу, уверен, че няма да се наложи да чака дълго. Двайсет минути по-късно Бароу излезе и пресече. Шейсет и пета улица. Ето ни и нас, помисли си Козлоу. Време е да върнем услугата.

С чашка изстинало кафе в ръка. Сара дойде на работа рано в събота сутринта. След най-новото развитие на делото „Козлоу“, след преговорите и тичането по другите ѝ две дела и след всичката документация по приключването на последните две, най-накрая започваше да разбира какво преимущество е да държи дрехи за смяна в кабинета си.

Остави кафето на масата и пусна телефонния си секретар. Единственото съобщение беше от Тифани, която искаше да знае защо Сара не я бе взела от училище вчера.

— Ох — въздъхна тя, докато слушаше съобщението и започна да си мисли за начин да се извини на Тифани.

След това се отпусна на стола си и вдигна крака на бюрото. Денят ще бъде страхотен, каза си, като се опита да не мисли за момиченцето. Дядо ѝ се чувстваше по-добре, скапаната кражбица се беше превърнала в кръвожодно убийство и въпреки че Джаред ѝ липсваше, се чувстваше спокойна, че може да го предпази. За пръв път от месеци Сара бе изпълнена с увереност. Всичко щеше да се нареди.

Десет минути по-късно Гъф показа глава на вратата. Погледна я и попита:

— Какво си вечеряла снощи?

— Не мога ли просто да съм в добро настроение?

— И аз щях това да попитам — каза Гъф с хитра усмивка, — защото днес е щастливият ти ден! — Той се скри и гласът му се чу от коридора. — Давайте, момчета. — С тържествена крачка помощникът влезе отново в кабинета, последван от двама носачи, които мъкнеха чисто ново маслинозелено канапе.

— Ти наистина си ми поръчал! — не можеше да повярва Сара. — Как го направи?

Докато мъжете оставяха канапето в дясната половина на стаята, Гъф обясни:

— Може да се каже, че сме длъжници на сладката червенокоска от търговския отдел.

— Какво си направил? Обеща й да излезеш с нея?

— Точно обратното. Обещах й, че шест седмици няма да й се обаждам. Тя се опита да изкопчи два месеца, но аз не отстъпих.

— Не се съмнявам — Сара седна на канапето и потупа възглавниците. — Истински американски винил!

— Само най-бляскавите неща за моя шеф — отсече Гъф, докато носачите излизаха от стаята. — Но не това е най-хубавото. — Гъф извади нещо от задния си джоб. — Познай какво държа в ръка.

Сара се замисли.

— Жираф.

— По-малко е.

— Кану.

— Още по-малко.

— Изсушена човешка глава.

— Ъ-ъ-ъ, по-малко — зависи колко изсушена.

— Магическо ласо, което ще те накара да говориш само истината.

— Никога няма да познаеш — поклати глава Гъф — Документите пристигнаха още първата седмица и въпреки че сама трябва да си я вземеш, аз наруших правилата и ти я взех. Толкова беше заета, че реших...

— Хайде, давай — не издържа Сара.

— Добре, затвори очи — каза Гъф и Сара се подчини. — На три. Едно... две... три.

Сара отвори очи и видя, че Гъф държи официалната златна значка с надпис *Сара Тейт, областен прокурор* и *Област Ню Йорк*. Значката блестеше на утринното слънце.

— Честито! — Гъф ѝ подаде значката, поставена в черна кожена кутийка. — Вече официално си помощник областен прокурор.

Сара не можеше да откъсне поглед от значката.

— Невероятно — възкликна тя. — Чувствам се като ченге.

— И сега можеш да правиш всички ония готини неща, които ченгетата ги правят. Можеш да влизаш свободно на мястото на престъплението, ще ти дават хубави места в кината. Най-важното, можеш светкавично да я извадиш и да креснеш: „Сара Тейт! Областен прокурор!“ — извика Гъф и извади от джоба си въображаема значка.

— Невероятно. Благодаря ти, Гъф. Наистина. Не беше длъжен да се занимаваш с всичко това.

— Направи ми една услуга и ти. Дай да видя как ще я извадиш.

Сара стана от новото си канапе и зае позиция. Размаха значката и изкрещя:

— Сара Тейт. Областен прокурор! Спри или ще видиш зор!

— Не можеш да викаш в рими — смееше се Гъф. — Никой няма да те вземе на сериозно.

Преди Сара да успее да направи втори опит, Конрад влетя в кабинета. Не изглеждаше щастлив.

— Виж — протегна значката си Сара. — Истинска, облечена в метал власт. — Той не отговори и тя добави. — Хайде, усмихни се — тук се забавляваме.

— Не си ли чула още? — попита Конрад.

— Какво да чуя?

В гласа на Конрад се прокрадна злокобна нотка.

— Сара, мисля, че е по-добре да седнеш.

— Какао се е случило?

— Просто седни.

— Джаред ли? Добре ли е? Какво...

— Джаред е добре.

Сара беше близко до истерията.

— Дядо! О, господи, дядо е! Какво се е случило? Той...

— Семейството ти е добре — прекъсна я Конрад — Става дума за вашия приятел детектив, Лени Бароу. Бил е убит снощи.

ГЛАВА ТРИНАЙСЕТА

— Лени е мъртъв? — попита зашеметена Сара. — Кога се е случило? Как?

— Някакъв шофьор се врязал в него на една пресечка разстояние от офиса му и избягал — обясни Конрад. — Строшил му е главата.

Сара се отпусна на канапето.

— Не мога да повярвам. Познаваме се от години. Когато ми махаха апандисита, той ме заведе в болницата — пренесе ме на ръце от таксито.

— Ако искаш, ще ти взема доклада по случая — предложи Конрад. — Може да открием нещо.

— Не мога да повярвам, че е мъртъв.

— Добре ли си? — седна до нея Гъф.

— Подай ми телефона — обърна се Сара към Конрад. — Трябва да кажа на Джаред.

— Мъртъв? — Гласът на Джаред се пречупи.

— Сара се обади преди около час. Открили го снощи — обясни Катлийн. — Наистина съжалявам. Джаред. Знам, че бяхте много близки.

— Не може да бъде — каза Джаред. Разхлаби вратовръзката си и откопча първото копче на ризата си. — Рафърти или Козлоу обаждали ли са се?

— Още не. Не мисля, че ще се появят днес. — Катлийн забеляза мокрото от пот чело на Джаред и попита: — Добре ли си? Да ти донеса ли вода?

Джаред стана и отиде до вратата. Пот се стичаше по гърба му.

— Добре съм. Просто ми трябва малко чист въздух. — Той се заклатушка по коридора, като едва си поемаше дъх. Довлече се до мъжката тоалетна, наведе се над една от мивките, имаше чувството, че

ще повърне. Около две минути се бореше с това чувство и се опитваше да успокои дишането си. Пусна студената вода и наплиска лицето си.

Погледна нагоре и видя отражението си в огледалото. Аз съм виновен, помисли си той. Изобщо не трябваше да го забърквам. Той сведе поглед, обзе го силно желание да върне времето назад и да поправи нещата. Да се откаже от делото, да предпази жена си и, най-важното, да върне приятеля си. Започна да се укорява за това, че снощи бе отишъл в офиса му. Трябваше да се сети — Рафърти каза, че непрекъснато ще го наблюдава. Джаред затвори очи и стисна юмруци. Болезненото разкаяние се превърна в мъчителна ярост.

Джаред отвори очи.

— *Тъп кучи син! Как мома да причиниш това на приятеля си!* — изкрещя той. След това, без да мисли, се отдръпна и заби юмрук в огледалото. Стъклото се пръсна в мивката. Кръв потече и стигна до лакътя му, но той стоеше неподвижен. Безсмисленото действие не го накара да се чувства по-добре. Не премахна болката, не приглуши страховете му, но пък махна огледалото. И за един кратък миг не трябваше да се гледа в очите.

В пет часа същата вечер Джаред се прибра у дома изтощен и съкрушен. През последните седем часа бе седял на бюрото си, без да върши нищо. Когато най-накрая Катлийн настоя да се прибира у дома, като никога той не започна да спори. И когато тя каза у дома, Джаред знаеше, че няма предвид къщата на дядото на Сара. Искаше да каже у дома — неговият дом, домът на Сара, техният дом — единственото място, където сега искаше да бъде. Когато отвори вратата и влезе вътре, очакваше да намери апартамента празен. Вместо това с учудване видя Сара.

— Джаред, толкова съжалявам. — Тя се приближи до него и го прегърна.

Той зарови глава в рамото ѝ и заплака.

— Тук съм. — Сара нежно галеше гърба му.

Двамата стояха прегърнати. За цяла минута всичките им проблеми изчезнаха Сара забеляза превързаната ръка на Джаред.

— Какво ти е на ръката?

— Нищо ми няма — отдръпна се той.

— Но как...

Джаред заобиколи жена си и влезе в кухнята.

— Порязах се с един нож за отваряне на писма. Нищо и никаква рана. — Наля си чаша червено вино и тръгна към спалнята. Сара го последва. Когато влезе вътре, видя, че куфарчето ѝ лежи отворено на леглото. Възможно най-спокойно тя го затвори и го свали на пода.

— Ти наистина не ми вярваш, нали? — Очите на Джаред плувнаха в сълзи. — Сара, никога не бих направил това отново. Знам, че нямаш причина да ми вярваш, но ти се кълна, че казвам истината. Хвана ме неподготвен с обвиненията в убийство и съвсем се бях отчаял.

— Джаред...

— Знам, че сега не ти се говори за това, но не знаех къде да отида. Просто не знам... аз наистина... обичам те Сара.

— И аз те обичам — каза Сара. — И разбирам.

— Тогава с Лени...

— Не е необходимо да обясняваш. Знам какво се опитваш да ми кажеш.

— Наистина ли? — попита той. — Значи няма да имаш нищо против да се върна...

— Джаред, приятелят ни току-що е бил убит — не искам да стоиш сам в апартамента на дядо.

Той посегна да я прегърне Сара добави:

— Наистина ли мислиш, че съм толкова безсърдечна и не бих ти позволила да останеш тук тази вечер?

Джаред се отдръпна.

— Какво искаш да кажеш с това „тази вечер“?

— Не зная, просто си помислих, че тъй като процесът приближава...

Той стисна зъби. Без да каже дума повече, бързо излезе от спалнята. Когато мина покрай кухнята, хвърли чашата в мивката. Стъклото се пръсна във всички посоки, а червеното вино се изплиска.

— По дяволите — прошепна Сара Тя просто искаше да го предпази. Ако Джаред не беше тук, онзи с хлътналите бузи поне за това нямаше да я тормози. Затича се след Джаред.

— Джаред, съжалявам. Не трябваше да казвам това. Ако искаш да останеш, остани.

— В никакъв случай. — Той се отпрати към входната врата.

— Моля те, наистина искам да останеш. — Джаред не отговори и тя добави: — Миличък, кълна ти се, искам да останеш.

Той спря и се обърна.

— Ако искаше, никога нямаше да кажеш онези думи.

— Не е вярно. Аз още...

— Той е мъртъв! — изкрещя Джаред. — Лени е мъртъв, а ти се притесняваш за документите си! Не разбираш ли колко е гадно това?

— Джаред, моля те...

— Не искам да те слушам — каза той. — Ще бъда в апартамента на татенцето. — Джаред отвори вратата. — И ако това изобщо те интересува, обади се сестрата на Лени. Погребението е утре, така че ако не си прекалено потънала в собствения си проклет свят, би трябвало да си там.

— Естествено, че ще бъда там.

— Добре, тогава ще се видим. — Без да я погледне, Джаред излезе и затръшна вратата след себе си.

— Стига глупости — каза Козлоу, след като чу края на разговора между Джаред и Сара — Тая ще ни разпердушини. Дайте да я убием и да се свърши работата.

— Ама ти наистина нямаш нищо на горния етаж. Рафърти седеше зад бюрото в кабинета си. — Сара е най-добрата ни разменна монета. Без нея не мога да контролирам Джаред.

— На кой му пука за Джаред? Ако не си е в тях, е абсолютно безполезен. Казвам ти да се обадим на Виктор и да му...

— Стига с този Виктор. Сто пъти ти обясних, той няма да пипне това дело. Не искам повече да говорим по този въпрос.

— Само че напоследък Джаред нищо не прави и...

— Чуваш ли ме какво ти говоря?! — изкрещя Рафърти — Казах, че не искам да обсъждаме това.

Козлоу мълниеносно се пресегна през бюрото и сграбчи лявото ухо на Рафърти. Дръпна го напред и прошепна:

— Колко пъти съм ти казвал да не ми викаш? Не обичам.

— Пусни ме — изсъска Рафърти. Козлоу го пусна и той добави: — Какво ти става?

— Нищо — отговори Козлоу — Просто не обичам да ми говорят с такъв тон.

— Разбрах. — Рафърти прокара ръка през косата си и възвърна царствената си поза. Когато всичко това приключеше, щеше да се разправи и с Козлоу.

— Значи мислиш, че ако искаме да спечелим, най-добре е да заложим на Джаред? — попита Козлоу.

— Точно така — процеди Рафърти. — Сега вече всичко ти е ясно.

Сара седеше в празния апартамент и се опитваше да си представи лицето му. Бяха приятели с Лени от шест години, но както знаеше от опит, най-простичките неща се забравяха най-лесно. След няколко седмици ярките ѝ спомени ще започнат да избледняват. Винаги щеше да помни що за човек и детектив беше, но художникът в Сара искаше нещо по-визуално. Можеше да разгледа старите снимки, но не бе същото. Искеше да си спомни как Лени се движеше из стаята, как жестикулираше с късите си и дебели пръстчета, как раменете му подскачаха, когато се смееше. Имаше нужда да помни точно тези неща.

Сара притопли някакви останали отпреди спагети, облегна се на кухненския плот и ги изяде от тенджерата. След това, като се надяваше да се концентрира върху нещо по-малко стресово, изпразни кошницата с мръсните дрехи в лилавата чанта, която използваше да пренася прането, и тръгна към пералното помещение в мазето на сградата. Като влачеше торбата по стълбите, тя излезе през главния вход, извади ключовете си и отвори черната метална порта, която водеше към вратата на мазето. Затвори я след себе си, влезе в пералното помещение и бавно започна да отделя белите от цветните дрехи.

Пералното помещение беше типично за този град — тихо плесенясало и уединено. Малка част от помещението бе отделена за склад, а имаше и още една част, в която се разполагаше лошо осветен лабиринт от тръби и прекъсвачи. Сара не харесваше помещението още откакто се нанесоха — бетонните стени я караха да се чувства като в гробница. След като зареди пералните машини, тя извади ключа, отвори вратата и се върна в апартамента.

Половин час по-късно отново влезе в мазето. Още веднъж отвори металната порта, за да стигне до пералното помещение. Продължаваше да съжалява за това, което бе казала на Джаред. Започна да мести дрехите в сушилните. Трябва да му се обадя, каза си тя. Тази нощ не е хубаво да остава сам. Изведнъж чу шум, който идваше от дъното на мазето. Тези гадни тръби, държат ни будни цяла зима, помисли си Сара. Но когато чу, че шумът се приближава, тя погледна през рамо. Съгълчето на окото си видя, че нещо се движи. Стресна се и изпусна купа с дрехи, който държеше. Само мишка, разбра тя, докато я гледаше как се скрива зад една от пералните. Въпреки че се успокои, нещо продължаваше да я притеснява. Зареди сушилните, тръгна към черната порта и осъзна, че е забравила ключовете си в пералното помещение. Обърна се и тръгна обратно. Но когато погледна върху пералните, ключовете ги нямаше.

Сара отвори вратичката на една от сушилните и затършува из мокрите дрехи. Нищо. Наведе се над втората сушилня и започна да вади дрехите една по една, като внимателно търсеше липсващите ключове. Изведнъж чу друг шум зад себе си. Обърна се, като очакваше да види отново мишката. Но тогава изведнъж светлината угасна.

Тъмнината я обгърна. Първата ѝ мисъл беше, че има още някои в помещението. Не мърдай, каза си. Така ще те открие. Тя затаи дъх и се послуша внимателно, но чу само монотонното мъркане на сушилните. Отново и отново звукът изпълваше въздуха — беше влудяващо. Може би просто е гръмнала някоя тръба, помисли си Сара. Няма защо да се паникьосвам. След това почувства как една ръка покрива устата ѝ. Някой силно стисна челюстта ѝ.

— Здравсти, Сара — прошепна той в ухото ѝ. Гласът ѝ беше познат. Хлътналите бузи.

Тя заби лакът в стомаха му. Мъжът я пусна и Сара се стрелна към вратата. Елиът бе точно зад нея. Тя все още не можеше да вижда, но прокара ръце по студената стена, откри вратата и я отвори със замах. Стигна черната метална порта, сграбчи железните пръчки и изкрещя:

— *Полиция! По...*

Преди да успее да довърши, отново почувства ръката върху устата си. Елиът откопча пръстите и от портата и я замъкна обратно в пералното помещение. Вратата се затвори и отново я обгърна тъмнина.

Сара се замята във всички посоки, като се опитваше да се освободи. Той хвана двете ѝ китки с едната си ръка и я блъсна в стената. Тя все още се мъчеше да се отскубне. Елиът я зашлеви през лицето. Сара спря да се дърпа. Той се наведе и я хвана за гърлото. Тя усети миризмата на алкохол в дъха му.

— Не му позволявай да се връща тук. Разбираш ли? Не искам да ти се рови из нещата.

Сара енергично кимна.

Като продължаваше да я държи за китките, Елиът я просна на земята. В пълната тъмнина тя не можеше да разбере къде е той — зад нея, пред нея, можеше да е навсякъде. Остана да лежи абсолютно неподвижно и се заслуша внимателно. И отново чу шума от въртящите се сушилни. Не мърдай, каза си. И на него му е тъмно. След това дълбокият му глас заглуши боботенето на сушилните:

— Нищо не е священо — предупреди я той. — Дори и ти.

Преди Сара да успее да реагира, видя ивица светлина до вратата. След това чу как черната метална порта се отвори и после се затръшна. Той си беше отишъл. Тя изскочи от пералното помещение и видя Елиът от другата страна на портата.

— *Полиция! Помощ! Помогнете!* — изкрещя тя.

— Не и в този град — каза Елиът. Взе ключовете на Сара и ги постави на най-горното стъпало от стълбището. — Някой скоро ще дойде. — Той тръгна по улицата и подхвърли: — Ще се видим в съда.

В понеделник сутринта Сара се надяваше на спокоен работен ден. Погребението на Лени и срещата с Джаред там напълно я бяха изтозили. Затова, като тръгна по коридора, последното нещо, което искаше да види, бяха двама работници, които прибираха документите от кабинета ѝ в кутии.

— Какво си мислите, че правите? — попита тя.

— Местим документите — отвърна един от работниците.

— Това го виждам. Кой ви позволи?

— Конрад Мур. Каза да вземем всички документи по делото „Козлоу“, защото махали помощник областния прокурор.

Сара зяпна, а Гъф влезе в кабинета.

— Какво става?

— Уволнена съм. — Сара тръгна към вратата.

— Моля? — попита Гъф и хукна след нея към кабинета на Конрад.

— Защо не ми каза, по дяволите? — попита Сара, след като нахълта вътре.

— Успокой се — каза Конрад. — Имам обяснение.

— Как можеш да ми обясниш? Разбрал си, че са ме уволнили и дори не си имал доблестта да ми кажеш!

— Какви ги говориш? Не си уволнена.

— Не съм ли? — попита Сара.

— Не си — отвърна Конрад. — Просто ти вземат делото.

— Какво?

— Монаган така ми каза. Не можело новак да работи по първокласно убийство. Твърде е сложно и така нататък. Трябва да ми дадеш всички документи.

Сара се обърна към Гъф.

— Няма нищо — измърмори Гъф. — Ще намерим начин да...

— Не — простена Сара. — Не мога да дам делото. Това си е мое дело.

— Съжалявам — каза Конрад. — Знам, че си разстроена, но трябва да изпълнявам нарежданията на Монаган.

— Не е важно дали съм разстроена — заяви Сара напълно сериозно. — Не мога да ти дам делото.

Конрад погледна Гъф и след това Сара.

— Вие криете ли нещо от мен? Очевидно има нещо важно, което не знам.

— Нищо няма — настоя Сара — Просто не мога да се откажа от делото.

Конрад отново погледна Гъф, а той се тросна:

— Не ме гледай мен — нищо не съм направил.

— Сара, очевидно има нещо.

Тя заби очи в пода.

— Ако ми кажеш, мога да ти помогна. Иначе оставаш сама и без делото.

Сара продължаваше да мълчи.

— Добре, както искаш. — Конрад тръгна към вратата. — Останалите документи сам мога да си ги взема.

Сара погледна Гъф, той ѝ кимна и тя се обърна към Конрад, който бе тръгнал да излиза.

— Трябва да ми обещаеш, че ще правиш каквото ти кажа.

Конрад затвори вратата и се обърна.

— Продължавай.

— Първо ми обещавай. Обещавай ми, че ще правиш каквото ти кажа.

— Нищо не обещавам. Сега ми кажи какво става.

— Забрави — махна с ръка Сара.

Конрад поклати глава.

— Дай ми една причина защо трябва да изпълнявам заповедите ти.

— Защото ако не го направиш, излагаш на риск моя живот и този на близките ми.

Конрад замълча. След кратка пауза каза:

— Обещавам ти, че никога няма да направя нищо, което да изложи на опасност теб или семейството ти.

— Имам думата ти?

— Имаш я.

Сара пое дъх и обясни за Хлътналите бузи. Разказа на Конрад всичко, от заплахата за Джаред до случилото се с дядо и. Той не я прекъсна нито веднъж. След като тя свърши, Конрад възкликна:

— Ти ми казваш, че външна страна те е заплашила и ти не си казала на никого. Аз какво ти разправях? Системата е създадена да те защитава, когато...

— Конрад не се обиждан, но точно сега не ми се слуша за системата. Системата не защити дядо ми и със сигурност не може да защити мъжа ми. Този психар, които и да е той, има пръстовите отпечатъци на мъртвец, знае всичко за мен, бил е до мен в метрото, без да го забележа и по някакъв начин е влязъл в мазето ни без ключ. Истината е, че ме плаши до смърт. Всеки път, като се прибера, проверявам дали не се е скрил в гардеробите. В спалнята поглеждам зад вратата. Той не е обикновен престъпник и докато не разберем кой е, не виждам причини да го ядосваме. Пък и просто ме моли да си върша работата.

— Не те моли да си вършиш работата. Заплашва живота на Джаред.

— Той иска да спечеля — отвърна Сара. — Само това. И ти, и аз знаем, че можем да го направим. Може да си по-добър обвинител, но никой не познава Джаред по-добре от мен. Знам как мисли, как се бори и с кого говори.

— Като Лени Бароу — намеси се Конрад.

— Точно. Като Лени Бароу — кимна Сара. — Повярвай ми, не мисля да изпускам този тип, но не мога да ти позволя да ми вземеш делото. Това е мое семейство, мой проблем мое дело.

— Не знам...

— Конрад, откакто се срещнахме, следвам твоите правила. Каквото си казал, това съм правила. И винаги ще ти бъда благодарна за това. Само веднъж те моля да погледнеш нещата другояче. Помогни ми да си запазя делото. Само за това те моля.

Всички замълчаха.

— Нека си помисля — каза Конрад. — Ще говорим утре сутринта.

— Но мисли внимателно — тръгна към вратата Сара. — Моля те.

На следващата сутрин Сара и Гъф седяха в кабинета на Сара и нетърпеливо чакаха Конрад.

— Мислиш ли, че ще се съгласи — попита Гъф.

— Нямам представа — въздъхна Сара. — Понякога е толкова предвидим, но друг път нищо не разбирам.

— Предвидим? Конрад никога не е бил предвидим? Може да обича да се води по правилата и да чете морал, но щом реши, че се налага, ще захвърли всички тези глупости и ще направи това, което трябва. Не забравяй, че е жител на Ню Йорк и държавен служител. По дефиниция това го прави реалист.

— Моля се да си прав — каза Сара.

Десет минути по-късно Конрад влезе в кабинета ѝ. Затвори вратата и застана пред нейното бюро.

— Ето предложението ми. Първо, не се отказвам от делото.

— Тогава си...

— Изслушай ме — настоя той. — Не се отказвам от делото, защото Монаган няма да ти позволи да го водиш сама. Но ще се

съглася да сме сътрудници. Всички други ще си мислят, че аз ръководя парада, но всъщност ще сме равнопоставени партньори.

— Значи ще мога да си го водя както реша?

— Както *ние* решим — поправи я Конрад. — Много си заложила, но няма да ти позволя да вършиш глупости, само за да докажеш нещо. От опит знам, че чувствата пречат на рационалната мисъл. Затова, ако прекрачиш границата, ще те върна обратно.

— Но ще ми помогнеш да спечеля?

— Не се съмнявай, че ще спечелим. Каквото и да прави съпругът ти, колкото и искове да подава, колкото и адвокати с луксозни костюми, скъпи вратовръзки, саабове, прически от модни салони, маникюри, махагони, високи хонорари и известни фамилии да ангажира в онази прехвалена адвокатска фирма, ще излъскаме с тях покритите ни със стандартен мокет подове. И който и да е онзи ненормалник, който е наранил дядо ти, когато всичко свърши, ще изтанцуваме танца на победата върху смачканата му физиономия.

Сара се усмихна широко.

— Знаех си, че това ще каже — провикна се Гъф. — Толкова е предвидим!

— Съгласна ли си? — подаде ѝ ръка Конрад.

— Ако не кажеш на Монаган за онзи, който ме заплашваше.

— Монаган нищо няма да разбере. Само съм му казал, че си много агресивен обвинител и обичаш да работиш до късно. Знаеш, че той обича да слуша такива работи. Сега сигурна ли си, че искаш да продължиш да гониш онзи тип?

— Абсолютно. — Сара стисна ръката на Конрад.

— Чудесно. — Той седна на канапето до Гъф. — Защото оттам искам да започна.

— Чакай. Каж ми нещо преди това — помоли Сара — Какво те убеди да ме оставиш да работя по делото?

— Просто трябваше да се поставя на твое място. В момента, в който го направих, разбрах, че бих искал някой да ме защити. Достатъчно ли ти е това или искаш да ти пълня главата с още психологически глупости за това как по този начин ще прогоня личните си демони?

— Достатъчно е — каза Сара. — Но ако продължиш да правиш хубави неща за мен, ще започна да разказвам на всички каква си

душичка всъщност.

— Няма да ти повярват. — Конрад отвори куфарчето си и извади запечатан плик от вътрешната поща на прокуратурата. — Като говорим за лични демони, това току-що пристигна. Мисля, че е за пръстовите отпечатъци, които си поискала.

— От куфарчето? Какво пише?

— Не исках да го отварям в отсъствието на сътрудника ми. — Конрад подхвърли плика към Сара. — На теб се пада честта.

Тя разкъса плика и разгледа доклада.

— Не може да бъде — въздъхна накрая.

— Какво? — попита Гъф. — Пак ли онзи мъртвец?

— Не, не е същият. Този е друг. Пише, че отпечатъците по куфарчето ми принадлежат на Уорън Ййстхъм, дребен престъпник, убит миналата година.

— Не разбирам — каза Гъф. — Как така един човек ще има два комплекта отпечатъци?

— Може би работи долу в лабораторията и ни саботира — предложи Конрад.

— Или може би долу оплескват нещата и без чужда помощ — добави Гъф.

— Не ме интересува как го прави — заяви Сара. — Просто искам да знам кой е.

Облечен в тесни черни къси панталони и с няколко номера по-голяма избеляла тениска с надпис „Мичиган“, Елиът влезе във фоайето на сградата на моргата.

— Куриер съм — обяви той на охранителя и му показа яркожълтата найлонова раничка, която висеше от рамото му. — Търся доктор Фосет.

— Вземете асансьора до мазето — каза полицаят. — Стая Б-22.

Елиът слезе в подземие и бързо намери стаята. Отвори вратата и видя Фосет, седнал зад бюрото си.

— Как сте? — усмихна се Елиът. — Дошъл съм да взема доклада с резултатите от аутопсията на Арнолд Донигър.

— От прокуратурата ли сте? — попита Фосет.

— Да — Елиът извади папка от раницата си. — Чакайте да видя — трябва да го занеса на помощник областен прокурор Сара Тейт на Сентър стрийт, номер 80, възможно най-бързо. Иска го за вчера.

— Винаги е така. — Фосет подаде на Елиът запечатания плик.

— Благодаря, докторе. — Елиът сложи плика в раницата. — Поздравете кочаните от мен. И да им кажете, че са умирисали цялата сграда.

— Дадено — отвърна Фосет, докато Елиът излизаше.

Две седмици и половина по-късно острият октомврийски вятър подсказа настъпването на ранна зима. Въпреки че тежките палта започнаха да украсяват градския пейзаж, нямаше никакъв друг знак, че градът, който никога не обръщаше внимание на нищо, този път щеше да направи изключение. Сирените продължаваха да вият, движението по улиците беше все така претоварено. Китайската храна все така се разнасяше по всяко време на нощта, а Сара, Конрад и Гъф все още се мъчеха да наредят мозайката на делото си.

— Готово. — Гъф влезе в кабинета на Сара с тесте листове в ръка.

— Какво е готово? — попита Конрад, облегал на кантонерката на Сара.

— Добри ми човече, не знаете ли вие какво сте изпуснали? Получил съм най-възвишеното от всички неща — върхът на земните желания.

— Какво? — пак не разбра Конрад.

— Завещанието му — обясни Сара, която седеше зад бюрото си. — От съда по наследствата най-накрая се съгласиха да ни дадат завещанието на Арнолд Донигър.

— Съгласиха се? — учуди се Конрад. — Трябваше да им пратиш призовка.

— Ти призоваваш, аз моля — каза Сара. — Резултатът е един и същ. — Тя се обърна към Гъф и добави: — И какво пише?

— Права беше за едно нещо — Арнолд Донигър го е бивало с парите. Ако съберем всички суми от завещанието му, ще получим към седем милиона долара. Без да броим къщата в Ню Йорк, вилата в

Кънектикът или дяловете му в „Екоу ентърпрайзис“, което предполагам е бизнесът му.

— Чудо голямо — махна с пренебрежение Конрад. — Половината в Ийст сайд са мангизлии. Въпросът е кои има полза от това завещание.

— Тук почва шантавата част. — Гъф подаде завещанието на Сара. — Мислехме, че Клеър Донигър е наела Козлоу да ликвидира съпруга ѝ, но според завещанието, тя не получава нито цент. Когато са се оженили преди десет месеца, тя е подписала брачен договор.

— Но не може ли въпреки това да получи някакъв дял? — попита Конрад. — От следването си спомням, че съпрузите винаги получават процент, дори и когато не са упоменати в завещанието.

— Не и в този случай — обади се Сара. — Клеър се е отказала от всичко в брачния договор. Дори и къщата не получава.

— Искаш да ми кажеш, че Клеър няма мотив да убие съпруга си? — попита Конрад.

— Не и ако мотивът е бил свързан със завещанието. Тя не получава нищо.

— А кой?

— Никой конкретно. Парите са разпределени на около дузина благотворителни организации, къщата в Кънектикът се дава на местното историческо общество, а сумата, получена от продажбата на къщата в Ню Йорк, е за Принстън, неговата алма-матер.

— Няма ли роднини?

— Няма деца, няма братя или сестри. Има няколко братовчеди и една леля във Флорида, но те получават по няколко хиляди. Нищо, за което да си заслужава да убиеш.

— Ами бизнесът? — настоя Конрад. — Там кой се облажва?

— Дяловете от „Екоу ентърпрайзис“ се разпределят между останалите партньори във фирмата. Предполагам, че не е искал да смесва бизнеса и семейството.

— Не мога да повярвам — изправи се Сара. — Как може Клеър да не е наела Козлоу? Всичко си пасваше така добре.

— Така е — съгласи се Конрад. — С изключение на малката подробност, че тя няма мотив.

— Това не е непременно вярно — каза Гъф. — Може би го е убила, точно защото я няма в завещанието.

— Не знам — поклати глава Конрад — Не ми се връзва. Щом умре мъжът ѝ, тя губи къщата, сигурността си, целия си начин на живот. Ако бях на мястото на Клеър и бях вбесен, че Арнолд не ме е включил в завещанието, щях да го държа жив и да измъкна възможно най-много пари.

— Може би просто го е мразила — предположи Сара, — възможно е.

— Унасяш се.

— Сериозно ви казвам — не се предаваше Сара. — Защо трябва да е за пари? Сума ти народ убива половинките си по много по-дребни причини.

— Вярно е — съгласи се Конрад — Но когато една не много богата петдесетгодишна жена убива шейсетгодишния си съпруг, за когото се е омъжила наскоро, трябва да има добра причина за това. И като се основавам на всичките ми години работа тук, винаги става въпрос за пари.

— Които Клеър не получава.

— Може би там е работата — каза Гъф. — Може би тя изобщо не е замесена.

— Няма начин — възрази Сара — Клеър е вътре. Твърде странно се държи, за да няма пръст в тази работа.

— Следователно трябва да разберем какво е този пръст — добави Конрад. — Иначе ще се озорим с този случай.

— Значи имаме жертва, причина за смъртта, завещание, вероятен извършител, но все още нямаме мотив — заключи Гъф.

— А без мотив сме заникъде.

— Те знаят. — Клеър Донигър въртеше брачната си халка, докато сокът и жасминовият ѝ чай седяха недокоснати пред нея. — Със сигурност знаят.

— Не ставай истерична — каза той. — Ако знаеха, вече щяха да са те обвинили в съучастничество. Нищо не могат да покажат.

— Но докога ще продължава това? Непрекъснато ме питат кога ще могат да разгледат къщата. Ами ако намерят нещо, което...

— Казах ти, грижа се за всичко. Джаред сега прави така, че това посещение никога да не се състои.

Клеър се изправи и нервно взе да оправя масата.

— Непрекъснато това повтаряш. Ами ако не може да ги спре? Ами ако...

Той хвана китките ѝ и я принуди да остави чашката и чинийката, които държеше. След това я придърпа към себе си и я накара да седне на коленете му.

— Искам дълбоко да си поемеш дъх и да ме чуеш какво ще ти кажа. Ако беше само за парите, щях да си тръгна още преди седмици. Разбираш ли? Не искам да съм сам. Каквото и да е необходимо, каквото и да се наложи да направя, няма да им позволя да ми отнемат най-голямата награда. Заради теб се намесих в това нещо и каквито и да са последствията, ще се справим с тях заедно. — Той скри ръцете ѝ в своите и добави. — Каж ми сега кой те обича?

Клеър се усмихна едва-едва.

— Ти.

— Абсолютно права си. Аз те обичам — каза Рафърти.

Джаред се вираше в монитора, докато разтриваше слепоочията си и правеше всичко възможно да забрави пулсиращото главоболие. През последните две седмици бе говорил с най-добрите криминални защитници от фирмата. От всеки се опитваше да научи по още една тънкоост, още един номер, още една маневра, която можеше да му помогне да спечели делото и да спаси жена си.

Дори картината на местопрестъплението получаваше повече внимание от обикновено. Всеки ден той съсредоточено се вираше в схемата. Пристигаше на работа не по-късно от седем сутринта и през първите петнайсет минути разиграваше сцената в главата си. Тръгваше си не по-рано от единайсет вечерта и винаги поглеждаше пак натам. Бе подредил всички действия номерирал беше всяка минута. Направил бе всичко възможно, за да си представи всеки нюанс на случилото се.

Накрая, за да подхване нещата оттам, откъдето Бароу беше прекъснал, Джаред нае частен детектив, който излъска всеки сантиметър между къщата на Донигър и мястото, където Макейб бе арестувал Козлоу. По нареждане на Джаред детективът говори с боклукчиите, които събираха боклука рано сутрин, с портиерите на близките сгради, обади се дори на местните таксиметрови фирми, за да

види кои шофьори са били в района през въпросната нощ. Колкото и незначителна, несъстоятелна или неправдоподобна да беше следата, Джаред и подчинените му търсеха всеки, който можеше да постави Козлоу на място, различно от това, което посочваше Макейб. Но в края на краищата, след цялото проучване, не можаха да намерят нито един свидетел.

— Трябва да сме забравили някого — каза Джаред, докато гледаше картоната на стената.

— Шегуваш ли се? — попита Катлийн. — Всички проверихме.

— Какво разбра за вестникарите?

— Кой? От „Ню Йорк Таймс“, от „Ню Йорк Поуст“, от „Дейли Нюз“ или от „Нюздей“? Говорих с всичките и никой от тях не е започвал да разнася пресата преди пет и трийсет сутринта.

— Ами...

— Няма никой друг — прекъсна го Катлийн. — Всички сме ги минали. Местните хлебарници, които започват да месят тестото на изгрев-слънце, ъгловите бакалници, които са отворени цялата нощ, дори скъпите фирми за ескортни услуги, които действат в района. Мисля, че не сме разговаряли само с Арнолд Донигър и то, защото е мъртъв.

— Знам — кимна Джаред. — Просто не искам да пропусна нещо.

— Джаред, ако се убиеш, няма да върнеш Лени. А и жена си няма да спасиш. Когато разберем за исковете ти, ще знаем много повече за състоянието на нещата. Но дотогава не можеш да се скъсваш от тичане на едно място.

— Добре съм. — Джаред се обърна към монитора.

— Джаред, не си...

— Казах, че съм добре — повиши глас той. — Хайде да продължаваме нататък.

— Още колко има дотам? — Гъф беше седнал между Сара и Конрад на задната седалка на таксито.

— Престани да питаш — каза Конрад, докато излизаха от тунела „Холънд“. — Скоро ще стигнем.

— Не мога да се сдържа — оправда се Гъф. — Вълнувам се като тръгвам на екскурзии. Все едно пак съм в гимназията.

— В гимназията, така ли? — попита Конрад. — А какво ще кажеш за това? Млъквай или ще те завра в гардеробчето ти.

— Ах, детство мое — усмихна се Гъф. — Как ми липсват тези отминали дни.

Десет минути по-късно таксито спря пред главния вход на стрелбището „Хъдзън каунти“. Тримата излязоха от колата и Конрад обяви:

— Ето го най-доброто стрелбище в областта.

— Искаш да кажеш, освен Манхатън — вметна Сара.

След двацет минути тримата вече бяха въоръжени и готови да започнат стрелба. Сара и Гъф тръгнаха след Конрад през дългия тухлен коридор и стигнаха до огромно помещение с осем кабинки за стрелба. Срещу всяка кабинка се намираше съответната мишена. Някои от тях бяха стандартните концентрични кръгове, но други представляваха рисунки на животни, например сърни и лъвови, а при трети контурите бяха на човешки същества. Кабинките бяха разделени на сектори за начинаещи, напреднали и експерти. При начинаещите мишената беше на разстояние шест метра, а при експертите — на девет. Без да спира. Конрад се запъти към сектора за експерти.

— Предполагам, че ние сме начинаещи — обърна се Сара към Гъф.

— В никакъв случай — отсече Конрад. — Стойте тук при мен.

— Никога не съм стреляла с пистолет през живота си.

— Няма значение — отвърна Конрад. — Най-добре ще се научиш да плуваш, ако те хвърлят в дълбокото.

— Ами ако не искам да се науча да плувам?

Конрад посочи към съседната кабинка.

— Всички плуват. Влизай вътре.

Когато и тримата бяха заели местата си. Конрад си сложи предпазните очила и слушалките.

— Чувате ли ме всички? — попита той през малкото микрофонче.

— Ясно и чисто, бандит — отвърна Гъф. — Хайде сега да ми помогнеш да разкарам тези смотаняци, които са ме погнали.

Без да обръща внимание на Гъф и след като видя, че Сара му прави знак, че го чува, той взе пистолета трийсет и осми калибър, който беше наел. С шест бързи изстрела разкъса мишената с човешки очертания.

— Не е лошо, Слим, но я виж това. — Гъф насочи собствения си пистолет. Изстреля шестте патрона, след това погледна мишената. Не беше улучил нито веднъж. — Пистолетът ми е счупен — оплака се той.

— Твой ред е, Сара — каза Конрад.

— Преди това искам да те питам нещо. Какво правим тук, по дяволите?

— Вече ти казах, че съвсем бяхме зациклили в този кабинет, затова реших да сменим обстановката. Когато се изправя пред логическо предизвикателство, това е най-подходящото място да се успокоя и да премисля нещата.

— Така ли се успокояваш? Слагаш си големи слушалки и пробиваш огромни дупки в хартиени хора?

— Някои слушат класическа музика, естетиката на други е по-агресивна — обясни Конрад. — Както и да е, трябваше да си прочистим главите. Спри да се жалваш и стреляй.

— Както кажеш, полковник — сви рамене Сара. — Но пак не мога да разбера как това ще помогне на делото. — Тя вдигна пистолета и внимателно се прицели. Стреля веднъж. След това отново се прицели. И пак стреля. И пак се прицели И пак стреля. След шестия изстрел видя, че не е улучила мишената нито веднъж.

— Твърде много се стараеш — заяви Конрад — Стрелбата е нещо инстинктивно. Пистолетът е продължение на ръката ти. Все едно хвърляш баскетболна топка — не можеш да чакаш и да се прицелваш. Просто я хвърляш.

— О хо-о-о, поредната физкултурна аналогия — изсмя се Сара. — Този път с привкус на Зен.

— Не се шегувам — настоя Конрад. — Опитай пак, но този път само насочи и стреляй.

Сара презареди и още веднъж погледна мишената.

— Ето ни и нас — каза тя. — Аз и куршумът сме едно цяло. — Вдигна пистолета си и изстреля шестте патрона. Този път два от тях улучиха върха на мишената.

— Не е лошо. — Конрад влезе в кабинката ѝ. — Мисля, че имаш проблем само с позата. Центърът ти на гравитация е изместен, затова откатът те бута назад и стреляш високо. — Той презареди пистолета ѝ. — Не стой със събрани крака. Сложи единия пред другия, като тежестта на тялото ти трябва да е на задния. — Сара зае позата, а Конрад застана зад нея и намести бедрата и.

— Леко, каубой. Не ставаме ли много интимни?

— Това е целта — усмихна се Конрад и я хвана за кръста. — Центрирай тежестта си тук. Облегнала си се на задния крак, но тежестта ти е уравновесена тук.

— Готова съм — каза Сара, моментално насочи пистолета и изстреля шестте патрона. Четири от тях улучиха човешката фигура. Един от тях отнесе лицето.

— Къде си се учила да стреляш така? — попита я Конрад.

Сара му намигна и с нисък глас каза:

— В Чайнатаун, Джейк.

— Господи — обади се Гъф. — Ето това е.

— Кое? — попита Сара. — Чайнатаун?

— Не, не. Мотивът на Донигър.

— Мотивът на Донигър е Чайнатаун?

— Не това, което каза, а което направи — обясни Гъф. — През цялото време търсихме очевидни мотиви. Алчност, ревност, омраза. Но не сме взели предвид похотта. Дори не се бях сетил, докато не ви видях двамата в кабинката.

— Какво е станало в кабинката? — попита Сара.

— И аз това питам — додаде Конрад.

— Не се обиждайте, тъй като много си ви обичам, но наистина ли сте толкова слепи?

— Аз ли? — попита Сара. — Аз не...

— Забрави за това как се е сетил, концентрирай се на резултата — прекъсна я Конрад Той излезе от кабинката и се приближи до Гъф. — Значи ако мотивът е похот, какъв е изводът?

— Нямам представа — каза Гъф. — Хрумна ми току-що. Само дотук съм стигнал.

— Може би Арнолд е бил болен и тя го е убила, за да го отърве — предложи Конрад. — Това е убийство от любов.

— Не може да бъде — отсеке Сара. — Не е толкова добричка.

— Може би е влюбена в някой друг и е убила съпруга си, за да бъде с истинската си любов — обади се Гъф.

— Твърде романтично — поклати глава Конрад. — Освен това дори и жителите на Ню Йорк са достатъчно цивилизовани, за да подадат молба за развод.

— Не и когато има какво да се получи от смъртта — намеси се Сара.

— Какво искаш да кажеш? — попита Конрад.

— Ами ако Клеър е влюбена в човек, който е включен в завещанието?

— Разбирам — каза Гъф. — Значи и *двамата* са наели Козлоу да убие съпруга ѝ. Тя осигурява достъп до къщата, любовникът ѝ гушва парите.

— Има само един проблем — почеса се Конрад. — Според завещанието парите отиват в благотворителни организации и разни други такива.

— С изключение на „Екоу ентърпрайзис“, която се разпределя между останалите партньори.

— Значи си мислиш, че един от партньорите на Арнолд спи с Клеър и когато разбират, че смъртта му не само ще им позволи да бъдат заедно, но и ще ги направи богати, наемат Козлоу и го очистват? — попита Конрад.

— На мен ми звучи добре — кимна Гъф.

— И на мен — добави Сара. — Въпреки че искам и двамата да знаете, че нищо не е ставало в кабинката.

— Хайде де — каза Гъф. — Слънцето на изток ли залязва? Нюйоркчани обичат ли да се обличат в черно? В какво беше заровен Елвис — в бял костюм, синя риза и кашмирена вратовръзка, нали? Да, да и да. Всички ние сме простички създания. Затова мога ли да позная кога някои флиртува? Естествено.

— Слънцето не залязва на изток, а на запад — поправи го Конрад.

Гъф погледна Сара, а след това и Конрад.

— Това нищо не променя! — извика той, докато Сара се превиваше от смях. — Вие флиртувахте!

ГЛАВА ЧЕТИРИНАЙСЕТА

Рафърти седеше зад античното бюро в кабинета си в „Екоу ентърпрайзис“ и изобщо не се чувстваше доволен. Закуската с Клеър го изнерви, бизнес обядът в CBS беше отегчителен до болка, а когато погледна пред себе си, разбра, че най-лошата част от деня тепърва предстои — Козлоу беше в кабинета му.

— Не е зле да поговориш с Елиът. Имаме сериозни проблеми.

— Не е необходимо да ми го казваш — Козлоу седна на един от столовете срещу бюрото на Рафърти — Ти си този, който... — Звънът на вътрешния телефон прекъсна мисълта му.

— Какво има. Бевърли? — попита Рафърти.

— Господине, дошла е една жена на име Сара Тейт и казва, че иска да говори с вас — обясни секретарката му.

— Отвън ли е сега? — Рафърти стисна здраво слушалката.

— Да, господине. Твърди, че е от прокуратурата и моли да я приемете за малко.

Рафърти замълча и обмисли положението. Накрая каза:

— Бевърли, искам да ме слушаш много внимателно. Каквото и да каже госпожа Тейт, не ѝ позволявай да разбере кой в момента е при мен. Ако те попита, нямаш представа кои е Тони Козлоу и за пръв път чуваш името. Дай ни пет минути, след това ще ти се обадя да я пуснеш.

Когато Рафърти остави слушалката, Козлоу попита:

— Сара Тейт се е обадила?

— Още по-лошо. Тя е тук. Чака отвън.

Козлоу скочи на крака.

— Сега? Тук ли е?

— Успокой се — вдигна ръка Рафърти. — Дай да те скрия и след това ще се оправям с нея. — Той отиде в един от ъглите на кабинета и дръпна някаква подвижна плоскост, зад която се показва личната му тоалетна. — Влизай — нареди Рафърти.

— В тоалетната? — попита Козлоу. — Нямах ли резервен изход или нещо такова?

— Влизай! Тя няма да стои дълго.

Козлоу влезе вътре.

— Доскоро — подхвърли той, докато Рафърти затваряше вратата.

Две минути по-късно, когато Сара, Гъф и Конрад влязоха в кабинета му. Рафърти подписваше писма, седнал зад бюрото си.

— Здравейте, господин Рафърти, аз съм Сара Тейт — протегна ръка Сара. — Това са колегите ми Конрад Мур и Алегзандър Гъф.

— Радвам се да се запознаем, госпожо Тейт — стисна ръката ѝ Рафърти. — Моля, седнете. — Сара и Конрад седнаха, а Гъф придърпа един стол от ъгъла на стаята. — Какво мога да направя за вас?

— Господине, разследваме убийството на Арнолд Донигър и...

— Какво? — прекъсна ги Рафърти. — Мислите, че е бил убит? Не мога да повярвам.

— Проверяваме тази теория — каза Сара. — Всъщност дойдохме да ви връчим призовка за някои от корпоративните документи на „Екоу“, но мислехме, че ще ни е от полза да си поговорим с един от партньорите на фирмата.

— Естествено — съгласи се Рафърти. — Просто ми кажете с какво мога да ви помогна.

— Бихте ли ни разказали нещо за „Екоу“?

— Разбира се — кимна Рафърти. Той овладя гласа си и започна: — „Екоу“ е собственическа компания, която се занимава с интелектуална собственост. Казано по-простичко, ние притежаваме и отговаряме за авторските права върху различни театрални произведения.

— Нещо, за което да сме чували? — попита Сара, като се опитваше да прецени стойността на компанията.

Рафърти бързо отговори:

— „Ганцова редица“, „Наследи вятъра“, „Котка върху горещ ламаринен покрив“, „Трамвай желание“ — има и още няколко. Ако някой иска да постави пиесата, независимо дали е обикновена гимназия или продуцентска компания, разполагаща с петдесет милиона долара, трябва да дойде при нас. Ние даваме одобрението си срещу процентно споразумение.

— Значи прибирате процент от печалбите — обади се Конрад. — Предполагам, че парите не са малко.

— Плащаме си сметките — сви рамене Рафърти.

— Би трябвало и да ви остане — заяде се Конрад.

— Съжалявам, но наемките ли нещо? — Рафърти се стремеше да запази дружелюбния тон на разговора.

— В никакъв случай. — Сара ядно изгледа Конрад. — Просто се опитваме да решим дали не сме изпуснали нещо. Колко партньори имате?

— Над четирийсет служители, но партньори сме само аз и Арнолд.

— Така ли? — попита Сара. — Означава ли това, че сега, след като господин Донигър е мъртъв, вие сте абсолютен собственик?

— Зависи от завещанието на Арни. Когато създадохме „Екоу“, решихме да важат желанията в завещанието, а не партньорският договор. Затова, ако Арни е дал своя дял на някого, значи сега съм партньор с него. Но честно казано, като го познавам, съм почти сигурен, че е дарил дела си на някоя благотворителна организация. Беше истински филантроп.

— Всъщност е оставил своя дял на партньорите на „Екоу“ — обясни Сара. — Значи на вас.

— Какво? — Гласът на Рафърти прозвуча изненадано. — Не може да бъде. Трябва да е някаква грешка.

— Няма грешка — каза подозрително Конрад. — Господин Рафърти, какви са отношенията ви с Клеър Донигър?

— Познавам Клеър откакто се запознах с Арни на една изложба преди няколко години. Тя е прекрасен дизайнер.

— Прекарвате ли много време с нея?

— Обаждал съм ѝ се няколко пъти, откакто Арни почина, за да съм сигурен, че е добре. Освен това почти не сме говорили. Тя не е от разговорливите.

— А преди да умре съпругът ѝ не сте ли се виждали?

— Не бих казал — отвърна Рафърти. — Защо питате?

— Без причина — намеси се Сара. — Вижте, господин Рафърти, не искаме да отнемаме повече от времето ви. Много ни помогнахте.

— Ако мога да направя още нещо за вас, обадете ми се — каза Рафърти. — Взехте ли всичко, което ви трябваше от деловодството?

— Мисля, че да. — Сара се изправи и стисна ръката на Рафърти.
— Още веднъж ви благодаря, че ни отделихте от времето си.

— Щом мога да помогна... — Рафърти ги изпрати до вратата.

Когато затвори зад тях, Козлоу надникна от тоалетната.

— Излез, отидоха си — махна му Рафърти.

Козлоу излезе от тоалетната, но в същия момент вратата на кабинета се отвори.

— Само още нещо — заговори Сара. — Искях да ви дам визитната си картичка — просто ако се наложи да се свържете с нас.

Козлоу замръзна на мястото си. Рафърти стоеше в средата на стаята, Сара беше вляво, а Козлоу — вдясно. Тя понечи да влезе вътре, но Рафърти бързо се озова до нея и ѝ препречи пътя.

— Благодаря ви — каза той. — Ако нещо изникне, непременно ще ви се обадя.

— Благодаря и аз — отвърна Сара. — Още веднъж съжалявам, че ви притеснихме.

— Няма проблем. Радвам се да помогна.

Когато Рафърти затвори вратата зад нея, нито той, нито Козлоу посмяха да мръднат за около десетина секунди.

— Ще я довърша — заяви най-накрая Козлоу. — Писна ми.

— Затваряй си устата — изсъска Рафърти и вдигна телефонната слушалка.

— Джаред Линч.

— Слушай, свръхплатено, егоистично кречетало такова, какви ги вършиш там?

— Какво има? — попита Джаред. — Нещо случило ли се е?

— Току-що прекарах десет минути да забавлявам съпругата ти и жалките ѝ колеги!

— Видял си Сара?

— Не само я видях, тя ме разпита. И ти казвам, до гуша ми дойде. С нея е свършено. Такава дупка ще пробия в нея...

— Моля те... почакай. Нека говоря с нея.

— Не ми пука за приказките ти.

— Аз ще се погрижа. Кълна се. Просто ми дай още малко време.

— Нямах избор, Джаред. Ако тя не спре да налита, ще я пратя при Бароу. Разбираш ли какво ти казвам?

— Разбирам. — Гласът на Джаред трепереше. — Съжалявам.

Рафърти оправи сакото си и замълча. Не обичаше да губи самообладание, но нямаше да позволи да го разиграват.

— Имаш ли някакви добри новини? — попита той.

— Мисля, че да. Обади ми се секретарят на съдията за решенията по някои от нашите искове. Ако спечелим поне няколко, ще можем да отстраним част от уликите от делото на Сара.

— Моли се така да стане — изръмжа Рафърти. — Защото, ако продължаваш по същия начин, тя е мъртва.

— И какво мислиш? — обърна се Сара към Конрад, когато излязоха от офиса на „Екоу ентърпрайзис“.

— Чувствам го, че е лъжец, но не мога да го докажа. Дори когато се опитвах да го провокирам, не започна да се поти.

— Не само това, но като че ли наистина искаше да ни помогне.

— Не бих отишъл толкова далеч. — Конрад се спря на тротоара. — Лесно е да се престориш, че помагаш. Но да останеш спокоен си е истинско магьосничество. Освен това колкото и да е спокоен, той е единственият, който печели от смъртта на Арнолд. Само това е достатъчно, за да го заподозрем и то жестоко. На път е да наследи бизнес за петдесет милиона долара и иска да повярваме, че не знае какво пише в завещанието.

— Ако някой се интересува от моето мнение, този тип не ми хареса — обади се Гъф. — Всеки, който има три телефона, не е съвсем чист.

— Това ще си го запиша. — Конрад спря едно такси. — Гъф има лошо предчувствие за Рафърти.

— Какво още остана за днес? — попита Сара.

— Подготвяме се за утрешната процедура, разглеждаме пак завещанието и правим всичко възможно да решим дали Оскар Рафърти е загрижен приятел или един от най-талантливите измамници, които някога сме срещали.

— Просто ми се иска да можем по-точно да определим деня на смъртта — каза Гъф. — Това може всичко да промени.

Сара спря точно преди да влезе в таксито.

— Идеята не е лоша — одобри тя. — Имате ли нещо против да отидем до Ийст сайд?

— Не мога — поклати глава Конрад. — Трябва да свърша някои неща в прокуратурата.

— Отложи ги за...

— Не мога — отсече Конрад. — Трябва да се прибирам. — Той им махна да влизат в таксито и добави: — Но вие тръгвайте.

— Сигурен ли си?

— Спри да се притесняваш и изчезвай — каза Конрад. — Ще се видим, като свършите.

Когато таксито тръгна, Гъф се обърна към Сара.

— И къде отиваме?

— Да направим това, което каза. Да определим времето на смъртта.

— Чакай малко. — Гъф се влачеше след Сара, докато тя вървеше към къщата на Клеър Донигър. — Онзи психар ти е казал да провериш мазето на Донигър и ти чак сега се сещаш?

— Да, чак сега се сещам. Опитах да наема детектив, но не ни дадох, забрави ли?

— Мислех, че за случаи с убийства детективите са задължителни.

— Така е, но бюджетните съкращения заливат всички отдели. Само заради това ние сами си вършим работата. — Сара изкачи стъпалата до вратата на Донигър и натисна звънеца.

— Кой е? — обади се някой отвътре.

— Сара Тейт, госпожо Донигър. Искам да ви задам няколко въпроса.

Донигър откряна вратата.

— Вече се съветвах с адвокат и той каза, че не съм длъжна да говоря с вас. Каза, че е ваше право да ме обвините в убийство, но не трябва и дума да казвам, ако той не присъства.

— Добър съвет — кимна Сара. — Но вашият адвокат показва ли ви това? — Тя отвори куфарчето си и извади лист хартия. — Това е заповед за обиск. Ако искате, мога да я попълня и да се върна с цял камион полицаи, които с удоволствие ще ви изложат пред съседите. Или може да ми съдействате и да ме пуснете, което би било по-разумно. Вие решавате.

Клеър се поколеба, но после бавно отвори вратата. Изглеждаше много по-уморена от предишния път. Безупречната ѝ прическа беше изчезнала и сега косата ѝ бе провиснала и безжизнена. Обикновено свежото ѝ лице беше измъчено. Въпреки че се бе опитала да прикрие бледността си с тежки пластове грим, личеше си, че кара тежка седмица.

Сара влезе в разкошно обзаведения дом и се обърна към жената.

— Как сте?

— Прекрасно — отвърна безцеремонно Донигър. — Оглеждайте сега и свършвайте бързо. Днес съм много заета.

Сара влезе в салона на красивата, строена през миналия век къща. Обстановката включваше холандски пердета, тежки брокатени драперии и мебелировка в стил Луи XIV. На Сара ѝ се стори, че има чувство за *deja vu*. Месеци наред мислено се бе разхождала из тази къща. Сега го правеше в действителност и това я изнервяше.

— Откачена работа — прошепна Гъф, докато вървяха към дневната.

— Като сън — погледна го Сара. Когато влязоха в кухнята, тя отново се обърна към Клеър: — Значи в нощта, в която казвате, че е умрял мъжът ви, тук сте му дали бисквити и ябълков сок?

— Не ми трябват обвиненията ви — погледна ги кисело Донигър. — Козлоу беше крадец — нищо повече.

— Както кажете — вдигна рамене Сара. — Сега бихте ли ни посочили как да стигнем до мазето?

— За какво ви е мазето? — попита Донигър.

— Просто искаме да видим дали е възможно крадецът да е влязъл по друг начин — обади се Гъф. — Това ще подкрепи версията ви.

Донигър се втренчи в Гъф, докато мислеше какво да прави. Накрая каза:

— Вратата точно зад вас. Ключът за лампата е отдясно.

Когато тръгнаха надолу по стълбите, Гъф разбра, че Донигър вече не върви след тях.

— Между другото — прошепна той на Сара, — ти нямаш право да подписваш разрешение за обиск. Трябва ти съдия.

— Знам — усмихна се Сара. — Но тя не го знае. И щом имаме съгласието ѝ, можем да търсим, където си искаме.

— Умно. И какво точно търсим?

— Не съм сигурна. Той само каза да проверя в мазето.

Сара и Гъф слязоха долу и видяха кабинета на Арнолд Донигър. До отсрещната стена имаше малко дървено бюро, шкаф с две чекмеджета и компютър. В ъгъла на помещението беше поставен люлеещ се стол, а до дясната стена бе разположена изпълнена до пръсване библиотека. Отляво беше закачена съвършено запазена риба тон — вероятно трофей от успешен риболов — и врата, която водеше към складово помещение, пълно с празни кутии и стари мебели. По другите две стени имаше стари снимки — негови снимки от армията, в лодка и една голяма снимка от сватбата.

— Хубава снимка — отбеляза Гъф. — Изглеждат много щастливи.

— Отвратително е, нали? — отвърна Сара. — Един ден обличаш бялата рокля, а десет месеца по-късно — черната.

— Добре дошла в света на прокурорите.

Сара се зачете в статия от списание „авеню“, окачена в рамка до сватбената снимка.

— Нещо интересно пише ли? — попита Гъф.

— Зависи какво разбираш под интересно — изсумтя Сара. — Според тази клюкарска хроника, когато Клеър и Арнолд планирали сватбата си в „Пиер“, Клеър до такава степен не харесала пердетата, че поръчала нови само за сватбата. От „Пиер“ отказали да ги подменят, затова Клеър ги платила от собствения си джоб. След церемонията ги оставила там — били твърде големи за дома ѝ. Смешното било, че в „Пиер“ толкова ги харесали, че ги оставили и пердетата на Клеър още си висят там, което накарало в града да заговорят за нея в продължение на цели десет минути.

— Значи Клеър е човек, който обича да харчи.

— Ако ме питаш дали ѝ харесва този начин на живот, ще ти отговоря утвърдително.

Гъф се приближи до бюрото на Арнолд, а Сара каза:

— Ти започни с бюрото, аз ще се заема с останалата част от стаята.

Петнайсет минути по-късно още не бяха намерили нищо. Ядосан, Гъф започна да гледа зад всички снимки.

— Какво правиш? — попита го Сара.

— Не съм сигурен. Може да намеря таен проход или използвана спринцовка, или нещо друго готино, по-добра идея ли ти хрумна?

— Не съвсем. — Сара влезе в складовото помещение. Натъкна се на старо и износено канапе за двама, четири дървени кухненски стола и най-различни кутии от компютър, стереоуредба и кухненски уреди. Освен това видя стъклена врата, която като че ли принадлежеше на хладилник с промишлени размери. Тя отвори вратата и отвътре я удари струя леден въздух.

— Какво е това? — попита Гъф.

Сара светна лампата и навря глава в хладилника. Вътре бяха изрядно подредени поне триста бутилки вино.

— Кучи син — промърмори Сара. Разгледа задната част на хладилника с размери два на два метра, извади химикалка и си записа нещо. Когато се обърна, в очите ѝ светеше войнствено пламъче.

— Какво толкова? — попита Гъф. — Просто килер за вино.

— Не само. — Сара излезе от стаята. — Хайде да се махаме.

Сара седеше в кабинета на Фосет и чакаше Гъф да свърши да говори по телефона.

— Не, разбирам — каза Гъф. — Но мислите ли, че е възможно? — Докато Гъф слушаше отговора, Фосет влезе и седна зад бюрото си. — С кого говори? — обърна се той към Сара.

— Със „Замразяващи системи «Чилингтън»“. Охладителната система на килера за вино на Донигър е тяхна изработка.

— Да, да. Не, съгласен съм — продължаваше Гъф. — Още веднъж ви благодаря. — Той затвори телефона и се обърна към Сара и Фосет. — Изключително любезните служители от отдел „Връзки с клиенти“ в „Чилингтън“ ми обясниха, че обикновено температурата в килер за вино се наглася на около дванайсет градуса и някъде между петдесет и пет и осемдесет процента влажност в зависимост от условията в помещението.

— Не ми пука как се съхранява виното — прекъсна го Сара. — Искам да знам колко студ могат да направят. Фризерите им.

— Там е работата — обясни Гъф. — Килерът за вино не е фризер. Създаден е да охлажда, а не да замразява.

— И колко ниско...

— Спокойно, ще стигна и до това — каза Гъф. — Според жената, с която говорих, можеш ръчно да свалиш температурата до седем — десет градуса. Но ако изключиш устройството, което контролира влагата и бобината за повторно затопляне, и ако в помещението не прониква никакво слънце...

— Като например в едно мазе.

— Точно така — кимна Гъф. — В едно мазе например можеш да свалиш температурата от минус шест до минус три градуса.

— Знаех си! — Сара удари по бюрото на Фосет. — Знаех си, още щом го видях.

— Някой ще ми обясни ли какво става? — попита Фосет. — Защо сте започнали изведнъж да се интересувате от килери за вино?

— Заради това, което каза по време на аутопсията — обясни Сара и издърпа черновата на доклада на Фосет, върху който водеше бележките си. — Каза, че господин Донигър е имал разкъсване на мозъка, което може да е било причинено от много ниски температури. Ето ги ниските температури. Ето как са направили така, че тялото да не умирише цялата къща и ето как са направили така, че да изглежда все едно е умрял дни след кражбата — изтикали са го в килера за вино и са пуснали най-ниската температура. Сигурно отначало са мислели да викнат линейка на следващата сутрин и да кажат, че съпругът ѝ диабетик е хвърлил топа, но след като Пати Харисън се е обадила за кражбата и са арестували Козлоу, е трябвало да импровизират.

— Ами разните неща по джобовете му? — попита Гъф. — Топката за голф и диамантения часовник?

— Предполагам, че това се дължи на алчността на Козлоу. Просто ги е грабнал, като е тръгнал да излиза, и се е надявал, че никой няма да забележи. Очевидно не е очаквал да го окошарят минути покъсно. След това, когато полицаят го е върнал пред къщата на Донигърови и е попитал Клеър дали е била ограбена, тя е нямала избор, освен да се хване на хорото. Било е по-разумно от това да каже, че Козлоу току-що е убил съпруга ѝ.

— Възможно е — кимна Фосет. — Преди няколко години един мъж се опита да направи нещо подобно с мъртвата си съпруга. Беше я сложил във фризера за месо, докато заварените му деца не заминали на почивка.

— Ето затова го обичам Ню Йорк — изпъчи се Гъф. — Хората са толкова съвестни.

За да може винаги да има извинение да се отбие у дома, Джаред остави повечето от личните си вещи в апартамента. Веднъж седмично минаваше да си вземе още един костюм, няколко вратовръзки или каквото друго можеше да се сети, и най-важното, виждаше Сара. След последната им караница Джаред бе решил да стои настрана, но заплахата на Рафърти го накара да размисли. Трябваше му само малко време в апартамента. За да е сигурен, че Сара няма да го подозира, първо се обади. Каза, че ще мине около осем вечерта. Като се надяваше да я завари заспала, той пристигна към полунощ. Възможно най-тихо влезе в спалнята и бавно отвори вратата.

— Къде се губиш? — попита Сара веднага. — Закъсна с четири часа.

Джаред не отговори. Подпря куфарчето на нощното си шкафче и влезе направо в банята. През последните две и половина седмици разговорите им ставаха все по-къси и безсмислени и бързо заглъхваха в тишина. Изобщо не говореха за работа, но напрежението вече беше почнало да обхваща и дребнотемиято.

Когато Джаред се върна от банята, Сара лежеше под завивките с гръб към него. Изведнъж тя го чу да казва:

— Тършува ли в куфарчето ми?

— Какво? — обърна се Сара.

— Тършува ли в куфарчето ми? — посочи към пода Джаред. — Когато влязох в банята, то беше изправено. Сега лежи на килима.

Сара се засмя.

— Може и да се изненадаш, но има едно нещо, което се нарича гравитация.

— Не ставай саркастична! — изкрещя той. — Сериозно ти говоря!

Изненадана от внезапната враждебност, Сара попита:

— Какво ти е?

— Какво мислиш, че ми е? Хванах те да...

— В нищо не си ме хващал — викна Сара. — Просто си вкиснат, защото най-накрая си разбрал, че губиш делото.

— Не казвай това! — продължи да вика той. — Няма да загубя!
— Никога преди Сара не го бе виждала такъв. Обикновената му безоблачна увереност бе изчезнала и на нейно място се разстилаше чисто отчаяние.

Тя се опита да го успокои:

— Хайде да си лягаме и утре ще се бием.

— Не се шегувам, Сара. Няма да загубя.

— Сигурна съм.

— Чу ли какво ти казах? Няма да загубя!

— Джаред, какво искаш да ти кажа? — попита Сара. — Че си прав? Че никога няма да загубиш?

— Просто искам да ме приемаш сериозно.

Сара не отговори.

— Недей да мълчиш — каза Джаред. — Приемаш ли ме сериозно или не?

— Щом трябва да питаш, ще ти кажа, че отговорът няма значение.

— Трябва да питам и настоявам за отговор.

Сара му обърна гръб.

— Майната ти.

Когато Джаред се върна в апартамента на дядото на Сара, беше почти един сутринта. Все още беше разстроен, но се опитваше да се концентрира за предстоящите иски. Дори да успееше само с половината от тях, мислеше си той, докато отваряше вратата, пак щеше да е добре. Вече беше свикнал с миризмата на плесен, която в началото го задушаваше. Дори не погледна снимките на Сара, които в началото го измъчваха. Но щом влезе в апартамента, забеляза, че старият електрически вентилатор от 1946 година по някаква причина се въртеше.

Светлосиният вентилатор беше произведен от „Дженерал Илектрик“ в годините преди да почнат да слагат металните крила в предпазни касетки и бе един от любимите предмети на татенцето. „Продължава да работи“, казваше той винаги, когато станеше въпрос за него.

Джаред наблюдаваше как вентилаторът се върти на масичката до канапето и знаеше, че нещо не е наред. Когато излезе тази сутрин, беше изключен. И с приближаването на зимата само един ненормалник би...

— Познай кой е! — Козлоу изскочи от гардероба. Джаред се обърна и мъжът го цапардоса по носа. — Днес дойдоха в офиса! — изкрещя той, докато кръвта започна да се стича по устните на Джаред. — Бяха в офиса и след това слязоха в мазето! Как се случи това? — Козлоу ритна Джаред в стомаха. — Хайде, отличнико, започвай да обясняваш!

Превит надве от болка, Джаред забеляза метлата, която бе изпаднала от гардероба при излизането на Козлоу. Но преди да успее да мръдне, Козлоу проследи погледа му.

— Щеше да използваш това срещу мен? — взе метлата той и удари с нея Джаред в ребрата. — Отговаряй! — Още един удар. След това един в рамото. — Защо мълчиш? — изкрещя Козлоу, а Джаред се свлече на пода.

Козлоу застана зад него, сложи дръжката на метлата под шията му и дръпна силно. Джаред остана без въздух и лудо се замята, за да се освободи. Здравно хвана метлата, но нямаше смисъл. Козлоу не го пускаше. Джаред продължи да се задъхва и лицето му почервения.

С бързо движение Козлоу го накара да се изправи и го блъсна напред. Стигнаха до канапето. На близката масичка вентилаторът продължаваше да се върти. Когато Джаред разбра намерението на Козлоу, полудя. Адреналинът го накара да забие пети и да се оттласне назад, като по този начин двамата се удариха в една от стените с много окачени по нея снимки в рамки. Счупените стъкла се посипаха по пода. Внезапният отпор изненада Козлоу, но той за секунди овладя положението. Хвана здраво метлата и я притисна към гърлото на Джаред, след което го блъсна към перките на вентилатора. Джаред се извиваше и ръцете му бясно се опитваха да се заловят, за какъвто и да е предмет — всичко, което би му попречило да се доближи до вентилатора. Събори лампата, прекатури дървената масичка за кафе, заби крака в канапето. Но колкото повече Джаред се дърпаше, толкова по-силно натискаше Козлоу.

С един последен тласък Козлоу стовари Джаред на страничната облегалка на канапето и заби коляно в гърба му. След това взе

вентилатора и го пусна в ъгъла на канапето. Джаред отдръпна глава, лицето му беше на сантиметри от перките. Козлоу го сграбчи за косата и бавно започна да го бутва напред.

— Обеща, че ще спечелиш — изръмжа той. — Нали това каза? Че няма начин да не спечелиш?

— По-късно... — закашля се Джаред. — Исковете.

— Майната му на по-късното. Това ти е за сега. — Козлоу не спираше да бутва лицето му напред.

Джаред обърна глава на една страна, като по този начин си спечели около косъм разстояние. След това Козлоу изви главата му назад, така че брадичката излезе напред. Беше толкова близо до вентилатора, че можеше да усети миризмата на прах по въртящите се перки.

— Кажи ми, като те заболи — подхвърли Козлоу.

Само на милиметри разстояние от перките. Джаред стисна зъби и затвори очи. Козлоу се усмихна. Джаред изкрещя.

На следващата сутрин Конрад и Гъф стояха пред съдебната зала и чакаха Сара.

— Не мога да повярвам, че закъснява — намръщи се Конрад. — За втори път ще ѝ е.

— Може би е изникнало нещо — каза Гъф.

— Какво може да изникне? Над какво друго работи?

— Може да е отишла да се учи да стреля с лък. Или да тренира федербал. Откъде да знам?

Конрад погледна часовника си и разбра, че е време да влизат. Отвори вратите на съдебната зала и видя, че Джаред и Козлоу седят на една от скамейките в дъното. Лепенка покриваше долната част от брадичката на Джаред. Конрад се приближи до тях.

— Радвам се да те видя — обърна се той към Джаред.

— И аз — отвърна Джаред с равен глас.

— Какво ти е на лицето?

— Не е твоя работа.

— Както искаш. Виждал ли си жена си?

— Не. Защо?

— Защото трябва да говоря с нея, а не съм сигурен къде е.

— Последния път се справи и без нея — засмя се Козлоу.

— Много смешно — поклати глава Конрад. — Надявам се да се смееш така и като си чуеш присъдата. Страхотен начин да покажеш на всички що за нещастник си.

— Разбрахме ти мисълта — изправи се Джаред. — Ти си истински мъж. Сега остави клиента ми на мира или ще те обвиня в тормоз.

Лицето на Конрад беше на сантиметри от това на Джаред.

— Нали знаеш колко е трудно да се докаже подобно обвинение?

— А ти си нямаш представа колко е трудно да си на топа на устата в такъв случай. Дори и да спечелиш, това ще отнеме шест месеца от живота ти.

В този момент Сара влезе. Джаред и Конрад се спогледаха и замълчаха.

— Какво ти е на лицето? — попита Сара.

— Нищо — отвърна Джаред.

Пет минути по-късно съдебният сътрудник извика дело номер 0318-98: „Щат Ню Йорк срещу Антъни Козлоу“. Квадратната челюст и идеално подстриганата брада правеха съдия Богданос едновременно привлекателен и страховит. Преди почти дванайсет години бе обвинител и се бе прочул с почти безумното си убеждение, че щом някой е арестуван за нещо, то той непременно е виновен. Защитниците го смятаха за предубеден, а за обвинителите беше герой.

— Ще бъда кратък — заговори той, когато всички седнаха. — Искът на защитата за забавяне на делото с цел намиране на допълнителни факти се отхвърля. Искът на защитата за отстраняване на диамантения часовник като улика се отхвърля. Искът на защитата за отстраняване на сребърната топка за голф като улика се отхвърля. Искът на защитата за отстраняване на показанията на полицай Майкъл Макейб се отхвърля. Искът на защитата за отстраняване на показанията на Патриша Харисън се отхвърля. Искът на защитата за отстраняване на показанията на дежурния на телефон 911 се отхвърля. Искът на защитата за отричане на вероятен мотив се отхвърля.

Богданос продължи в същия дух. Всички трийсет и четири иска на Джаред бяха отхвърлени. Щом свърши да чете решенията си,

Богданос каза:

— Господин Линч, възхищавам се на настойчивостта ви, но искам да знаете, че не обичам да ми губят времето. В живота понякога се случва количеството да е по-важно от качеството, но, повярвайте ми, вашият случай не е такъв. Разбрахте ли ме?

— Да, Ваша Светлост — кимна Джаред.

— Чудесно. Тогава нека насрочим дата за процеса. Ако е възможно, бих искал това да е следващият четвъртък.

— Народът няма нищо против, Ваша Светлост — скочи Сара.

Джаред искаше да помоли за по-късна дата, но замълча. Насили се да се усмихне.

— Защитата ще бъде готова, Ваша Светлост.

— Добре — каза Богданос. — Ще се видим тогава. — Той бързо удари с чукчето си по бюрото и сътрудникът извика следващото дело.

— Как мина? — попита Катлийн, докато Джаред влизаше в кабинета си.

Той не отговори, влезе вътре и затвори вратата.

Катлийн веднага го последва. Очакваше да го намери зад бюрото му, но Джаред лежеше на пода, покрил очи с ръцете си.

— Добре ли си? — попита тя.

Джаред мълчеше.

— Джаред, отговори ми. Добре ли си? Какво ти е на лицето?

— Добре съм — прошепна той.

— Къде е Козлоу?

— Не съм сигурен. Тръгна си веднага, щом излязохме от съда. Сигурно е отишъл да каже на Рафърти, че съм се провалил.

— Значи отхвърлиха исковете?

— Трябваше да предвидя това. — Джаред продължаваше да крие очите си с ръце. — Всички искове бяха пълен боклук, с изключение на един или два. Просто се надявах, че ще ни провърви.

— С Богданос? Достатъчно добре го познаваш.

Джаред поклати глава.

— Катлийн, загазил съм. Не мисля, че ни остава нещо.

— Не говори така. Процесът още не е започнал. Всъщност, когато...

— Говоря ти сериозно — прекъсна я той. — Всичко е против нас.

— Джаред, ти си адвокат защитник и представляваш виновната страна. Нормално е всичко да е против теб. — Тя седна на пода до него. — И по делото „Уекслър“ беше така и ти се справи. И при Райли, и при Шорец...

— Тогава беше различно — възрази той. — Там нямаше...

— Какво нямаше? Жена ти не беше обвинител? Последствията не бяха такива? Очевидно сегашното дело е по-голямо. Но това не означава, че не можем да я спасим. Сара не е непобедима — тя е новак, който досега е имал късмет. А ти си доказано дете чудо. Знаеш, че съм права, Джаред. Предимството е на твоя страна. Нищо няма да ѝ се случи. Ще видиш. Недей да колабираш, само защото нещата не вървят както си ги планирал.

Джаред продължаваше да лежи, ръцете все така закриваха очите му.

— Хайде — настоя Катлийн. — Събуждай се, по дяволите. Откакто Бароу умря, все си така. Стегни се. Нали все това говориш на новите сътрудници? „*Стегнете се, вземете се в ръце*“.

— Виж, благодарен съм ти за това, което се опитваш да направиш, но сега не съм в настроение — въздъхна Джаред. — Моля те, остави ме на мира. Ще се съвзема, когато мога.

— На твое място не бих чакала много дълго — предупреди го Катлийн. — Времето си тече.

— Беше фантастично, човече! — възкликна Гъф, когато влязоха в кабинета на Сара. — Такова тотално разрушение не бях виждал, откакто онази студена вълна помете динозаврите. Свършени са, свършени са, свършени са...

— Не беше лошо — кимна Сара.

— Шегуваш ли се! — попита Гъф — Видя ли лицето на Джаред, докато Богданос обявяваше решенията? Отхвърля се, отхвърля се, отхвърля се, отхвърля се. Все едно разказваше накратко историята на любовните ми мераци.

— Ако нещо може да е по-лошо от историята на любовните ти мераци, то ние току-що го видяхме — усмихна се широко Конрад. —

Истинско клане. Касапница, заколение, кървава баня, пълно унищожение.

— Може би трябва да му звънна. — Сара посегна към телефона. — Да съм сигурна, че...

— Той ще се оправи — спря я Конрад. — Това си е част от играта.

— Виж какво — обади се Гъф. — Колкото и откачено да звучи, в дни като днешния ми се иска да съм адвокат.

— Наслаждавайте се колкото искате — каза Конрад. — Защото трудното тепърва започва. Ред е на процеса.

В девет часа същата вечер в кабинета на Сара, Конрад наблюдаваше как тя подлага Гъф на кръстосан разпит за седми път през последните два часа.

— Е, господин Козлоу — обърна се Сара към Гъф, — защо не кажете на съда как точно убихте господин Донигър?

— Не, не и не! Ето че пак го правиш — намеси се Конрад. — Не го предизвиквай — подвеждай го. Заведи го там, където искаш и след това вече го дръж здраво.

— Това май съм го чувала и преди — каза Сара. — Май в ГУЛАГ така правеха.

— Може да ти звучи крайно, но в живота и в съда това е начинът да получиш каквото искаш. — Конрад се обърна към канапето, на което се бе разположил Гъф. — Господин Козлоу, онази вечер бяхте в къщата на господин Донигър, нали?

— Не, аз... — започна Гъф.

— И само по този начин може да се обясни как сте взели часовника на Клеър и топката за голф, нали? — Той пак погледна Сара. — Всеки въпрос трябва да е от значение. Заседателите разчитат на теб да им подадеш неща, за които да се хванат, и в техните очи всяко заекване си е чиста лъжа.

Гъф се изправи.

— С удоволствие бих останал да ме разкатаете съвсем, но трябва да тръгвам.

— Пъзльо — подхвърли Конрад, докато Гъф се запъти към вратата.

Когато той излезе, Сара се обърна към Конрад.

— Следващата жертва.

— Добре — Конрад седна на мястото на Гъф. — Но те предупреждавам, че не съм хрисим като Гъф. Моят Козлоу е голям простак.

— Дай да видим — застана пред канапето Сара. Погледна в бележника си, влезе в ролята си, вдигна очи към Конрад и заговори със строг, заповеден тон:

— Значи, господин Козлоу, вие сте били в къщата на Арнолд Донигър онази вечер, нали?

— Госпожо Тейт, докога ще ме питате за това? — изстена Конрад с немощен и обиден глас. — Вече отговорих на съдебните заседатели. Това е проблемът на днешните адвокати. Никога не слушат. Просто повтаряте до втръсване едно и също нещо и не ви пука изобщо за невинните души, които наранявате.

Изненадана, Сара възропта:

— Не е честно. Не можеш да го очовечаваш.

— Така ли? — попита Конрад. — И какво си мислиш, че прави мъжът ти, докато си говорим?

Два часа по-късно Джаред отвори вратата на апартамента си. След случилото се с Козлоу снощи, нямаше желание да стои в дома на татенцето и искаше да види жена си. Сара винаги беше близо до него през последните десет години, независимо какви проблеми имаше, независимо колко му бе тежко и независимо в какви битки участваше. Тя беше първият човек, който видя, след като му оперираха коляното, и тя беше единственият човек, който го похвали за добре свършената работа, когато загуби първото си дело. През последните три седмици Джаред успешно я отбягваше, но докато влизаше в притихналия апартамент, разбра, че в този момент иска да види само нея и никой друг. Липсваше му смехът ѝ, шегите ѝ с избора му на дрехи, начините, по които влизаше в кавга с някого, когато не беше съгласна.

— Сара? — обади се той, докато влизаше в дневната. — Тук ли си? — Пристъпи в спалнята. — Сара? Миличка, къде си? — Отново никакъв отговор. Нямаше я. — Дано всичко да е наред — прошепна Джаред. През последните три седмици бе самотен, но сега беше сам.

Застанал в тишината на празната им спалня, той осезателно почувства разликата.

— Още веднъж — настоя Конрад. — Започни отначало.

— Ти да не си робот? — Сара се отпусна до него на канапето. —

Почти полунощ е.

— Ако искаш всичко да е идеално, нужно е да отделиш време.

— Майната му на идеалното. Няма такова нещо за смъртните.

— Бас ловя, че Джаред се стреми към съвършенство.

— Сигурна съм. Това е разликата между нас — той се стреми към съвършенство, а аз съм доволна, когато направя нещо по най-добрия начин, на който съм способна. — Тя насочи пръст към Конрад и добави: — И престани да ме настройваш против него. Не ми харесва и няма да успееш.

— Досега как успявах? — попита Конрад.

— Ами, спри вече. Писна ми.

Конрад се облегна назад и се загледа в Сара.

— Винаги ли се състезаваш с него?

— С Джаред ли? Откакто се срещнахме.

— И как се запознахте? На лятната практика в някоя фирма?

— Не, много по-интересно беше. Срещнах го през първата година в правния факултет.

— Господи. Университетски гаджета. Направо ми се повдига.

— Не би трябвало. Тогава достигнахме съвършенство. — Конрад поклати глава, а Сара продължи: — Първия път, когато го видях, беше на лекция по договорно право. Вдигна ръка да отговори на някакъв въпрос и след това професорът му каза, че отговорът му „показва богато въображение, но е неприемлив за второкурсник“. Джаред беше толкова потресен, че просто разбрах, че трябва да го имам.

— Но не сте се срещнали така, нали?

— Всъщност видяхме се още през първите няколко седмици в университета, но се запознах с него, чак когато ни избрах произволно да сме сътрудници в един учебен процес.

— И сигурно сте се мразили.

— Разбира се — каза Сара. — Той мислеше, че съм много нахална, а аз го мислех за нервозен всезнайко.

— И как се събрахте?

— Не съм сигурна. Мисля, че защото ми харесваше думичката „пенис“, а пък той си имаше.

— Сериозно те питам.

— Знам. Ти винаги си сериозен. Но не знам как да ти отговоря. Когато си мисля за Джаред, едно нещо знам със сигурност. Той е човекът, които аз се стремя да бъда. Наистина. Така го виждам. И когато сме заедно, той ми помага да бъда такъв човек. Любовта трябва да усъвършенства.

— Така е — съгласи се Конрад.

— А ти? Ти бил ли си влюбен?

— Разбира се, че съм бил влюбен. Дори бях женен три години.

— Така ли? Не те виждам женен.

— И аз не се виждам. Затова си тръгнах.

— Тя как се казваше?

— Марта Пачеко. Срегнахме се, след като се освободих от армията и година по-късно се оженихме. Когато поисках да дойда в Ню Йорк, тя пожела да остане с родителите си в Калифорния. Това беше капката, която препълни една вече доста разнебитена чаша, но извинението беше добро и аз си тръгнах. Твърде млади бяхме, за да се справим.

— И сега си влюбен в криминалното правосъдие. Колко романтично.

— Този град е зъл любовник, но никой не е по-добър от него — засмя се Конрад. — Стига съм ти разказвал за моите грешки. Дай да чуя някои от твоите. Каж ми защо те уволниха от старата ти работа.

— Това още те гризе, нали?

— Всеки би го гризяло. Криеш го откакто се срещнахме.

— И ще продължа да го правя и днес.

— Хайде, порасни малко. Толкова ли е срамно?

— Твърде срамно. Много, много срамно.

— Хайде де. На никого няма да кажа.

Сара замълча и после заяви:

— Предлагам ти сделка. Аз ще ти разкажа, а ти ще ми признаеш нещо срамно за себе си.

— Да не сме в четвърти клас?

— Ако не ти харесва, откажи се.

— Приемам — съгласи се Конрад. — Слушам те.

— Първо ти. Щом искаш да знаеш, ти започваш пръв.

— Ама Джаред е прав. Ти наистина си нахална.

— Разказвай.

— Добре — въздъхна Конрад. — Моята е лесна. Чувала ли си за Платоновата философия на душата?

— Да не ми разказваш някоя книга?

— Изслушай ме — продължи Конрад. — Платон вярвал, че при раждането си всеки човек получава уникален демон или ангел, който определя характера и съдбата му. Според него всички ние сме огромни дъбове, скрити в малки жълъди. Когато бях малък, майка ми много вярваше в това. Беше убедена, че имам душа на артист.

— Ти?

— И аз така реагирах. Но естествено майка ми не се интересуваше от пубертетското ми мнение. Затова, като станях на петнайсет години, ми казаха да започна почасова работа, за да подпомагам семейния бюджет. За да извлече възможно най-много от създалата се ситуация и да оформи съдбата ми, тя ми намери работа като асистент на един фокусник. На рождените дни на децата той правеше разни номера, а аз му асистирах.

— Това не е срамно. Това си е работа мечта.

— И аз така мислех, докато не си видях костюма. Четири години наред носех тонове грим, перука във всички цветове на дъгата и огромни обувки, които...

— Бил си клоун? — засмя се Сара.

— Точно така — клоунът помощник на Макс Маркус, най-прехваления илюзионист в Кливланд.

— Не мога да повярвам, че си бил клоун — продължаваше да се смее Сара.

— Смей се колкото искаш, но бях добър. Дори си имах роля.

— Така ли? Какво правеше? Плашеше децата, докато не си признаят? Или с фокусника бяхте като доброто и лошото ченге?

— Честно казано това ми беше слабото място. Но си имах име. Още от първия ден се казвах Шляпация Кинкейд.

Сара се изкикоти.

— Шляпация Кинкейд? Що за име е това?

— Хубаво име. А за клоун е направо жестоко. — Сара не можеше да се успокои, а Конрад добави: — Сега е твой ред. Защо те уволниха? Тя си пое дъх.

— Предупреждавам те, че не е кой знае какво. Особено като го сравниш с това да си клоун и да асистираш на фокусник и...

— Хайде, започвай.

— Добре. Миналата година, когато отидох на ежегодния разговор с началството, шефът на изпълнителния комитет Уилям Куин ми каза, че няма да ме направят партньор. Естествено две години бях работила като куче, защото Куин ме успокояваше, че ще ме имат предвид. Но очевидно нещата не вървяха по план и затова ме помолиха да напусна. Тъй като бях работила шест години при тях, той ми каза, че ще ме остави за още четири месеца, ако това ми е необходимо.

— Колко мило.

— Такъв си е той. Та значи аз се усмихвам, казвам благодаря и спокойно си излизам. Когато се прибрах в кабинета си, вече бях готова да му счупя главата с някое желязо. И тогава виждам, че ми е изпратил електронна поща. Тези обещани четири месеца били придружени от едно условие — не съм можела да кажа на другите сътрудници, че ме уволняват, а че съм напускала по собствено желание. Притесняваха се какво ще си помислят младите сътрудници, като видят, че шефовете дават празни обещания. Затова като награда за доброто поведение, ми предлагаша по-голямо обезщетение.

— И онзи идиот ти го е пратил по електронната поща?

— Точно така. Естествено, аз седнах и му казах всичко каквото мисля по въпроса. Любезно отказах предложението му и след това в миг на блажена отмъстителност изпратих писмото му заедно с моя отговор на абсолютно всички служители в „Уиник и Трюдо“.

— Много зряла постъпка.

— Бях бясна и жадна за отмъщение — моментът беше подходящ. Не само бях загубила шест години, но не можех да му позволя да направи същото и с други адвокати. Те ми бяха приятели. Ако искаш да ме уволниш, това е едно, но не очаквай да ти крия мръсните гаци.

Конрад се засмя.

— И какво стана, когато Куин разбра?

— Ами какво... Влезе с гръм и трясък в кабинета ми и аз му казах, че го държа лично отговорен за това, че е погубил шест години

от живота ми. Той ме нарече постна и плоскоумна никаквица. Аз му казах, че е задръстен скапаняк с мания за величие. Следобед се върнах и вече ми бяха събрали партакешите. Естествено не ми дадоха четирите месеца. Сега, като си мисля, ми се струва голяма психария, но тогава бях убедена, че върша каквото трябва. И дори да е срамно...

— Сара, няма от какво да се срамуваш. Би трябвало да се гордееш с това, което си направила.

— Така ли мислиш?

Конрад се трогна от тона, с който тя зададе въпроса си.

— Предпазила си приятелите си. Това е било важното.

Усмивка светна на устните ѝ.

— Радвам се, че така виждаш нещата.

— Естествено имало е и по-лесни начини да ги защитиш.

— Шляпация, внимавай. Дразниш ли ме много, ще взема да ксерокопирам и твоите хвърчащи бележки. Отмъстителните шегаджии са много по-опасни от клоуните адвокати.

— Но те са по-забавни.

— Не се превъзнасяй — каза тя. — Не си мой тип.

— И какъв е твоят тип? — попита Конрад.

— Чакай да видя. Обичам клоуни астронавти, клоуни доктори и политически клоуни. Но не и клоуни адвокати.

— Сигурна ли си?

— Защо питаш? — Сара го погледна със свенлива усмивка.

— Просто ми отговори. Сигурна ли си?

— Напълно. Защо... — Преди Сара да довърши, Конрад се наведе, хвана тила ѝ и я целуна дълго и дълбоко. Сара знаеше, че трябва да се отдръпне, но вместо това просто затвори очи.

ГЛАВА ПЕТНАЙСЕТА

— Не мога да направя това. — Сара отблъсна Конрад след няколко секунди. — Не е редно.

— Кое не е редно? Това, че те целувам или...

— Всичкото — отвърна Сара. Ръцете ѝ трепереха, докато ставаше от креслото. Не трябваше да изчаква. Трябваше по-бързо да се дръпне.

— Не разбирам — каза Конрад. — Мислех, че ти...

— Конрад, много държа на теб, но още съм омъжена. И въпреки че съм бясна на Джаред, това не означава, че мога да го предам.

— Но...

— Моля те, не казвай нищо — заекна тя. Опита се да намери виновни, но не се сети за никого. — Признавам, хареса ми, но не трябваше да го правя.

Неловка тишина пропълзя в стаята. Накрая Конрад въздъхна:

— Съжалявам, не исках да те поставям в такова положение. Бях...

— Няма нищо. — Тя се опита гласът ѝ да звучи възможно най-убедено. — Късно е... Работихме много... И двамата сме уморени. Ти флиртува с мен и аз ти отвърнах.

— Знам, но това не оправя нещата.

— Нищо няма да ги оправя. Хайде просто да свършваме.

Конрад се изправи и тръгна към вратата.

— Ако искаш, аз съм с колата — мога да те закарам.

— Благодаря — каза Сара. Замисли се и добави: — Може би е по-добре да си взема такси.

— Сигурна ли си?

— Да. — Гласът ѝ едва се чуваше.

Преди да излезе от кабинета, Конрад се обърна.

— Сара, наистина съжалявам. Знам, че извинението не е кой знае какво, но в онзи миг наистина бях сигурен, че трябва да го направя.

— Зная — кимна Сара, докато връщаше изминалите минути в главата си. Ядът ѝ към Джаред улесняваше всичко. — Точно това ме плаши.

Джаред се наведе към огледалото над мивката и внимателно махна лепенката от брадичката си. Потръпна, като видя овалния разрез, направен от Козлоу. Въпреки че раната отдавна беше спряла да кърви, мястото силно го болеше. Той се опита да не го гледа, бръкна под мивката и извади памук и кислородна вода. Ще ме боли, помисли си, докато напояваше памучето с безцветната течност. Затаи дъх и леко докосна брадичката си. В огледалото виждаше жълтеникавобялата гной, която започваше да се образува по ръбовете. И макар това да означаваше, че раната му започва да заздравява, Джаред знаеше, че болката тепърва предстои.

На Сара ѝ трябваше още половин час, за да разбере, че няма да може да свърши никаква работа повече. Целувката на Конрад безмилостно бе осветила нещо, което не искаше никога да вижда, и колкото и да се опитваше да се концентрира върху други работи, не можеше да спре да мисли за всяка минута от случилото се. Качи се на едно такси, като продължаваше да си задава един и същи въпрос. Как? Как можа да го направи? Искаше да стовари вината върху нещо друго. Гняв. Самота. Нерви. Но докато таксито минаваше покрай „Карминс“, „Олис“, „Пицарията на Джан“ и всеки друг ресторант, който ѝ напомняше за съпруга ѝ, Сара най-накрая трябваше да приеме истината. Случилото се ѝ бе доставило удоволствие. И можеше да вини само себе си.

Когато се прибра в апартамента, тя имаше желание да види само един човек и като влезе в спалнята, с учудване видя, че той лежи на леглото. Джаред се беше проснал напълно облечен върху завивките и спеше дълбоко. Сара изрита достатъчно силно обувките си, за да го събуди.

— Извинявай — разтърка очи той. — Обадох се, но те нямаше. Ако не възразяваш, бих искал да спя тук тази вечер.

Сара погледна съпруга си. Всяка друга вечер това щеше да бъде знак за борба. Но сега тя каза само:

— Разбира се. Както искаш.

Когато на следващата сутрин се събуди, Джаред реши да не ходи в офиса. Знаеше, че има страшно много работа, но ако очакваше да се подготви добре за процеса, можеше да си отдели поне един ден за презареждане на батериите. Обърна се, видя, че Сара вече е тръгнала на работа, веднага изрита завивките и скочи от леглото. Колкото и да беше уморен, колкото и да бе изтощен, не можеше да ѝ позволи да спечели.

Час по-късно беше във фирмата с куфарче в ръка. Докато се качваше с асансьора до четирийсет и четвъртия етаж, реши да потича на машината във фитнес залата. Това беше най-добрият начин да си прочисти главата. Но още веднъж страхът надделя над желанието му за лично време, а притеснението победи нуждата му от почивка. Когато отвори вратата на кабинета си, главата му вече гъмжеше от идеи за процеса.

— Закъсня — каза някой, щом Джаред влезе вътре.

Той подскочи. Беше Рафърти.

— За човек, който губи по точки, почваш прекалено късно работа — добави мъжът, докато се изтягаше в кожения стол на адвоката.

— Няма още осем.

— Сара беше на работа в седем и петнайсет.

Джаред остави куфарчето си на бюрото.

— Има ли нещо друго или си дошъл само да ме заплашваш след вчерашния провал?

— Вече не е необходимо да те заплашвам, Джаред. Сам разбираш последствията. — Рафърти плъзна един запечатан плик към Джаред. — Тук съм, за да ти покажа какво друго става, докато ти си потъваш.

Джаред отвори плика, извади купчинка снимки и ги разгледа. На първите няколко Сара и Конрад говореха, а на последните се целуваха. Лицето му побеля.

— И се чудиш защо толкова много работи — обади се Рафърти.

— Кой ги е правил? — Джаред не откъсваше поглед от снимките.
— Кога?

— Снощи. Един сътрудник. Чиста работа, нали?

Джаред тръгна към вратата.

— Къде отиваш? — попита Рафърти, но не получи отговор.

Джаред влетя през детектора за метални предмети на етажа на Сара и не обърна внимание нито на списъка за записване на посетителите, нито на полицая от охраната.

— Ей, връщай се тук! — извика полицаят. — Посетителите трябва да се вписват!

Джаред тръгна по коридора и на висок глас попита:

— Търся Сара Тейт. Къде е тя?

Една секретарка посочи надолу по коридора.

Когато Джаред зърна Гъф на бюрото пред кабинета на Сара, полицаят го настигна и го хвана за ръката.

— Познаваш ли го този? — обърна се той към Гъф.

— Да — отвърна притеснено Гъф. — Остави го.

— Следващия път да се разпишеш! — предупреди го полицаят.

— Благодаря — отскубна се от него Джаред.

— Предполагам, че искаш да видиш Сара — осведоми се Гъф.

Без да отговори, Джаред мина покрай него и отвори с трясък вратата на Сара. Тя се удари в стената, а Сара стреснато вдигна поглед от бюрото.

— Какво правиш тук? — Тя започна да събира документите от бюрото си. — Аз работя.

— Трябва да говоря с теб — настоя Джаред.

Сара усети, че мъжът ѝ е много сериозен и прибра документите в папката.

— Гъф, остави ни за малко.

— Разбира се. — Гъф излезе и затвори вратата зад себе си.

Сара и Джаред впиха погледи един в друг.

— Любовник ли си имаш? — изсъска Джаред.

Сара отвори уста и отмести поглед.

— Сара, моля те, погледни ме — каза Джаред с треперещ глас. — Винаги сме били откровени един с друг. Сега ми отговори на въпроса.

Целува ли се снощи с Конрад?

— Кой казва, че сме се целували?

— Кой казва... Не мога да повярвам! — изкрещя Джаред. — Лъжеш ме. Ти ме лъжеш!

— Да не би да си наредил да шпионират кабинета ми? — попита обвинително Сара. Тя погледна през прозореца. От отсрещната страна на отдушниците видя ред прашни прозорци на кабинетите на други помощник областни прокурори.

— Не смей да бягаш от темата — извика Джаред. — Ти ме предаде и сега искаш да извъртиш нещата. *Ти* си тази, която измами мен!

— Първо, говори по-тихо. Второ, не съм те мамила. Не беше това, което си мислиш. Конрад се опита да ме целуне, но аз се отдръпнах.

— Значи устните ви не са се докоснали?

— Не — отсече Сара. — Не са.

Джаред замълча, за да се поуспокои. Почувства остра болка в основата на врата си. Накрая избухна:

— Сара, видях скапаните снимки със собствените си очи! Видях ги! Ти го целуваше на *това* канапе! Ето това тук!

— Не знам какви снимки си гледал, но се дръпнах веднага! Нищо не се случи.

— Първо казваш, че устните ви не се били докоснали, след това казваш, че си се дръпнала. Как, по дяволите, очакваш да ти повярвам?

— Джаред, аз бих ти повярвала.

— Тези глупости ги разправяй на някой друг. Не си в положение да искаш доверие.

— А ти си, така ли? — попита Сара.

— Не съм мамил жена си.

— Не, но миналата вечер й прерови куфарчето.

— Какво? — Джаред се насили да се засмее.

— Чух те, Джаред. Чух всяко твое движение снощи. И когато се обърнах, те видях. Но сигурно ме смяташ за ненормална. Наистина ли мислиш, че след това, което се случи миналия път, ще донеса важни документи у дома? Проверях те. И ти се провали. Затова спри да ме лъжеш в лицето.

Джаред стоеше със скръстени ръце и гневно стиснати устни.

— Добре, признавам си. Хвана ме. Но не мисли, че това може да се сравнява с онова, което си правила с Конрад. Това не са никакви скапани документи, а бракът ни!

— Това е доверието между нас! И когато ми тършуваше из куфарчето...

— Куфарчето ти? Ти сравняваш това с куфарчето ти? Чу ли какво ти казах? Става въпрос за брака ни. Сара! За нашия брак!

— Знам за какво става въпрос, Джаред! Не съм сляпа! — кресна на свой ред Сара и стана от стола си. — Но ти казвам, нищо не се случи! Беше просто целувка...

— *Просто целувка?*

— И аз се дръпнах! Сега спри да ми натриваш носа! — кресна Сара и насочи пръст към Джаред.

Той здраво я хвана за китката.

— Махай си ръката от лицето ми.

— Не ме докосвай! — извика тя и се опита да се освободи. — Мога да ти отнема адвокатските права! Ти си крадец!

— Но поне не съм курва!

Сара зашлеви Джаред през лицето.

Той хвана бузата си с ръка, погледна жена си и видя нещо, което никога не бе виждал преди.

— Не трябваше да правиш това, Сара. Провали всичко.

— Джаред, кълна ти се. Ние никога... — Преди тя да успее да довърши, Джаред тръгна към вратата. — Моля те... само ме чуй. — Сара го хвана за ръката. — Съжалявам.

— Твърде късно е. Пусни ме. — Той се опита да се отскубне, но тя го държеше здраво. — Казах, пусни ме! — изкрещя ѝ, — всичко свърши! — Джаред силно се дръпна и освободи ръката си, но инерцията запрати Сара в кантонерката.

Изведнъж вратата на кабинета се отвори със замах.

— Какво правиш, по дяволите? — обърна се Конрад към Джаред.

Без да каже нищо, той се отдръпна и замахна към него. Конрад лесно отби удара, хвана ръката на Джаред, с едно движение я изви зад гърба му и заби лицето му в бюрото на Сара.

— Пусни ме! — изръмжа Джаред. Пред кабинета започнаха да се събират хора.

— Конрад, пусни го — обади се Сара.

Конрад пусна Джаред.

— Не се опитвай пак да ме удряш — предупреди го той. — Следващия път ще ти счупя ръката.

— Следващия път ще улуча — закани се Джаред.

— Ще видим.

Джаред погледна пак Сара, след това разблъска групичката от зяпачи и се отправи към асансьорите.

— За какво беше това? — попита Конрад.

— Нищо няма. Добре съм — промърмори тя.

— Не те питах как си. Питах...

— Всичко ще бъде наред — обърна се тя с гръб към Конрад. — Ще се оправя.

Джаред излезе от прокуратурата и тръгна направо към спирката на метрото на Франклин стрийт. Когато се затича надолу по стълбите, чу грохота на мотрисата, която спираше на станцията. Слезе долу, точно когато звънецът оповести затварянето на вратите. Той се затича към мотрисата.

— Изчакайте! — извика Джаред на един от кондукторите, който се беше надвесил от прозореца. Но вратите се затвориха под носа му.

— Хайде — заудря по вратите той. — Отворете!

Вратите останаха затворени.

— Моля ви! — извика Джаред. Той завря пръсти между гумените уплътнители и се опита насила да отвори вратата, но не успя. — Не! — Отново удари вратите с юмрук. Мотрисата бавно се плъзна по релсите и започна да се изтегля от станцията. Джаред се затича, като още се надяваше да успее да се качи. — *Хайде де! Не си тръгвайте!* — Но мотрисата набра скорост, докато сълзите на Джаред започнаха да се стичат по бузите му. Нямаше смисъл. Не можеше да я спре. След секунди влакът изчезна, а той остана на платформата. Сам.

Половин час след като Джаред си тръгна, Сара се обади в кабинета му.

— Не се ли е върнал още? — попита тя Катлийн.

— Не. Ще му оставя съобщение, че си се обаждала.

Петнайсет минути по-късно Сара пак звънна.

— Съжалявам — отвърна Катлийн. — Още го няма.

Сара затвори и се обади вкъщи. След това в апартамента на дядо й. Нищо, само телефонни секретари.

Десет минути минаха, преди отново да позвъни на Катлийн. Тя й каза:

— Сара, обещавам ти, че щом се появи, ще те свържа с него.

Половин час по-късно телефонът на Сара звънна.

— Джаред? — вдигна слушалката Сара.

— Аз съм — обади се Катлийн. — Току-що влезе.

— Моля те, свържи ме.

— Вече му казах, но той не иска да говори с теб. Реших, че ще искаш да знаеш, че се е прибрал жив и здрав.

— Така е — промълви Сара. — Благодаря ти, Катлийн.

— Джаред? — извика Сара, когато същата вечер се прибра у дома. — Тук ли си?

Не получи отговор, приближи се до гардероба на Джаред в спалнята и го отвори. Беше празен. Всичките му костюми бяха изчезнали. Както и ризите. Бяха останали само няколко вратовръзки и празни закачалки.

— Не, не, не, не! — Тя изтича към шкафа му и изтегли първото чекмедже. То се изхлузи твърде лесно, защото беше празно и Сара се стресна. Хвърли го настрани и отвори следващото. И следващото. И следващото. Чорапи, бельо, тениски... нямаше нищо.

— Не можеш да си тръгнеш! — извика тя и затръшна вратата на шкафа. — Не и сега! — Никога не беше очаквала това да се случи. Всичко вървеше както тя искаше. Беше проучила нещата, имаше доказателства, дори съдията бе на нейна страна. Всичко трябваше да се нареди. Всичко трябваше да бъде наред. Сара скри лице в ръцете си и разбра, че когато цялата тази история свърши, победата нямаше да струва кой знае какво.

Джаред влачеше претъпкания си до пръсване куфар през чисто белите коридори на болница „Ню Йорк“. Взе асансьора до десетия

етаж и се запъти към стая 206. Остави багажа си отпред и почука на вратата.

— Я виж ти кой решил най-накрая да ме посети — каза дядото на Сара, докато Джаред влизаше вътре. — Какво те води насам? Освен чувството за вина.

— Не мога ли просто да ти кажа здрасти? Телефоните са прекрасно нещо, но личното посещение е съвсем друга работа.

— Джаред, тези гладки приказки могат и да омаят наивните съдебни заседатели, които не са способни да мислят самостоятелно, но мен не можеш излъга. Или Сара те е накарала да дойдеш, или си загазил.

— Не говори така, татенце. Родителите ми и бабите ми са в Чикаго, ти си единственият ми роднина в Ню Йорк.

— Значи си загазил. Колко пари ти трябват?

— Не ми трябват пари. — Джаред придърпа един стол до леглото. — Защо не ми кажеш ти как си? Кога ще те изпишат?

— Когато се оправя. Или, ако вярваш на доктора, когато ме накарат да прохода отново, което може да е след две седмици или след един месец. Готово — изкупи си вината. Кажете сега какво става.

— Нищо — помъчи се да говори уверено Джаред. — Сара и аз се мъчим с това дело, по което работим.

— Делото „Козлоу“.

— Да, ти откъде...

— Да не мислиш, че не слушам какво ми говори внучката? Ушите ми може да са по-дълги и по-космати от твоите, но вършат добра работа. И от самото начало си знаех, че това дело ще обърка нещата. Ти и Сара и без това сте достатъчно амбициозни — не ви трябва дело, за да се хванете за гърлата.

— Не е точно делото, а това, което става около него.

— Какво друго има? Болна ли е? Бременна ли е? Да не би да сте помъдрели най-накрая и да сте решили да имате деца?

— Не, не е бременна. — Джаред си играеше с бутоната за повикване на дежурната сестра. — Просто напоследък всичко върви както тя иска.

Старецът се усмихна.

— Не ти харесва, че те бие на собствената ти игра.

— Не разбираш. Не става въпрос само за победата...

— Джаред, нали знаеш оная приказка за краставичаря и краставиците? — прекъсна го той.

— Да.

— Хайде да ти кажа нещо. Аз съм краставичар. И като ми казваш, че не ставало въпрос за победата, значи ръцете ти са пълни с краставици, които се опитваш да ми пробуташ. Откакто те познавам, успехът ти е мания. Винаги си бил златното момченце, а Сара е била тази, която се е борила. Сега нещата са се променили и ти разбираш, че никак не е лесно да ходиш на високи токчета.

— Егото няма нищо общо. Нещата са по-големи.

— Синко, чуй се само. Ако това, което ми приказваш, е истина, значи Сара ще спечели делото и единственият човек, на който това не му харесва, си ти. Може да си страхотен адвокат, но този път тя те е притиснала до стената. Имаш избор. Можеш да продължиш в същия дух и накрая да си видиш задника на тепсия, можеш да се откажеш и да се признаеш за победен, което знам, че няма да направиш, или можеш да говориш с нея и да стигнете до разрешение, което задоволява и двамата ви. От теб зависи.

Джаред продължаваше да се взира в бутона за спешно повикване и знаеше, че старецът е прав за едно нещо. Ако скоро не вземеше сериозни мерки, щеше да загуби делото. А ако загубеше делото... Джаред погледна дядото на Сара, тъй като не желаше да мисли за последиците.

— Искаш ли да ми разкажеш всичко? — попита татенцето.

— Искам — каза Джаред. — Но просто... не мога.

— Тогава кажи на Сара. Ако продължиш да се стискаш още малко, всичко ще експлодира в лицето ти.

Джаред се замисли върху думите му.

— Може би си прав.

— Сигурна ли си, че не е в апартамента на татенцето? — Тифани се облягаше на ръба на фонтана е Линкълн сентър.

— Два пъти ходих там снощи. Мисля, че се е изнесъл и оттам — каза сухо Сара. — Хайде да не говорим вече за това.

— Ти започна. — Тифани посочи един мъж с тъмносиня барета.
— Ето ти един.

Сара го погледна.

— Този не се брои. Първо, не изглежда измъчен. Второ, баретата не е черна.

— По-добро от това няма да намериш в Ъпър ийст сайд.

— Луда ли си? — попита Сара. — Да не мислиш, че всички хубави и измъчени художници живеят във Вилидж? Просто трябва да търсиш по-старателно.

Докато гледаше тълпите от хора, които прекосяваха голямата еспланада на Линкълн сентър, Тифани напъха ръце в джобовете на розовото си палто.

— Студено ми е, а и играта не е забавна.

— Какво искаш да направя? Да спретна една совалка до Гугенхайм?

— Просто искам да си по-весела — солна се Тифани. — Стига дете се виждаме през седмица, така че поне можеш да се забавляваш, докато си с мен.

Изненадана от избухването ѝ, Сара придърпа Тифани към себе си.

— Съжалявам, хлапенце. Просто не съм съвсем във форма напоследък.

Тифани я погледна.

— Липсва ли ти?

— Да, и това също.

— Може би трябва да направиш нещо. Да се откажеш от делото.

— Не разбираш. Не е толкова лесно.

— Не ми пука дали е лесно. — Тифани се притисна до Сара. — Просто искам всичко да е както преди. А колкото по-дълго вие сте си сърдити, толкова по-лошо става за всички около вас.

По-късно същата вечер Сара и Тифани отидоха да вечерят в един ресторант в Харлем, който предлагаше традиционни ястия от кухнята на американските чернокожи. Бяха си поръчали прословутото задушено пържено пиле. Когато излязоха навън. Сара погледна черното небе.

— Хващам се на бас за едно кошче царевични хлебчета, че до два дни ще падне първият сняг.

— Ако не ми се повръщаше толкова, щях да се басирам — отвърна Тифани, докато се държеше за стомаха.

Сара се усмихна, излезе на платното и спря едно такси. С периферното си зрение видя тъмносин седан, паркиран отсреща. Тя и Тифани влязоха в таксито. Казаха на шофьора адреса на Тифани, след което таксито навлезе още по-навътре в Харлем. Сара се обърна и видя, че седанът е зад тях.

— Направете ми една услуга — обърна се тя към шофьора. — Завийте по по-тесните улички. Искам да знам дали колата зад нас ни следи.

Шофьорът зави от Ленъкс авеню по Сто трийсет и първа улица. Седанът не ги последва.

— Кой мислиш, че беше? — Тифани гледаше през задното стъкло.

— Никой. Просто въображението ми — успокои се Сара. — Можете да се върнете — добави тя към шофьора.

През следващите няколко минути Сара се оглеждаше за седана. Нямаше съмнение, бе изчезнал. Таксито спря пред блока на Тифани на Сто четирийсет и седма улица.

— Бихте ли ме изчакали — помоли Сара. — Ей сега се връщам.

Тя излезе да изпрати Тифани — винаги обичаше да се обажда на леля й. След кратък разговор Сара излезе от сградата и потърси таксито. Нямаше го. Единствената кола на улицата беше тъмносиният седан. Шофьорът, блед мъж със светли мустаци, се бе облегал на багажника.

Сара бръкна в джоба и извади значката.

— Аз съм от областната прокуратура! — извика тя. — Кой, по дяволите, сте вие?

Без да промени изражението си, шофьорът подаде на Сара сгънат лист хартия.

— Какво е това? — попита подозрително тя.

— Нещо съвсем ново. Казват му хартия.

— Много смешно — грабна листа Сара. Разгъна го и прочете думите: ВЛЕЗ В КОЛАТА. ПУХ. — Тя погледна шофьора. — Кой написа това?

— Нямам представа. Само знам къде трябва да ви заведе. Щом ми плащат предварително, друго не ме интересува.

Сара направи крачка назад.

— Не се страхувайте — каза шофьорът. — Нищо няма да ви се случи.

Тя продължаваше да се колебае.

— Не се обиждайте, но ако исках да ви направя нещо, досега да съм свършил. Особено в този квартал — никой нищо няма да заподозре. Хайде, влезте в колата.

Сара се замисли върху думите на мъжа, а след това забеляза, че Тифани ги наблюдава от прозореца си.

— Ето, ако нещо лошо ви се случи, дори си имате свидетел — добави шофьорът.

За да успокои Тифани, Сара се насили да ѝ се усмихне и тръгна към колата.

— Къде отиваме? — обърна се към шофьора тя.

— Нямам право да кажа. — Шофьорът погледна през рамо. — Но си заслужава.

Сара погледна за последен път Тифани и колебливо седна на задната седалка. В продължение на половин час шофьорът караше към центъра. През цялото време очите му бяха в огледалото за обратно виждане. Докато се движеха през Ъпър уестсайд, Сара си мислеше, че отиват на Таймс скуеър. Когато подминаха Таймс скуеър, реши, че ще ходят във Вилидж. Когато не спряха и там, тя се замисли дали не отиват към прокуратурата. А когато и тази сграда остана зад тях, Сара не се съдържа.

— Къде, по дяволите, е това място?

— Още десет минути — отговори шофьорът.

Колата зави към моста „Бруклин“.

— Отиваме в Бруклин? — притесни се Сара.

— Ще видите — усмихна се шофьорът.

Той зави рязко наляво при първия изход от моста и след това се отправи към тихия и наситен с история Бруклин хайтс. Минаха покрай редиците от класически градски постройки, чиито стени бяха обшити с традиционните дъски, после покрай една от къщите на Джордж Вашингтон и след това се отправиха към широката брегова алея, прочута с красивия си изглед към Манхатън. Обикновено мястото беше пълно с местни жители и туристи, но студеното време се бе отразило както на нощта, така и на хората.

— Последна спирка — обяви шофьорът.

Сара започна да се оглежда, но не видя никого.

— Излезте от колата — обърна се към нея мъжът.

— Тук? Очаквате да слеза тук? Да не сте луд?

— Слезте от колата и ще ми бъдете благодарна.

Сара го послуша, излезе и се приближи до прозорчето от другата страна на шофьора. Наведе се и попита:

— И сега какво?

— Почакайте. — Шофьорът затвори прозореца и потегли.

— Ей! Къде тръгна? — Тя заудря по прозореца, докато седанът набираше скорост. Заобиколена само от разпръснатите пейки и бетонната настилка, Сара почувства как студеният вятър на Ийст ривър ухапа лицето ѝ. Огледа се, но не можа да види никой. Тръгна по пътеката към водата.

— *Има ли някой тук?* — извика тя. — *Ей!*

— Сара — чу се глас зад нея.

— Кой... — извика тя, докато се обръщаше. Беше Джаред и Сара го прегърна — Толкова се притеснявах за теб. Къде беше?

— Извинявай — отдръпна се Джаред. — Просто исках да съм сигурен, че си сама.

— Сама съм. Всъщност от снощи съм сама.

— Ти поиска да се изнеса.

— Знаеш, че не е същото — възрази тя. — Дори и в апартамента на татенцето те нямаше.

— Извинявай. Просто не исках да те виждам след онова нещо с Конрад.

— Джаред, кълна се в живота си, нищо не се случи. Той тръгна да ме целува и аз се дръпнах. Който и да ти казва, че е имало още нещо, лъже.

— Чудесно, другите лъжат. — Джаред започна да подритва въображаеми камъчета. — Както винаги ти си права.

— Не ми говори така — погледна го с болка Сара.

Джаред не каза нищо.

— Джаред, моля те. Ако не искаше да започваме този разговор, защо ме доведе тук?

— Исках да говоря с теб насаме.

— Значи казваш на някакъв откачалник да ме вземе, като му даваш една тайнствена бележка, на която е написано галеното име на баща ми. Има и по-лесни и по-малко разстройващи начини да влезеш във връзка с мен.

— Бях сигурен, че ще познаеш от кого е бележката. Кой друг би могъл да знае?

— Ще се учудиш, ако разбереш какво могат да научат непознати хора за теб. — Сара седна на една от пейките, а Джаред кимна в знак на съгласие. Докато го наблюдаваше внимателно, тя добави: — Ако не става въпрос за вчера, какво друго имаме да обсъждаме?

— Делото — едва чуто каза Джаред.

Сара се ядоса.

— Разбира се — единственото нещо, което те интересува.

— Миличка, знаеш, че не е така...

— Вярно е — настоя Сара. — Но нека ти кажа нещо. Процесът е след две седмици, спечелихме исковете и след като осъдим Козлоу, ще се захванем с Клеър Донигър и всички други съучастници.

Джаред поклати глава и вдигна яката на палтото си в опит да се стопли. Вятърът продължаваше да плющи около него.

— Сара, не мога вече да се бия с теб. Не си струва. Просто искам да чуеш много внимателно това, което ще ти кажа. Дори не бих и помислил да те моля, ако не беше абсолютно наложително. — Той се приближи до нея и обясни: — Може да ти прозвучи откачено, но трябва да сгреша някъде. Загуби някоя улика, направи някакъв гаф — не ме интересува как точно. Просто трябва да спечеля.

Сара се засмя.

— Толкова ли си отчаян? Разбираш ли изобщо колко незаконно е това? Да не говорим за моралната страна на въпроса.

— Майната му на морала. Това е много по-важно от морала.

— Да, прав си — забравих, че работата ти е много по-важна от всичко друго във вселената.

— Само ме изслушай.

— Слушам те. — Сара се изправи. — И не мога да повярвам. Когато при теб всичко беше наред, се чувстваше прекрасно. Но когато при мен стана така, ти искаш да ти легна в краката. Знаеш ли колко си нагъл? Тази работа промени живота ми. За пръв път от дълго време насам имам чувството, че владее положението. Нещата вървят добре,

имам самочувствие, неврозите ми изчезнаха. Станах нов човек благодарение на това дело. И ако си мислиш, че можеш да ме накараш да ти играя по свирката, както се опита на предварителното изслушване, значи живееш в облаците. Само веднъж ще ти го кажа. Джаред. Няма да ми отнемеш това.

— Не разбираш — замоли се той. — *Трябва* да ме оставиш да спечеля.

— Чу ли ме какво ти говоря? Нищо не *трябва* да правя.

— Напротив — отвърна сериозно Джаред.

— Не мога да повярвам. За самочувствието ти ли става въпрос? За това ли? Не можеш да приемеш, че веднъж мога и аз да те победя?

— Няма нищо общо с това. — Челото на Джаред се покри с пот.

— Откажи се. — Сара му обърна гръб. — Аз ще съм човекът, който ще донесе победата вкъщи този път. Надявам се да го преживееш.

Джаред сграбчи ръката й.

— Чуй ме! Става въпрос за нещо много по-важно.

— Чух те вече. Сега ме пусни.

Той изкрещя:

— Сара, за последен път те моля: остави ме да спечеля!

— Защо? Защо това е толкова важно? — изкрещя на свой ред Сара, докато се опитваше да се отскубне.

Най-накрая Джаред разбра, че няма избор. Той я погледна в очите.

— *Защото, ако не спечеля, те ще те убият!*

Тя спря да се дърпа.

— Какво?

— Чу ме! Ще те убият. Не върнах делото, само защото заплашиха да те убият, ако се откажа. Ето защо толкова се натяхах. Затова рових из куфарчето ти. Следят и двама ни, откакто арестуваха Козлоу. Те са влизали у дома онзи път... И те...

— О, господи — отпусна се на пейката Сара.

— Много е сериозно, Сара. Загазили сме.

— Тези хора... има ли някой от тях с хлътнали бузи?

— Хлътнали бузи? Контактувам с Козлоу и... — Джаред млъкна.

— Козлоу и кой? — попита жена му.

Той се огледа, за да се увери, че все още са сами. След това погледна Сара.

— С Оскар Рафърти. Замесен е от самото начало. Той...

— Скапан измамник! — изкрещя тя. — Знаехме си — Гъф го каза още щом излязохме от кабинета му. Рафърти е хванал теб, а Хлътналите бузи — мен.

— Какви ги говориш? Кой е този с бузите?

Сара бързо разказа за срещата си с непознатия, за това как е заплашил да убие Джаред и за странните отпечатъци.

Когато тя свърши, Джаред попита:

— Значи, ако загубиш, той ще...

— Затова стисках зъби.

— Но ако той е бутнал дядо ти, защо не го арестуваш?

— Нямам представа кой е. Освен това толкова се притеснявах какво може да стори на теб, че ме беше страх да го пипна.

— Знам как си се чувствала. — Джаред седна до Сара и поглади лепенката на брадичката си.

— Кой беше? Козлоу?

— Същият — отговори Джаред. — Но излиза, че твоят човек ти е помагал. Нали той те е насочил по следите на Рафърти?

— Не. Ние сами намерихме Рафърти. Заподозряхме го веднага, щом видяхме завещанието на Арнолд.

— Арнолд е имал завещание?

— Това ви е проблемът на вас, защитниците. Мъчите се само да откачите клиентите си. А ние, обвинителите, търсим истината.

Джаред не обърна внимание на закачката.

— Кажи ми за завещанието.

— Няма много за каване. Рафърти наследява „Екоу ентърпрайзис“, след като скъпият му партньор ритне камбаната.

— Шегуваш ли се? Рафърти поема бизнеса?

— Абсолютно всичко. — Сара видя недоумението в очите на Джаред — Защо? Какво ти говори това? Освен че е имал причина да убие партньора си.

— Това обяснява защо Рафърти има такъв интерес да спечели делото. — Той прокара ръце през косата си и добави: — Това гадно копеле е истински гений!

— Защо? Какво е направил? — Сара задърпа Джаред за рамото.

— Много просто. Помниш ли онзи закон, според който убиецът не може да извлече полза от убийството? Нека си представим, че ти имаш завещание. И според него, ако ти умреш, аз взимам всичко.

— Всичките двайсет и пет долара?

— До последния цент. Сега нека си представим и че се опитам да си получа тези пари по-рано, като те убия. Според този закон, ако се докаже, че имам нещо общо със смъртта ти, няма да получа нищо — дори и ако в завещанието го пише черно на бяло.

— И в Ню Йорк има такъв закон?

— Не знам дали има специален закон, но в общото право, принципът е същият.

— Защо тогава просто не са се споразумели?

— Доколкото си спомням, можеш да припишеш нечестна игра, на която и да е от замесените страни. Ето защо Рафърти не е могъл да позволи на Козлоу да приеме споразумение или каквото и да е друго, освен пълно оправдаване.

— Значи Рафърти се страхува, че ако Козлоу е замесен в каквото и да било, и се открие, че той го е наел, то никога няма да получи златното си яйце.

— Да не говорим, че се притеснява за собственото си обвинение в убийство. Само това обяснява защо Рафърти е толкова загрижен. Ако беше невинен, нямаше да му пука. И ако не бе обсебен от мисълта за тези пари, щеше да се съгласи на намалена присъда.

— Мислиш ли, че може да се опитва да предпази и Клеър Донигър? — изправи се Сара.

— Ти си убедена, че и тя е вътре, така ли?

— Хайде, Джаред. Съпругът ѝ е убит, а Клеър и сълза не пролива. Още по-важно, пръста си не мръдва да помогне на разследването. Като говориш с нея, все едно ѝ вадиш зъби, а да я накараш да свидетелства беше все едно... все едно...

— Все едно да ѝ вадиш зъби — довърши сухо Джаред.

— Да, зъби. Много зъби.

— Ако тя е замесена, какъв е мотивът ѝ? Получава ли нещо от завещанието?

— Нито цент. Но това нищо не значи. Теорията ни е, че тя и Рафърти спят заедно. Очистват Арнолд Донигър, взимат всичките пари

и спокойно си се гушкат по цяла нощ. Само не знаехме Рафърти как е замесен. Но вече е ясно.

— Теорията не е лоша — призна Джаред. — Сега като се замисля, винаги когато ставаше въпрос за нея, той я защитаваше.

— Рафърти казал ли е нещо друго, което може да използваме срещу него?

Джаред седна на скамейката и положи глава в ръцете си.

— Всъщност не можеш да използваш нищо от това против него. Пази се от тайната между адвокат и клиент.

— Вече не се притеснявам за делото, красавецо. Просто искам да съм сигурна, че с теб всичко ще е наред и искам да се измъкнем от...

— Сара забеляза, че Джаред не помръдва. — Какво има? Добре ли си?

Без да каже нищо, Джаред стана и прегърна съпругата си.

— Толкова съжалявам. Никога не съм искал да те нараня. Сара. Направих го, само защото се безпокоях за теб.

Сара почувства как облекчението я залива и силно прегърна Джаред.

— Не се притеснявай. И аз се безпокоях толкова за теб...

— Но аз...

— Ш-ш-ш-шт, не казвай нищо повече — продължаваше да го притиска Сара. — Всичко свърши. — Джаред я погледна в очите и разбра смисъла на думите ѝ. И за пръв път от месеци реши да не спори. Вместо това я притисна още по-силно и леко плъзна ръце по раменете ѝ и надолу по гърба ѝ. Обичаше начина, по който телата им се притискаха едно към друго. Сара усети познатото боцкане на наболата му брада. Затвори очи и пое аромата на одеколона, който той винаги използваше. Протегна ръце около кръста му, мушна ги под сакото и погали извивката в долната част на гърба му. Беше забравила колко много ѝ липсва това.

Притиснати един до друг, Сара и Джаред не изпитваха нужда да говорят. Твърде дълго се бяха карали. Сега най-накрая се намираха в прегръдките си и само това имаше значение. Когато отново слязоха на земята, Сара почувства, че Джаред трепери. Секунди по-късно очите му се напълниха със сълзи.

— Няма нищо — успокояваше го тя, като едва сдържаше собствените си сълзи. Но вече беше късно. Щом Сара чуеше Джаред

да плаче, собствените ѝ сълзи не закъсняваха. — Всичко е наред — повтаряше през сълзи тя. — Наистина.

— Зная — изтри с ръкав сълзите си Джаред. — Докато ти си наред, аз...

— Знам как се чувстваш — избърса очи и Сара. — Но нямаме много време за катарзиси. И двамата сме в опасност, докато не се измъкнем от тази каша.

— Права си — въздъхна Джаред. Потърка очи и прочисти гърлото си. — Какво ще правим сега?

— Ще разработим фактите. Рафърти или Козлоу казали ли са нещо друго? Нещо, което може да обясни защо Виктор е искал случая? Или кой е онзи с хлътналите бузи? Бивш служител? Враг на Рафърти? Козлоу споменавал ли е за някакви стари сведи?

— Единственото нещо, което ме завари неподготвен, беше, че Козлоу е бил в армията.

— Така ли? Къде по-точно?

— В армията и толкова. Лени ми каза как са го изритали, но нищо друго не знам. Мислиш ли, че тук може да има нещо?

— Може би. И Виктор е бивш военен. Утре ще се разтърся.

— Чудесно. Можеш ли да провериш и телефонните разговори на Рафърти? Вече се опитах, но само ти можеш да получиш достъп до местните обаждания. Ако си права, трябва да открием много разговори между Клеър и Козлоу.

— А сигурно е звънял и на онзи с хлътналите бузи.

— Да се надяваме — каза Джаред. — Може би работят заедно. — Джаред вдигна поглед към блестящите небостъргачи на Ню Йорк. Толкова е красиво, каза си той. Толкова красиво, колкото първия път, когато видя тази гледка по време на една среднощна разходка с велосипеди към края на първата им година в университета. Джаред пое дълбоко дъх и се усмихна. Усети, че животът се връща в него. В този момент чу смеха на Сара.

— Какво му е смешното? — обърна се към нея той.

— Нищо. — В гласа ѝ се преплитаха притеснение и облекчение. — Просто не мога да си представя, че това ни се случва. Защо на нас?

— Не съм сигурен. Може би така е писано.

— Не е така. Не проблемът ни намери, а аз намерих него. Ако не се бях притеснила толкова за себе си, нямаше да открадна онова дело.

И ако не бях го взела, нямаше да дойдат при теб...

— Стига толкова. Не е необходимо да играем на тази игра. Достатъчно се самосъжالياва в продължение на една година.

— Това не е самосъжаление. Просто гледам реално. Ако не бях взела делото, нямаше да сме в тази бъркотия.

— Мисли каквото си искаш, но никога не бих те обвинил за това. Сега нека се върнем на истинския въпрос. Какво ще правим с делото?

Сара замълча.

— Не съм сигурна. Очевидно не можем да отидем на процес.

Може да отидем при съдията и да го помолим да ни освободи поради конфликт на интереси — предложи Джаред. — Или да предизвикаме неправилно проведен съдебен процес.

— Можем, но това няма да реши проблема.

— Не ми пука за проблема — каза Джаред. — Искам да се махнем от делото и да си върнем живота. Нека други да се правят на герои.

— Няма начин. Точно това ни е проблемът. Рафърти, Донигър, Козлоу, Хлътналите бузи. Колкото и да ти се иска да повярваш в нещо друго, няма да ни оставят на мира, докато не получат своето.

— Значи само трябва да решим как да спрем психопатите, които ни преследват. Ами ако и двамата се откажем, а след това им заявим, че случи ли ни се нещо, адвокатът ни ще изпрати писмо, в което обвинява Рафърти?

— Джаред, губиш се в подробности. Дори и да ни оставят на мира, не можем да им позволим да направят това нещо с някой друг.

— Значи сега да изпратим писмото на Рафърти с електронна поща до цялата фирма?

— Не се подигравай — знаеш, че съм права. Независимо дали ти харесва или не, това е наша отговорност.

Джаред кимна.

— Какво предлагаш?

— Не съм сигурна. Искам утре да говоря с Конрад. Той ще ни посъветва по-добре от всички.

— И какво друго може да прави Конрад по-добре от всички?

— Хайде, Джаред. Не започвай пак. Кълна се, че не беше нищо. Целунахме се и аз се дръпнах. Това е.

Джаред замълча.

Сара се почувства ужасно, докато го гледаше. Нямахте съмнение, че тази целувка щеше винаги да я преследва. Тя се опита да измисли какво да каже, но разбра, че нито едно извинение няма да е достатъчно. Но ако искаше да върви напред, трябваше да започне отнякъде.

— Джаред, съжалявам.

— Не е необходимо да...

— Напротив — отвърна тя. — Наистина съжалявам. Толкова съжалявам, че ти причиних това. Бих искала да мога да върна времето назад. Бих искала да изтрия всичко, което се случи. И макар да знам, че нямам извинение, държа да ти кажа нещо. Най-лошото, което мога да направя на този свят, е да те нараня. Нищо, абсолютно нищо, не ми причинява повече болка.

— Значи не си влюбена в него?

— Влю... Ти луд ли си? Това беше нещо моментно — погрешна стъпка. Ти си целият ми свят, Джаред. Нищо не означава повече за мен. Имам ти пълно доверие.

— Ако толкова ми вярваше, защо ме шпионираше с куфарчето?

Сара се пресегна и го погъделичка под брадичката.

— Миличък, спях като пън. Казах го само, за да видя как ще реагираш. Очевидно ти се провали, но аз пак ти вярвам. И те обичам.

Джаред срамежливо се усмихна.

— Ти си безмилостна, знаеш ли?

— Какво да ти кажа? Ако ще играеш с най-добрите, няма начин да спечелиш.

— Сара, кълна ти се, че го направих, само защото се безпокоях...

— Все тая. — Сара пое ръката на Джаред. — Хайде да се целунем за помирение и готово.

— Тук? — Джаред огледа пустата алея. — Пред всичките тези хора?

— Разбира се, че тук. Нашият съвършен холивудски момент. Непоклатимите герои, подходящото място, косата, развята от вятъра. Всичко си е точно. Само трябва да... — Сара млъкна, наведе се напред, сграбчи съпруга си и силно го целуна. Стояха прегърнати, със слети устни. Още веднъж всичко друго изчезна.

Накрая тя попита:

— Как беше?

Джаред се усмихна.

— Хубаво е човек да се прибере вкъщи.

— Напълно съм съгласна. Готов ли си да тръгваме?

— Зависи какво ще правим.

— Първо ще започнем да редим една мозайка. И щом картинката ни стане ясна, ще погнем копелетата. Ако Рафърти си мисли, че сега има проблеми, нека изчака, докато го сритам.

— Надявам се да си права. Защото ако Рафърти ни надуши, няма да се мае — дори и да си областен прокурор.

— Помощник областен прокурор. Хайде да се прибираме.

Той тихо ги наблюдаваше, добре скрит зад голям храсталак и зад ниските клони на един дъб. Знаеше, че това ще се случи — каза го от самото начало. Когато напрежението нараснеше много, те щяха да се пречупят.

Гледаше ги докато тръгваха по бетонната алея към Кларк стрийт. Идваха точно към него, но той знаеше, че няма от какво да се притеснява в тъмнината. Дори не се сниши, когато се приближиха. Просто се облегна на дървото, а очите му ги следяха. Прииска му се да се протегне, но се въздържа Джаред и Сара се държаха за ръце и уверено вървяха напред. Сега знаеха всичко. Освен това, че тайната им беше разкрита.

ГЛАВА ШЕСТНАЙСЕТА

— Знаех си, че е той — потри ръце в панталоните си Гъф. — Нали аз го казах? Нали? Аз бях този, който каза, че Рафърти е замесен.

— Добре, добре, ти беше — обади се Конрад. — Съвземи се. — Той се обърна към Сара, която седеше зад бюрото си. — Какво друго ти каза?

— Само това — отвърна Сара — Рафърти заплашил Джаред, замесен е от самото начало и ако Джаред не спечели делото, Рафърти е заявил, че ще ме убие.

— Мислиш ли, че можеш да му имаш доверие? — попита Конрад.

— На кого? На Джаред ли? Що за въпрос е това? Той ми е мъж.

— Освен това е и твой опонент. Което означава, че може да използва тази история, за да ти скрои нещо.

— Съжалявам, но май доста трева си пушил напоследък. Нещата са сериозни.

— Ей, не си правете майтапи с тревата — намеси се Гъф — Това не е шега работа.

Сара не обърна внимание на Гъф.

— Той дори ми показва снимките, на които се целуваме. Хич не беше хубава гледка.

— Снимки? Откъде ги е взел?

— Мисля, че...

— Чакайте, чакайте — прекъсна я Гъф. — Вие сте се целували? Секс ли е имало тук? Защото аз трябва да знам.

— Нищо не е имало — отговори Сара. — Просто безобиден инцидент между двама приятели.

— Кажи ми за снимките — обади се Конрад.

— Като че ли са правени оттам. — Сара посочи към прозорците отсреща. — И двата кабинета са на други помощник областни прокурори.

— Имаш ли представа кой ги е щракнал?

— Трябва да е Виктор — каза уверено Сара. — Може и да работи задкулисно, но присъствието му се усеща от самото начало.

— Възможно е — кимна Конрад. — Но докато не сме в състояние да го докажем, нищо не трябва да правим. Дори и да е подозрителен, все още не е направил нищо незаконно.

— Затова искам да се разровя. Джаред ми даде личния телефонен номер на Рафърти. Ще пусна заповед да ми дадат телефонните разговори.

— Това мога и аз да го направя — намеси се Гъф. — Предполагам, че искаш всички обаждания от и за този номер.

— Всичко, което може да се вземе — отвърна Сара.

Гъф погледна Конрад.

— Мога ли да...

— Одобрявам — каза Конрад. — Ако имаш проблеми, кажи им да ми се обадят.

Сара кимна в знак на благодарност.

— А ето къде наистина имам нужда от помощта ви. Джаред ми каза, че известно време Козлоу е бил в армията. Имам чувството, че оттам познава онзи с хлътналите бузи. И тъй като не можем нищо да направим, докато не знаем кой е, мислех си...

— Само ми кажи какво ти трябва — прекъсна я Конрад. — Имената на всички от неговото поделение? На цялата база? Снимки? Отпечатъци?

— Снимки най-добре. Името няма да ми говори много, но по снимка ще го позная.

— Ще ги имаш веднага, щом ги съберат. Докато процесът свърши, ще знаем и обиколката на малкото му пръстче.

— Не, не — каза Сара. — Информацията ми трябва преди процеса. Ако изчакаме, докато свърши, един от нас ще бъде мъртъв.

Когато Конрад и Гъф тръгнаха да излизат от кабинета на Сара, тя се обади:

— Конрад, може ли да ти кажа нещо?

— О-хо, любовнико, сега загази — подразни го Гъф.

Конрад погледна смутеното лице на Сара и затвори вратата зад Гъф.

— Да позная ли за какво става дума?

— Знам, че е неловко, но наистина трябва да поговорим.

— Сара, не е необходимо да казваш каквото и да е. Знам чувствата ти към Джаред. Той ти е съпруг.

— Не само, че ми е съпруг. Той е...

— Мъжът, когото обичаш — прекъсна я Конрад.

— Не — поклати глава Сара. — Той е повече. Много повече.

Конрад седна на канапето.

— Съжалявам, Сара. Не съм планирал това да се случи.

— Не е необходимо да ми го казваш. Когато понечи да ме целунеш, аз не побягнах, помниш ли?

Конрад положи лакти на коленете си и наведе глава.

— По дяволите — промърмори той.

— Моля те, не се наказвай.

— Не беше редно — не трябваше да го правя.

— Конрад, неловки моменти има във всяко приятелство. Този си е нашият. Колкото и да се извиняваме, единственият начин да го преодолеем, е да го забравим.

— Толкова е лесно, нали?

Сара погледна настрани.

— Не зная... може би.

Конрад внимателно я наблюдаваше и знаеше, че няма друг избор.

— Кълна ти се, никога...

— Не е необходимо да ми обясняваш. — Тя се помъчи да изглежда спокойна. — Ще го преживеем.

— Сигурен съм. Но наистина съжалявам, Сара. Разбрах те погрешно и няма да позволя това да се случи отново.

— Съгласна — усмихна се Сара и протегна ръка. — Напред и нагоре.

Конрад пое ръката ѝ.

— По-долу от това не може.

— Готов ли си за четвъртък? — попита Рафърти, щом Джаред вдигна слушалката.

— Опитвам се — отговори Джаред. — Но ми е трудно да се организирам.

— От седмици все това правиш. Какво има още?

— Трябва да завърша встъпителното си слово, разпитите на нашите хора, кръстосаните разпити... И да помисля за избора на съдебните заседатели, да реша що за човек би харесал Козлоу. Всичко това през следващите три дни. Малко е множко.

— Не ми пука. Проблемът си е твой. Новини от жена ти?

— Върнах се вкъщи. Казах ѝ, че не ми се спи в апартамента на дядо ѝ и след случилото се с Козлоу, се чувстваше твърде виновна, за да ми откаже. Иначе нямам какво да ти съобщя.

— Сигурен ли си?

Джаред изобщо не се замисли.

— Абсолютно — каза той. — И според бележките в куфарчето ѝ, няма да вика Пати Харисън за свидетел, освен ако не е абсолютно наложително.

— Повярвай ми, дори и да я призове, Харисън вече е друг човек.

— Направи ми една услуга и стой далеч от нея, докато не разберем какво ще прави Сара. Не ми се иска да прибави към списъка с престъпления на Козлоу и заплаха на свидетели.

— Не се притеснявай. Тук контролираме нещата.

— Знам — отговори спокойно Джаред. — Сега ме остави да свърша малко работа. Ще се чуем по-късно. — Джаред остави слушалката и погледна Катлийн, която слушаше целия разговор.

— Мислиш ли, че той знае? — попита тя.

— Нямам представа — сви рамене Джаред. — Става нетърпелив, но смятам, че е твърде нервен, за да заподозре нещо. Само се надявам Сара да намери нещо преди процеса.

В осем и петнайсет същата вечер Джаред се прибра вкъщи и затръшна вратата.

— Сара! — излая той, щом я видя в кухнята. — Кога, по дяволите, ще ми дадеш списък със свидетели?

— Когато съм готова — сопна му се Сара и тръгна към спалнята. — А аз още не съм.

— Не ми обръщай гръб — извика Джаред и тръгна след нея. — Да не превръщаш всичко това в процес от засада?

— Както искаш го наречи, но мога да си разследвам нещата чак до встъпителните слова.

— Луда ли си? Никой не отлага толкова много. Според приетите норми на поведение трябва...

— Приетите норми на поведение могат да ме целунат отзад. Правилата са други и смятам да се възползвам от тях. А ако искаш пак да се нанасяш, по-добре почни да се устройваш на канапето. И ме остави на мира! — Сара затръшна вратата в лицето на Джаред.

Секунда по-късно той внимателно отвори вратата и влезе на пръсти в спалнята. Сара вече седеше пред компютъра в ъгъла на стаята и удряше по клавишите. Джаред се приближи до нея и прочете думите, изписани на монитора: „*Как ти мина денят?*“. Той се наведе, целуна жена си по врата и започна да пише:

„*Чудесно. Говорих с Рафърти. Май мина добре. Не мисля, че подозира нещо. Твърде е нервен*“. Отстъпи клавиатурата на Сара. Докато тя усърдно пишеше, той придърпа един стол, така че сега и двамата седяха пред монитора.

„*Защо правим това? Конрад каза, че можем да претърсим целия апартамент за подслушващи устройства. Ще свършат за два часа и след това можем спокойно да си говорим*“.

Джаред бързо написа:

„*В никакъв случай. Ако изчистим тук, Рафърти ще заподозре, че нещо става. Искам да играем по-кратко до процеса*“.

Сара започна да пише с два пръста:

„*Но аз много бавно пиша*“.

Джаред се усмихна. Ето това му липсваше. Сложи ръка на тила на Сара и я придърпа към себе си. Съвсем леко целуна челото ѝ отстрани. След това бузата ѝ. След това мекичкото на ухото ѝ, като прошепна: „*Наистина те обичам*“. След това устните му тръгнаха надолу по врата ѝ и той бавно започна да разкопчава горните копчета на блузата ѝ.

Сара затвори очи и се остави в ръцете му. Но изведнъж се дръпна и започна да пише:

„*Остави. Не и дока то те слушат*“.

„*Няма нищо да чуят*“ — написа Джаред.

„*Как пък не?!*“ — заудря по клавишите Сара.

„*Сериозно ли говориш?*“

Сара удари клавиша с удивителната.

„Добре, тогава ще седя и ще страдам — написа Джаред. — Ето, страдам, страдам, страдам“. Той спря. „Още страдам“. Сара го удари по гърба и той се приведе над клавиатурата. „Какво стана на работа днес? Някакви новини?“

„Още не — написа Сара. Утре!“

Когато Сара и Джаред седнаха пред компютъра, не забелязаха, че бюрото им е мръднато с около сантиметър надясно. Не обърнаха внимание на това, че мониторът им бе малко по-изправен и не забелязаха допълнителната жица, свързана към основния кабел на монитора. Изобщо не видяха, че жицата минава зад бюрото и се скрива в малка дупчица в стената. Не можеха да видят как същата тази жица минава през отдушника и слиза право в мазето. Там тя се свързваше с друг монитор. И на този монитор той четеше всяка тяхна дума.

Във вторник рано сутринта Сара влезе в асансьора с изправени рамене и вирната брадичка. Дарнъл я погледна и се усмихна.

— Леле, леле, много овесени ядки трябва да си яла — закачи я той. — Приличаш на шампион.

— Това ми е тайната — каза Сара.

Точно когато вратите на асансьора тръгнаха да се затварят, млад мъж, облечен в риза с къси ръкави, скочи вътре. Сара веднага разпозна човека, който не само разнасяше документите за извършен арест, но освен това й бе предложил да открадне делото на Виктор.

— Как е, Дарнъл? — попита той. — Някакви клюки, които... Ей! — забеляза той Сара. — Радвам се да те видя пак.

— Вие познавате ли се? — попита Дарнъл.

— Може да се каже — Сара протегна ръка. — Да ти се представя официално, аз съм Сара.

— Малкълм — отвърна той, докато вратите на асансьора се затваряха. — Как е делото? Прав ли бях или да?

— Каза го още в началото. Делото е убиец.

— Естествено. Иначе нямаше да го получиш.

Сара повдигна вежди.

— За какво говориш?

— Ами, за делото.

— Какво за делото?

Малкълм замълча. Накрая каза:

— Съжалявам. Мислех, че двамата вече сте говорили.

— За какво? За кого говориш?

Малкълм погледна Дарнъл и след това Сара И двамата го гледаха втренчено.

— Вижте, повече няма какво да кажа. Устата ми не е чак толкова голяма.

— Малкълм...

— Не, не, не, няма да стане. Ако имаш проблеми, ходи при Виктор. — Асансьорът спря на шестия етаж и Малкълм излезе. — Доскоро, Сара. Чао, Дарнъл.

Когато вратите се затвориха, Дарнъл се обърна към Сара:

— Добре ли си? Приличаш на призрак.

— Остави ме на следващия етаж — помоли Сара. — Бързо.

Тя изскочи от асансьора и веднага щом влезе в кабинета си, отвори едно от чекмеджетата и извади един от старите си бележници. Спокойно, каза си. Не се побърквай. Просто разбери защо и как. Върна в главата си разговора с Малкълм. *Иначе нямаше да го получиш.* Какво беше това „иначе“? *Иначе* нямаше да го получа. *Иначе* нямаше аз да го получа. Сара разгърна бележника си. Още веднъж се запита. Защо Виктор ще иска случая? Бавно и методично разгледа всичките си стари отговори: защото познава Козлоу, защото мрази Козлоу, защото иска да накаже Козлоу.

По дяволите, каза си тя. Отговорът беше пред нея през цялото време. От най-първия ден той разчиташе на слабостта ѝ. Сара затвори очи и се опита да си представи останалото. Накрая всичко си дойде на мястото. Тя стисна юмруци и почувства как я залива гняв. Не му се противопостави.

— *Кучи син!* — изкрещя и хвърли бележника към стената. — Как може да съм толкова глупава?

Сара затръшна вратата на кабинета си и се затича по коридора, като не обръщаше внимание на никого. Без да чука, нахълта в кабинета на Виктор.

— Влез — вдигна поглед от бюрото си той.

Сара беше бясна.

— Проблем ли имаш?

— Ти знаеше, нали? — попита тя.

— Съжалявам, но би ли ми обяснила за какво си говорим?

— Не се прави на изненадан. През цялото време си знаел, нали? Първия ден, когато се срещнахме в асансьора, ти си знаел точно коя съм. Знаел си името ми, откъде идвам, всичко, което трябва. И най-важното, знаел си колко ми се иска да си взема дело.

— Сара, нямам представа за какво...

— Планът никак не беше сложен, нали? Дал си някакво обяснение на Малкълм и след това само е трябвало да намериш някой наивник. Някой, който ще свърши работа, но ще може лесно да се командва. Някои агресивен, но същевременно твърде зелен, за да заподозре нещо. Някой уязвим. И отчаян. Който ще вземе делото. Някой като мен.

— Добра история си съчинила.

— През цялото време се обвинявах, че съм толкова глупава. Толкова алчна. Но не е било само това, нали, Виктор? Не съм откраднала делото сама. Ти си го подготвил и си се погрижил да го получа.

Виктор леко се подсмихна.

— Не мога да повярвам — каза Сара. — Защо? Защо не си го запазил за себе си?

— Както ти казах и преди, не знам за какво говориш. Но Козлоу ти създава проблеми, нали?

Сара стисна зъби.

— Истинско копеле си, Виктор.

— Може и така да е, но имам много по-малко проблеми.

— Сигурна ли си? — попита Конрад. — Това няма никакъв смисъл.

— Кое да има смисъл? — вдигна рамене Сара. — Става въпрос за Виктор.

— Чакай да си изясня нещата — казваш, че онзи пръв ден, когато си била в ОРД, Виктор не само е знаел, че Малкълм ще внесе случая, но вече му е бил казал да направи така, че ти със сигурност да го вземеш.

— Точно така.

— Но ако Виктор не е искал случая, защо просто не го е оставил? И ако е искал по него да тръгне дело, не се обиждай, но защо ще го дава на теб? Защо да не го даде на някой с опит?

— Защото не е трябвало Козлоу и Рафърти да разберат, че той не го иска.

— Значи сега не мислиш, че Виктор потулва дела?

— Не, сега мисля, че просто не е искал да потули *това* дело. — Тя видя объркването на Конрад и продължи: — Дай да започна отначало. Все още съм убедена, че Виктор върти много далавери. Мисля, че има няколко богати клиенти, които му плащат да потулва дребни простъпки. Бас лоя, че се е случило следното. Някой от приятелите на Рафърти му е казал за Виктор. И когато Козлоу са го арестували, Рафърти е отишъл да плаче на Виктор. Но Виктор не е глупав. Наясно е, че игричките му ще вървят, докато всичко си е скрито-покрито. А знаем, че при Козлоу скрито покритото трудно минава.

— Значи Виктор казва на Рафърти да си гледа работата.

— Точно така. Но и Рафърти не е глупав. Той е научил за кирливите ризи на Виктор и заплашва да надуе свирката, ако Виктор не се застъпи за неговия човек. Естествено, Виктор не иска да потулва случая, защото съзнава, че залага работата си, но и не може да го даде на друг, защото Рафърти ще го издаде. И Виктор е изправен пред проблем. Как да се освободи от делото, без да изглежда, че в действителност го прави?

— Трябва някои да му го открадне.

— Чаткаш ли?

Конрад се изправи и погледна през прозореца.

— Всъщност много умно от страна на Виктор.

— Той е от силните играчи. Не би рискувал кариерата си за някой като Козлоу. А в този случай само трябва да се прави на обиден

И след това казва на Рафърти и Козлоу, че нещата са излезли от контрол. Може би им свършва още някоя и друга услуга — предава информация, щраква няколко снимки — и те са убедени, че той е на тяхна страна.

— Значи всеки път, когато те е проверявал...

— Или е докладвал на Рафърти, или просто е проверявал, да не би да се докопам до другите му случаи.

Конрад се обърна с гръб към прозореца.

— Но разбирам едно нещо. Някой трябва да е казал на Виктор, че ще дойдеш този следобед. Освен теб и Джаред...

— Има още само един човек, който знаеше къде съм.

В този момент Гъф влезе в кабинета на Конрад.

— Какво ви е на вас двамата? — попита той. — Приличате на призраци.

— Добре сме, добре сме — заекна Сара. — Нищо няма.

— Вижте сега, ако искате пак да си играете с езици, само ми кажете.

— Спри вече с това — сопна се Конрад. — Не е смешно.

— Гъф, би ли ни извинил за момент? — каза Сара.

— Защо? Какво е толкова тайно, че да не мога да слушам?

— Веднага — погледна го Конрад.

— Добре, добре, моментът е личен, разбирам. — Гъф тръгна към вратата. — Само не си го изкарвайте на мен. Аз съм от вашия отбор.

Вратата се затвори и Сара вдигна очи към Конрад.

— Моля те, не ми казвай, че е той.

— Не е той — заяви Конрад. — Познавам това хлапе, откакто постъпи на работа. Не е такъв човек.

— Не ми пука откога го познаваш. По друг начин не мога да си обясня нещата. Той ме заведе в ОРД. Дори нямаше да стъпя там, ако не беше Гъф.

— Сара, той ти е правил услуга.

Тя започна да се поти.

— Господи, това означава, че Рафърти познава Джаред и аз си отворих устата.

— Няма такова нещо. Никой нищо не знае.

— Тогава как ще ми обясниш?

— Не е необходимо — настоя Конрад. — Познавам Гъф. Още по-важното е, че му имам доверие. Никога не би ти сторил такова нещо.

— Можеш да си имаш доверие на хората колкото си искаш — каза Сара. — Това не означава, че няма да ти забият нож в гърба.

Сара се прибра чак към осем и половина. Тръгна направо за спалнята и чу, че Джаред трака на клавиатурата.

„Здрасти, миличка. Как беше днес? След това се обърна, видя я и веднага добави: *Какво се е случило?*“

Сара изправи показалец, за да му даде знак да почака малко и с раздразнен тон каза:

— Имаш ли нещо против да се мотаеш из дневната? Имам работа тук.

— Както искаш — отвърна ѝ Джаред. Стана и бързо излезе от стаята. Включи телевизора в дневната и на пръсти се върна в спалнята. През рамото на Сара прочете:

„*Мисля, че Гъф е от тях. Страхувам се, че през първия ден нарочно ме е завел в ОРД.*“

Джаред пое клавиатурата.

„*Това е сериозно обвинение, Сара. На твоє място бих проверил внимателно всичко, преди да си разваля отношенията с този човек.*“

Сара знаеше, че Джаред е прав.

„*Имаме ли календар?*“

„*В куфарчето ми. В бележника.*“

Сара отвори куфарчето на Джаред и извади електронния му бележник. Натисна бутона с надпис „Календар“ и на екрана се появи списъкът със задачи на Джаред *Тел. на експерта по съд. заседатели. Да довърши речта. Тел за принтера.* С помощта на един от бутоните се върна до понеделник, осми септември първият ѝ работен ден. Когато прочете написаното, сърцето ѝ изстина. За този ден Джаред беше написал само едно нещо — *Тел. В. С.* Под инициалите имаше телефонен номер. Сара позна първите три цифри — 335 — номера на прокуратурата. Погледна пак инициалите. В. С. — Виктор Стокуел.

Тя вдигна очи към Джаред. След това пак погледна номера на Виктор. Не можеше да бъде.

Когато изправи глава, Джаред я гледаше втренчено. Беззвучно я попита:

— Добре ли си?

Сара кимна и затвори бележника. Не беше Гъф. Беше Джаред. Почувства, че краката ѝ се подкосяват и се довлече до компютъра.

На екрана Джаред бе написал въпроса:

„Кое те накара да заподозреш Гъф?“

Като се стараеше да накара ръцете си да не треперят, Сара написа:

„Нищо. Просто предчувствие“.

ГЛАВА СЕДЕМНАЙСЕТА

— Казах ти, че не е Гъф — поклати глава Конрад на следващата сутрин. — Още вчера ти казах. Знаех, че не може да е той.

— Не ми пука за Гъф — отвърна вяло Сара. Ръцете ѝ лежаха на бюрото, а главата ѝ бе отпусната върху тях. Не беше вдигнала очи, откакто бе разказала на Конрад всичко. — Трябва да ми помогнеш с Джаред. А може би греша. Може би не е той.

— Какви ги говориш? Разбира се, че е Джаред.

Главата ѝ продължаваше да лежи на бюрото. Не това искаше да чуе. Усети как стомахът ѝ започна да се свива. Не беше възможно. Това не можеше да се случи.

— Сара, добре ли си?

Тя не каза нищо. Имаше чувството, че не ѝ е останала никаква сила. Не ставаше въпрос за някакъв далечен приятел. Или за нов колега. Това беше мъжът и. Тя трябваше да знае всичко за него. Всичко. Това си бе казала снощи, за да може да заспи. И по същия начин се успокояваше след заключението на Конрад. Но колкото повече се замисляше, толкова повече подробности откриваше, които не можеше да пренебрегне. Когато искаше, Джаред можеше да бъде истински манипулатор. В последния месец го бе видяла в действие. И телефонният разговор с Виктор — само така той можеше да разбере за нея. Отново и отново Сара разглеждаше фактите и независимо дали вярваше на Джаред или не, знаеше, че отговорът няма да е лесен.

— Как така? — обърна се към Конрад тя. — Няма никакъв смисъл.

— Напротив — възрази Конрад. — Виждал съм как действа Джаред. Може да изглежда много чистичък, но е точно толкова хитър, колкото и всички останали. Затова е бъркал в куфарчето ти. От момента, в който ти каза за Рафърти, те предупредих да внимаваш.

— Каза го само, защото ревнуваш.

Конрад я погледна сериозно.

— Просто мисля, че той крие нещо.

— Но защо? Той мрази Рафърти.

— Съгласен съм. Но това не означава, че не работи с Виктор. Едното няма нищо общо с другото.

Стомахът на Сара се обърна още веднъж.

— Но защо ще ми причинява това?

— Има ли нещо в миналото му, от което да се срамува? Може би той и Виктор са потуляли случаи заедно — Джаред е докарвал клиентите, а Виктор е покривал делата. Може би ти отмъщава за нещо. Може онази нощ да е била постановка.

— Престани — повиши глас Сара. — Не е възможно. Това не е вярно.

— Сара, знам, че ти е трудно, но не можеш да си затвориш очите и да се надяваш на щастлив край. Махни си капачите и започвай да се оправяш с проблемите.

— Точно това правя.

— Не е вярно — каза Конрад. — Ако беше така, вече щеше да го питаш защо се е обаждал на Виктор.

Сара знаеше, че Конрад е прав. Трябваше веднага да го попита.

— Не е толкова лесно, колкото си мислиш.

— Просто му се обади. Ако каже, че не е говорил с Виктор, ще знаем, че лъже.

Сара се пресегна и взе телефонната слушалка. Набра седемте цифри и чу звъна на телефона на Джаред.

— Хайде знам, че си там — промърмори тя. — Вдигни проклетия телефон.

— Кабинетът на господин Линч — обади се Катлийн.

— Катлийн, здравей. Аз съм. Там ли е той?

— Ще проверя. Изчакай малко.

Сара не можеше да се овладее и се изправи. Но Конрад я натисна за раменете и тя отново седна. След малко чу гласа му.

— Сара?

— Имаш ли една минута? — Тя се стараяше да говори спокойно.

— Разбира се. Какво има?

— Нищо. Просто искам да те питам нещо. Познаваш ли Виктор Стокуел?

— Казах ти преди — само по име. Защо?

— Говорил ли си с него по телефона?

Джаред замълча.

— Не. Защо?

Сара погледна Конрад и поклати глава.

— Джаред, има ли някой при теб?

— Какво става? Ти добре ли си?

— Добре съм. Просто искам да ми кажеш дали си говорил с Виктор.

Джаред не отговори.

— Моля ти се, Джаред, можеш да ми кажеш.

— Не съм — настоя той. — Ти защо...

Сара затвори телефона. Остра болка прониза гърдите ѝ.

— Съжалявам — постави ръка на рамото ѝ Конрад.

Сара затвори очи. Зави ѝ се свят. Успокой се, каза си тя. Има стотици логични обяснения. Но колкото повече мислеше, толкова повече не можеше да се сети дори за едно. И когато осъзна това, разбра, че всичко е свършило. Тя вече не го познаваше. Телефонът звънна и разкъса тишината. Сара не вдигна. Чу се още един звън. След третото позвъняване тя вдигна слушалката.

— Недей — опита се да я спре Конрад.

— Джаред, не ми се слушат оправданията ти — обади се Сара.

— Съжалявам — каза Джаред. — Не трябваше да те лъжа така.

— Значи сега ми казваш друго?

— Сара, моля те, сега ти казвам истината — говорих веднъж с него. Това е.

Сара покри другото си ухо и се обърна. Това беше още по-лошо.

— Сара? — повика я Джаред. — Сара, там ли си?

— Тук съм — прошепна тя.

— Моля те, не се сърди. Знам, че не звучи добре, но имах причина.

— Слушам те.

— Добре. Всичко ще ти разкажа. Ето какво стана.

— Ще ми кажеш ли защо го направи или в момента ще съчиниш нещо?

— Сара, кълна ти се, обадох му се за помощ. Онази вечер преди първия ти работен ден беше толкова нервна, че трябваше да направя нещо. Докато си приготвяше куфарчето, аз се обадох на съдия Флин. Знам, че не искаш услуги, но трябваше да се видиш — статията те

беше подлудила. Не можех да не направя нещо. Обясних му какво става и го помолих да ме посъветва. Той ми каза, че е най-добре веднага да получиш дело. След това звънна тук-там и ми обясни за ОРД. Откри, че Виктор ще е отговорник на следващия ден и ми даде телефона му. На сутринта му се обадох. Описах му положението и му казах, че ако ни помогне, съдия Флин няма да забрави това. Той заяви, че ще види какво може да направи и това беше всичко. После ти получи делото.

— Джаред...

— Знам какво ще ми кажеш. Не трябваше да го правя, не трябваше да действам зад гърба ти така. Знам, че не бях прав. Просто не исках да те гледам как потъваш. Късаше ми се сърцето.

— И защо не ми каза на следващата вечер?

— Исках. Толкова много исках. Но си помислих, че ако откриеш какво съм направил, пак ще започнеш да се съмняваш в себе си. Страхувах се да не загубиш самочувствието си. Затова направих огромна грешка и реших, че няма значение.

— И това е истината?

— Казвам ти какво се случи — уточни Джаред. — Вече няма да те лъжа.

— Дванайсет пъти е напълно достатъчно, така ли?

— Знам, че не ми вярваш, но това е единствената причина, поради която го направих. Когато ми се обади преди малко, ме завари неподготвен.

— Тогава кажи ми още нещо. Защо ме остави да подозирам Виктор през цялото време? Знаеше, че полудявам. Защо не ми помогна?

Джаред замълча. Накрая запелтечи:

— Аз... не знам. Просто предпочетох да не го правя. Съжалявам. Сара не можеше да повярва.

— Само това ли? *Предпочете да не го...*

— Кълна ти се, Сара. Това е истината. Не исках да ти причинявам болка. Исках да помогна.

— Добре. — Още не беше сигурна дали Джаред казва истината. — Ще говорим по-късно.

— Добре, ще говорим по-късно.

Тя не можеше да не забележи притеснението в гласа му. Затвори и се обърна към Конрад.

— Е? — попита той.

Сара пое дълбоко дъх.

— Не съм сигурна. Част от мен мисли, че той лъже, но другата част му вярва.

— Ти да не си луда?

— Дори не си чул какво ми каза.

— Слушам те.

Когато тя му разказа, Конрад махна с ръка.

— Хайде, Сара. Направо те излъга, остави те да затвориш и след това ти се обади веднага, щом се сети как да се оправдае. Ти просто си прочела една статия за бюджетните съкращения — достатъчно ли е това, за да звъни той на Виктор? — Сара понечи да каже нещо, но Конрад добави: — Нека проверим домашния ви телефон и ще видим къде е звънял Джаред онази вечер. Ще търсим обаждане до съдията.

— Не зная — поколеба се Сара. — С изключение на една част, обяснението беше добро. Мисля, че трябва да му повярвам.

— Сара, не ставай глупава! Той дори...

— Не ме наричай глупава! Не съм глупачка, Конрад. Можеш да си мислиш, че знаеш всичко за любовта и закона, но между двете има разлика. Започна ли да се ровя в телефонните ни сметки, ще погубя единственото нещо, което ни е останало.

— Значи предпочиташ да си затваряш очите?

— Толкова ли си задръстен наистина? Това ли са направили с теб всичките тези години? Тук не става въпрос за затваряне на очите, а за това да вярваш на някого.

— Знам какво значи да вярваш на някого, но просто...

— Той ми е съпруг.

Без да чука, Гъф влезе в кабинета с дебел плик в ръка.

— Защо не попиташ него? — предложи Конрад. — Поредното съмнение, нали?

Сара не харесваше тактиката на Конрад, но трябваше да признае, че историята на Джаред свали подозрението от Гъф. Като предпочете да запази приятелството им, вместо да се поддаде на страха, тя обясни всичко на помощника си. Накрая с учудване видя, че Гъф се смее.

— Подозирали сте мен? — попита Гъф. — Това е най-абсурдното нещо, което съм чувал, откакто разбрах, че Елвис си е застелил с килими и таваните.

— Значи не ми се сърдиш?

— Сара, не съм тук, защото си ми шеф, а защото си amigo. Ако почна да ти се цупя, значи просто губя ценно време.

Сара се усмихна.

— Гъф, защо всички не са като теб.

— Светът щеше да е прекрасно място, нали? — грейна Гъф. — А какво ще правиш с Хлътналите бузи? Процесът е утре.

— Стига с тези хлътнали бузи — прекъсна ги Конрад. — Какво ще правиш с Джаред?

— Конрад, престани вече. Знам, че за това мислиш, но не става въпрос за твоя, а за моя живот. А ако искам да си го запазя, трябва до няколко часа да разбере кой е този човек.

Гъф погледна Конрад и заклати глава.

— Не се дръж така с нея. Времето ѝ изтича.

Конрад скръсти ръце и ги изгледа. Разговорът за Джаред ще трябва да изчака.

— Какво има в папката? — попита той.

Гъф вдигна високо плика.

— Искате телефонни номера? Ето ви ги. Местни, междуградски, международни, междуцатски, до вратата, до прозореца. — Той хвърли плика на бюрото на Сара.

Тя започна да разгръща многобройните фотокопирани страници и се опита да прочете ситно изписания доклад.

— Как разбираш...

— Списъкът с обажданията е накрая — поясни Гъф.

Сара обърна накрая и видя, че всичките разговори с номера на Клеър са оградени с червено.

— Ако това ще те накара да се почувстваш по-добре, Джаред беше прав — няма начин двамата да не са свързани — каза Гъф, докато Сара разгръщаше страниците. — Рафърти може да си приказва, че е говорил с нея само няколко пъти, но през седмицата на убийството има почти четирийсет обаждания. Четири в деня на кражбата, когато мислим, че е бил убит Арнолд Донигър, и пет в деня, в който Клеър

казва, че мъжът и е умрял. Както и да го погледнеш, тези двамата си говорят като стари клюкарки.

— Добре. Какво става с Хлътналите бузи?

— Доникъде не сме стигнали — въздъхна Гъф.

— Кога ще пристигнат снимките? — попита Сара.

— Всеки момент. — Конрад погледна часовника си.

— Можеш ли...

— Слизам долу. — Конрад стана от мястото си и тръгна към вратата. — Стигнат ли в пощенското отделение, вече са наши. — Той видя притеснението на Сара и добави: — Всичко ще бъде наред.

— Не съм сигурна — измърмори Сара. — Ами ако знаят за мен и Джаред?

Конрад отново се обърна и я погледна.

— Не се притеснявай — каза той. — Няма такова нещо.

Елиът зави зад ъгъла, мина покрай погребалното бюро и видя, че пред апартамента му е спряла тъмносиня лимузина. Тръгна направо към колата. Прозорчето се плъзна надолу. Наведе се и видя Рафърти.

— Всичко наред ли е? — попита Рафърти.

Елиът не хареса тона му.

— Защо да не е?

— Няма причина. Просто исках да знам дали си чул нещо за Сара.

Елиът разбра, че има проблем. Рафърти или криеше, или търсеше някаква информация.

— Нищо извън нормалното — сви рамене Елиът. — Защо? Ти видял ли си нещо?

— Нищо извън нормалното. — Отговорът на Рафърти беше изпълнен със сарказъм. — Но щом започне процесът, очаквам да се развихри ураган.

— Сигурно ще е вълнуващо. Предупреди ме, като започне.

— Естествено. Не бих си и помислил нещо друго.

— Какво искаш да кажеш?

— Нищо — отвърна Рафърти. — Искам да съм сигурен, че се разбираме.

— Винаги сме се разбирали и винаги ще се разбираме — усмихна се Елиът. — Значи ще се видим, когато всичко свърши.

Рафърти кимна.

Докато колата се вливаше в движението, Елиът тръгна към входната си врата. Не му позволявай да те разиграва, каза си той. Всичко върви по план. Той влезе в апартамента си, отиде направо в дневната и отключи катинара на големия сандък, който му служеше за масичка. Внимателно извади една кутия и я сложи на канапето. Отвори я и извади един от шестте чифта пластмасови ръце. В основата му с дебело черно мастило беше написано УОРЪН ИЙСТХЪМ. Елиът занесе ръцете в кухнята и ги остави на масата. Внимателно нави ръкави и махна от собствените си длани прозрачните латексови ръкавици с отпечатъците на човека, който беше мъртъв от почти осем месеца. Той нахлузи ръкавиците на пластмасовите им окачалки. За пореден път Уорън Ийстхъм се завърна при мъртъвците.

— Къде се бави, по дяволите? — Сара гледаше черновата на встъпителното си слово. — Минаха двацет минути.

— Била ли си в пощенския отдел? — Гъф събираше документите за свидетелите. — Поне месец и половина е необходимо, за да изтеглиш необработена пратка.

— Нямам толкова време.

— Правим всичко възможно, Сара. Знаеш го. — Гъф взе сватбената снимка на Джаред и Сара, която стоеше на бюрото й. — Голяма ли ви беше сватбата?

— Чудовищна. Родителите на Джаред не правят нищо по друг начин.

— Значи познаваш цялото му семейство? Няма разни тайни между вас двамата?

Сара спря да чете и погледна Гъф.

— Ти да не си размислил?

— Не е точно това. Като правило Конрад има нюх за тези неща. Освен това историята на Джаред...

— Признавам, че се срещат празноти в нея. Но всичко си има своето обяснение.

— Права си. Забрави, че съм казал нещо. Трябва да можеш да му вярваш.

Сара наведе глава към листовете на бюрото.

— Ами Конрад? Мислиш ли, че мога да му вярвам?

— Дори не се опитвай. Конрад никога не би...

— Просто питам. Ако ще се гледаме под микроскоп, трябва всички да...

— Значи мислиш, че Конрад върши нещо с Виктор?

— Всъщност не смятам, че някой върши нещо с Виктор. Но не ти ли е чудно защо Конрад толкова много се старае да ме накара да не говоря с Джаред?

— Мисля, че всички знаем отговора на този въпрос.

— Може би — съгласи се Сара. — Но не мога да спра да мисля. А като говорим за това... — Тя завъртя ролодекса на бюрото си и вдигна телефонната слушалка.

— На кого се обаждаш?

— На любимия ни съдебен лекар — обясни тя, докато набираше номера.

— Прекрасно — каза Гъф — И аз имам да врътна няколко телефона.

Сара кимна и Гъф излезе от кабинета.

— Фосет на телефона.

— Здравей, доктор Фосет. Обажда се Сара Тейт от областната прокуратура. Просто исках да ти напомня да изпратиш чисто копие от доклада за аутопсията преди процеса — трябва да го предам като доказателство, а моето е с много бележки.

— Не сте ли го получили още? Изпратих го преди седмици. С куриер и така нататък.

— Така ли? — попита подозрително Сара.

— Разбира се. Естествено, не е проблем да се направи друго копие, но...

— Гъф, пращал ли си куриер до моргата? — извика Сара, като прикри с длан слушалката.

Гъф откряна вратата и мушна глава.

— Не съм бил аз, шефе.

Сара поклати глава.

— Още един въпрос — върна се на телефона тя. — Възможно ли е да се направят фалшиви отпечатъци от пръсти?

— Какво значи „фалшиви“?

— Необходима ли е ръката на даден човек, за да се остави отпечатък на нещо.

— Преди няколко години отговорът ми щеше да е положителен. Но днес вече всичко е възможно. Ако искам да оставя твоя отпечатък някъде, ще имам нужда само от копие от отпечатъка на лист хартия. След това правя фотокопие и докато е още топло, слагам отгоре специална лепенка за отпечатъци и готово.

— Просто ей така? — попита Сара.

— Ей така — отвърна Фосет. — Тонерът на фотокопирната машина понякога се използва за снемане на отпечатъци. Хвана ли отпечатъка на лепенката, вече мога да го сложа навсякъде. Бум — и отиваш там, където кажа.

— Ами без тази лепенка? Може ли някои сам да го направи? Да сложи чужди отпечатъци върху своите собствени?

Фосет се замисли.

— Можеш да използваш латексови ръкавици. Е, ще трябва да ги държиш влажни, но е напълно възможно.

— Не те разбрах.

— По истинските отпечатъци винаги има останки от пот или някакъв друг замърсител — мазнина, прах. Но ако оближеш добре ръкавицата или я натриеш с малко мазнина, ще имаш съвършен отпечатък. Голямата шашма е да направиш копие на истинските отпечатъци, но, както ти казах, не е невъзможно. Защо? Искаш да си направиш чифт ръкавици ли?

— Не, искам да *намеря* един чифт.

Десет минути по-късно Конрад се върна в кабинета със средно голяма кутия, която тръсна върху бюрото на Сара.

— Ето я и нашата най-добра нова възможност.

Сара се изправи и видя, че кутията е пълна с хиляди добре подредени снимки. На всяка имаше мъж във военна униформа, застанал пред американското знаме.

— Когато е влязъл в армията, Козлоу е бил разпределен във Форт Джаксън в Южна Каролина — обясни Конрад. — Изкарал горе-долу основното обучение, но се сбил с друг войник и скоро след това го изритали. Явно не е могъл да понесе последствията от проблемите, които е имал с общуването.

— И кои са тези? — Сара започна да разглежда снимките. — Всички от неговата група?

— Група ли? — попита Конрад. — Разбираш ли нещо от военна терминология? В една група има двама-трима души. В едно отделение има девет. В един взвод има три до четири отделения. Три-четири взвода правят една рота. Батальонът се състои от пет роти, бригадата — от два батальона, а дивизията — от три бригади, което прави пет хиляди души.

Сара погледна купчината снимки на бюрото си.

— Значи това са всички от неговата бригада?

— Това са всички, които са били във Форт Джаксън, докато Козлоу е бил там. В първата купчина са всички от тренировъчната му рота. Ако гледаш внимателно, можеш да откриеш онзи с хлътналите бузи.

Сара започна да разглежда снимките.

— Това е невъзможно. Виж ги, всичките си приличат. Квадратни рамене и нула номер прическа, квадратни рамене и нула номер, квадратни рамене и нула номер. След като минеш известен брой снимки, започваш да откачаш. Със същия успех мога да разглеждам годишници или някоя друга подобна глупост.

Тя грабна следващото тесте и в този момент Гъф влезе в кабинета с лист факс хартия в ръка.

— Започнете да пишете благодарствените писма, дами и господа, защото Гъф току-що спаси положението.

Конрад скептично го погледна.

— По-добре да си прав.

— И още как, сериозни мой повелителю. — Той погледна факса. — Докато вие се ровехте във военното ни минало, аз започнах да се потапям в сегашното. Взех двете имена от пръстовите отпечатъци на нашия човек и ги пуснах през базата от данни. Сол Бродър и Уорън Ийстхъм нямат почти нищо общо. Родени са в различни градове, никой от тях не е бил в армията, не са живели близо един до друг и,

доколкото мога да бъда сигурен, не са се познавали. Но и двамата са били престъпници. Затова пуснах в базата криминалните им досиета — какви са били престъпленията им, кога са били арестувани, кои са им били адвокатите, в коя пандела са лежали. Отново без резултат. И двамата са посетили затвора до Хъдзън, но Бродър е бил там преди четири години, а Ийстхъм — преди две. Не са се засекли.

— И какво ти е голямото откритие? — изгуби търпение Конрад.

— Голямото ми откритие е следното: когато Сол Бродър излязъл от затвора. Уорън Ийстхъм заел старата му килия.

— Е? — попита Конрад.

— Това означава, че са имали един и същ съкилийник — обади се Сара.

— Точно така — усмихна се Гъф. — И той е... — Гъф подаде на Сара факса със снимката на въпросния затворник. Качеството беше лошо, но нямаше съмнение, че това е мъжът с хлътналите бузи. Сара отвори широко очи.

— Това е той! — грабна тя факса от ръцете на Гъф. — Това е човекът, който ме заплашваше.

— Невероятно — удиви се Конрад. — Заради това нещо можеш да грабнеш приза за „Служител на месеца“.

— Ще се кандидатирам за годишната награда — каза Гъф.

— И кой е той? — Сара продължаваше да гледа снимката.

— Казва се Елиът Тейлър. Само това знаем засега, но дайте ми един час и ще имате и останалото.

— Ето — започна да чете Гъф. — Жизненият път на Елиът Тейлър. Роден е в Куинс, Ню Йорк. Майка му се казва Филис Тейлър и го е отгледала сама.

— А баща му? — попита Сара.

— Не се споменава — отговори Гъф. — Семейството било сравнително бедно, а майка му работела като секретарка и сервитьорка. Ето и интересната част. Според данъчната документация, майката на Елиът работела в компания, наречена „Стейджрайтс ънлимитид“. А това е оригиналното име на...

— „Екоу ентърпрайзис“ — каза Конрад.

— Шегувате ли се? — смая се Сара.

— Чакай, това нищо не е. Филис Тейлър е била личната секретарка на Арнолд Донигър. Според трудовата ѝ книжка била уволнена няколко месеца преди раждането на Елиът.

— Това е било преди поне двайсет и пет или трийсет години — възкликна Сара. — Жива ли е още?

— Не, починала е преди седем години от рак на белите дробове. Елиът учил в гимназия в Куинс и спечелил стипендия за колежа „Бруклин“, специалност инженерство. Бил истински гений, но тежко понесъл смъртта на майка си. Тогава бил едва във втори курс в колежа.

— За какво е лежал в затвора? — попита Конрад.

— Сексуално малтретиране и нападение с утежняващи вината обстоятелства. Явно не се е разбрал добре с жената, която свалял. Тя започнала да крещи, че я изнасилват, той я ударил през лицето и ѝ счупил челюстта. За щастие някой ги чул и викнал ченгетата. Брутално, но умно копеле.

— Дипломата му може да обясни отпечатъците — каза Сара.

— Едно нещо не разбирам — обади се Конрад. — Какво ще спечели Елиът, ако осъдят Козлоу?

— Може би иска да отмъсти за уволнението на майка си — предположи Гъф.

— Много сантиментално — поклати глава Сара. — А и рисковете, които поема, са твърде големи.

— Може да е нает от някой, който мрази Козлоу и Рафърти по друга причина.

— Не, разсейваш се — възрази Конрад. — Ако Елиът е замесен, той трябва да печели нещо от цялата работа. Говорим за бизнес, който струва петдесет милиона долара.

— Тогава нека те попитам следното. — Гъф седна до Сара на канапето. — Ако не дадат парите на Рафърти, кой ще ги вземе?

— Наследниците на Арнолд Донигър.

— Значи Клеър? — объркано попита Гъф.

— Не, завещанието ясно посочва, че Клеър не получава нищо, и тъй като е подписала брачен договор, всичко отива при другите оцелели роднини. Първо ще проверят дали няма деца, после...

— Чакай малко — прекъсна го Конрад. — Ами ако Арнолд Донигър има син, за който не знае нищо?

— Как така ще има... — Студена тръпка пробяга по гърба на Сара. — Господи! Мислиш, че Елиът...

— Защо не? Единственото логично обяснение.

— Чакайте малко — намеси се Гъф. — Мислите, че Елиът е син на Арнолд Донигър?

— Точно така — кимна Сара. — Вижте фактите. Майката на Елиът работи пет години като секретарка на Донигър. С времето между тях процъфтява флирт и Арнолд започва да се забавлява зад гърба на първата си жена. След това идва ред на лошите новини — майката на Елиът забременява. Шест месеца преди раждането на бебето Арнолд изгонва момичето. Може да има много пари, но не иска да позволи на едно незаконно дете да провали семейството му, репутацията му и живота му.

— Точно така — поде Конрад. — Елиът се ражда шест месеца по-късно. Майка му е безработна, няма пари и, както пише в акта за раждане, няма и съпруг. Когато Елиът е достатъчно голям, тя му разказва историята за баща му и години наред Елиът трупа омраза към мъжа, който е отказал да признае съществуването му. И когато се явява възможност да се докопа до парите на татко си — наследство, което му се полага по право. — Елиът иска да се увери, че е пръв на опашката.

— Мисля, че не е само това — намеси се Сара. — Елиът разполага с твърде много информация, за да отиде и просто да присъства на отварянето на завещанието.

— Мислиш, че е взел участие в убийството?

— Само така може да се обясни откъде е знаел за килера за вино — посочи Сара. — Той и Рафърти сигурно са съставили плана за убийството на Донигър. Рафърти ще получи парите, а Елиът ще си отмъсти. Но когато арестуват Козлоу и планът се разпада. Елиът разбира, че може да постигне много повече, освен отмъщението. В този момент изоставя Рафърти и започва да ме натиска да спечеля. — Сара се отпусна с отвращение назад в креслото. — Което означава, че Елиът е планирал убийството на собствения си баща.

— Знам, че е трудно за възприемане, но непрекъснато се случва — каза Конрад.

— Но той му е баща — чудеше се Сара. — Как можеш да убиеш собствения си родител?

— Като наемеш Тони Козлоу да му даде свръхдоза инсулин.

— Има само един проблем — обади се Гъф. — Ако Елиът е замесен, не го ли засяга и него онзи закон за убийците?

— Разбира се — потвърди Сара — Кое не означава, че не е малък и алчен боклук. Освен това единственият, който може да каже, че Елиът е замесен, е Рафърти. А ако го направи, Рафърти ще натопи и себе си.

— Значи никога няма да го направи, защото няма да види и цент от парите на Донигър — добави Конрад.

— Точно така — тропна по масата Сара.

— Мислите ли? — попита скептично Гъф. — Малко ми се струва невероятно.

— Не съм съгласна — поклати глава Сара. — Ще се учудиш, ако разбереш какво правят хората, когато са замесени семействата им.

— Или какво не биха направили — допълни Конрад. — Като например да си държат езика зад зъбите.

— Но пък цял комплекс на Електра? Каква е вероятността...

— И в двата случая няма значение — прекъсна го Сара. — Каквото и да си мислиш, ние търсим Елиът.

— И какво ще правим? — попита Гъф.

— Лесна работа — каза Сара. — Никога ли не си чувал за затворническата дилема?

В девет часа същата вечер Сара, Конрад и Гъф събираха нещата си.

— Наистина ли мислиш, че ще се получи? — попита Гъф, докато си обличаше якето.

— Няма начин. — Сара се опитваше да натика два бележника в куфарчето си.

— Естествено, че има начин да се провалим — заяви Конрад. — Ако кажеш на Джаред, а Джаред каже на Виктор...

— Не започвай.

— Тогава не му казвай. Планът ще проработи, ако си затваряме устата. Никой не трябва да разбере — особено съпругът ти.

— Защо си толкова убеден, че Джаред е свързан с Виктор? Защо ще иска да ми навреди по този начин?

— Казах ти и преди. Може би не го познаваш толкова добре, колкото си мислиш. Ами ако двамата с Виктор заедно потулват дела? Ако Виктор го прави за пари, ще му трябва някой, който да му води богати обвиняеми — а Джаред е свършен за тази работа. Затова няма клиенти, всичките са покрити.

— Невъзможно е.

— Така ли? Сигурна ли си? Помисли си, Сара. Мисли внимателно. Хората непрекъснато остават без сили. Трябва само да го бутнат малко. Не е доволен от работата си, писнало му е да живее в тесен апартамент, има нужда от пари, не може да докарва нови клиенти...

— Не искам да те слушам — прекъсна го Сара, докато се мъчеше да натика и една папка при бележниците. Като разбра, че няма да успее, тя добави: — По дяволите, какво му има на това куфарче?

— Спокойно — притече ѝ се на помощ Гъф.

— Сара, ако кажеш на Джаред, а той е от противниковата страна, ще изгорим. Ще си седим, ще си мислим, че всичко се нарежда и изведнъж БУУУУМ! — Сара стреснато подскочи. — И след това край с нас. — Конрад драматично замълча.

— Но ако Джаред не знае...

— Той ще се справи. Не те моля за нещо голямо. Не искам да го лъжеш, просто си мълчи. Иначе рискуваме цялото ни бъхтене да отиде на кино.

Сара се обърна към Гъф.

— Ти какво мислиш?

— Не зная. Разбирам Конрад, но си мисля, че щом веднъж почнеш да се съмняваш в Джаред, връщане назад няма.

— Не ставай толкова мелодраматичен — каза Конрад. — Това е просто една малка тайна. Какво ще кажеш?

— Не съм сигурна — въздъхна Сара. — Дай да видя как ще мине тази вечер.

Половин час след като се прибра, Сара седна пред компютъра и се загледа в празния екран. Когато влезе, очакваше да завари Джаред да готви в кухнята или да стои пред монитора. Но го нямаше. Решена да се възползва от отсъствието му, тя съблече работния си костюм,

облече анцуг и тениска и придърпа един стол до компютъра. Сега трябва да реша, помисли си. Преди той да се е прибрал.

Внимателно претегли всички аргументи в главата си и се опита да намери най-доброто решение. Дълбоко в себе си искаше да му повярва. Това беше единственият избор. Но колкото повече седеше сама в притихналия апартамент и колкото повече гледаше часовника си и се чудеше къде е Джаред, толкова повече започваше да се съмнява в него, да вижда логиката в аргументите на Конрад. Не се налагаше да лъже Джаред — просто трябваше да си мълчи.

Сара се зачуди какво би направил дядо ѝ в подобна ситуация. Би казал истината, помисли си тя. Ами родителите на Джаред? Те биха излъгали. Ами нейните родители? Какво биха направили те? Сара се приближи към снимките на тоалетната ѝ масичка, взе тази на родителите си и седна на леглото. Беше стара снимка от деня, в който Сара бе приета в колежа „Хънтър“. Баща ѝ беше толкова горд, че когато отидоха в един малък ресторант наблизо да го отпразнуват, той взе писмото от колежа да го покаже на сервитьора. След това снима Сара с писмото. Снима и майка ѝ с писмото. Снима дори и сервитьора, пак с писмото. Тогава Сара грабна апарата и каза: „Хайде да заснемем още хора!“ Баща ѝ веднага скочи, прегърна майка ѝ и толкова уверено постави ръка на рамото ѝ. Сара преброи до три и щракна.

Повече от дванайсет години по-късно Сара продължаваше да обича тази снимка, не защото снимката си беше хубава и не защото родителите ѝ бяха излезли добре. Обичаше я, защото всеки път, когато я погледнеше, си спомняше за този ден — писмото, с което ѝ съобщаваха, че е приета, гордостта, сервитьора, храната и най-важното, останалите хора там.

Щракването на ключалката на входната врата откъсна Сара от спомените ѝ. Джаред се беше прибрал. Тя прокара палец по стъклото, което покриваше лицата на родителите ѝ и разбра, че е време да се раздели с уроците на смъртта и да започне да обръща внимание на тези, които ѝ даваше животът.

Когато Джаред влезе в стаята, тя веднага позна, че е подготвил извинението си. Той забърза към компютъра, за да обясни защо е закъснял и къде е бил, и защо тя трябва да му повярва за Виктор. Но преди да стигне дори до леглото, Сара го изпревари. Джаред хапеше долната си устна. Изглеждаше притеснен, почти нервен. Лесно е да

запазиш тайната, помисли си тя. Просто не казвай нищо. После седна пред компютъра, отпусна свитите си в юмруци длани и се пребори с колебанието си. Не поглеждай назад, каза си тя. Само напред. И когато пръстите ѝ затанцуваха по клавиатурата. Сара рискува. Над рамото ѝ, Джаред прочете думите: „*Ето какъв е планът*“.

Той седеше на една празна щайга в мазето и напрегнато се взираше в монитора, който бе поставен на две други щайги и къпеше тъмното помещение в изкуствена синя светлина. Когато видя първите изписани думи, се усмихна на собствената си изобретателност. Не беше трудно да прикрепи устройството към монитора, но малко се озори, докато намери разположението на отдушника. След това просто трябваше да пусне отвесна жица от дупката в стената им до мазето. Наложил се само да издебне, когато ги няма вкъщи, което за него бе точно толкова лесно, колкото да разбере за срещата им в Бруклин. Просто беше необходимо да знае къде да търси. И с кого да говори. Бавно на екрана се изписа планът на Сара. Той внимателно четеше всяка дума и кимаше. Нямахше за какво да се притеснява Сара, Рафърти, всички останали — нямахше дори да разберат откъде им е дошло.

ГЛАВА ОСЕМНАЙСЕТА

В шест и трийсет сутринта в деня на процеса Сара и Джаред седяха на кухненската маса и мълчаливо се гледаха. Въпреки че Сара си беше направила любимата закуска, огромна купа с царевични флейки и голяма чаша портокалов сок, тя не бе докоснала почти нищо. Колкото и добре да бе подготвена за този ден, колкото и да беше мислила за него, не можеше да се отърси от чувството, че е могла да направи и повече. Както я бе предупредил Конрад предишната вечер, нищо не може да се сравнява с напрежението от първия ден. Опитът не може да го намали, подготовката не може да го облекчи.

Джаред седеше срещу нея, погълнат от същите страхове. Преди десет минути си бе препекъл две филийки ръжен хляб без кората. Беше глътнал само хапка. Откакто бе започнал работа в „Уейн и Портной“ беше участвал в най-малко двайсет различни процеса, седем, от които бяха ръководени изцяло от него. И въпреки че вече се бе изправял очи в очи с десетки подозрителни съдебни заседатели, първият ден щеше винаги да си остане такъв — никакъв апетит, разстроен стомах, силна болка в основата на врата. Така започваше всеки процес и така се чувстваше сега, докато седеше срещу жена си.

Сара бутна настрана флейките и портокаловия сок, извади химикалка и надраска бележка в полето на вестника на Джаред: „Късмет, любов моя. Ще се видим в съда“. След това възможно най-тихо го целуна по челото. Минутка по-късно вече беше излязла.

Джаред се изправи да хвърли филийките си и тогава телефонът звънна.

— Ало — каза той.

— Тя изглежда добре днес — прозвуча гласът на Рафърти. — Модерно палто, хубави обувки, никакви бижута. Ще направи впечатление.

— Стой далеч от нея — предупреди го Джаред.

— Не ме заплашвай, защото се нервирам.

— Къде си? — попита го Джаред.

— В колата. Пред входната ти врата. Ще те закарам до съда.

— Не е нужно...

— Това не е предложение, Джаред. Слизай долу. Веднага.

Джаред бързо се облече и грабна куфарчето си. Не че не очакваше Рафърти да му даде последни напътствия, но не мислеше, че това ще се случи толкова рано сутринта.

Беше типична за Ню Йорк сутрин. Хапещ студ, никакво слънце, сиво небе. Джаред отвори вратата на колата и видя Рафърти и Козлоу.

— Голям ден, шефе — каза Козлоу. — Как изглеждам?

— Бива. — Джаред погледна костюма, който му бяха купили за предварителното изслушване. — Да не забравиш да си сложиш очилата.

— Тук са. — Козлоу потупа горния си джоб.

Джаред седна на задната седалка и почувства ледения поглед на Рафърти. Опита се да потисне гаденето в стомаха си и попита:

— Всичко наред ли е?

— Искан да видя как си.

— Тогава с удоволствие ще ти кажа, че снощи ударих бинго. Видях й въпросите за Донигър и полицай Макейб, прочетох и встъпителното слово и прегледах списъка с уликите. Няма от какво да се боим — подготвени сме за всичко, което ще ни поднесе.

— Ами съдебните заседатели?

— На новак ли ти приличам? Знам точно какво търся бели жени с висше образование, по възможност либерални. Те съжالياват обвиняемите. И мразят жените адвокати.

— Ами Сара? Какви ще търси тя?

— Не се притеснявай за Сара. Никога не е подбирала съдебни заседатели. Сигурен съм, че Конрад й е казал някои неща, но все пак ще трябва да се оправя сама.

— Значи мислиш, че всичко е под контрол? — попита Козлоу. — Мислиш, че има шансове да спечелим?

— При криминалната защита шансове няма — заяви Джаред. — Или заседателите се хващат на лъжите ти, или им става ясна цялата работа и те разкатават.

— Значи по-добре да се хванат на лъжите ти — предупреди го Рафърти.

— Слушай какво, не ми трябва твоите...

— Ти ме слушай! — изсъска Рафърти. — Не ми говори такива приказки, не искам да чувам, че не си сигурен в победата си. Искам само да чуя, че ще спечелиш това дело, което ми губи времето. Всъщност точно това искам да направиш. Искам да ми кажеш: „Рафърти, ще спечелим делото“.

Джаред мълчеше.

— Повтаряй след мен — настоя Рафърти. — Рафърти, ще спечелим това дело. Не се съмнявам, че ще спечелим.

Джаред продължаваше да мълчи.

— Глух ли си? — Рафърти заби пръст в раната на брадичката на Джаред. — Кажи проклетото изречение.

Джаред злобно изгледа Рафърти и изръмжа:

— Рафърти, ще спечелим това дело. Не се съмнявам, че ще спечелим.

— Чудесно, господин Линч — кимна Рафърти — Точно това исках да чуя.

Сара стоеше пред съдебната зала и притеснено се оглеждаше за Конрад. Въпреки че до срещата им имаше още двацет минути, тя вече бе свикнала с това, че Конрад винаги идва по-рано. И ако не беше подранил, значи закъсняваше. Беше твърде изнервена, за да чака на едно място, затова отиде в женската тоалетна и пусна топлата вода. Мушна длани под кранчето и ги задържа почти минута. Татенцето я беше научил на този номер преди първото ѝ интервю за работа — единственото лечение за потни ръце.

Изведнъж ѝ се стори, че чу шум от една от кабинките отсреща. Спря водата и погледна в огледалото. Зад нея нямаше никой. Тя се наведе и погледна под вратите на кабинките. Пак никой. Не отново, помисли си. Внимателно се приближи до първата кабинка. Затаи дъх и блъсна вратата. Празно. Бавно бутна втората врата. Празно. Приблужи се до третата кабинка и сърцето ѝ ускори ход. Внимателно бутна вратата. Отново празно. Накрая стигна до последната врата. Сигурна бе, че зад нея има някой. Обърна се и не видя нищо. Просто въображението ѝ. Пак се обърна към вратата. Протегна крак и бързо я ритна. Празно. Сара поклати глава и се опита да се успокои. Не му позволявай да прави това с теб, помисли си тя. Но колкото и да се

опитваше да не мисли за него, не можеше да не забележи, че ръцете и пак се бяха покрили с пот.

След като пушна още веднъж гореща вода върху дланите си, Сара се върна в чакалнята пред съдебната зала. Конрад още го нямаше. Накрая в девет без десет го видя да се появява зад ъгъла. Той бързо се приближи към нея с характерната си уверена и решителна походка.

— Готова ли си?

— Не съм сигурна. Нормално ли е да се чувствам така, все едно ще изгубя съзнание?

— Това ти е първото дело и то какво дело. Естествено е да си паникьосана.

— Да си паникьосан е едно. Да ти се повръща, е друго.

— Нормално е. Сега спри да мислиш за това и давай смело — каза Конрад. — Повярвай ми, в момента, в който съдията удари с чукчето, нещата ще си дойдат на мястото. Всички велики адвокати се чувстват така. По време на процеса ставаш решителен, емоциите те заливат след това.

— Надявам се да си прав — Сара отвори вратата и влезе в съдебната зала — Защото ако не си, после ще ме носиш до кабинета.

Тя тръгна по средната пътека към предната част на залата и се огледа. Донигър я нямаше. Полицай Макейб също. Вътре бяха само съдебният служител, стенографката и двама полицаи.

Сара се приближи до масата на обвинителите в лявата страна на помещението. Остави куфарчето си и се обърна към Конрад.

— Не ми казвай, че... — Спря, когато видя, че в залата влизат Джаред и Козлоу.

Джаред погледна хладно жена си и остави куфарчето си на масата на защитата. След това се обърна с гръб към Конрад и Сара.

— Няма ли да им кажеш здрасти? — попита го Козлоу.

— Затваряй си устата. — Джаред отвори куфарчето си.

През следващите десет минути двете страни по делото седяха мълчаливо и очакваха появяването на съдия Богданос. От време на време Сара се обръщаше и оглеждаше скамейките зад тях.

— Много зле — каза тя на Конрад. — Мисля, че загазихме.

Конрад не можа да ѝ отговори, защото в същия момент съдебният служител обяви:

— Всички да станат! Негова Светлост Самюъл Т. Богданос!

Богданос седна на мястото си, направи знак и на останалите да седнат и потърка добре подстриганата си брада. Провери дали и двете страни присъстват и попита дали има някои последни искове или нещо друго за обсъждане, преди да пристъпят към избор на съдебните заседатели.

— Не — отвърна Сара.

— Не, Ваша Светлост — каза Джаред.

— Тогава да започваме. Мичъл, моля те, доведи съдебните заседатели.

По-високият от двамата полицаи отиде в задната част на залата и излезе в коридора. Върна се с двайсетте кандидати за съдебни заседатели. Докато те сядаха на определените си места, Гъф влетя в залата явно уплашен. Спря при първия ред на сектора за зрители и привлече вниманието на Сара.

— Трябва да говоря с теб.

— Защо? — попита Сара. — Мислех, че ти...

— Забрави — каза съвсем сериозно Гъф. — Имаме проблем.

Сара видя, че заседателите още не са се настанили, стана и отиде до Гъф.

— Дано причината да си струва. Опитваме се да направим добро впечатление...

— Клеър Донигър е мъртва — прекъсна я Гъф.

— Какво? — зяпна Сара. — Не може да бъде.

— Казвам ти, мъртва е. Открили са я рано тази сутрин. Истинска касапница — срязано гърло, нож в черепа — напълно обезобразена.

— Госпожо Тейт, може ли да ви напомня, че ви предстои да избирате съдебни заседатели?

Сара се обърна и видя, че към нея гледат Конрад, Джаред, Козлоу, съдията, съдебния персонал и всички заседатели.

— Ваша Светлост, може ли да се приближа? — попита тя.

— Не, госпожо Тейт, не можете. Вече попитах дали...

— Случаят е спешен — настоя Сара.

Богданос внимателно я погледна и каза:

— Приближете се.

Джаред и Конрад последваха Сара до бюрото на съдията. Сара се наведе към него.

— Съжалявам, че ви прекъснах, Ваша Светлост, но помощникът ми току-що ми съобщи, че една от основните ни свидетелки е била намерена убита тази сутрин.

— Какво? — зяпна Джаред.

— Коя? — попита Конрад. — Харисън?

— Не казвайте нищо друго — предупреди ги Богданос и се обърна към заседателите. — Дами и господа, съжалявам, но ще са ни необходими още няколко минути, преди да започнем. Ще ви помолим да изчакате в коридора, докато сме готови. Мичъл, ако обичаш...

Когато полицаят изведе заседателите от съдебната зала, Джаред попита:

— Коя е? Какво се е случило?

— Клеър Донигър — каза Сара. — Открили са я убита тази сутрин.

— Какво? — изуми се Козлоу.

— Не се прави на невинен — предупреди го Конрад.

— Не смей да го обвиняваш. — Джаред насочи пръст към Конрад.

— Достатъчно — спря ги Богданос. — Госпожо Тейт, какво бихте искали да направя?

Сара погледна Конрад.

— Бихме помолили за отсрочка, докато съберем още информация — отговори Конрад. — Макар да знаем, че процесът трябва да се проведе, бихме поискали поне ден или два, за да организираме наново делото. Клеър Донигър беше много важна свидетелка.

— Ваша Светлост, няма нужда от отсрочка — намеси се Джаред. — Тази смърт може да е изненадваща, но показанията ѝ бяха двусмислени. Моля искът...

— Току-що е умрял свидетел, господин Линч — предупреди го Богданос. — Дори и вие би трябвало да признаете това. Давам отсрочка. Ще продължим в понеделник сутринта.

— Какво каза той? — попита Козлоу, докато Джаред затваряше телефона на първия етаж.

— Никога не съм го чувал такъв. Беше съсипан. Гласът му трепереше. Непрекъснато ми задаваше въпроси, но като че ли изобщо не ме чуваше. — Джаред вдигна куфарчето си и тръгна към главния вход на съда. — Ако трябва да съм честен, помислих си, че вие...

— Господи, човече, ти да не си луд? Не говорим за някой стар съсед, а за Клеър. Рафърти беше луд по нея. Само да я погледнех и веднага ме удряше по главата.

— Може да са се скарали или нещо такова...

— В никакъв случай. Наистина ли е имало нож в черепа ѝ?

— Като че ли е била жестоко убита. Имаш ли представа кой може да го е направил?

— Сещам се само за един — каза Козлоу. — И ако е той, направо ми е жал за него. Рафърти ще го разкъса.

Конрад се стараеше да вдига възможно най-малко шум, докато изкачваше трите етажа до апартамента на Елиът. Не мислеше, че Елиът ще си е вкъщи, но не искаше да рискува. Затова настоя да дойде сам. След всичко случило се напоследък, това беше единственият начин да се увери, че нищо нямаше да се разчуе. Тайнствеността гарантираше успеха. А щом Конрад беше сам, останалото ставаше лесно. Щеше да влезе и да изчака Елиът да се прибере. Щеше да го хване неподготвен и да го накара да се защитава. След това веднага щеше да му каже, че по ножа, с който е убита Клеър, са открити отпечатъци на Елиът и сега всички знаят, че той го е извършил.

Разбира се, Елиът щеше да отрича, но това беше без значение. Той просто трябваше да чуе предложението на Сара: ако Елиът издадеше Рафърти и Козлоу, щяха да намалят убийството на Клеър до непредумишлено. А ако Конрад успееше да направи това, бяха почти успели.

Той стигна до входната врата на Елиът, сложи пръст на шпионката и леко почука. Никакъв отговор. Почука отново. Пак нищо. Бръкна в джоба си и извади шестте шперца, дадени му от един колега от криминалния отдел. Въпреки че повечето от шперцовете не ставаха на новите модели ключалки, успехът им в порутените стари блокове беше гарантиран. А Елиът живееше точно на такова място. Конрад започна да опитва всички шперцове. С първите три не се получи, но

при четвъртия опит чу лекото щракване. Усмихна се, завъртя топката на бравата и отвори вратата. Нямахше търпение да изненада Елиът. Да го хване натясно. Да го види как се гърчи.

Единственият проблем беше, че през цялото това време Елиът си бе вкъщи. От снощи знаеше, че днес Конрад ще го посети. Той дръпна предпазителя на пистолета си и се приготви да го посрещне. Прокурорът влезе в апартамента на Елиът и дори не усети откъде дойде първият изстрел.

Вратите на асансьора се отвориха, Джаред и Козлоу излязоха и се запътиха към кабинета на Джаред.

— Свършихме ли за днес? — попита Козлоу. — Писна ми да стоя в този костюм.

— Свали го тогава. Да не мислиш, че ми пука?

Джаред се приближи до бюрото на Катлийн и тя му каза:

— Обади се на Рафърти — непрекъснато звъни от... — Телефонът звънна. — Ето го пак.

— Свържи ме. — Джаред влезе в кабинета си, вдигна слушалката и каза: — Рафърти, ти ли...

— Къде беше, по дяволите? — простена Рафърти. — Искам да знам какво се е случило... Какво става с разследването... Къде са я занесли, за да мога...

— Успокой се.

— Не ми казвай какво да правя! — изкрещя той. — Това е *моят* живот! Разбираш ли? *Моят* живот! Който и да го е направил, искам да намериш кучия му син и да му кажеш, че е мъртъв!

— Виж, съжалявам за това, което се случи, но мисля, че трябва да контролираш нервите си. Ако са я намерили рано тази сутрин, ще имаме някаква информация чак следобед. Дотогава просто трябва да...

— Ще можеш ли да ми набавиш тази информация?

— Предполагам. Сара би трябвало да има достъп до...

— Това ми е достатъчно. Идвам веднага. — Рафърти затвори.

Сара погледна назад, за да види дали някой не я следи, докато влиза на Сентър стрийт, номер 80. Като не видя никой, който да

изглежда подозрителен, тя влезе в сградата.

— Ей, Сара — каза Дарнъл в момента, в който тя влезе в асансьора. — Как е процесът?

— Пълна каша — отвърна тя. — Току-що са намерили една от свидетелките ни убита.

— Мафиотско дело? — попита Дарнъл.

— Де да беше — въздъхна Сара. — Щеше да е по-лесно.

Асансьорът спря на седмия етаж и четирима души излязоха, но Сара не беше между тях.

— Твоята спирка, Коджак. Какво чакаш?

— Ужас, забравих нещо в съдебната зала — каза Сара. — Трябва да се върна. — Когато вратите на асансьора се затвориха, тя се обърна към Дарнъл: — Можеш ли да ме свалиш в мазето, без да спираш на другите етажи? Не искам да ме видят къде отивам.

— Много потайно — отбеляза Дарнъл, докато натискаше бутона за приземния етаж.

Когато слезе в мазето, Сара тръгна направо по главния коридор, докато стигна до врата с надпис СТАЯ ЗА РАЗПИТИ. Подмина я, отвори следващата врата отдясно, тихо влезе и седна. От другата страна на разделеното със специално огледало помещение полицай Макейб наблюдаваше пленничката си. Сара виждаше само гърба му, но езикът на тялото казваше всичко. Нещата не вървяха гладко.

Раменете му бяха напрегнати, ръцете — свити в юмруци. Явно раздразнен, Макейб измъкна ръждясал стол изпод масата за разпити и седна. И тогава Сара видя и затворничката.

— Не ми говорете за търпение — извиси глас Клеър Донигър. — Тук съм от шест часа сутринта. Не ми позволявате да се обадя по телефона. Не мога да се видя с никого — все едно аз съм арестуваната.

— За десети път ви казвам, госпожо Донигър, процесът започва, след като се изберат съдебните заседатели — обясни Макейб. — Когато това стане, ще пресечете улицата и ще дадете показания. Дотогава сте тук за ваша собствена безопасност.

Сара се облегна на стола си. Всичко вървеше чудесно.

— Да, разбирам — каза Джаред в слушалката и след това замълча. — След като така пише, така ще се оправяме. Ако го видя, ще

му кажа. Да, разбира се. Обещавам.

— Е? — попита Рафърти, преди дори Джаред да успее да затвори телефона.

— Добрите новини са, че са взели много отпечатъци от ножа в тялото на Клеър — отговори Джаред. — Лошите са, че всичките отпечатъци са твои.

— О, господи — засмя се Козлоу.

— Грешат — твърдо заяви Рафърти. — Не е възможно. Те дори ми нямат отпечатъците.

— Вече ги имат — от твоя кабинет — обясни Джаред. — За Сара си основен заподозрян, така че е изпратила следователите в „Екоу“. Свалили са отпечатъци от чашата ти за кафе, от бюрото, дори от бравите. — Рафърти пребледня — Добре ли си? — попита Джаред.

— Не е възможно — заекна Рафърти. — Кълна се, не съм аз.

— Вярвам ти — каза Джаред, — но като адвокат трябва да те предупредя...

— Не съм я виждал от седмица — продължи Рафърти.

— Има ли някой достъп до пръстовите ти отпечатъци? — попита Джаред. — Някой, който има какво да спечели, ако ти пропаднеш?

— Да не мислиш... — започна Козлоу.

— Тази хитра жаба — изръмжа Рафърти. — Ако Елиът... — Той спря и погледна Джаред. — Има ли заповед за арестуването ми?

— Поне аз не знам. Но до довечера ще има.

— Добре. Нека дойдат да ме приберат. — Той стана и излезе от стаята, а Козлоу вървеше по петите му.

— Кой е Елиът? — извика Джаред след тях. Не му отговориха.

Когато двамата си отидоха, Катлийн влезе в кабинета.

— Дотук добре ли мина? — попита тя.

— Не зная — въздъхна Джаред. — Питай пак след час.

Първият куршум го удари в гърдите. Вторият разкъса стомаха му. Но първото нещо, което Конрад забеляза, бе вкусът на кръв в устата си. Той се появи почти веднага и му напомни за този на женското биле. Тогава се появи и болката. Не приличаше на тази, която изпита, когато си счупи ръката по време на един ръग्би мач. Онази беше локализирана и остра. Тази разкъсваше същността му. Тялото му изтръпна и болката

намаля, ала тогава сякаш започна да го боли още повече. Очите му се замъглиха и все пак успя да види нападателя си.

Елиът седеше до кухненската маса и наблюдаваше Конрад като зрител в театър. Чакаше го да падне, но Конрад не се даваше.

— Само толкова ли са ти куршумите? — изкрещя той на Елиът, като едва чуваше собствения си глас.

Прозвучаха още два изстрела. Един удари Конрад в ръката, а друг — в гърдите. Тялото му изпадна в шок. Ала въпреки че масивните му крака започнаха да се подгъват, Конрад се повлече към Елиът с протегнати ръце. Опита се да говори, но не можеше.

Елиът стреля отново. Куршумът удари Конрад в рамото и го блъсна назад. За секунда. След това той продължи да върви към масата. Знаеше, че умира, но беше толкова близко.

— Какво ти става? — извика Елиът. — Свършвай вече!

Не още, помисли си Конрад. Не и докато не...

Последният куршум го улучи в гърлото. Това беше. Той бе дотук. Конрад се хвана за гърлото и почувства, че губи съзнание. Всичко наоколо побеля. Последната му мисъл бе за първата му жена и за деня, в който се срещнаха.

Елиът не мърдаше и продължаваше да държи пистолета насочен към прокурора. Бавно заобиколи тялото му. Без да сведе пистолета, го побутна с крак. Не искаше да рискува. Срита го и разбра, че всичко е свършило. Конрад беше мъртъв.

Сара влезе направо в кабинета си, където Гъф нетърпеливо я чакаше.

— Е? — попита той, когато Сара затвори вратата. — Как мина с Рафърти?

Сара провери дали щорите са спуснати и отговори:

— Не можех да говоря дълго, защото бях на уличен телефон, но Джаред ми каза, че Рафърти полудял. Тръгнаха си преди дори да успее да спомене за предложението ни.

— Още не мога да повярвам, че му издрънка.

— Как можеш да говориш така? И той иска да хване Рафърти и Козлоу.

— Ами Виктор?

— Ще престанеш ли? Всичко се нарежда. Джаред нищо не е казал.

— Значи си мислят, че Клеър е мъртва.

— Естествено — гордо заяви Сара — Откараха я в шест сутринта, заключиха я в стая за разпити, изпратиха криминалния отдел в тях и половин дузина хора в „Екоу“ за отпечатъци. Дори пуснахме няколко слуха. С изключение на тялото, имаме всички компоненти на едно гадно убийство.

— Развихрила си се, нали?

— След това, което изтърпяхме от тези гадове, защо не? — сви рамене Сара. — Какво има? Притесняваш ли се?

— Само за последствията. Монаган побесня ли, като му каза?

Сара замълча.

— Каза му, нали?

Сара отново не отговори.

— Олеле — въздъхна Гъф. — Не мога да повярвам. Когато разбере, ще ни потроши. Знаеш ли колко пари сме похарчили? Да не говорим за етичните норми.

— Знам — кимна Сара. — Просто не исках да рискувам някой да се изпусне.

— Но каза на Джаред.

— Знаеш, че е друго. Можех да кажа на него, можех да кажа и на шофьора на линейката, който дойде да вдигне въображаемото тяло, както и на някои от приятелите на Макейб, но това е всичко. Реших, че колкото по-малко хора са наясно, толкова по-добре.

— Чуваш ли какво ти говоря? — Гъф бавно произнесе думите: — Той ни е шеф!

— И ако иска да потроши някого, нека потроши мен — отсеке Сара. — А иначе ще се движим по план. Съвършен случаи на затворническа дилема. Ако Рафърти и Елиът си затраят, нищо няма да им се случи, но ако единият от тях проговори, другият също ще се катурне. След няколко часа чувството за самосъхранение ще накара един от двамата да се пречупи. А ние само трябва да изчакаме фойерверките.

— Наистина ли си мислиш, че ще стане толкова лесно?

— Нищо не става лесно — каза Сара. — Но докато само ние знаем истината, всичко ще бъде наред.

След като довлачи тялото в дневната, Елиът се върна в кухнята и грабна телефонната слушалка. Набра номера на Рафърти и зачака. Накрая чу гласа му.

— Ало?

— Как си? — попита Елиът. — Кофти ден, а?

— Ти я уби, нали — попита Рафърти. — Ще ти откъсна главата, малко ненаситно...

— Спокойно, спокойно, не преигравай — прекъсна го Елиът. — Защо не дойдеш при мен да си поговорим?

— Ако искаш да говориш, ела тук.

— В никакъв случай. Или при мен, или никъде. Помисли си добре — ако дойдеш, ще останеш доволен. Имам нещо, което ще се радваш да видиш.

— Какво...

Елиът затвори телефона. Обърна се към масата, отвори малка кутия с патрони и презареди пистолета. До кутията стояха чифт пластмасови ръце. В основата им с черно мастило беше написано ОСКАР РАФЪРТИ. Ето това е, каза си той. Оставаше само да чака.

— Защо не се обажда? — Гъф беше опрял брадичка в бюрото на Сара и гледаше телефона.

— Само два часа са минали — отвърна Сара. — Дай му време.

— Може би е загазил.

— Добре е. Просто се опитва да направи така, че всичко да изглежда истинско. Знаеш какъв е Конрад, а съвършенството изисква време.

— Какво мислиш, че правят Макейб и Донигър?

— Когато ги видях, тя го подлудяваше.

— Не е ли по-добре да слезем при тях? — попита Гъф. — Да й разкажем последните новини?

— Щом искаш, да ходим. — Сара тръгна след Гъф към вратата.

След няколко минути двамата бяха в мазето. Първо влязоха в помещението за наблюдатели, защото искаха да видят какво е положението. Но другата половина на стаята беше празна.

Преди да успеят да направят каквото и да е, полицай Макейб влезе при тях. От челото му капеше пот.

— Моля ви, кажете ми, че е при вас.

— За какво говориш? — попита Гъф.

— Къде е Донигър, по дяволите? — извика Сара.

— Не зная — отвърна Макейб. — Помоли ме да ѝ взема кафе и като се върнах, нея я нямаше.

— Господи! — изкрещя Гъф.

— Как така я нямаше? — В гласа на Сара започна да се прокрадва паника. — Не може да я няма.

— Кога се случи това? — попита Гъф.

— Няма и десет минути — отговори Макейб. — Проверях в банята, но като чух шума, изтичах обратно и намерих вас.

— Гъф, наблюдавай асансьорите — нареди Сара. — И дръж под око стълбите. Ние двамата ще проверим всички помещения долу. В мазе сме — тя не може да изпълзи през прозореца.

Сара се затича по коридора, като проверяваше всяка стая. Мазето се използваше главно за склад, така че помещенията бяха пълни предимно с огромни кантонерки. Как е могла да се измъкне? Знаела ли е, че това е постановка? Казал ли ѝ е някой? Да не би Макейб нарочно да я е пуснал? Сара спря. Ами ако Виктор и Макейб... И ако Джаред е казал на Виктор... Не. Не, никога не би направил това. Дори не си го помисляй. За десет минути претърсиха всички помещения. Клеър Донигър беше изчезнала.

— Не мога да повярвам — дишаше тежко Сара. Обърна се към Макейб и го попита: — Как можа да я оставиш сама? Къде ти беше главата?

— Виж какво, направих всичко каквото трябваше. Не съм виновен аз.

— Така ли? И кой е виновен? Сигурно аз, защото аз съм тъпачката, която помисли, че можеш да свършиш тази работа?

— Успокой се. — Гъф дръпна Сара от Макейб. — Ще се оправим.

— Няма — извика Сара. — В момента, в който Рафърти и Елиът разберат, че тя е жива, ние сме отписани.

ГЛАВА ДЕВЕТНАЙСЕТА

— Наистина ли мислите, че е толкова тъпа, та да отиде при Рафърти? — Сара седеше до Гъф на задната седалка на една полицейска кола, която караше с пълна скорост.

— Няма къде другаде да ходи — обади се един от полицаите на предната седалка. — В нейната къща е извършено престъпление.

— Но тя не го знае.

— Ако наистина е влюбена в Рафърти, значи там е отишла — заяви полицаят. — Кажете ми сега за съпруга ви. Успяхте ли да го откриете?

— В кабинета му никой не отговаря. — Сара се мъчеше да звучи уверено. — Обадох се на някои от партньорите му, но никой не е виждал нито него, нито помощничката му от сутринта.

Гъф я погледна.

— Сара, ами ако...

— Сигурна съм, че просто е излязъл — прекъсна го нервно Сара.

— Ами ако не е? Може би трябваше да изчакаме Конрад.

— Оставихме бележка в кабинета. Като се върне, ще я намери.

— Позвънете пак на съпруга ви — предложи полицаят и ѝ подаде клетъчния телефон.

— Не сега — отказа тя. Страхуваше се, че ще позвъни и пак няма да го открие. — Нека стигнем при Рафърти.

Колата спря до дома на Рафърти и двамата полицаи се приближиха до портиера.

— Идваме при Оскар Рафърти в апартамент 1708 — каза един от тях. Портиерът понечи да му се обади, но полицаят добави: — Предпочитаме да не му звъните.

Портиерът ги пусна вътре и заяви:

— Нищо не знам, нищо не искам да знам. Не ми пука.

— Истински хуманист — отбеляза Гъф. Никой не каза нито дума повече, докато не влязоха в асансьора.

Когато приближиха седемнайсетия етаж, Сара се обърна към Гъф:

— Очевидно Рафърти не може да знае, че търсим Донигър. Значи казваме, че търсим Козлоу. Нали? — Всички кимнаха.

Сара бръкна в джоба си, за да провери дали е там пистолетът, който Конрад ѝ беше дал, преди да тръгне за Хобокън. Гъф я забеляза.

— Спри да се притесняваш за това. Не е задължително да го използваш — той просто ти го даде за всеки случай.

— Всичко е наред — въздъхна тя. — Ще се оправя.

Спряха пред вратата на Рафърти и Сара позвъни.

— Кой е? — попита Рафърти.

— Господин Рафърти, аз съм Сара Тейт от областната прокуратура. Говорихме миналата седмица.

Вратата внезапно се отвори и Рафърти ги изгледа. Чертите му бяха изопнати. Косата му, която обикновено беше сресана назад, стърчеше на всички страни. Жилетката марка „Бриони“ я нямаше, вместо това бе облечен в смачкани панталони и също толкова смачкана риза с разкопчани маншети.

— Какво има, госпожо Тейт? — попита той рязко.

— Съжалявам, че ви притесняваме отново, но се чудех дали може да ни отделите няколко минути.

— Ако е за Клеър, искам да знаете, че никога...

— За това по-късно — прекъсна го Сара. — Точно сега искаме набързо да огледаме апартамента ви. Имаме причина да мислим, че Тони Козлоу е при вас.

— Откъде на... — Рафърти се помъчи да запази присъствие на духа. — Моля, заповядайте — Той отстъпи настрана, а Гъф и двамата полицаи влязоха и започнаха претърсването.

Сара остана с Рафърти. Зае се да изучава уморените му очи и се опита да разбере какво знае той.

— Разбрах, че тази сутрин сте снемали отпечатъци от кабинета ми — наруши тишината Рафърти.

— Така е. И се учудих, че не сте на работа. Защо сте си взели почивен ден? Бяхте зает с други неща, така ли?

— Госпожо Тейт, липсата на изтънченост у вас е отвратителна. Ако искате да ме обвините в убийство, арестувайте ме.

— Мисля да го направя — отвърна Сара. — Повярвайте ми, скоро пак ще си говорим.

Гъф се върна в дневната.

— Няма никой — каза той. Минута по-късно към него се присъединиха и двамата полицаи.

— Не е тук — потвърди единият от тях. — Апартаментът е празен.

— Благодаря. — Рафърти им показа вратата. — Ако нямате нищо против, имам да уреждам погребение. Клеър нямаше роднини.

Сара се обърна и го изгледа.

— Мислех, че вие двамата не сте близки.

— Тя е съпруга на бившия ми партньор. Добрите приятели си помагат.

— Сигурна съм — промърмори Сара, преди Рафърти да затръшне вратата.

Гъф тръгна към асансьора и каза:

— Не мога да повярвам, че я нямаше там.

— Навсякъде ли проверихте? — попита Сара.

— Тристаен апартамент в Ню Йорк. Няма много скришни места.

— Значи няма килер за вино — добави Сара, докато се качваха в асансьора.

— Мислите ли, че е знаел? — попита един от полицаите.

— Естествено — отговори Гъф. — Вече целият свят знае.

— Как можеш да говориш така? — скастри го Сара.

— Не искам да ти разрушавам фантазиите, но мисля, че е време да размислиш за Джаред. Ако не му беше казала...

— Това не е вярно — настоя Сара.

— Вярно е — сопна й се Гъф. — Вчера се съгласих с теб. Мислех, че е редно да му кажеш. Но виж какво се случва. Не мисля, че Клеър сама се е измъкнала от мазето — някой трябва да й е казал какво става в действителност. А това може да се случи само, ако някой знае какво бяхме намислили.

— Никой не знае, Гъф! И дори и Макейб да я е пуснал, това не значи, че мъжът ми е виновен! — Вратите на асансьора се отвориха, Сара ядосано излезе и тръгна към полицейската кола.

— Къде отиваш? — затича се след нея Гъф. — Недей да бягаш.

— Трябва да отидем при Елиът — обърна се Сара. — Той е единственият друг човек, който може да е замесен.

— Но ако Конрад...

— Ако Конрад е още там, ще се придържаме към неговата история. Ако не, ще кажем на Елиът, че пак проверяваме.

— Чудесно, съгласен съм — одобри Гъф. — Но трябва да започнеш да се оправяш с Джаред. Нека едно от момчетата го провери.

— Колко пъти да ти казвам? Джаред не би направил това!

Гъф изтри длани в панталоните си. Разкъсваше се. Не искаше да я предизвиква, но започваше да се ядосва. С по-мек глас той каза:

— Ако си толкова уверена, защо не можеш да го намериш? Защо изведнъж той взе, че изчезна?

Тя студено го изгледа.

— Дайте ми телефона — обърна се към един от полицаите и бързо набра номера на Джаред. Отново никой не вдигна. Сара затвори телефона и го върна на полицаия.

— Разбираш ли сега какво ти казвам? — попита Гъф. — Не се налага да го арестуваш — просто мисля, че трябва да изпратим някой да го провери. Толкова неща се случват, би трябвало поне да знаем къде е.

Тя се замисли.

— И само това? Няма да го разпитват? Само ще го открият?

— Зависи от теб.

Сара отвори вратата на полицейската кола и влезе вътре.

— Добре — тросна се тя и затвори вратата.

Гъф се обърна към полицаите.

— Можете ли да изпратите някой в „Уеин и Портной“?

— Готово. — Единият от полицаите извади подвижната си радиостанция.

— И може би един от вас трябва да се навърта тук — добави Гъф. — В случай че Клеър реши да намине.

— Аз ще остана — каза другият полицаи.

Гъф влезе в колата и седна до Сара. Лицето ѝ беше каменно. Ръцете бяха скръстени пред гърдите ѝ, а погледът ѝ не мърдаше от страничното стъкло.

— Сара, знаеш, че така трябва.

— Няма проблем — отвърна тя.

Рафърти стоеше до прозореца на дневната, които гледаше към улицата, за да се увери, че Сара и останалите наистина са си тръгнали. След това отвори входната врата и излезе в коридора. Отново провери дали някой не го наблюдава, после тръгна надолу по коридора до помещението за отпадъци. Вътре бяха Козлоу и Клеър.

— Мой човек, кой знае какъв подарък си дал на портиера, за да те предупреди в това положение — каза Козлоу.

— Имаш късмет — отвърна Рафърти.

— Ти имаш късмет. — Козлоу тръгна обратно към апартамента.

В коридора Клеър и Рафърти се прегърнаха.

— Имаше ли проблеми? — попита тя.

— Никакви — продължаваше да я държи в прегръдките си Рафърти. — Вече няма да има.

— Не можете ли да отложите това за друг път? — извика Козлоу. — Искам да се махна оттук.

— Спокойно — каза Рафърти. Влезе в апартамента и си сложи палтото. — Минем ли през ченгето долу, искам да си поговоря с човека, който ни забърка в това.

— Във фоайето има ченге? Как ще минем покрай него?

— В тази сграда има двацет и четири етажа, басейн на покрива, гимнастически салон, подземен гараж и химическо чистене в мазето. Не мислиш ли, че трябва да има и повече от един изход?

Полицаят зад волана се обърна към Сара:

— Къде точно отиваме?

— В Хобокън — отвърна Сара.

Колата спря.

— Няма да стане — каза полицаят. — Хобокън е в Джърси. Ние нямаме юрисдикция там.

— Имате, ако участвате в преследване — настоя Сара.

— Не виждам този Елиът да е точно пред нас. Не мисля, че се опитва да ни избяга, като пресича щатски граници. Изобщо не ми прилича на преследване.

— Ето го! — възкликна Гъф. — Виждам го на следващата пресечка. Бързо след него.

Полицаят не помръдна.

— Вижте, съгласен съм, че правилата са глупави, но полицаите от Джърси ще ни вгорчат живота, ако им влезем в територията. Последният колега, който се опита да направи това, прекара следващите три месеца на едно кръстовище. Твърдеше, че изгорелите газове на автобусите миришат по-лошо от пикня.

— Нищо откачено няма да правим — замоли се Сара. — Просто искаме да хванем този тип и да го закараме в участъка.

— Каквото искате правете. Но ако нямате необходимите документи, откажете се от тази кола.

— Добре. — Сара отвори вратата. — Нека хванем такси тогава. Сами ще си свършим работата.

— Не — спря я Гъф. — Не можеш.

— Защо? Това е само тъпа бюрокрация.

— Може би, но такъв е редът. Ако се опитаме да закопчам Елиът без съответните документи, рискуваме делото и всичко, което намерим.

— Но...

— Сара, знаеш как стоят нещата. Овладей си чувствата. Ако не играеш по правилата, съдията няма да ти признае доказателствата.

— Отделете десет минути и попълнете формулярите — добави полицаят. — Ще пуснат факс до участъка в Хобокън и всичко ще е готово, докато стигнем тунела „Линкълн“.

— Сигурен ли си? — колебаеше се Сара.

— Разбира се — отвърна полицаят. — Колко време може да ви отнемат няколко листа хартия?

Половин час по-късно полицейската кола попадна в задръстване при входа на тунела „Линкълн“.

— Не мога да повярвам — удряше по таблото Сара. — Знаех си, че не трябваше да го правим.

— Спокойно — обади се полицаят. — По-добре сега да губим време, отколкото да прибързваме и после да съжаляваме.

— Учудва ме, че цялата криминална общност не се възползва от тази глупост — каза Гъф. — Ако исках да наруша закона в този град, просто щях да се преместя в Ню Джърси и никой нямаше да ме пипне.

— Сигурен съм, че всички са наясно. — Полицаят се опитваше да им повдигне настроението. — Но кой би искал да живее в Джърси? — Никой не се засмя и той добави: — Ама хич ли не ви е смешно?

— Недей, моля ти се — погледна го Сара. — Моментът не е подходящ.

— Кой е? — попита Елиът по домофона.

— Рафърти. Пусни ни.

Чу се звън и те започнаха да се изкачват по стълбите.

Елиът отвори леко вратата и видя Рафърти и Козлоу.

— И защо сте толкова щастливи? — попита той. Козлоу изрита вратата и Елиът видя Клеър.

— Я виж ти! — възкликна Елиът. — Значи са ни лъгали.

— Всъщност ни настройваха един срещу друг — уточни Рафърти, докато влизаше в апартамента. — Само не ми е ясно как са разбрали, че трябва да се обърнат към теб.

— Защо не го попиташ? — махна с ръка Елиът. Рафърти, Козлоу и Клеър проследиха ръката му. Тялото на Конрад още лежеше на пода.

— Господи! — извика Клеър.

— Луд ли си? — попита Козлоу. — Знаеш ли какво ще ни коства това?

— Напълно — каза Елиът. — По този начин ще си спася задника. Рафърти се обърна със стиснати зъби.

— Кучи син.

— Проблеми ли има? — попита невинно Елиът.

— Знаел си през цялото време, нали? Знаел си, че е жива и си знаел какво ще направят.

— Не е...

— Не се прави на тъпак, Елиът. Много лъжи ти станаха. Заплашвал си Сара от самото начало. Така е разбрала, че си замесен, затова те е погнала и затова не е искала да се съгласи с прекратяването на делото. Трябваше да стоиш настрана, а ти си набута алчния нос направо в средата.

Елиът заотстъпва към кухнята, като се надяваше, че Рафърти ще го последва. Искаше всичко да изглежда достоверно и бе избрал място за всеки един от тях.

— Оскар, не знам за какво говориш.

— Копеле лъжливо! — изкрещя Рафърти. — За глупак ли ме мислиш? — Той блъсна Елиът в гърдите и го запрати върху кухненската маса — Да не би да съм сляп? Знам много добре какво правиш. Опитваш се да вземеш парите.

Само още малко, помисли си Елиът. Близо до прозореца. Всичко да е точно.

— Кълна се, никога не бих...

— *Спри да лъжеш!* — Виковете на Рафърти изпълваха малкия апартамент. — Помолих те за малка услуга. Да намериш някой за инжекцията. Това ти беше работата. И ти какво направи? Обърна се срещу мен! Срещу мен! Аз те отгледах, а ти така ми се отплащаш!

Изведнъж Елиът спря.

— Ти не си ме отгледал! — изкрещя той.

— Така ли? Кой даде на майка ти пари, когато Арнолд я уволни? Кой ѝ изпращаше пари всяка година, докато ти стана на шестнайсет?

— Изобщо не те беше грижа — беше те страх! — Елиът се приближи до Рафърти. — До последния ѝ ден ти се притесняваше, да не би да го даде под съд. Да не би да поиска да си отмъсти и да разруши жалкия му брак. Или по-лошо, да не би да поумнее и да даде под съд скъпоценната ви компания. Обвиненията в изнасилване са грозна работа.

— Майка ти не беше изнасилена — възрази Рафърти.

— *Напротив!* — изкрещя Елиът, а вената на челото му почервения. — Толкова жестоко я е ударил, че ѝ е счупил челюстта! Още пазя медицинските документи! И когато е открил, че е бременна, я е изхвърлил на улицата! — Елиът забеляза реакцията на Клеър и попита: — Ти не знаеше, нали? Знаеше, че е безмилостен, но нямаше представа, че е чудовище. Иначе щеше да го убиеш по-скоро.

— Достатъчно — прекъсна го Рафърти. — Не я намесвай!

— Защо? И тя е толкова виновна, колкото и ти. Всъщност дори повече. Ако не се страхуваше толкова да направи инжекцията на Арнолд, никога нямаше да се наложи да наемем Козлоу. И ако не бяхме го наели...

— Ей, задник скапан... — обади се Козлоу.

— Стой настрана — изръмжа Рафърти и отново се обърна към Елиът: — Наехме Козлоу, защото искахме да имаме алиби. Дори и ти

го знаеш.

— Значи това е вярно, а историята на майка ми не?

— Елиът, майка ти беше една пропаднала нещастница, която всеки ден си го търсеше. Дадох ѝ парите, защото я съжалявах, не защото се чувствах виновен. И ако ти е казала, че е била изнасилена, то е защото се е срамувала от истината.

— *Лъжец!*

— Не лъжа. — Рафърти мушна ръце в джобовете на палтото си. — В случай че искаш да започнеш да живееш в реалността, трябва да спреш да вярваш във фантазиите на майка ти.

Елиът извади пистолета.

— Ти, кучи...

Последваха три изстрела. Два удариха Елиът в гърдите, а един мина през кухненския прозорец от дясната му страна. Елиът падна на пода и кръвта му започна да изписва криволици по линолеума. Рафърти не обърна внимание на жертвата, а започна да разглежда дупката, която току-що бе пробил в джоба на палтото си.

— Не! — изкрещя Клеър. Замаяно направи няколко крачки напред и се блъсна в хладилника.

— Защо трябваше да правиш това? — започна да ръкомаха Козлоу.

— Мъртъв ли е? — Рафърти гледаше как кръвта покрива кухненския под.

— Разбира се, че е мъртъв — улучи го в гърдите. — Козлоу се наведе над Елиът, за да се увери. — Какво правиш бе, човек? Мислиш ли изобщо?

Рафърти застана зад Козлоу.

— Това трябваше да направя в самото начало — каза той и насочи пистолета си към Козлоу.

— Оскар, полудя ли? — извика Клеър.

Козлоу почувства дулото на пистолета в тила си.

— Оскар, ако правиш това, което си мисля, ти си мъртъв.

— Не, ти си мъртъв — извиси глас Рафърти. — Я се огледай. Ти го застреля, не аз. Ти. Ако не се държеше като такова животно, можеше да си тръгнем спокойно. Всичко щеше да е идеално.

— Остави пистолета — изръмжа Козлоу.

— Не ми казвай какво да правя.

— Остави пистолета! — извика Клеър.

Козлоу бе обзет от чиста ярост.

— Първо ще затанцувам по твоя врат, а след това и по нейния — закани се той. — Така ще изглеждате, че в сравнение с вас Харисън ще е като порязана с хартия. — Козлоу започна да обръща главата си, като се мъчеше да погледне Рафърти.

— Не мърдай! — изкрещя Рафърти.

— Оскар, не прави това — замоли се Клеър.

Козлоу се приготви да скочи.

— Ще те разпоря и...

— *Не мърдай* — повтори Рафърти. — *Говоря сериозно.*

Козлоу се обърна с ръце, насочени към гърлото на Рафърти. Но преди да го стигне, прозвуча още един изстрел. Тъмночервена струя опръска кухнята и Козлоу се свлече на пода. Главата му се удари в земята с глух шум.

— Господи — крещеше Клеър. — Господи!

— Клеър, недей да откачаш.

Разтреперана, Клеър гледаше ту Елиът, ту Козлоу. И двамата бяха подгизнали от кръв. Тя се впусна към мивката и започна да повръща.

— По дяволите, Клеър, какво правиш?! — извика Рафърти. — Не трябва да разберат, че сме били тук. Той извади чифт кожени ръкавици от джоба си и докато Клеър продължаваше да повръща, пусна водата. Наля от течността за миене на чинии в мивката, като се надяваше да прикрие миризмата. След това грабна ключовете на Елиът от масата, отиде в дневната и отвори сандъка. Докато се ровеше, намери съдържанието на портфейла на Сара и пластмасовите ръце със своето име. Ръкавиците липсваха, което означаваше, че Елиът си ги е сложил.

— Чудесно — измърмори Рафърти и ги захвърли настрана. — Сега той е мен. — Извади ръкавиците на Уорън Ийстхъм и се върна в кухнята.

Като знаеше, че ръкавиците ще объркат разследването, Рафърти ги натъпка в задния джоб на Козлоу, грабна го за ръката и го затегли с лицето надолу към другия край на кухнята. Повдигна якето му и взе затъкнатия в панталоните пистолет. След това стреля още два пъти в гърба и един път в крака на Козлоу със собствения му пистолет.

— Сега заприлича на караница — каза той. — Козлоу си тръгва и Елиът го стреля в гръб. Това е. — Рафърти погледна Клеър, която още

стоеше наведена над мивката. — Добре ли си?

— Не съм — изплака тя. — Ти го застреля в главата. Уби двама души. Какво ти става?

— Не говори така, Клеър! Какво можех да направя? Да ги оставя да се разхождат и да се надявам, че няма да ме съсипят?

— Вече сме съсипани. Мислиш ли, че Сара Тейт...

— Млъквай! — изкрещя Рафърти. — Не искам да те слушам! Всичко ще се нареди!

Объркана и трепереща, Клеър изглеждаше така, все едно всеки момент ще припадне.

— Хайде да изчезваме.

— Млъквай. — Рафърти започна да я тегли към вратата. — Трябва да спрем на още едно място.

— Съжалявам за закъснението — каза хобокънският полицай на Сара, докато вървяха към дома на Елиът.

— Няма нищо. — Сара натисна звънеца на осми апартамент. Повтори няколко пъти, но отговор нямаше. Тогава полицаят блъсна вратата с рамо и тя се отвори.

Качиха се на горния етаж и почукаха на вратата на Елиът. Никой не им отговори.

— Елиът, тук ли си? — извика Сара. — Конрад? — Тя хвана бравата, видя, че вратата е отключена и влезе вътре. — Господи! — изстена Сара веднага.

— Познавате ли тези хора? — попита полицаят.

Сара не отговори. Не можеше да откъсне очи от кървавите трупове пред нея. Това не беше аутопсия — тя познаваше тези хора. И въпреки че се страхуваше от тях, бе убедена, че никой не заслужава да умре така.

— Не мога да повярвам — каза тя. — Защо ще... как е могъл да го направи?

Гъф се обърна към нюйоркския полицай.

— Надявам се документите да свършат работа.

— Не обвинявайте мен — отвърна полицаят.

— Прилича на грабеж — отбеляза хобокънският му колега, докато оглеждаше стаята. — Оня с коженото яке е застрелял

кльощавия, но като е тръгвал, кльощавият се е изправил и го е застрелял в гръб.

— Шегувате ли се? — попита Сара. — Вижте кръвта. Някой очевидно е преместил тялото на Козлоу.

— Или този се е опитал да допълзи до вратата — предположи полицаят.

— О, господи — изпъшка Гъф от дневната. — Сара, Сара, ела тук!

Сара изтича в дневната. Гъф беше коленичил, а отпуснатото тяло на Конрад лежеше в ъгъла.

— Не, не и него! Моля те, не! — изкрещя тя. Свлече се до Гъф и взе главата на Конрад в ръцете си. — *Извикайте линейка! Трябва ни линейка!* — Искаше да заплаче, но не можеше. Притисна глава до гърдите на Конрад и се заслуша. Нищо. — Хайде. — Тя леко го плесна по бузата. — Знаем, че ме чуваш! Няма да се предаваш! — Сара заудря по гърдите му. — Чу ли ме? Няма да се предаваш! Няма да ти позволя! — Отново го удари. И отново. Но той не помръдна. Тя стисна подгизналата му от кръв риза, ръцете ѝ затрепериха и започна да не ѝ достига въздух. — Моля те, Конрад. Не прави това. Моля те. Моля те. Не ме оставяй. Не и отново. — Накрая сълзите руннаха. Сара искаше да го събуди. Да продължи да удря по гърдите му. Да чуе сърцето му. Искаше той да се върне.

Обърна се и видя, че Гъф също плачеше.

— Ела тук — каза тя и разпери ръце. Гъф се свлече в прегръдките ѝ. Цяла минута двамата седяха на колене и плачеха.

— Съжалявам — прошепна Сара, докато галеше гърба му. — Толкова съжалявам.

— Той ми беше приятен — проплака Гъф.

Сара слушаше хлипането му и се чудеше как се е случило всичко. Конрад не бе хванат неподготвен. Очаквали са го. А това означаваше, че някой е знаел, че той ще дойде. Тя се изправи и избърса очите си с ръкав. Беше я предупредил, но не го послуша.

— Обади се в участъка и виж дали са открили Джаред — обърна се към полицая от Ню Йорк и помогна на Гъф да се изправи.

— Наистина ли мислиш, че е той? — попита Гъф.

— Не знам какво да мисля вече. Знаем само, че...

— Какво? — промълви полицаят. — Кога? — Той замълча и после каза: — Тя е с мен. Да, ясно. Ще я доведа. — Мъжът затвори и погледна уплашено Сара.

— Какво има? — попита тя.

— От „Уейн и Портной“ са се обадили на 911. Полицаят, който отиде там, е бил застрелян.

ГЛАВА ДВАЙСЕТА

Тълпата пред „Уейн и Портной“ бе много по-спокойна, отколкото Сара очакваше, но и много упорита. Изведените навън служители отказваха да се разотидат, трупата се около вратата и се буташа и блъскаха, за да виждат по-добре.

— В този проклет град всяко нещастие се превръща в зрелище — изръмжа полицаят, докато полицейската кола бавно си пробиваше път през нарастващата тълпа.

Още преди колата да спре, полицаят отвори вратата от своята страна. Щом се приближиха на около половин пресечка от сградата, той изскочи навън. Гъф бързо го последва. Сара не помръдна.

Гъф се обърна и спря.

— Хайде.

— Но ако той...

— Сара, рано или късно това трябва да стане. Само така ще разбереш.

Тя кимна, знаеше, че Гъф има право. Докато излизаше от колата, Гъф се затича след полицая, който си пробиваше път към сградата. Сара тръгна след тях. Но след няколко секунди загуби от поглед Гъф, който беше твърде нисък.

— *Гъф, чакай!* — извика тя. Вече беше късно. Сара подскочи и успя да види полицая. Той бе вдигнал високо значката си и почти беше стигнал главния вход. Но тъкмо, когато започна да се приближава към него, тя видя някой, който се отдалечаваше бързешком от сградата, някъде на около трийсетина метра от нея. Сара замръзна на мястото си.

— Джаред? — извика тя.

Дори и да я беше чул, мъжът нямаше намерение да спира. Сара изви врат, за да го види по-добре, но тълпата бе прекалено голяма.

— *Джаред!* — извика отново тя. Той продължаваше да тича. Сара започна да разблъсква хората около себе си и тръгна в посока към мъжа. Остави, каза си по едно време. Това не е той. Но не можеше да

отрече приликата, докато виждаше как грижливо сресаната му кестенява коса изчезва между групите хора. С всички сили тя отново изкрещя:

— ДЖАРЕД! АЗ СЪМ!

Изведнъж мъжът се обърна и устата на Сара пресъхна. Очите им се срещнаха. Само това ѝ трябваше. Беше той. Нямаше съмнение, това бе съпругът ѝ. Преди Сара да успее да реагира, Джаред се обърна и побягна.

— Джаред, чакай! — извика тя, докато тълпата го поглъщаше.

Сара се опита да го настигне, като си проправяше път с разперени ръце през морето от хора. Той криволичеше във всички посоки и се възползваше от тълпите.

— Джаред! — изкрещя тя, като почти го губеше от поглед. — Моля те, недей!

Но той не спираше. Сара отчаяно се блъскаше в зяпачите и разбра, че започва да го губи. Тълпата изглеждаше безкрайна, а Джаред бягаше бързо.

Когато той се спусна по Седмо авеню, тя напълно го изгуби от поглед. Паникьоса се, извади значката си и я размаха.

— Полиция! — извика. — Спрете този мъж! — Никой не се втурна да спира Джаред, но ѝ направи път и Сара започна да тича по-бързо.

Спря, щом стигна до Четирийсет и девета улица. Джаред го нямаше. Погледна по Седмо авеню, но никой не тичаше по него. Може би е завил по Четирийсет и девета, помисли си тя. След това чу някой да крещи: „Внимавай, тъпанар такъв!“ и видя, че един мъж, който излизаше от спирката на метрото, и разгневено гледаше през рамо. Ето го. Сара се спусна по бетонните стъпала и се вряза в друго множество от хора. Като съдеше по размерите на тълпата, тя реши, че всички, които не се тълпяха пред входа на „Уейн и Портной“, бяха решили да се возят на метрото. Тя се затича покрай редицата автомати за билети и скочи над един от тях.

Спря я един от служителите на метрото.

— Съжалявам, но без билет не може — хвана я за ръката той.

— Пуснете ме — задърпа се Сара. — Мъжът ми...

— Госпожо, все ми е тая кой е мъжът ви, няма да...

Тя завря значката в лицето му.

— Искате ли да говорите с шефа ми?

— Съжалявам, не разбрах, че...

Но Сара вече тичаше по спирката. Още трийсет секунди минаха, преди да види Джаред. Той си пробиваше път през тълпата към края на платформата. Тъй като повечето от хората стояха на едно място и чакаха мотрисата, Сара видя, че с Джаред бягаха още двама души. Когато ги наближи, тя позна кои са. И когато разбра кои са, ѝ стана ясно защо Джаред бяга.

— Не се отказваш, нали? — Рафърти стоеше зад Джаред и се обърна, за да може Сара да види, че е забил пистолет в гърба му. Клеър стоеше до Рафърти и изглеждаше ужасно.

— Добре ли си? — обърна се Сара към Джаред.

— Да. — Той се обърна към Рафърти и добави: — Пусни Сара.

— В никакъв случай, сега си имам още един за...

— *Той има пистолет!* — изкрещя някой и хаос обгърна тълпата. След броени секунди хората около тях започнаха да се разпръскват.

Сара използва объркването и посегна за пистолета в десния джоб на панталона си.

— Не прави това — предупреди я Рафърти. Той блъсна Джаред и насочи пистолета си към Сара. — Ще украся стените с теб. — Беше раздърпан, потеше се.

Джаред се задържа на ръба на платформата, а Сара замръзна. Той видя, че пистолетът е насочен към жена му.

— Сега го дай на Клеър — нареди Рафърти, докато хората около тях продължаваха да се разбягват.

Клеър посегна за пистолета, но Сара спря.

— Не си длъжна да правиш това — каза тя.

— Млъквай — солна ѝ се Клеър. Взе пистолета и заведе Сара до края на платформата, близо до Джаред.

Докато Сара и Клеър вървяха към Джаред, Сара му хвърли отчаян поглед. Трябваше да направят нещо.

Той бе решен да спаси жена си, но не виждаше ясно Рафърти. Точно когато Клеър мина покрай него, той я ритна отзад в колената и я събори. Тя падна на пода и изпусна пистолета. Без да губи време. Сара се хвърли към Рафърти, чийто пистолет бе насочен към Джаред.

Рафърти стреля веднъж, след това обърна пистолета си към Сара. Но преди да натисне спусъка, тя го удари с крак в слабините.

Пистолетът излетя от ръцете му, но беше твърде късно. Вече бе стрелял в Джаред. И докато Рафърти се превиваше от болка. Сара чу вика на съпруга си.

— *Джаред!* — изкрещя тя. Обърна се, но него го нямаше. Изтича до края на платформата. Видя го, че лежи на релсите. От рамото му течеше кръв.

— *Джаред, добре ли си? Чуваш ли ме?*

Той не отговори. Лицето му беше безизразно, бе изпаднал в шок.

Сара се обърна и забеляза, че Клеър помага на Рафърти да се изправи. Отдясно, близо до ръба на платформата, се намираше пистолетът на Рафърти. Тя погледна отново съпруга си. Той започваше да се опомня. Вземи пистолета, помисли си. Джаред ще се оправи. Но като понечи да грабне пистолета, Сара чу звънеца, които сигнализираше за идването на мотрисата. Тя се наведе и видя светлините в тунела. Нямаше много време. Джаред още лежеше долу. Пистолетът беше на платформата. Трябваше да избере едно от двете неща, а изборът беше лесен.

Сара приклепна на ръба на платформата и се приготви да скочи долу, но Рафърти я сграбчи за косата и я дръпна назад. Тя се обърна и замахна.

— *Пусни ме или ще те убия!*

Заби нокти в ръцете му, в лицето му — където и да е, само да я пусне. Изненадан от яростта ѝ, Рафърти я блъсна и се наведе да вземе пистолета. Сара знаеше, че трябва да действа бързо. Мотрисата бавно се приближаваше. Нямаше време да слиза долу.

— *Джаред! Изправи се!* — изкрещя тя.

Джаред я послуша и колебливо се изправи. Имаше чувството, че краката му са направени от гумени ластичета, но тогава го прониза болката, а от миризмата на собствената му кръв му призля.

— *Ще се оправиш* — каза Сара. — *Хвани ми ръката.* — Тя легна по корем и протегна ръка към Джаред. Земята вибрираше от приближаването на мотрисата, шумът се усилваше, а плъховете наоколо се разбягаха.

Джаред се протегна и хвана ръката ѝ. Но преди да го издърпа, Сара видя, че той гледа зад рамото ѝ. Някой беше зад нея. Тя се обърна.

Рафърти се прицели в нея. След това с леден поглед се обърна към Джаред.

— Пусни я.

— Не прави това — замоли се Сара.

Рафърти не отговори. Виждаше ярките светлини на мотрисата, която излизаше от тунела.

— Поздрави родителите на Сара от мен.

Влакът беше съвсем близо. Това бе последната възможност на Джаред да се изкачи. Но той нямаше да рискува живота на жена си. Пусна ръката ѝ и се отдръпна.

— *Какво правиш?* — Сара едва чуваше гласа си от боботенето на мотрисата.

— *Той ще те убие!* — извика Джаред.

— *Не ми пука!* — Тя отново протегна ръка. — *Хвани се за мен!*

Мотрисата бе почти до него. Джаред започна да оглежда мястото под платформата и Сара разбра, че той няма да успее да се измъкне. Времето им бе изтекло. Нищо друго не се чуваше, освен писъка от колелата, но въпреки това Сара изкрещя:

— Обичам те! *ДЖАРЕД!* — замоли се тя. — *ДЖААААРЕД!* — В последната секунда Сара издърпа ръка и се претърколи на платформата. Докато наблюдаваше как влакът поглъща Джаред, Рафърти отстъпи назад и се усмихна.

Когато влакът спря, Клеър се втурна към вратите.

— Хайде! — извика тя към Рафърти.

— Не.

— Как така не? Хайде да се махаме!

— Искам да видя тялото!

— Какво... Оскар, това е единствената ни възможност! Хайде!

— Няма да се кача! Това е по-важно.

— Престани да се занимаваш с тях! Можем...

— Ако искаш тръгвай, но аз оставам. Няма да зарежа работата недовършена.

Вратите на мотрисата се затвориха и Клеър колебливо застана до Рафърти.

— Проверяваш и тръгваме, нали? — попита тя.

Без да каже нищо, Рафърти се приближи към края на платформата, докато мотрисата се изтегляше от спирката. Наведе се и

видя само кръвта от рамото на Джаред. Може би мотрисата го е блъснала към другата страна... Преди Рафърти да завърши мисълта си, Сара се впусна към него.

— *Ти го уби!* — изкрещя тя. Блъсна се в него, той изпусна пистолета си, загуби равновесие и падна от платформата, но успя да се хване за палтото на Сара. И двамата се стовариха върху релсите, преди да успеят да разберат какво става. Рафърти падна пръв, а Сара се строполи върху него. Изправи се веднага, изпълнена с ярост. Докато Рафърти се мъчеше да стане на крака, тя го сграбчи за косата и заби коляно в лицето му.

— *Психясало лайно такова!* — изкрещя — *За кого се мислиш?*

Вместо отговор, Рафърти удари Сара с opakото на ръката си през лицето и я запрати на земята. Вдигна ръка да я удари отново, но не видя юмрука на Джаред.

— Не. Пипай. Жена. Ми! — изръмжа той и кокалчетата му се забиха в челюстта на Рафърти. Сара видя тясното пространство, което бе спасило живота му — малка издатина на платформата, под която се образуваше тясна ниша.

Джаред замахна с дясната си ръка и удари Рафърти в стомаха. И отново в лицето. За всеки неспокоен час, за всяка минута страх, който бяха преживели той и Сара, Джаред удряше отново и отново. Накрая грабна Рафърти за яката и се загледа в размазаното му лице. Последва един-единствен изстрел и Джаред се свлече на релсите.

Сара видя, че от гърба му потече кръв. Обърна се. Клеър стоеше на платформата с пистолета на Рафърти в ръце.

— *Джаред!* — втурна се към него Сара.

— Оскар, добре ли си? — попита Клеър.

Рафърти кимна, като се мъчеше да си поеме дъх. Пресегна се и взе пистолета от Клеър.

— Джаред, кажи ми нещо — проплака Сара. — Моля те, кажи нещо!

Джаред мълчеше. Приведена над него, Сара зърна кожения кобур на глезена му. Внимателно се пресегна за малкия пистолет.

— *Никой да не мърда!* — Към платформата тичаше полицаи. Той спря и насочи пистолет към Рафърти. След него се появи и Гъф.

Рафърти се прицели в Джаред и Сара. Клеър вдигна пистолета на Сара и направи същото.

— Изведете ни оттук или ще ги убием и двамата! — изкрещя отдолу Рафърти. — Кълна се!

— Няма да преговарям — заяви полицаят и продължи да се цели в него. — Не сте в положение да поставяте условия.

— Така ли? — извика Рафърти. — Вие имате един пистолет, а ние — два. Ако застреляте един от нас, другият ще убие тези двамата. Бих казал, че това положение е много добро.

Гъф погледна надолу към Сара и Джаред и видя, че Сара крие малкия пистолет зад рамото на Джаред.

— Не го слушай — каза Гъф.

— Не се шегувам — предупреди ги Рафърти.

— Прави каквото искаш — обади се уверено Гъф — Но ако им сториш нещо, той ще ви отнесе главите. Първо нейната и после твоята.

Клеър се разтрепери, но пистолетът и остана насочен към Сара и Джаред.

Гъф се обърна към полицая.

— Ще стреляш ли?

— Да — отвърна той.

— Предупреждавам ви, че говоря сериозно — извика Рафърти. — Имате три секунди да решите. Едно...

Никой не помръдна.

— Две...

И отново нищо.

— Тр...

— *Нейният пистолет е празен!* — извика Сара.

— Какво? — обърка се Клеър.

— Празен е. Изпразних го, преди да изляза.

— Лъже — каза Рафърти.

— Не лъжа — настоя Сара. — Не ми позволяваха да го взема, затова го изпразних.

Клеър погледна пистолета си. Ръцете и трепереха.

— Клеър, стреляй в мен — предложи Сара. — Нищо няма да стане.

— Не й вярвай, Клеър! — изкрещя Рафърти — Тя лъже!

Сълзите се спуснаха по бузите на Клеър и тя отпусна пистолета.

Гъф се усмихна на Рафърти.

— И какво разправяше за единия пистолет срещу двата?

Рафърти продължаваше да се прицелва в Сара, а полицаят се целеше в него.

— Няма да отида в затвора заяви Рафърти.

— Напротив — отвърна Гъф. — Но ще трябва да решиш дали ще го сториш в полицейска кола, или в линейка.

— Не е вярно. Ще наема най-добрите адвокати в града.

Сара знаеше, не Рафърти е прав. Щеше да го направи. А те щяха да използват ръкавиците с отпечатъците и да го измъкнат. Тя погледна Джаред, който кървеше в скута ѝ. Не, каза си. Не можеше да пусне Рафърти.

— Наеми си колкото искаш адвокати — каза Гъф. — Само ни дай пистолета. Ако го направиш, ще си улесниш положението. Знаеш, че съм прав. Така е най-умно — добави Гъф, като разбра, че Рафърти го слуша.

— Няма да е лесно дело. — Рафърти свали пръст от спусъка. — С подходящите адвокати ще се отърва. Ще ме пуснат под гаранция след...

— Мислиш, че ще те пуснат под гаранция? — изсъска Сара. — Гаранция за това, че уби Конрад?

— Не бях аз! — Рафърти отново вдигна пистолета.

— И убийствата на Елиът и Козлоу, и Арнолд.

— Тя само се опитва да те разстрои — обади се Гъф.

— Не го слушай. — Сара все още криеше пистолета на Джаред. Той дишаше на пресекулки. Нямаше много време. — Хванем ли те, слънце вече няма да видиш.

— Разбрах те — отсече Рафърти. — Мислиш, че ако ме вбесиш достатъчно, ще се опитам да те застрелям и онова ченге там ще ми пръсне мозъка. — Той поклати глава. — Махам се оттук, имам право на едно обаждане и довечера ще си спя в собственото легло.

— Няма начин — извиси глас Сара. Джаред беше започнал да трепери. — Никога няма да те пуснат.

— Сара, млъкни! — изкрещя Гъф.

— Ще те осъдят на смърт! — извика тя.

— Довиждане, Сара — каза Рафърти и наведе пистолета. — Радвам се, че се запознахме. — Той се приближи до края на платформата и подаде пистолета си на полицаия. Мъжът се пресегна да

го вземе, но в този момент Рафърти натисна спусъка и го простреля в стомаха. След това отново се прицели в Сара.

С бързо движение Сара извади пистолета и стреля. Три куршума се забиха в Рафърти. Два в гърдите му. Един в рамото. Той се запрепва назад и Сара стреля отново. И отново. И *отново*. Дръпна пак спусъка, но чу само глухо прищракване. Рафърти продължаваше да се препва. Оплете крака в релсите, залитна назад и тялото му се строполи на земята. Сара пое дълбоко дъх.

Джаред изстена, тя изпусна пистолета и залюля главата му в ръцете си.

— *Трябва ми линейка!* — изкрещя. — *Моля ви!*

Той отвори бавно очи.

— Спечелихме ли?

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Оставаш състезател до края.

— Просто ми отговори.

Сара си помисли за Конрад.

— Да — проплака тя. — Спечелихме.

— Страхотно — прошепна Джаред.

— Ти добре ли си? — попита Сара.

— Не знам Не си чувствам краката.

ГЛАВА ДВАЙСЕТ И ПЪРВА

— Областният прокурор ще ви приеме сега, госпожо Тейт — обяви секретарката на Монаган.

Сара изтръпна и се отправи към вратата.

Ръцете на Монаган лежаха върху бюрото, лицето му беше мрачно.

— Сядай — каза той. — Да започваме по същество. Това, което направи вчера, бе една от най-безсмислените, егоцентрични и егоистични прояви на власт, които съм виждал за седемнайсет години работа тук.

— Мога да обясня.

— Да обясниш? — просъска Монаган. — Ти уби един от кората ми. Конрад е мъртъв.

— Господине, никога не съм искала...

— Няма значение какво си искала! Намеренията ти не ме интересуват. Той е мъртъв и само това има значение. И не само че е мъртъв, ами е мъртъв и заради глупости — защото някакъв новак с огромно самомнение се втурнал да си прави каскади.

— Но обстоятелствата...

— Не искам да слушам за обстоятелствата! Знам, че и ти, и съпругът ти сте били в опасност. Но ако бяхте споделили проблема с мен, щяхме да измислим разумно решение. Вместо това сега трябва да се разправям с всички репортери в града и всеки от тях се чуди как подобно нещо се е случило точно в тази сграда. Знаеш ли какво ми коства това? О-хо, нямала си време да си помислиш. Интересуваш се само от себе си. Не си помислила за прокуратурата, за мен, за Конрад, който ти беше приятел.

Сара скочи и удари с юмруци по бюрото на Монаган.

— Недейте да говорите така! Този мъж беше мой приятел! Когато вие бяхте готов да ме изритате, той ми повярва ей така, без причина. И за добро или лошо ми повери и живота си. Можете да ме наречете глупава и неопитна, и некомпетентна, но никога, *никога* не ми

казвайте, че не съм мислила за него! Той е единствената причина, поради която съм още тук.

— Тогава не е зле да напуснеш.

— Повярвайте ми, цяла нощ за това съм мислила. Нищо по-лесно няма. Бих искала да си събера багажа, да изляза през вратата и да си измия ръцете. Далеч от очите, далеч от сърцето — напускам закона, без да ми мигне окото. Само че никога не бих му сторила подобно нещо. Всеки ден, когато вляза тук, мисълта за него ще ме преследва. *Всеки ден.* Ще трябва да живея с нея през останалата част от живота си. Но той заслужава всяка минута.

Монаган се облегна назад и кръстоса ръце, като даде възможност на Сара да се успокои.

— Тейт, дано тази литания да те е накарала да се почувстваш по-добре, защото е време да ме чуеш. Първо, изобщо не ми пука за съзливите ти психологически изводи. Аз не съм психиатър, а областен прокурор. Шибаният областен прокурор! Разбираш ли? Не ми пука, че си се спасила, че си спасила мъжа си и си хванала лошите. Не ми пука и за това, че двамата полицаи ще се оправят. И знаеш ли защо? Защото човекът ми е мъртъв! Точка. Край! Само за това мога да те уволня.

— Щом искате, уволнете ме. Няма да напусна.

— Тейт, вдигай си задника и се разкарай от кабинета ми. Не искам да те виждам, не искам да те чувам и само се надявам, че телевизионните станции няма да пуснат натруфената ти среща с кмета.

— За какво говорите?

— За това, което ще правиш този следобед. Имаш късмет, че от кметството са решили да се възползват от случилото се. Снощи ми се обадиха. Съпруга помощник областен прокурор рискува живота си и нарушава правилата, за да спаси мъжа си, който е адвокат защитник. Прекрасно заглавие. Отивай в болницата и започвай да се усмихваш. Кметът ще дойде по обяд. Надява се нийоркчани да му се зарадват.

— Няма да се снимам до леглото на Джаред.

— Напротив! — извика Монаган. — И знаеш ли защо? Защото аз казвам, а аз съм шефът и ти трябва да ме слушаш.

— Но това не е...

— Не ми пука какво мислиш, Тейт! Няма да рискувам повече да пишат лоши работи за нас. Ще казваш „зеле“ и ще чешеш гърба на

кмета, и да се надяваме, че като почне да реже бюджета, ще се сети за тебе и ще се обърне на другата страна. Иначе ще преразгледам списъка от излишни служители, където помощникът ти Гъф се ветрее на едно от първите места.

— Кажете на кмета, че съм съгласна.

— Вече му казах. — Монаган се изправи и посочи вратата. — Добре дошла в света на градската политика — добави той. — Изчезвай.

Около бюрото на Гъф се беше събрала малка група сътрудници.

— Щом го е направила, значи е луда — обади се един от тях с очила с рогови рамки. — Защо иначе ще кара някой да я стреля?

— Няма ли да ме оставите на мира? — ядоса се Гъф.

— Чух, че не искала да даде на Рафърти и най-малката възможност да се измъкне жив — намеси се друг. — Извила му ръката и го застреляла. Откачена работа.

— Планът ѝ бил такъв от самото начало — присъедини се трети. — Цялото нещо било постановка, за да убият Рафърти.

— Нищо подобно. — Сара започна да си пробива път между тях. — Това беше емоционално решение, взето в последната минута, което нямаше нищо общо с рационалната мисъл. Мислех, че съпругът ми ще умре, затова исках да си отмъстя незабавно.

Сътрудниците я загледаха стреснато и никой не помръдна.

Сара погледна Гъф, след това тях.

— Отивайте си. Оставете го на мира.

Докато те се разпръсваха, Гъф последва Сара в кабинета ѝ. Когато видя, че тя започва да подрежда куфарчето си, попита:

— Уволниха ли те?

— Не — отвърна Сара. — Изпращат ме в много по-долен кръг на ада. Ще се снимам с кмета.

— Шегуваш се.

— Ни най-малко. Монаган ме сдъвка за Конрад и за това, че съм похарчила средства, но кметът обърна внимание как историята би могла да се отрази на рейтинга му. Но те всъщност искат да снимат Джаред — кметът си търси подходящо легло, което да прегърне.

— Как е Джаред?

— Физически ще се оправи. Куршумът е минал на косъм от гръбнака, но му е продупчил дробовете. Има и временна парализа на краката, докторите казват, че е от шока. Ала емоционално хич го няма.

— Решил ли е какво ще прави с работата си?

— Какво да решава? Томас Уейн му се обади лично и му каза да напусне. Копелето дори не изчака Джаред да излезе от болницата.

— Все още не разбирам защо трябва да напуска. Не може ли просто...

— Гъф, за да ни спаси, Джаред ми е казал поверителна информация на клиент. Още по-важното е, че двама клиенти са мъртви. За прокуратурата това си е мокър сън, но „Уейн и Портной“ ще видят доста зор с пресата. Всичките им клиенти сега се ужасяват, че тайните им се разнасят нагоре-надолу.

— Джаред как го понесе?

— Много е рано да се каже. Когато разбра, се съсипа, но май вече осъзна, че така е по-добре. Освен това, щом от работното ти място не ти дават и една седмица да се възстановиш, по-добре е да бягаш оттам.

— Това ти ли го измисли или той?

— Миналата година аз, тази година — той. Но мисля, че наистина така се чувства.

— Чудесно — промърмори Гъф. — Поне едно хубаво нещо.

Досега Сара беше избягвала тази тема, но трябваше да говорят и за това.

— Гъф...

— Не биваше да го правим, Сара. Изобщо не ни беше работа.

— Наистина ли така мислиш? Наистина ли мислиш, че не знаехме с какво се захващаме?

— Но Конрад...

— Конрад го знаеше най-добре. Помниш ли какво каза?

— Разбира се, че помня. И след това, което се случи, няма да го забравя никога. Когато предложихме да изпратим полицаи, той каза, че трябва да го направим сами и че това е единственият начин да сме сигурни, че няма да се разчуе. Но...

— Това не прави нещата по-лесни — каза Сара.

— Това не прави нещата по-лесни — съгласи се Гъф. Сара беше улучила целта. Точно като Конрад. — Виж, извинявай. Не искам да те

товаря.

— Вече не е така — не се притеснявам от товара. А в този случай си го заслужавам. Просто искам да съм сигурна, че ти...

— Не се притеснявай, ще се оправя. Ще сме доста заети — ще движим дела, ще говорим с репортери, ще пишем есета...

— Есета?

— Ако искам да започна да следвам право, ще ми трябват хубави есета.

Сара се усмихна.

— Наистина ли ще кандидатстваш?

— Може ли това лице да лъже? — стисна се за бузите Гъф. — Пък и отдавна си беше решено. Но сега се засилих.

— Браво, Гъф. Мисля, че това би му харесало.

— Разбира се. След това ще има още един последовател, на когото да промива мозъка.

Сара се засмя. Всичко щеше да бъде наред.

— Като говорим за последователи, о, велики мой, в бързината вчера нямах възможност да ти благодаря за всичко, което направи. Без теб...

— Нямах да откраднеш делото? Нямах да се занимаваш с всичко това? Нямах да си имаш канапе и значка...

— Сериозно говоря. Алегзандър.

— Олеле, тя използва първото ми име! Тревога, тя използва първото ми име! Предстои сериозен разговор!

— Шегувай се колкото искаш, но наистина искам да ти благодаря. Ти не ме накара да открадна делото — аз го взех, за да си помогна. И тъй като никой от нас не е могъл да знае, че Виктор е нагласил всичко, отговорността е моя.

— Хубаво звучи, но...

— Нека довърша — прекъсна го Сара. — Обещавам, че няма да се размеквам. Откакто влязох тук, ти ми беше... amigo. А за човек като мен, който не се сближава с много хора, това значи много. Колкото и да се скапваха нещата, ти винаги ми помагаше и винаги...

— Ама ти се размекна — пропя Гъф.

— Просто приеми благодарностите ми. Благодаря ти за всичко.

— Чудесно. Пак заповядай. Но се надявам следващото ни приключение да е малко по-обикновено. Може да се заемем с някое

масово култово убийство или нещо подобно, също толкова успокояващо.

— Де този късмет.

— Точно така — каза Гъф. — И като говорим за късмет, Адам Флам иска да говори с теб.

— Кой е Адам Флам?

— Шеф на дисциплинарната комисия. Току-що привършиха срещата с Виктор.

— Така ли? И какво са решили?

— Говори с него.

— Хайде де, кажи ми.

— Нищо няма да ти кажа. Ако искаш да разбереш, иди и говори с него. Стая 762.

— Добре — тръгна към вратата Сара. — Дано само новините не са лоши.

— Как така няма да предявите обвинение? — Сара стоеше пред бюрото на Адам Флам.

— Както ти казах — отвърна спокойно Флам. Беше едър мъж с уморени очи и силен бостънски акцент. — Комисията реши, че няма достатъчно доказателства.

— Така ли? Тогава защо сте го сложили на изпитателен срок? Виктор е замесен във всичко от самото начало. Той е помолил за делото и когато го е получил, е направил така, че да го взема.

— Не е незаконно да си поискаш дело. Нито пък да си напишеш името на папката.

— Ами Донигър? Тя може да свидетелства, че...

— Донигър нищо не знае. Разпитвахме я до три часа сутринта. В каквото и да е бил замесен Виктор, връзките му са били с Рафърти и Козлоу, а от тях свидетели вече не стават, въпрос на доказателства. След като ги нямаме, комисията реши да не рискува морала с неиздържано обвинение.

— Морал? Какво общо има това с морала?

— Всичко — отвърна Флам. — Виктор е един от най-уважаваните помощник областни прокурори — той е част от

институцията. Преди да го обвиниш, трябва да имаш доказателства. Ако не, половината колеги ще започнат да ми искат оставката.

— Да не ми казвате, че няма да предявите обвинение, защото миналата година Виктор е спечелил конкурс по популярност?

— Не, няма да предявим обвинение, защото нямаш доказателства.

— Имам.

— Тейт, нямаш достатъчно, за да започнеш дело. А дотогава по-добре се съобразявай с морала. Бъди благодарна за това, което се е случило, и остави нещата на мира.

— Не е справедливо.

— Това, което се случи с Конрад, също не беше справедливо.

Сара не отговори. Трябваше да свикне с тези подмятания.

— Нещо друго?

— Решихме да не те наказваме, защото си карала Рафърти да стреля по теб. И повярвай ми, това си е истински подарък — ако не го бе направила, той можеше изобщо да не стреля по онова ченге.

— Не казвам, че беше много умно от моя страна. Не исках да му дам възможност да се възползва от системата.

— Ами пистолетът на Донигър?

— Какво за него?

— Отидох да го видя тази сутрин. Зареден е с шест патрона.

— Е, и?

— Трябваше да е празен.

— Някой блъф минава, друг — не. Бъдете доволен, че никой друг не пострада.

— Не, ти трябва да си доволна, че комисията не обърна особено внимание на този факт — каза Флам. — И за да ти стане всичко ясно, ще ти кажа, че Конрад беше и наш приятел.

Сара разбра, че дори когато Гъф започне следване то си, пак няма да е сама.

— Благодаря — кимна тя.

— Не на мен. От това, което чувам, мисля, че ще станеш чудесен помощник областен прокурор.

— Имам такова намерение — усмихна се Сара.

Когато свърши с Флам, Сара тръгна по коридора към кабинета на Конрад. За последен път беше там преди по малко от двайсет и четири часа, но когато влезе вътре, всичко вече беше различно. Канапето беше на старото си място, бюрото бе разтребено, но нещо не беше както трябва. Стаята бе пълна с мебели, но кънтеше от пустота.

Сара затвори очи. Опита се да запомни миризмата на кабинета и да си припомни лицето на Конрад. Беше лесно — по-лесно, отколкото си мислеше. Но знаеше, че и това ще изчезне. А тук нещата не бяха като при Лени Бароу. Нямаше снимка, на която да се облекне. Затова тя направи друго.

Тръгна към канапето и отвори куфарчето си. Вътре беше нейният портрет на Конрад — точно като онези, които бе правила на Джаред. Сара го извади и се загледа в очите му. И в този миг той се върна. Чуваше го как вика, как ѝ се кара, как я напътства и как ѝ крещи. Цяла нощ ѝ трябваше, за да го нарисува, но Конрад го заслужаваше. Тя внимателно постави рисунката на чистото бюро. По-късно щеше да ѝ сложи рамка, но сега мястото ѝ беше тук.

— Довиждане — прошепна Сара, докато излизаше.

Затвори вратата след себе си и прочете двата цитата, които още стояха на матираното стъкло: „*Crimine abo uno disce omnis*“ — „От едно престъпление разбираш държавата“ на Вергилий и „Славата е нещо, което трябва да се спечели, честта е нещо, което не трябва да се губи“ — Артур Шопенхауер. Тя внимателно ги отлепи и тръгна обратно по коридора.

Щом стигна до кабинета си, залепи цитатите на собствената си врата. Отстъпи и ги загледа. Не беше съвсем достатъчно, но като за начало бе добре.

— Точно това би искал и той — каза Гъф.

— Някой трябва да го направи. — Без дори да отвори вратата. Сара тръгна по коридора.

— Къде отиваш? — попита Гъф.

— В болницата. Но преди това трябва да се отбия на едно място.

Когато асансьорът спря на шестнайсетия етаж, Сара излезе и тръгна по добре осветения коридор. Видя скъпия килим и сложните инкрустации по стените. Никой само на една държавна заплаца не

може да си позволи това място, помисли тя. Пред апартамент 1604 закри шпионката с пръст и позвъни.

— Кой е? — попита мъжки глас.

— Сара Тейт — отвърна тя.

Когато вратата се отвори, Виктор посрещна Сара с тънка усмивка.

— Радвам се да ви видя, госпожо Тейт. На какво дължа това удоволствие?

— Искам да знаеш едно нещо — започна Сара направо. — Знаем, че ти си нагласил всичко. Колкото и време да ми трябва, ще го докажа.

— Какво ще докажеш? — попита Виктор.

Тя не обърна внимание на въпроса му.

— Комисията може да не е готова да повдигне обвинение, но не мисли, че това никога няма да се случи. Когато свърша, временното ти отстраняване ще ти изглежда като...

— Не съм отстранен — намеси се Виктор. — Взел съм си отпуска. И ако ме заплашваш, по-добре да си тръгнеш, преди да съм подал жалба за оказан тормоз. Може да се мислиш за голяма работа, но все още имаш много да учиш. И още нещо, не се занимавам със зайци.

— Не се дръж така с мен, защото ще те смажа — предупреди го Сара. — Истината не е толкова трудна за доказване — дори и най-добрите помощник областни прокурори не могат да си позволят луксозни апартаменти в Ъпър ийст сайд без странични доходи.

— Сара, нека ти дам един безплатен съвет. Има тънка разлика между истина и факт. Фактът е обективно реален, а истината трябва да се съобразява с фактите. Затова ако не можеш да намериш фактите, никога не можеш да докажеш истината. Разбираш ли?

— Съвършено престъпление не съществува, Виктор. Ако тук не мога да го докажа, ще ми падне друг случай. Каквото и да стане, няма да се предам. Каквото и да направиш, каквито и философии да ми развиваш, никога, никога няма да спра. Защото съм досадна. — Тя се обърна и тръгна към асансьора. — Наслади се на остатъка от този ден, защото останалите ще бъдат мои.

Преди да отиде при Джаред, Сара влезе в сестринската стая.

— Как е той?

— Страхотно — отвърна ниската и очилата сестра. — С малко любов и физиотерапия ще се възстанови за няколко седмици. Обърнат ли му внимание, и веднага почва да се съвзема.

— Да не би да ви е мрънкал? Ужасен е, като е болен.

— Всички мъже са такива — каза сестрата. — Но той не е прекалил. Пази се за вас.

— Не се съмнявам — усмихна се Сара, докато излизаше. Отвори вратата и видя, че Джаред седи в леглото. Лявата му ръка беше гипсирана, в дясната бе включена система, но по лицето му вече имаше цвят. Въпреки че изрично му бяха казали да почива, той пишеше нещо в един бележник. Спря, щом видя Сара.

— Как си? — попита тя.

— Сега съм по-добре.

— А гърбът ти?

— Не се притеснявай за гърба ми — каза Джаред. — Как се чувстваш заради Конрад?

— Ще се оправя — отвърна Сара. — Ще отнеме време, но ще се оправя. — Тя забеляза свитото от болка, но загрижено лице на Джаред. За него това все още бе трудна тема и въпреки че се опитваше да не й личи, болеше я, като го гледаше такъв. Чувствата я заляха изведнъж. Стисна зъби, но не можа да ги спре. Не за Конрад, а за Джаред.

— Наистина съжалявам за него...

— Не е той — Тя избърса сълзите си. — Никога не е бил той.

Джаред се наведе напред, като опъна тръбичките на системата до крайност и прегърна жена си. Притисна я здраво и разбра, че никога вече не бива да я пуска.

— Сара, аз...

— Зная. — Сара също го притискаше. — Винаги съм знаела. — Свела глава на рамото на съпруга си, тя бавно се съвзе. Отдръпна се и видя големия буркан с кисели краставички на нощното шкафче. — Значи си получил цветя от татенцето.

— Да, току-що.

— Щях да ти взема балони, но не исках да...

— Нямам нужда от балони. Имам си всичко — каза Джаред и допълни: — И в случай че се съмняваш, никога не съм казвал...

— Не се притеснявай — рано тази сутрин намериха жицата на монитора. Така Елиът е разбрал всичко.

— Значи пак ми вярваш?

— Миличък, знаеш отговора — каза Сара. — Просто съжалявам, че накрая се изплаших.

— Аз съм този, който трябва да се извини. Ако ти вярвах толкова, колкото ти на мен, никога нямаше да се обадя на Виктор. И ако не го бях направил...

— Прекъсвам те — заяви Сара. — Не искам пак да си играем на „ако“. Щом си добре и щом сме заедно, всичко друго ще се оправи. Кажи ми сега какво друго става.

— Нищо особено. — Той погледна бележника си. — Просто се опитвам да разбера какво да правя с останалата част от живота си.

— И пишеш в бележник? Бележниците не подтикват творческата мисъл. Погубват въображението.

— Не става въпрос за въображение. Само правя списък на всички, които ни дължат услуга. Може би един от тях ще ми намери работа. — Той погледна в бележника и се зачете. — По дяволите — Джаред го захвърли. — Не мога да повярвам, че пак ни се случва това.

Тя седна на ръба на леглото и стисна ръката му.

— Ще се оправим.

— Все едно сме се качили на ония влачета с лупингите. Нагоре, надолу. Щастливи, нещастни. Ти получаваш работа, след това разбираш, че ще те уволнят; аз получавам нов клиент, той се оказва психопат, ти го убиваш, мен ме уволняват.

Сара се засмя.

— Поне имаш още чувство за хумор.

— Заменям го за работа.

— Знам какво ти е. Но след всичко, което преживяхме, съм убедена в едно. Съществува съдба. Ако не ме бяха уволнили, нямаше да стана обвинител, което е най-страхотното нещо, което ми се е случвало в професионално отношение. А щом ти не стана партньор, значи не е било писано да работиш в онази фирма.

— И ако не стоеше до мен, щях да имам истински проблем. Права си. Просто не ми се иска някой друг да взима решенията вместо мен.

— Никога вече. Всички останали зависят от нас. Освен това, щом днес кметът се снима с теб, отвсякъде ще започнат да те търсят за работа.

— Кметът ли? — надигна се Джаред.

— Виж как се развълнува — каза Сара. — Ще се свиеш в скута на самия градоначалник.

— Кога идва? — Джаред започна да оправя завивките. Посегна за бележника и добави: — Това наистина би могло да обърне нещата.

Сара поклати глава.

— Приеми един съвет. Бъди по-малко опортюнист и се прави повече на ранен и смел герой. По-привлекателно е.

Без да отговори, Джаред обърна бележника на нова страница.

— Колко влияние мислиш, че има кметът?

— Не мога да повярвам — поклати глава Сара. — Защо ще искаш да се връщаш в някаква адвокатска фирма? Въпреки престижа и двамата знаем, че в „Уейн и Портной“ беше ужасно. Работеше много, не те оценявах, мразеше си шефовете — стоеше там заради парите, които щяха да дойдат от партньорството, а и него само ти го обещавах.

— Не търся нови адвокатски фирми.

— Така ли? — учуди се Сара.

— Да.

— А какво търсиш? — повдигна вежди тя.

— Ами ако кметът може да пусне малко връзки, мислех да опитам в областната прокуратура.

Скептична усмивка плъзна по лицето на Сара, а след това тя се засмя.

— Гаден кучи син. Затова ли така тъжно гледаше преди малко? За да те съжаля и да ми пуснеш мухата.

— Какви ги говориш? — усмихна се Джаред.

— Знаех си. Не се отказваш никога. Вечно трябва да се състезаваме.

— Какви състезания? Искам добра работа, която да ми доставя удовлетворение, а твоята е точно такава. Не мислиш ли, че в едно семейство може да има двама обвинители?

— Определено, но не и в *това* семейство.

— И защо? — попита Джаред. — Ревнуваш ли?

— Не, разбира се.

— Тогава какво? Притесни ли се? Стресна ли се? Уплаши ли се да не ти открадна факела?

— Виж какво, любовнико, това не можеш никога да направиш, дори и да застанеш до колене във вода и да засмучеш оголен кабел.

— Знаеш ли колко фройдистки препратки има в това изречение?

— Не сменяй темата. Вече не съм вчерашна. — Сара грабна малкото устройство, което контролираше положението на леглото на Джаред. — Ако не се държиш добре с мен, ще те сгъна като калъфка, преди да успееш дори да извикаш.

— И аз да се уплаша ли сега?

Сара натисна едно от копчетата и леглото на Джаред бавно застана във формата на буквата V.

— Добре, добре, не си вчерашна. Взимам си думите назад. Но това значи ли, че не мога да бъда обвинител?

— Не съм казала такова нещо. И ако искаш да дойдеш в прокуратурата, аз нямам нищо против.

Джаред я погледна подозрително.

— Наистина ли?

— Вече получих това, което искам.

— Значи ще ме обичаш, дори и да съм обвинител? — попита Джаред.

— Да.

— И ще ме обичаш, ако остана защитник?

— Да.

— Значи и в двата случая печеля?

— Не става въпрос за това.

— Знам — просто искам да съм сигурен, че пак сме си същите.

Тя се приближи до него и леко го целуна по челото.

— Джаред, независимо от това, което мина през главата ни, пак сме си ние. — Сара сложи ръка на врата му и го погледна в очите. И тогава го видя. Както го виждаше преди. Както винаги щеше да го вижда.

— Имаме късмет — каза Сара. — Някои неща са постоянни.

На вратата леко се почука. Мъж в черен двуреден костюм завря глава и попита:

— Господин Линч? Аз съм Ричард Рубин, сътрудник на кмета. Може ли да вляза?

— Разбира се. — Джаред приглади косата си.

Рубин носеше празна стъклена ваза и тръгна с нея към шкафчето на Джаред. Скри краставичките под леглото, прибра часовника му в чекмеджето и хвърли пръснатите бележки в кошчето. Сложи вазата на шкафчето и обясни:

— Кметът носи цветя.

След това отиде до прозореца, дръпна щорите и стаята плувна в светлина.

— Чака отвън с телевизионните екипи — първо искаме да го снимаме как влиза в стаята.

— Колко спонтанно — обади се Сара.

Рубин не реагира. Приблужи се до леглото на Джаред и внимателно подгъна чаршафите му под дюшека. Отдръпна се и огледа свършеното. След това погледна Сара и Джаред.

— Готови ли сте?

Джаред се обърна към Сара и се усмихна.

— Как изглеждам?

— Недоспал и брадясал, но сладък. А аз?

— С торбички под очите и замаяна — като изтощена кандидат-звезда.

— Чудесно — каза Сара. Тя хвана ръката на Джаред и кимна на Рубин. — Давай, сладък. Не можем да не спечелим.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.